DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

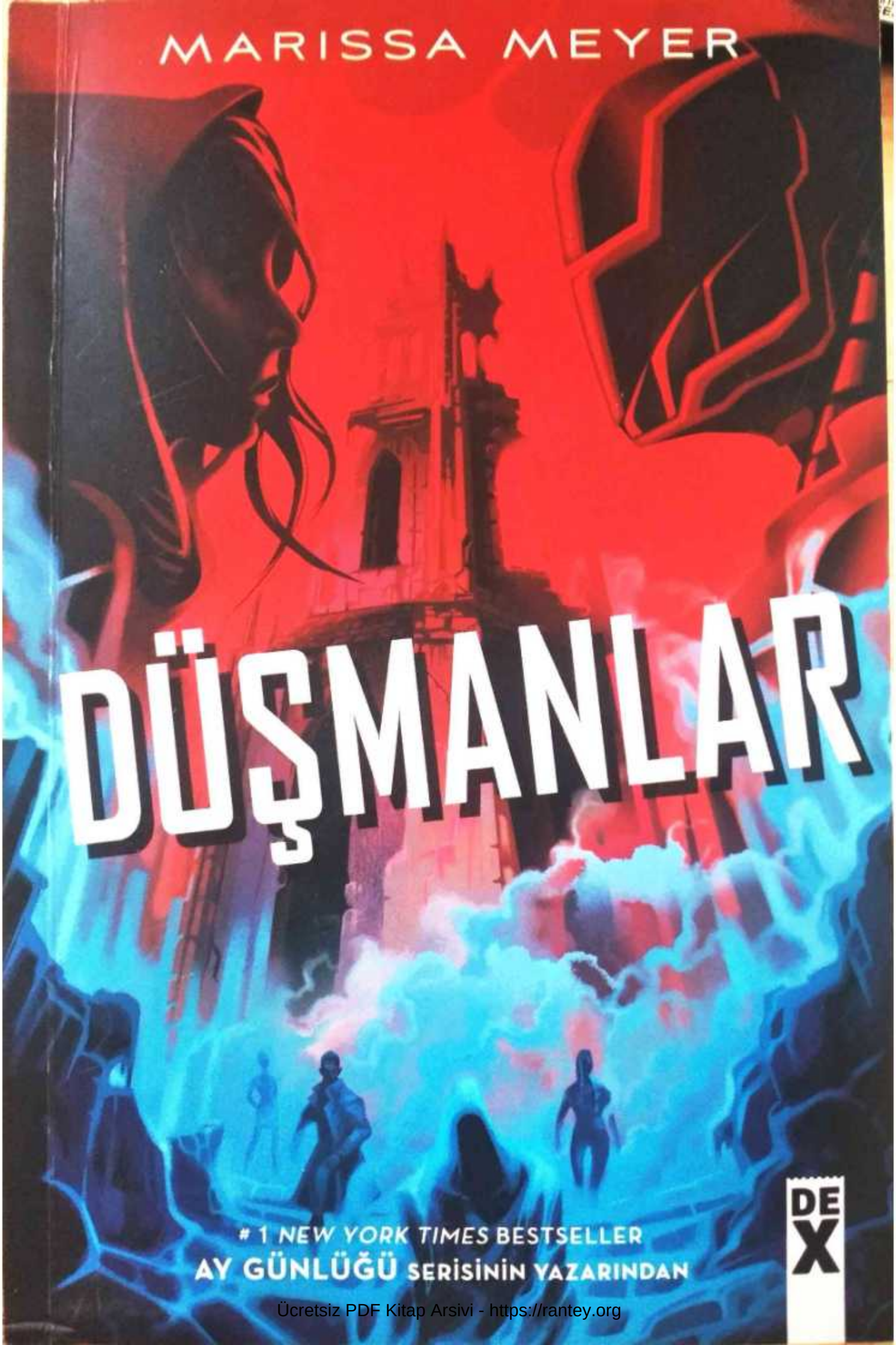
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARISSA MEYER

DÜŞMANLAR

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER
AY GÜNLÜĞÜ SERİSİNİN YAZARINDAN

DEX

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MARISSA MEYER

DÜŞMANLAR

Çeviren: Serkan Göktaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geleceğin süper kahramanları
Garrett ile Gabriel için...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARAKTERLER

MUHALİFLER: ESKİZ'İN EKİBİ

ESKİZ – Adrian Everhart
Çizdiği sanat eserlerini gerçeğe dönüştürebiliyor.

MONARK – Danna Bell
İstediğinde kelebek sürüsüne dönüşebiliyor.

KIZIL KATİL – Ruby Tucker
Yaralandığında akan kanı kristalleşerek kesici bir silaha dönüşüyor. Kendine özgü silahı ise kantaşından bir kanca.

DUMAN PERDESİ – Oscar Silva
Duman ve buhara hükmedebiliyor.

MUHALİFLER: BUZ YANIĞI'NIN EKİBİ

BUZ YANIĞI – Genissa Clark
Havadaki su moleküllerini kullanarak buzdan silahlar yapabiliyor.

ARTÇI ŞOK – Mack Baxter
Yeryüzünde deprem benzeri sarsıntılar yaratabiliyor.

ÇİRKİN – Trevor Dunn
Bedeninin her yerini taşa dönüştürebiliyor.

VATOZ – Raymond Stern
Dikenli kuyruğundan zehir saçıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANARŞİSTLER

KÂBUS – Nova Artino
Hiçbir zaman uyumuyor ve dokunduğu insanları uyutabilme gücüne sahip.

FÜNYE – Ingrid Thompson
Havadaki enerjiden patlayıcılar üretip onları patlatabiliyor.

FOBİ – Gerçek adı bilinmiyor
Bedenini ve tırpanını dönüştürerek çeşitli korkuları cisimleştiriyor.

KUKLACI – Winston Pratt
Çocukları emirlerine uyan itaatkâr kuklalara dönüştürüyor.

KRALİÇE ARI – Honey Harper
Tüm bal arıları, yaban arıları ve eşek arıları üzerinde kontrol gücüne sahip.

SİYANÜR – Leroy Flinn
Derisinden zehir üretebiliyor.

AKDİKEN – Gerçek adı bilinmiyor
Ölümcül dikenlerle kaplı uzantılara sahip.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KONSEY

KAPTAN KROM – Hugh Everhart
Süper güçlere sahip. Neredeyse tüm fiziksel saldırılara karşı yenilmez ve silah üretebiliyor.

KORKU BEKÇİSİ – Simon Westwood
Görünmez olabiliyor.

TSUNAMİ – Kasumi Hasegawa
Su üretebilme ve kontrol edebilme gücüne sahip.

FIRTINA KUŞU – Tamaya Rae
Gök gürültüsü ve yıldırımlar yaratıp uçabiliyor.

KARA IŞIK – Evander Wade
Işık ve karanlık yaratıp onları kontrol edebiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Adrian çatının tepesinde çömelmiş, Gatlon Şehir Hastanesi'nin arka tarafındaki sevkiyat kapısını gözlüyordu. Sabahın erken saatleriydi, güneş henüz doğmamıştı ancak ilk ışıklar göğü kül grisinden soluk mor bir renge dönüştürmeye başlamıştı. Loş ışık yüzünden on kat aşağıda, bir çift minibüs ve bir kamyonun arkasında neler olduğunu görmek hayli güçtü.

"Kaçacakları aracı tespit ettim," dedi Nova, elindeki dürbünle sessiz sokakları gözetlerken.

"Hani?" diye sordu Adrian ona doğru eğilerek. "Nereden anladın?"

"Şu köşedeki minibüs." Gözünü araçtan ayırıp hastane kapısına döndü ve sonra yeniden araca odaklandı. "Hiçbir belirgin özelliği olmayan, sıradan bir araç; karartılmış camları var, biz geldiğimizden beri orada durmasına rağmen motoru çalışıyor."

Adrian minibüsü inceledi. Egzozundan çıkan duman kocaman beyaz bulutlar halinde yükseliyordu. "İçinde kimse var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir kişi, sürücü koltuğunda. Daha fazla da olabilir ama arkasını göremiyorum."

Adrian bileğini ağzına yaklaştırdı ve haberleşme cihazına konuştu. "Eskiz'den Duman Perdesi ve Kızıl Katil'e. Şüpheli kaçış aracı Yetmiş Dokuzuncu Cadde ile Fletcher Yolu'nun köşesinde park edilmiş durumda. İstasyonlarınızı güney ve doğu yönündeki kaçış rotalarına kurun. Hâlâ Monark'tan keşif bilgisi bekliyoruz."

Oscar, "Anlaşıldı," diyen hışırtılı bir sesle ona karşılık verdi. "Harekete geçiyoruz."

Adrian parmaklarını çatının kenarında tıkırdatırken, keşke hastane girişi daha iyi aydınlatılmış olsaydı diye geçirdi içinden. Altı tane sokak lambası vardı ancak üçü yanmıyordu. Birilerinin bunlarla ilgilenmesi gerekmez miydi?

"Bakabilir miyim?" diye sordu.

Nova dürbünü onun erişemeyeceği şekilde uzağa çekti. "Git kendine bir dürbün bul."

Bu cevap karşısında ona gıcık olması gerekirken, Adrian gülümsemekten kendini alamadı. Nova'nın o sabah yirmi dakika boyunca Oscar'a bu özel dürbün üzerinde yaptığı ayarlamaları anlattığını düşününce bu tavrını makul buldu. Dürbününde otomatik odaklanma ve sabitleme, harekete duyarlılık, gece görüşü, görüntü kaydedici ve GPS koordinatları ile hava tahminlerini gösteren bilgisayara bağlı mercekler vardı. Belli ki bu kadarı ona yeterince etkileyici gelmemişti ve bu yüzden eklediği bir yazılımla, hedeflerin yüzlerini tanıma özelliği ile Muhaliflerin dâhiler veri tabanını birbirine bağlamıştı.

Aylardır bunun üzerinde çalışıyor olmalıydı.

"Peki, tamam, kendime bir dürbün bulurum," dedi Adrian

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve Muhalif üniformasının cebinden keçeli kalemini çıkardı. Metal bir malzeme kutusunun yan tarafına bir dürbün çizmeye başladı. "Belki benimkine röntgen özelliği de eklerim."

Nova sinirle dişlerini sıktı. "Sen her zaman böyle çokbilmiş bir tip miydin?"

Adrian neşeyle karşılık verdi. "Şaka yapıyorum yahu. Öyle bir şey yapabilmem için röntgenle ilgili en azından temel düzeyde bilgimin olması gerek. Ama şu senin anlattığın harekete duyarlılık özelliğini kesin ekleyeceğim. Bir de ergonomik tutacaklar. Belki bir de flaş eklerim..." Çizimini bitirdi ve kaleminin kapağını kapattı. Parmaklarını metal yüzeye bastırıp çizimini oradan çekti ve üç boyutlu, işlevsel bir nesneye dönüştürdü.

Tekrar Nova'nın yanına çömelip yeni dürbününü ayarladı ve caddeyi izlemeye koyuldu. Minibüs yerinden kımıldamamıştı.

"İşte, Danna orada," dedi Nova.

Adrian odak noktasını sevkiyat alanına doğru çevirdi ama kapılar hâlâ kapalıydı. "Hani nere..."

"Üçüncü katta."

Dürbünü yeniden ayarladı ve açık bir pencereden dışarı süzülün kelebek sürüsünü gördü. Karanlıkta daha çok bir yarasa kolonisini andırıyorlardı. Kelebekler hastanenin otoparkı üzerinde bir araya geldiler ve ortaya Danna çıktı.

Bileğindeki haberleşme cihazının cızırtısı duyuldu. "Şu an çıkıyorlar," dedi Danna. "Toplam altı kişiler."

"Sürücüyle birlikte yedi," diye düzeltti Nova, minibüs ileri doğru hareketlenirken.

Köşeyi dönen araç sevkiyat kapılarının önünde durdu. Birkaç saniye sonra kapılar sertçe açıldı ve devasa siyah po-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şetler taşıyan altı kişi hastaneden dışarı fırladı.

"Vatandaşlık durumları nedir?" diye sordu Adrian.

"Hepsi temiz," diye yanıtladı Danna.

"Anlaşıldı. Evet takım, müdahale onayını aldık. Danna, sen orada..."

"Eskiz!" dedi Nova onu şaşırtarak. "Aralarında bir dâhi var."

Eskiz dönüp ona baktı. "Ne?"

"Şu kadın, burnunda hızma olan. Veri tabanında ismi çıkıyor. Lakabı... Akdiken?"

Adrian kendini zorladı ama bu ismi çıkaramadı. "Adını hiç duymadım." Adrian yeniden dürbününden baktı ve suçluların, taşıdıkları poşetleri minibüse yüklediklerini gördü. Araca son binen hızmalı kadındı. "Gücü neymiş?"

"Belli ki dikenli bir yerleri varmış işte?" Nova ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

Omuz silkerek karşılık veren Adrian, yeniden bileğindeki alıcıya konuştu. "Alarm durumu takım. Hedeflerin yanında bir dahi var. Görevlerinize odaklanın fakat gözünüzü de dört açın. Uykusuz ve ben..." Bir gümbürtü Adrian'ı şaşırttı ve dönüp baktığında Nova'nın çoktan gittiğini gördü.

Ayağa fırlayıp binanın yan tarafına baktı. Duyduğu ses, Nova'nın yangın merdiveninin birinci katına inme sesiydi. "Kuzey tarafını tutarız," diye mırıldandı.

Lastik sesleri duyuldu. Minibüs hastaneden hızla uzaklaşmaya başladı. Adrian bileğini ağzına yaklaştırdı. Aracın ne yöne gittiğini görmek için beklerken bedeninde adrenalin yükseliyordu...

Minibüs ilk sola döndü.

"Duman Perdesi, sana geliyorlar!" diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elindeki dürbünü atıp Nova'nın peşinden gitti. Tepede Danna yeniden kelebek sürüsüne dönüşmüş ve minibüsün ardına düşmüştü.

Adrian yangın merdiveninden sokağa indiğinde, Nova caddenin yarısını geçmişti bile. Peşinden var gücüyle koşmaya başladı. Uzun bacakları ona avantaj sağlasa da, henüz ona yetişemeden Nova parmağıyla sağ tarafı işaret etti. "Sen bu taraftan git!" diye bağırıp aksi yöne döndü.

Bir sokak ötede Adrian bir kez daha lastik cayırtılarını duydu, bu defa sesin kaynağı aracın yaptığı sert frendi. Bir ofis binasının çatısından yoğun bir sis bulutu yükseliyordu.

Bileğindeki telsizden Oscar'ın sesi duyuldu. "Geri dönüyorlar. Bridgewater'dan kuzey istikametine."

Adrian köşeyi döndüğünde kırmızı renkli arka lambaların üzerine doğru geldiğini gördü. Üniformasının cebinde, keçeli kaleminin yanında duran beyaz tebeşiri aldı. Yere çömelip asfaltın üzerine alelacele bir çivili kapan çizdi. Patinajla beraber yanan lastiklerden yükselen kauçuk kokusu burnunu yaktığı anda çizimi bitirdi. Sürücü dikiz aynasından onu görüyorsa bile yavaşlamaya hiç niyeti yoktu.

Adrian çizimini gerçeğe dönüştürdü. On santimlik çiviler zeminde belirdi ve minibüs tüm hızıyla yanından geçmeden önce Adrian son anda kendisini kenara çekmeyi başardı.

Lastikler kulakları sağır eden bir gümbürtüyle patladı. Adrian, lastikleri patlayan araç sürüklenerek durduğunda, karartılmış camların ardındaki yolcuların küfürler savurarak birbirleriyle tartıştıklarını duyabiliyordu.

Kelebek bulutu aracın üzerine doğru uçtu ve Danna minibüsün tavanına indi. "Pratik zeka diye buna derim Eskiz."

Adrian tebeşirini hâlâ elinde tutarken ayağa kalktı. Diğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eliyle kemerinde asılı duran kelepçelere uzandı. "Tutuklusunuz," diye bağırdı. "Ellerinizi kaldırarak yavaşça araçtan inin."

Kapı, havaya kalkmış bir elin merhamet dilenerek açılan parmaklarının geçeceği kadar aralandı.

"Yavaşça," diye tekrarladı Adrian.

Bir anlık tereddüdün ardından kapı sonuna dek açıldı. Adrian'ın bir tüfeğin namlusunu fark etmesiyle önünde durduğu binanın duvarına kurşun yağmaya başlaması bir oldu.

Kendini hemen yandaki otobüs durağının ardına atıp elleriyle başını korumaya aldı. Camlar parçalanıyor, kurşunlar taş zeminde sekiyordu.

Birinin bağırışı duyuldu ve ateş durdu.

Minibüsün sürücü ve yolcu kapısı ile arka kapıları aynı anda açıldı.

Yedi suçlunun her biri kendini dışarı atıp farklı yönlere dağıldı.

Sürücü bir ara sokağa koştu ancak Danna bir anda başında bitti: Başta altın renkli kanatlardan oluşan bir hortumken bir anda ortaya çıkan amansız süper kahraman, bir kolunu adamın boğazına doladı ve onu yere yapıştırdı.

Yolcu koltuğundan fırlayan kadın Bridgewater üzerinden güneye doğru seğirtti ve çivili kapanın üzerinden atladı. Ancak siyah dumandan bir ok yüzüne çarptığında daha yarım blok bile gidememişti. Dumandan boğulurcasına dizlerinin üzerine çöktü. Oscar park edilmiş bir aracın arkasından çıkıp ona kelepçeleri takarken hâlâ nefes almaya çabalıyordu ve direnecek hali yoktu.

Üç hırsız, aracın arka kapılarından, sırtlarındaki plastik poşetlerin ağırlığı altında ezilmiş halde fırladı. Hiçbiri yola gerilmiş ince teli fark etmedi. Birbiri ardına bileklerinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tele takılıp sırayla asfaltın üzerine yığıldılar. Poşetlerden biri açılınca, kaldırım kenarındaki oluklara onlarca minik beyaz hap şişesi yuvarlandı. Bir posta kutusunun ardından çıkan Ruby, üçünü çabucak birbirine bağlayıp, telin ucundaki kırmızı kancayı çıkarmaya gitti.

Son iki suçlu ise yan kapıdan çıkmıştı. Burnu hızmalı kadın, yani Nova'nın dürbününden öğrendiği kadarıyla Akdiken, bir elinde otomatik bir tüfek, diğerinde ise siyah bir çöp poşeti tutuyordu. Ardında ise omuzlarına iki poşet atmış bir adam koşuyordu.

İkisi yanından hızla geçip dar bir sokağa daldıklarında Adrian hâlâ otobüs durağının yanında çömelmiş vaziyetteydi. Ayağa fırladı fakat daha iki adım bile atmadan yanından ıslık çalarak bir şey geçti ve göz ucuyla sadece kırmızı bir parlaklık görebildi.

Ruby'nin dikenli kantaşı kadının omzundaki poşeti delip yan tarafına küçük bir kesik attı. Ancak taşa bağlı tel çok kısa kalmıştı. Kadın menzil dışındaydı. Kantaşı sekerek beton zemine düştü. Poşette açılan kesikten aşağı tek bir plastik şişe yuvarlandı.

Sinirle homurdanan Ruby teli topladı ve ileri doğru atılırken yeni bir atış yapmak üzere hazırlanarak teli başının üzerinde kement gibi salmaya başladı.

Kadın birden durdu ve onlara dönüp tüfeğini doğrulttu. Üzerlerine bir parti daha kurşun yağdırdı. Adrian, Ruby'nin üzerine atıldı. İkisi birden bir çöp konteynerinin arkasına yuvarlanırken canı yanan Ruby acıyla bağırdı.

Kendilerini korumaya aldıkları an ateş kesildi. Suçluların ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Adrian ancak cevap barizdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünü buruşturan Ruby iki eliyle bacağını tutuyordu.

"İyiyim," dedi dişlerini sıkarak. "Sen onları durdurmaya bak!"

Sokağın ilerisinden bir çatırtı duyuldu. Kırılan camların ve ezilen metalin kulak yırtan gürültüsüydü bu. Adrian çöp konteynerinin ardından kafasını uzatıp kaldırımdaki parçalanmış klimayı gördü.

Etraftaki apartmanların çatılarını gözden geçirirken hırsızların üzerine ikinci bir klima ünitesi atıldı. Cihaz kadının önündeki merdivenlerin üzerinde paramparça olurken, boğazından boğuk bir çığlık yükselen kadın anında yeniden ateş açtı.

Nova eğildi. Kurşunlar binanın tepesine bir dizi minik krater açarak birbiri ardına inmeye başladı.

Adrian durup düşünmeksizin çöp konteynerinin arkasından ve Ruby'nin görüş alanından çıkıp kolunu kaldırdı. Bir zamanlar derisine dövme yaptığı dar silindir kolu boyunca kök salarcasına yayılan parlama, üniformasının koyu gri kumaşının üstünden bile görebiliyordu.

Ateş etti.

Sersemletici enerji ışını Akdiken'i kürek kemiklerinin arasından vurdu ve parçalanmış klima ünitelerinden birinin üzerine kapaklanmasına neden oldu. Tüfeği elinden fırlayıp yandaki duvara çarptı.

Adrian kalbi deli gibi çarparak çatıyı inceliyordu. "Uykusuz!" diye bağırdı, sesindeki telaşı hissettirmemeyi umarak. "Sen iyi..."

Akdiken o anda derinden gelen bir çığlık attı ve elleriyle ayaklarından güç alarak ayağa fırladı. Arkadaşı birkaç adım ötede sendeleyerek kaçmaya çalışıyor, hastaneden çaldığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iki torba ilacı elinden bırakmıyordu. Başını iki yana salladı. "Boş ver Akdiken," dedi. "Basıp gidelim buradan."

Onu umursamayan kadın Adrian'a doğru döndü ve hırladı.

Adrian onu seyrederken, kadının sırtından, az evvel vurulduğu yerin hemen altından bir dizi uzuv çıkmaya başladı. Her biri neredeyse üç buçuk metre uzunluğunda, sivri dikenlerle kaplı altı uzantı ortaya çıktı. Bu manzara Adrian'a ahtapot kollarını anımsatmıştı; tabii ahtapotların böyle öldürücü dikenlere sahip kolları yoktu.

Adrian bir adım geri çekildi. Nova dikenli bir yerleri varmış dediğinde, aklına fazlaca uzun tırnaklar gelmişti sadece.

Şu veri tabanından kim sorumluysa, ayrıntılar konusunda biraz daha özenli olsa iyi olurdu.

Akdiken'in suç ortağı bir küfür savurdu. "Ben gidiyorum!" diye bağırdı ve yeniden koşmaya başladı.

Onu umursamayan Akdiken uzantılarıyla en yakın yangın merdivenine tutundu ve adeta bir örümcek kadar çevik ve zarif bir biçimde tırmanmaya başladı. Çatıya varmasına henüz bir kat varken uzantılarından birini kaldırıp yukarıya yönlendirdi.

Nova bir çığlık koparttı. Kadının Nova'yı çatıdan kaldırdığını gören Adrian'ın ciğerlerinden dehşet dolu bir nefes boşaldı. Kadın, Nova'yı bir saniye havada tuttu ve sonra aşağı attı.

Adrian içgüdüsel olarak kendini yukarı fırlattı. Ayaklarındaki yayları kullanmayı düşünmüyordu, diğerlerinin dövmelerini bilmemeleri gerekiyordu ancak şu an bunu sorgulayacak vakit yoktu. Sokağın karşı tarafındaki binaya çarpmadan evvel Nova'nın bedenini havada yakaladı ve ikisi birden çöp konteynerinin üstüne düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soluk soluğa kalan Adrian kendini geri çekerek hâlâ kollarında olan Nova'ya baktı.

Sırtında ılık ve yapışkan bir şey vardı ve Adrian ellerini çektiğinde kıpkırmızı olduklarını gördü.

"İyiyim," diye homurdandı Nova, incinmişten ziyade öfkeli görünüyordu.

"Şu dikenler çizdi sadece. Umarım zehirli değillerdir."

Doğrulup telsizden ekibin geri kalanına neyle karşı karşıya olduklarını anlattı.

Adrian başka bir saldırı daha olur mu korkusuyla binayı gözleriyle taradı ancak Akdiken peşlerinden gelmiyordu. Adrian onu izlerken, uzantılarını kullanarak yangın merdiveninden sallanıp bir tahliye borusuna tutundu ve oradan da sokağa indi. İki uzantısını kullanarak yerdeki poşeti ve poşetten düşen ilaç şişesini kaptığı gibi az önce kaçan arkadaşının ardından gitti.

"Peşinden gidiyorum," dedi Nova. Çöp konteynerinin yan tarafından yere atladı.

"Yaralısın!" dedi Adrian, hemen yanına inerek.

O anda Ruby sendeleyerek gölgelerin arasından belirdi. Topallıyordu ama az evvel kan akan yaralarından şimdi birer dikit gibi sivri uçlu kırmızı kristaller fırlamıştı. "Ben de peşinden gideceğim," dedi öfkeyle.

Nova ikisine birden sırtını döndü fakat Adrian onu kolundan yakaladı.

"Eskiz! Bırak gideyim!"

"İki saniye bekle!" diye bağırdı Adrian ve keçeli kalemini çıkardı. Kalemi kullanarak Nova'nın kanla ıslanmış üniformasına çabucak bir kesik çizdi ve omurgasının yakınlarındaki yarayı ortaya çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çizikten ziyade bir delik gibiydi bu yara.

"Adrian! Kaçıyorlar!"

Onu umursamayan Adrian, yaranın üzerine birkaç tane bandaj çizdi. "Tamamdır," dedi ve kaleminin kapağını kapatırken bandajlar yaranın üzerini örttü. "Artık en azından kan kaybından ölmezsin."

Nova kendi kendine öfkeyle homurdanıyordu.

Hep birlikte koşarak takibe başladılar ancak bir süre sonra Ruby'nin onlara ayak uyduracak halde olmadığı anlaşıldı. Nova koşmaya devam ederken, Adrian, Ruby'nin omzundan tutarak onu durdurdu. "Biz dâhinin icabına bakarız. Sen geri dönüp diğerlerinin güvende olduğundan emin ol."

Ruby tam itiraz edecekti ki bileklerindeki telsizlerden Danna'nın sesi duyuldu. "Akdiken ile yanındaki erkek şüpheli görüş alanımda. Hastaneye doğru, 82. Cadde'den doğu yönüne ilerliyorlar. Muhtemelen nehre doğru gidiyorlar."

Ruby, Adrian'a ters ters baktı. "Kaçmalarına izin verme."

Adrian cevap vermeye tenezzül etmedi. Arkasını dönüp dar bir sokak boyunca koşmaya başladı. Belki önlerine çıkabilirdi. Nova anayola mı dönmüştü, yoksa bir çatıya filan çıkıp yukarıdan mı takip ediyordu?

Ruby'nin görüş alanından çıktığından emin olduğunda ayak tabanlarındaki yay dövmelerini kullanarak kendini ileri fırlattı ve koşarak gidebileceğinin on katı mesafeyi bir anda aştı. Sokağın sonuna ulaştığında bir sonraki köşeden dönen iki suçluyu gördü.

Arkalarından koşarak diğer yönden gelen Nova ile aynı anda köşeyi döndü. Onu gören Nova şaşkınlıkla sendeledi. "Bayağı hızlısın," dedi soluk soluğa.

Aynı hızla, yan yana koşuyorlardı. Suçlular bir blok önle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rindeydi. Adrian, ara sıra Akdiken'in poşetindeki yırtıktan düşen ve yağmur giderlerine doğru yuvarlanan ilaç şişeleri görüyordu. Böylelikle onları takip etmek kolaylaşıyordu.

İleride yol sona eriyor ve "T" şeklinde iki yöne ayrılıyordu. Adrian suçluların farklı yönlere doğru koştuklarını gördü. Ayrılıp Adrian ile Nova'yı da ayırmayı planlıyorlardı.

"Ben Akdiken'i alırım," dedi Adrian.

"Hayır," dedi Nova ve alet kemerinden geniş namlulu bir silah çıkardı.

Yavaşlamaya gerek duymadan ateş etti. Silahtan çıkan enerji akımı, tam yan sokağa yöneldiği anda adamı vurdu. Ayaklarını yerden keserek onu ufak bir kafenin camekânına doğru fırlattı. Adam bir masanın üzerinden yuvarlanıp arkasında gözden kaybolurken üzerine cam kırıkları yağdı. Çöp torbalarından biri kırılan cama takılıp patladı ve bir sürü plastik ilaç şişesi kaldırıma saçıldı.

"Sen onu al," dedi Nova. "Akdiken'i *ben* alırım."

Adrian ofladı. "Şimdi hangimiz bilmişlik yapıyor?"

Akdiken, arkadaşı dükkânın camekanından içeri fırladığında bir an tereddüt etse de durmadı. Hatta iki bacağına ek olarak altı uzantısını da kullanarak daha hızlı koşmaya başladı.

Adrian adamı tutuklamakla Nova'nın yanında kalmak arasında bir karar verememişti ki yükselen bir çığlıkla ikisi birden zınk diye durdu.

Adrian kafenin parçalanmış camekânına doğru baktı. O anda dükkânın ön kapısı sertçe açıldı ve binanın yan tarafına öyle hızlı çarptı ki üzerindeki kapalı tabelası kaldırıma düştü.

Suçlu adam kapıdan çıktı. Taşıdığı poşetleri bırakmıştı. Bir kolunu damalı bir önlük giymiş genç bir kızın boynuna dolamış, diğer eliyle de başına bir silah dayamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Kızın başına dayalı silaha ve dehşet dolu gözlerine baktığı an, Adrian'ın nefesi kesildi. Kızın sağ kolunda ufak kesikler vardı. Adam içeri düştüğü sırada pencerenin yakınında duruyor olmalıydı.

"Beni iyi dinleyin!" diye bağırdı adam. Çenesinin altından boynuna doğru inen dövmesi ve hayli ağırlık kaldırdığı belli olan kollarıyla dış görünüşü ne kadar sert olursa olsun, adamın gözlerinden bariz bir korku okunuyordu. "Gitmeme izin vereceksiniz. İkimizi de takip etmeyeceksiniz. Bize saldırmayacaksınız. Siz bu *gerçekten* basit talimatlara uyarsanız, ben de kurtulduğumuz anda bu kızı serbest bırakırım. Ama takip edildiğimizden en ufak bir şüphe duyarsam, kız ölür." Silahın namlusunu kızın başının arkasına bastırarak boynunu öne doğru eğmeye zorladı. Kızı kendisiyle Muhalifler arasında tutarak binanın duvarı boyunca yan yan ilerlemeye başladığı sırada adamın eli titriyordu. "Anlaştık mı?"

Rehine kız ağlamaya başladı.

Adrian'ın kalbi hızla çarpıyor, kurallar aklında dönüp duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sivillerin güvenliği önceliklidir. Daima.

Fakat bu suçlunun istekleri karşısında taviz vererek orada geçirdikleri her saniye, Akdiken onlardan daha da uzaklaşıyordu.

Yanı başındaki Nova, çaktırmadan, elini kemerinin arkasında takılı duran ufak tabancaya attı.

"Yapma," diye mırıldandı Adrian.

Nova duraksadı.

Adam rehineyi kendisiyle birlikte sürükleyerek ilerlemeye devam ediyordu. Yirmi adım sonra köşeyi döneceklerdi.

Adrian ile Nova bir şey yapmazlarsa, gitmesine izin verirlerse, rehineyi gerçekten de serbest bırakacak mıydı?

Kurallar karşıdakine şans verilmesini söylüyordu. "Saldırması için neden yaratma," diyordu. "Sakinleştir ve pazarlık yap. Sivillerin hayatı tehlikede olduğunda müdahale etme," diyordu.

On beş adım.

"Onu vurabilirim," dedi Nova sessizce.

Her geçen saniye daha da korkuya kapılan kızın gözleri ikisinin üzerindeydi. Vücudu adam için kalkan görevi görse de, adamın kafası Adrian'ın Nova'ya inanması için yeteri kadar açıktaydı. Onun nasıl ateş ettiğini çok görmüştü. Adamı vurabileceğinden şüphesi yoktu.

Ama yine de kurallar...

On adım.

"Çok riskli," dedi. "Müdahale etme."

Nova'nın boğazından memnuniyetsiz bir hırıltı yükseldi ama yine de elini silahından çekmişti.

Rehine artık ağlamaya başlamıştı. Adam geri çekilirken onu adeta kolunda taşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Menzilden çıkar çıkmaz onu öldürme ihtimali vardı. Adrian bunu biliyordu. *Hepsi* bunu biliyordu.

Ya da ulaşmak istediği yere varana kadar ona dokunmayabilirdi.

Biri tehlikeli bir dâhi olmak üzere iki suçlu hâlâ sokaklarda olacak ve hastanelerde çok ihtiyaç duyulan kutularca çalıntı ilaç şehirde pazarlanacaktı.

Beş adım.

Nova dönüp baktığında Adrian onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Ciddi misin sen?" diye tısladı Nova.

Adrian yumruklarını sıktı.

Adam köşeye vardı ve Adrian'a bakıp sırıttı. "Olduğunuz yerde kalın," dedi. "Dediğim gibi, tamamen kurtulduğum zaman kızı bırakacağım ama Muhaliflerin peşimizde olduğundan en ufak bir şüphem olur..."

Tam bu sırada köşenin diğer tarafından çıkan bir sopa adamın kafasının yan tarafına indi. Acıyla bağıran adam arkasını döndüğü anda kafasının arkasına ikinci bir darbe aldı. Rehineyi tutan eli gevşedi. Bir çığlık koparan kız, kendini adamın elinden kurtardı.

Ruby korkunç bir çığlık patlatarak adamın ensesine indi ve onu yere düşürdü. Oscar da bastonunu sopa gibi eline almıştı. Ruby ile suçlunun arasına girip üçüncü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu ki, Ruby adamın bileklerine kelepçeyi takıverdi.

"İşte biz buna ekip çalışması diyoruz," dedi Oscar, elini Ruby'ye uzatarak. Ruby onun eline tutundu ve onu kaldırmasına izin verdi.

Dehşet içindeki rehine kız, sırtını binanın duvarına dayayıp yavaş yavaş aşağı kayarak kaldırıma oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Nihayet," diye mırıldandı Nova, Adrian'ın aklından geçeni söyleyerek. Ruby'nin yaraları kanamaya devam ediyordu. Üniforması, bacağındaki kurşun yarasından akan kanın kristalleşmesiyle, dizinden kalçasına kadar sivri köşeli kızıl taşlarla kaplanmıştı.

Adrian şaşkınlığını üzerinden attı. "Danna nerede?"

"Dâhinin peşinde," dedi Ruby. "Hâlâ yakalamadıysa tabii."

"Ben de gidiyorum," dedi Nova. Adrian'a dönüp ters ters baktı. "*Kurallar* açısından bir sakıncası yoksa tabii."

Adrian da ona aynı şekilde baktı fakat çok da üstelemedi. "Kendine dikkat et. Hastanede buluşuruz."

Nova dâhinin kaçtığı yöne doğru fırladı. Adrian içinde bir huzursuzlukla onun ardından baktı. Akdiken'i hâlâ yeterince tanımıyor, neler yapabileceğini bilmiyorlardı.

Ama Danna orada olacaktı. Nova da ne yaptığını bilirdi.

Kendini zorlayarak önündeki işe döndü. "Diğerlerini ne yaptınız?"

"Hepsi yakalandı," dedi Ruby. "Ben de çoktan suçlu nakil birimini ve temizlik ekibini çağırdım."

Oscar rehineye doğru yaklaştı. Gözleri kocaman açılmış, titreyerek üç Muhalif'e bakıyordu.

Oscar değneğinden destek alarak kızın önüne çömeldi ve "Artık güvendesin," dedi. "Az sonra bir sağlık görevlisi yaralarınla ilgilenecek ve birileriyle konuşmak istersen, gelen ekipte psikolojik danışmanlar da var. Bu arada haber vermemizi istediğin biri var mı?"

Kızın gözleri Oscar'ınkilerle buluştuğunda titremesi kesildi. Gözleri kocaman açıldı. Fakat bu defa korkudan çok huşuyla bakıyordu. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama ke-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

limeler ağzından çıkana dek birkaç kez çabalamak zorunda kaldı. "Hayatım boyunca hep bunu hayal ettim," dedi fısıltıyla. "*Gerçek bir Muhalif* tarafından kurtarılmayı." Oscar'a karşısında modern dünyanın sekizinci harikası varmış gibi hayranlıkla bakıyordu. "Teşekkür ederim... Hayatımı kurtardığınız için çok teşekkür ederim."

Oscar'ın yanakları kızarmıştı. "Şey... Tamam. Bir şey değil." Oscar ne yapacağını bilemeyerek Ruby'ye baktı ancak ayağa kalktığında göğsü az öncekine kıyasla daha bir kabarıktı. "Kısa günün karı."

Ruby ona bakıp sırıttı.

Sokaklarda yankılanan bir siren sesi duyuldu. Ambulanslar ve Muhalif ekip arabaları az sonra burada olacaktı. Adrian, Nova'nın gittiği yöne bakıyordu, endişeleri yeniden canlanmıştı.

Dahi ne kadar uzaklaşmıştı? Nereye gidiyordu? Danna ona yetişmiş miydi? Peki ya Nova?..

Yardıma ihtiyaçları var mıydı?

"Şey, çocuklar..." dedi, tüm vücudunda adrenalin dolaşmaya başladığını hissederek.

"Kadının peşinden gideceksin," dedi Ruby. "Evet, biliyoruz."

"Çabuk olsan iyi edersin," dedi Oscar. "Nova seni beklemez biliyorsun."

Adrian müteşekkir bir şekilde gülümsedi ve koşmaya başladı.

Güneş artık binaların üzerine yükselmiş, caddelere uzun gölgeler düşürmüştü. Şehir uyanıyordu. Yollardaki araçlar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çoğalmıştı. Nova gösterişli Muhalif üniformasıyla yanlarından koşup geçerken insanlar ona merakla, hatta heyecanla bakıyorlardı. O ise hepsini görmezden gelerek, çöp poşetlerini sokağa çıkaran dükkân sahiplerine çarpmadan koşmaya çalışıyordu. Sezon indirimlerinin ve açılışların tanıtımını yapan reklam panolarının etrafından, bisikletlerin ve taksilerin, sokak lambalarının ve paslı posta kutularının arasından geçiyordu.

İşleri gündüz vakti daha zordu. Az önceki rehine örneğinin de kanıtladığı üzere, siviller ortalıkta olmadığında her şey daha kolaydı. Çünkü siviller söz konusu olduğunda meşhur Gatlon kuralları devreye giriyordu. Her ne pahasına olursa olsun koruma ve savunma muhabbetleri. Nova'nın bu kurallara karşı çıktığı yoktu, tabii ki masum insanları korumaya çalışmalılardı. Ama bazen de risk almanız, fedakârlık yapmanız gerekirdi.

Daha yüce bir amaç uğruna.

As, böyle bir durumda tek bir hayatı asla düşünmezdi; hatta onlarca, yüzlercesini bile tehlikeye atabilirdi.

Ama Muhalifler bu kurallara uyuyorlardı ve şu an da dikenlerle kaplı uzuvları olan bir dâhi sokaklarda serbest dolaşıyordu. Ne zaman tekrar saldıracağı ise bilinmiyordu.

Tabii Nova önce onu durdurmazsa.

Sonuçta o bir süper kahramandı...

Bu düşünceyi alaycı bir gülümsemeyle karşıladı. Keşke Ingrid şu an onu görebilseydi.

Anarşist yoldaşı, Nova'nın Muhaliflerle çalıştığını, hatta isyancı bir dâhiyi yakalamak için onlarla işbirliği yaptığını görse amma şaşırırdı. Ingrid, Nova'yı Akdiken'i bırakmaya, hatta onu bir müttefike dönüştürmeye teşvik ederdi. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ingrid öngörülü değildi. Nova'nın Muhaliflerin güvenini kazanmasının önemini kavrayamıyordu.

As anlıyordu. Her zaman anlamıştı.

Güvenlerini kazan. Zaaflarını öğren.

Sonra onları yok et.

Akdiken, tıpkı onun yerinde olsaydı Nova'nın yapacağı gibi, izini kaybettirip Muhaliflerden kaçmak için nehre doğru gidiyordu. Nova bu senaryoyu zaten yıllar boyunca uzun uzun düşünmüştü. Adrian ve diğerlerinden ayrıldığı yerin üç sokak ilerisinde beyaz bir ilaç kutusu gözüne çarptı. Akdiken yönünü değiştirmişti ve iki sokak sonra Nova başka bir ilaç şişesi gördü.

Bir parkın üzerinde koyu, dalgalanan bir bulut fark etti ve Danna'nın kelebek sürüsünü tanıdı. Kelebekler ileri geri uçuyor, yan sokağın üzerinde kanat çırpıp bir dizi dükkânın çatısı üzerinde geziyorlardı.

Nova kelebeklerin bir şey aradıklarını anlamıştı.

Önündeki çitin üzerinden atladı ve çamurlu bahçeyi koşarak geçti. Diğer taraftaki sokağa ulaştığında kelebekler elektrik tellerine ve yağmur oluklarına konmuşlardı. Etrafı araştırıp bekleşen binlercesinin kanatları titreşiyordu.

Nova'nın eli silahına gitti ama sonra fikrini değiştirerek şok tabancasını aldı. Sokak birkaç çöp tenekesi ve duvarlar boyunca üst üste yığılmış çöp torbaları dışında boştu. Yemek artıkları ve balık ölülerinden yükselen iğrenç bir koku ortalığı sarmıştı. Nova derin nefes almaktan sakınıyor, başını eğip sinek bulutlarının arasından geçerken öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

Aniden duyduğu sesle arkasına döndü ve şok tabancasını çöp torbalarından birine doğrulttu. Cılız bir kedi miyavlayarak kırık bir camdan içeri daldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nova tuttuğu nefesini bıraktı.

Tam o sırada sokakta vahşi bir çığlık yankılandı. Bir çöp tenekesinin kapağı yukarı fırladı ve Akdiken kendini tenekenin dışına attı. Dikenli bir uzantı Nova'nın elindeki şok tabancasını kapıp avucunda alev alev yanan bir kızarıklık bıraktı.

Nova hırsla soluyarak silahına uzanırken Akdiken şok tabancasını eline aldı.

Nova diğer tabancasını çektiğinde Akdiken çoktan tetiğe basmıştı.

Nova arkasındaki çöp torbalarının üzerine fırladı, bedeni yediği şoktan ötürü titriyordu.

Akdiken aksi yöne doğru koştu. Danna bir anda kadının karşısında belirdi. Bedeni dövüş pozisyonu almıştı. Akdiken ona da nişan aldı fakat Danna isabet almadan evvel yeniden kelebeklere dönüştü.

Kelebekler havada bir girdap oluşturdu. Bir saniye sonra Danna gökten Akdiken'ın sırtına indi.

Akdiken'in altı uzantısından üçü Danna'nın vücuduna dolandı. Dikenler derisinde uzun kesikler açarken Danna avaz avaz bağırıyordu. Akdiken onu duvara çarptı ve Danna yere yığıldı.

Güçlükle ayağa kalkan Nova en yakındaki çöp tenekesini kaptığı gibi tüm gücüyle fırlattı.

Akdiken başını eğdi ve çöp tenekesini uzantılarından biriyle kolaylıkla savuşturdu. Bir başka uzantı en yakındaki çöp torbası yığınına uzandı ve en üsttekini aldı. Nova torbanın yan tarafındaki kesiği tanıdı. Akdiken yine örümcek gibi duvara tırmanmaya başladı. Uzantıları pencerelerin demirlerini ve çıkıntıları kolayca kavrıyordu. Bir anda çatıya ulaştı ve gözden kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nova koşarak sokağı geçti. Caddeye çıkıp da nehrin üzerindeki ufak köprüyü gördüğünde Akdiken'in amacı açıkça anlaşıldı. Akdiken çoktan köprünün korkuluklarına ulaşmıştı.

Dönüp Nova'ya nefretle baktı ve sonra kendini köprüden aşağı bıraktı.

Nova, bacakları yanıyor ve ciğerleri patlayacak gibi ağrıyor olmasına rağmen kollarını daha hızlı sallayarak kendini ileri doğru koşmaya zorladı. Akdiken'in su yüzeyine nerede çıkacağını görmesi yeterliydi, ondan sonra takibe devam edebilirdi.

Ama köprüye vardığında dünya başına yıkıldı.

Akdiken nehre düşmemişti.

Bir mavnanın üzerine inmişti.

Dalgaları yara yara ilerleyen gemi, Nova ile suçlunun arasındaki mesafeyi her saniye daha da açıyordu.

Akdiken, etrafını çevreleyen nakliye konteynerlerinin arasından alaycı bir şekilde el sallıyordu.

Nova köprünün parmaklıklarını hırsla sıkarak nehrin ilerisine baktı. Nehir körfeze dökülmeden evvel üzerinde dört köprü daha vardı. Akdiken bunlardan herhangi birinden karaya çıkabilirdi ancak Nova'nın onun önüne geçip doğru köprüde beklemesi mümkün değildi.

Nova bir küfür savurdu. Yumruklarını sıktıkça ellerinin üstü bembeyaz kesilmişti.

Mutlaka başka bir yolu olmalıydı. Dâhiyi durdurmanın başka bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı...

Tam o anda arkasından gelen ayak sesleri dikkatini dağıttı.

Nova arkasına döndü. Parlak bir zırh içindeki adam ona doğru gelirken kalbi duracak gibi oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nöbetçi.

Vücudundaki tüm tüyler tepeden tırnağa diken diken olan Nova elini tabancasına atarak dövüşe hazırlandı.

Fakat Nöbetçi onun yanından koşarak geçti ve adeta bir jet motoru varmış gibi kendini havaya fırlattı.

Nova ağzı bir karış açık, onun gidişini izledi. Nöbetçi, bedeni nehrin üzerinde yukarı doğru bükülüp gerilirken bir an için uçuyormuş gibi göründü. Sonra zarif ve kendinden emin bir şekilde dalışa geçti.

Mavnanın kenarından tutturarak üzerine konuverdi.

Nöbetçi ayağa kalktı ve bir an için çizgi romanlardan fırlamış gibi kasılarak hasmına baktı.

Nova gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Tabii tabii, at bakalım havanı."

Akdiken şoke olmuşsa bile, bunu belli etmedi. Bir çığlık koparak altı uzantısını birden düşmanına doğru gönderdi.

Nova içten içe dikenli kolların Nöbetçi'nin bedenini delip geçmesini umut ederken, Nöbetçi sol kolunu kaldırdı. Avucunun içinden kopan bir alev Akdiken'in uzantılarını sardı. Acıyla uzantılarını toplayan kadının çığlıkları Nova'nın kulaklarına bu kadar mesafeden bile erişmişti.

Elindeki alevleri söndüren Nöbetçi, Akdiken'in üzerine öyle bir güçle çullandı ki, ikisi birden üst üste dizilmiş konteynerlerin ardına düştü.

Nova korkulukların üzerinden eğilerek gözlerini kıstı ve neler olduğunu görmeye çabaladı. Uzunca bir süre, suyun üzerinde ilerleyen mavnadan başka bir şey göremedi.

Ancak mavna nehrin bir sonraki kıvrımına erişmeden önce Nova güvertede bir hareketlilik fark etti.

Kemerine asılı dürbününü aldı ve mavnayı buldu. Mer-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ceklerin programı güvertenin görüntüsünü yakınlaştırdı.

Nova gözlerini kısarak baktı.

Akdiken'in giysileri Nöbetçi'nin alevlerinden yanmıştı. Çıplak kolları kan içindeydi. Yüzünün sol tarafı şişmişti ve dudağının kenarında bir kesik vardı.

Ama hâlâ ayaktaydı. Nöbetçi ise ayaklarının dibine yığılmış, tüm bedeni dikenli uzantılarla sarılmıştı.

Nova onları izlerken, Akdiken, Nöbetçi'nin bedenini mavnanın kıç tarafına taşıdı ve suya attı.

Ağır zırh anında bulanık suyun dibine çöktü.

Nova geri çekildi; her şey o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Nöbetçi'ye bayılmıyordu ama yine de içten içe, son birkaç haftadır bir sürü suçluyu yakaladığı gibi bu hırsızı da yakalar diye umut etmemiş değildi.

Akdiken bir kez daha başını kaldırıp Nova'ya doğru baktı. Yüzündeki alaycı gülümseme dürbünün ortasında dondu kaldı.

Sonra mavna nehrin kıvrımını döndü ve gözden kayboldu.

İç geçiren Nova dürbünü indirdi.

"İyi bari," diye mırıldandı, "en azından artık bu herifle ilgili endişelenmeme gerek kalmadı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adrian, Halfpenny Köprüsü'nün altında su yüzüne çıktı. Güç bela kendini kıyıya attı ve olduğu yere yığılırken, yosunla kaplı bir kayanın altından fırlayan bir yengeci şaşırttı.

Şöyle derin bir nefes alacak oldu ama soluğu yarıda kesilirken öksürüklere boğuldu. Ciğerleri nefesini bu kadar uzun süre tutmasından dolayı yanıyor, başı dönüyor ve bedenindeki her kas ağrıyordu. Çakıl taşları ve kum taneleri sırılsıklam üniformasına yapışmıştı.

Ama yaşıyordu ve öksürüklere karışan müteşekkir bir kahkaha atması için şimdilik bu kadarı da yeterliydi.

Görünüşe bakılırsa, Nöbetçi'ye dönüştüğü her seferinde kendisi ve yapabildikleri hakkında yeni bir şeyler öğreniyordu.

Veya yapamadıkları.

Bugün de Nöbetçi'nin zırhının su geçirmez olmadığını öğrenmişti.

Ve bir kaya gibi dibe çöktüğünü.

Az önce yaşadıklarını bölük pörçük hatırlıyordu. Mavnanın üzerine inmiş ve Akdiken'in kısa süre sonra ondan mer-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hamet dileneceğinden emin bir halde, zırhının eldivenini sarmalayan bir alev topu hazırlamıştı. Üstelik o dikenli kolları gayet yanıcı *görünüyordu*. Ama hemen sonrasında kendisini demir gibi kuvvetli uzantılar tarafından sarmalanmış halde bulmuştu. Dikenlerden biri sırtındaki zırh plakasını delmiş ama şansına derisine kadar ulaşamamıştı.

Sonrasında ise batıyordu. Karanlık her yanını çepeçevre sarmıştı. Kulakları basınçtan tıkanmış ve zırhının eklem yerleri su sızdırmaya başlamıştı. Zırhını çıkarıp göğsündeki cebe yerleştirdiğinde nehrin yarı derinliğine kadar inmişti bile. Sonra da bacaklarını kullanarak kendisini yüzeye doğru itmişti.

Öksürük nöbeti nihayet sona erdi ve Adrian sırtüstü dönerek gözlerini köprünün tabanına dikti. Yukarıdan ağır bir aracın geçişini duydu. Çelik yapı, aracın ağırlığı altında sallanıyordu.

Dünya yeniden sessizliğe bürünmüştü ki bileğindeki cihazdan bir uyarı sesi geldi. Adrian yüzünü buruşturdu.

İlk defa, Nöbetçi'ye dönüşme kararının pek iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Akdiken'i yakalamış ve çaldığı ilaçları geri alabilmiş olsaydı muhtemelen kendini daha farklı hissederdi ama şu an, göze aldığı riske karşılık elde edebildiği hiçbir şeyi yoktu.

Ekip arkadaşları onun nerede olduğunu merak edecekti. Onlara neden sırılsıklam olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Doğrularak oturdu ve Muhalif üniformasının astarına dikili olan cebe eline attı. Fakat cep boştu.

Ne keçeli kalemi vardı ne de tebeşiri.

Adrian bir küfür savurdu. Suya düşmüş olmalıydılar.

Böylelikle kendisine kuru giysiler çizme planı da onlarla birlikte suya düşmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bileğindeki cihaz yeniden sinyal verdi. Ekrandaki su damlalarını sildi ve mesajlara baktı. Yedi mesaj vardı. Üç tane Ruby'den, bir tane Oscar'dan, bir tane Danna'dan, iki tane de babalarından.

Harika. Konsey de işin içine dahil olmuştu.

Daha bunu aklından geçirdiği anda suyun yüzeyinden bir gürleme koptu. Gözleri fal taşı gibi açılan Adrian debelenerek ayağa fırladı ama çok geç kalmıştı. Nehir suyu köpürerek kabardı, bir duvar gibi yükseldi ve onu bir kez daha tepeden tırnağa sırılsıklam etti.

Bir anda ortaya çıkan dalga nehir yatağına doğru gerisin geri çekilirken Adrian dengesini güç bela sağlayabildi. Ağzına giren pis suyu tükürüp üniformasının üzerine yapışan yosunları temizlerken, nehrin karşı kıyısında ikinci bir su duvarının inanılmaz bir yüksekliğe çıktığını gördü.

Neredeyse on metre boyunda bir dalga tüm tekneleri havaya kaldırıp tepe noktasına topladı. Nehir tabanı balçık kıvamındaki bitki örtüsü ve birikmiş çöpleriyle görülebiliyordu. Dalga bir anlığına havada hareketsiz kaldı ve sonra yeniden inerek körfeze doğru ilerledi.

Adrian bunun Tsunami ya da teşkilattaki suya hükmeden diğer elemanlardan biri olduğunu ve nehrin dibini araştırdığını düşündü.

Daha doğrusu, *onu* arıyorlardı.

Nova, Nöbetçi'nin nehre düştüğünü görmüş olmalıydı ve şimdi de onun cesedini bulmaya çalışıyorlardı.

Dönüp nehrin kıyısından yukarı tırmanmaya başladı. Otlara, kayalara ve açığa çıkmış ağaç köklerine tutunarak zorlukla yukarı çıktı. Tepeye vardığında artık sadece ıslak değil, aynı zamanda çamura da bulanmış haldeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Köprü altında birilerinin barındığının işaretleri vardı: bir branda, bir iki battaniye, terk edilmiş bir alışveriş arabası. Fakat Adrian nehrin aşağısından sokak seviyesine çıkarken onu gören kimse olmadı. Aşağıda doğal olmayan bir dalga daha yükselirken nehir yeniden gürledi.

Tam nehir boyundaki korkuluklardan tırmanmaya hazırlanıyordu ki köprüden tanıdık, ortalığı çınlatan bir ses duydu.

Yüreği hoplayan Adrian görünmemek için başını eğdi.

"Aramaya devam edin," dedi Korku Bekçisi. Adrian'ın babalarından ve Muhalif Konseyi'nin üyelerinden biriydi. "Saksağan birazdan burada olur. Çamurun içine gömülmüş olsa bile o zırhı bulur."

Adrian tuttuğu nefesini bıraktı. Onu fark etmemişlerdi.

"Öbür köprüde bir şey bulabilir miyim diye bir bakacağım," dedi Tsunami. "Buradan daha öteye gitmiş olması pek mümkün değil ama bakmaktan zarar gelmez."

Adrian başını kaldırdı ve yukarı baktı. Tsunami ile babasının Halfpenny Köprüsü'nün üzerinde durduklarını, rüzgârın Tsunami'nin koyu mavi eteğini ve Korku Bekçisi'nin siyah pelerinini dalgalandırdığını görebiliyordu. İkisi de gözleriyle nehri tarıyordu.

Tsunami parmağını şaklattı ve Adrian aşağıdan yükselen suyun zemine çarpma sesini duydu.

İkisi birden ona doğru yaklaşmaya başladılar. Adrian çömelerek köprünün altına doğru sokuldu.

"Eskiz!?"

Nefesi kesilerek arkasına döndü. Nova sokağın diğer tarafında dikilmiş, ona sanki parçalamaya hazırlandığı, suda yaşayan bilinmeyen bir canlı türüymüş gibi bakıyordu.

"Nova," diye kekeledi ve aceleyle koşturup parmaklıklar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan diğer tarafa geçti. "Şey... Uykusuz. Merhaba."

Nova'nın çatık kaşları daha da çatıldı. Üniformasını çıkarmış ve üzerine bol bir pantolon ile şifacıların verdiği kolsuz bir atlet giymişti. Sağ omzunu saran bandajların kenarları görülebiliyordu.

"Nerelerdeydin? Ruby meraktan öldü," dedi, sokağın karşısından yanına gelirken. Gözleri Adrian'ın üniformasını süzdü. "Neden sırılsıklamsın sen?"

"Adrian?.."

Adrian korkuyla büzüldü ve bu sırada köprünün sonuna ulaşan iki Konsey üyesi ile yüzleşti. Onlar da Adrian'ı gördükleri için en az Nova kadar şaşırmıştı ama şüphelenmekten çok merak etmiş gibi bir halleri vardı.

Şimdilik.

"Herkese merhaba," dedi Adrian. Zoraki bir şekilde gülümsedi ama sonra vazgeçti, umursamaz görünmemek için kendini kastı. Bu olayın umursamazlığı kaldıracak bir yanı yoktu. Dudaklarını yaladı, nehrin balçık suyunun tadı hâlâ üzerlerindeydi. Sonra başıyla nehri işaret etti. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Tanrı aşkına Adrian," dedi Korku Bekçisi. "Oscar yarım saatten uzun bir süre önce bizi senin ortadan kaybolduğun konusunda bilgilendirdi. Ekibine suçlu bir dâhinin peşinden gittiğini söylüyorsun ve sonra yok oluyorsun! Akdiken'in sana saldırıp saldırmadığını ya da... Ya da..." Bir an duraksadı. Yüz ifadesi endişeyle öfke arasında gidip geliyordu. "Bunca zamandır ne yapıyordun? Neden mesajlarına cevap vermiyorsun?"

"Ee... Ben..." Adrian güneş ışığının yansıdığı nehre baktı. "Nöbetçi'yi arıyordum." Eliyle saçlarını düzeltti. "Ben ara sokaklardan birindeydim ve Akdiken'in onu suya attığını gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de kıyıya gelip su yüzüne çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim." Canı sıkkın görünmek için numara yapmasına hiç gerek yoktu. "Sizin nehri araştırmaya bu kadar çabuk başlayacağınızı beklemiyordum ve bu yüzden..." Hâlâ rahatsız edici bir şekilde üzerine yapışan ve tenini buz kestiren üniformasını işaret etti. "Şey... Ee... Mesajlar?.." Parmağının ucuyla bileğindeki haberleşme cihazına vurdu. "Vay be, yedi cevapsız mesaj! İşte bu çok tuhaf. Hiçbirini duymadım. Zaten bu benim cihaz son zamanlarda bir tuhaf. Ben en iyisi bunu teknisyen arkadaşlara bir göstereyim." Göz ucuyla Nova'ya bakmaya cüret etti. Kıstığı gözleri Adrian'a hâlâ şüpheyle bakıyordu.

"Ya," dedi Nova. "Sen ona bir baktırsan iyi olur." Konsey üyelerine döndüğü sırada yüz ifadesi de normale döndü. "Temizlik ekibi ve Saksağan geldi." Maggie'nin lakabını söylerken sesinin tonunda belirgin bir tatsızlık hissediliyordu. Adrian bu çocuğa ne kadar sempati beslese de, bilekliğini çalmaya çalıştığı için Nova'nın onu hiçbir zaman tamamen affetmediğini biliyordu. Nova'nın bileğine bakıp, bir zamanlar yeniden çizdiği bilekliği aradı ama üniformasının altında kalmıştı. "Nereden başlamasını istediğinizden emin olamadı."

"Ben onunla konuşurum," dedi Tsunami. "Duman Perdesi temizlik ekibini bilgilendirsin mi, yoksa..." Gözleriyle Adrian'ı inceledi, "ekip lideri bu işi yapar mı?"

Konunun değişmesine çok sevinen Adrian, tam, bu bölgede camların kırıldığı, duvarların hasar gördüğü ve mermilerin ateşlendiği tüm noktaları tek tek göstermekten daha fazla isteyeceği bir şey olmadığını söyleyecekti ki, Korku Bekçisi ondan önce cevap verdi. "Duman Perdesi ile konuşsunlar. Adrian'ın yaralarına baktırmak için sağlık görevlilerinin yanına uğraması gerek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Diğerlerine de iyi olduğunu haber ver de Ruby kendi arama takımını kurup seni aramaya çıkmasın," dedi Nova.

Nova'nın peşinden bir ara sokağa girdiler ve Adrian üzerlerinde Muhaliflerin *M*'si olan iki ambulans ile birkaç nakil aracı gördü. Medya da olay yerine gelmekteydi ancak şimdilik sarı bir güvenlik şeridinin arkasında tutuluyorlardı.

Temizlik ekibinin sokağın aşağısında talimatları beklediğini gördü.

Adrian ekibin arasında Saksağan'ı görünce sevindi, güçlerini yankesicilikten daha faydalı amaçlar için kullanması onun için iyi olurdu. Çocuğun kişiliği Akdiken'in uzantıları kadar dikenli olsa da Adrian onda potansiyel olduğunu biliyordu.

Saksağan, Adrian'ı yolun karşısında gördü ve sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, sıkılmış görünen yüzünü ekşitti. Adrian'ın ona heyecanla el sallaması üzerine de sırtını döndü.

Küçük bir elektronik alet tamircisinin önüne beyaz bir çadır kurulmuştu. Oscar ve Ruby birer sedyeye uzanmış, olay yerine varmış şifacılar tarafından tedavi ediliyorlardı. Şifacılardan biri elindeki cımbızla Ruby'nin bacağından taşlaşmış mücevherleri çıkarıyordu. Ruby her seferinde yüzünü acıyla buruşturuyordu. Kanamayı durdurmak ve yeni kantaşlarının oluşmasını önlemek için yaranın üzerine kalın bir gazlı bez bastırılıyordu.

Danna yüzüstü yatıyordu. Üniformasının sırtı boynundan beline kadar kesilip açılmıştı ve bir şifacı sırtındaki yaralarla ilgileniyordu. Sırtı bir boz ayı tarafından pençelenmiş gibi görünüyordu. Adrian bunların sorumlusunun Akdiken'in uzantıları olduğundan şüpheliydi. Neyse ki onunla ilgilenen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şifacı kesik yaraları konusunda yetkin görünüyordu ve Adrian bu mesafeden bile kesiklerin derinin üst tabakalarında yavaşça birbirine kaynadığını görebiliyordu.

Ruby "Adrian!" diye bağırınca, bacağındaki son kantaşını çıkarmaya çalışan şifacıyı irkiltti. Taş yerinden çıkarken Ruby acıyla bir çığlık attı. Kaşlarını çatarak şifacıya baktı ve ondan aynı karşılığı aldı. Ruby bir bandaj rulosunu kaptığı gibi yarayı kendisi sarmaya başladı.

"Neler oldu?" diye sordu, dikkatini Adrian ile Nova'ya vererek. "Nerelerdeydin?"

Adrian tekrarlanınca daha inandırıcı geleceğini umut ederek açıklamasını yeniden yapmak üzere ağzını açmıştı ki, şifacı cımbızı tuttuğu elini havaya kaldırıp onu durdurdu.

"Sohbet etmek için daha sonra zamanınız olacak. Şimdi hepinizi karargâha götürüp müşahede altına almalıyız."

"Duman Perdesi'ne baktınız mı?" diye sordu Tsunami. "Temizlik ekibini bilgilendirmesi için ona ihtiyacımız var."

Şifacı başıyla onayladı. "Evet, gayet iyi. Yaraları kayda değer değildi."

"Kayda değer değil miydi?" dedi Oscar, beyaz bandajlarla sarılı kolunu havaya kaldırarak. "Suçlu kelepçelerini çıkarırken beni tırnakladı. Ya adam kuduz filansa? Bu ölümcül bir yara olabilir."

Şifacı bezgin bir ifadeyle ona baktı. "Tırnaklanarak kuduz kapmazsın."

Oscar ofladı. "Kuduz *filansa* dedim."

"Fazla şişmiş egosunu muayene ettiniz mi?" diye ona takıldı Ruby. "Sonra patlayıp üzerimize sıçramasını istemem."

Oscar ona ters ters baktı. "Kıskanıyorsun."

"Evet, *kıskanıyorum*!" dedi Ruby. "O kızın kurtarılmasına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ben de yardım ettim ama beni fark etmedi bile. Varsa yoksa *Ahh, Duman Perdesi! Hayatım boyunca senin duman duman bulutlarını hayal etmiştim!* deyip durdu."

Adrian hafifçe gülümsedi. Ruby'nin taklidi tam olarak o kızın aynısı değilse de bayağı yakındı.

Oscar başını öne doğru salladı. "O duman duman bulutlarımın gerçekten de insanlar üzerinde bu etkiye sahip olduğunu çok gördüm."

Ruby homurdandı, Adrian onun Oscar'ı kızdırmaya çalıştığını ve bunun işe yaramadığını görünce de hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

"Hangi kız?" diye sordu Nova. "Rehine mi?"

"Evet," dedi Oscar, bastonunu öylesine sallayarak. "Bana sırılsıklam âşık kendisi."

"Kim değil ki?" dedi Danna, kocaman sırıtarak.

"Kesinlikle. Teşekkür ederim Danna."

Danna başparmağını havaya kaldırarak ona selam gönderdi.

"Oscar bize her zaman bu üniformaların bir cazibe kaynağı olduğunu söyler," dedi Adrian. "Bu durumla daha sık karşılaşmadığımıza şaşırıyorum ben. Gerçi... Hiçbir kız bugüne dek bana böyle hayran olmamıştı. Bak şimdi ben de kıskandım. Sağ ol be Ruby."

"Olay sadece üniforma değil," dedi Oscar. "Sonuçta ben onun hayatını kurtardım."

"*Biz* kurtardık..." diye araya girdi Ruby ama lafın sonu öfkeli bir hırıltıya dönüştü.

"Belki de numarasını istemeliydim," diye dalga geçti Oscar.

Ruby yanakları kızararak Oscar'a kocaman açılmış gözlerle baktı ve Adrian onun adına biraz üzüldü. Ama ilk başta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oscar'ı kızdıran oydu ve belki de bunu hak etmişti.

Ruby başını öbür tarafa döndürmeyi tercih etti. "Belki de almalıydın. *Gerçek bir Muhalif* ile çıkmaktan hoşlanırdı eminim."

"Çıkmaktan bahseden de kim?" dedi Oscar. "Ben sadece belki hayran kulübümün başkanı filan olabilir diye düşündüm. İyi bir yardımcı bulmak kolay değil."

Ruby bir kahkaha patlattı ancak Oscar'a dönüp baktığında yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. "Öyle bir şansın olsaydı, o kızla çıkmayacağını mı söylüyorsun?"

"Aklımın ucundan bile geçmedi." Aralarında kısa süreli bir sessizlik oldu ve sonra Oscar, "Sence teklif etmeli miydim?" diye sordu.

Kendi tuzağına düşen Ruby hiçbir şey diyemeden ona yeniden kocaman açılmış gözlerle baktı. Uzun bir sessizliğin ardından boğazını temizleyip omuz silkti. "Ne istersen yap."

Adrian dilini ısırarak gülmemeye çalıştı.

Ruby yeniden yaralarıyla ilgilenmeye koyuldu ve yanakları kıpkırmızı kesilmiş halde, artan bir ilgiyle onları incelemeye başladı.

Oscar ise şaşkın ve belki de biraz umutla hâlâ onu izliyordu. "Yani... Belki bir kıza çıkma teklif edebilirim," dedi. "Günün birinde."

"Belki de etmelisin," dedi Ruby, hiç başını kaldırmadan.

"Belki ederim."

"Daha demin söyledin ya bunu."

"Şey. Evet." Oscar oturduğu yerden kalktı ve Adrian yanakları kızarmış tek kişinin artık Ruby olmadığını gördü. "Müsaadenizle benim önemli bir bilgilendirme toplantım var. Sonra, eee... Karargâhta görüşürüz çocuklar. Bugün iyi iş çıkardık takım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üniformasını düzelterek temizlik ekibinin bulunduğu yere doğru ilerledi.

Tsunami de belli belirsiz bir şekilde iç geçirerek peşinden gitti.

Danna kısık bir ıslık çaldı. "İkiniz de az değilsiniz," diye homurdandı. "Aslına bakarsanız, dördünüz de beni deli ediyorsunuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Korku Bekçisi iç geçirerek, babasının orada olduğunu unutan Adrian'ın irkilmesine neden oldu. "Bu çağı anlamıyorum," dediğinde şifacılardan biri ona ne demezsin der gibi baktı. "Doktor Grant, vaktiniz olunca Eskiz'i de muayene eder misiniz lütfen?"

"Bir şeyim yok," dedi Adrian. "Benimle zamanınızı harcamayın. Siz Ruby ve Danna'yla ilgilenin."

"Adrian!" diyecek oldu Korku Bekçisi.

"Gerçekten baba, üzerimden nehir suyu geçti, hepsi bu. Boğulmaktan kurtulmuş filan değilim! Meraklanma." İkna edici olmak için üstüne bir de sırıttı. Son zamanlarda, kendisine Nöbetçi'nin güçlerini veren dövmeleri yaptığından beri şansı yaver gitmiş, ağır yaralar almamıştı. En son isteyeceği şey, bir şifacının tenine çizilmiş tuhaf şekilleri görüp sorgulamaya başlaması ve özellikle de bunun babalarının kulağın gitmesiydi.

"Peki," dedi Korku Bekçisi. "Herkesi karargâha toplayalım öyleyse..." Etrafta toplanmış olan gazetecilerle hazırda bekleyen kameralara döndü, "ve *onlara* ne anlatacağımıza karar verelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Danna, iki görevli sedyesini ambulanslardan birine doğru iterken dirsekleri üzerinde doğrulup "Durun, durun!" diye bağırdı. "Biri bize neler olduğunu anlatana dek hiçbir yere gitmiyorum. Adrian ortadan kayboluyor ve kimse ondan haber alamıyor. Birden Nöbetçi ortaya çıkıyor, Akdiken kaçıyor ve şimdi de Nöbetçi'nin *ölmüş* olabileceği söyleniyor! Hem Adrian'ın nehir suyuyla ıslanması ne alaka?" Konuşması bittiğinde, parmaklarını, yanında olsa onu yakalayıp sarsacakmış gibi açarak Adrian'a doğru uzattı.

"Sen ne yapıyordun ki?"

"Nöbetçi'nin peşindeydim, Akdiken onu suya attıktan sonra yüzeye çıkacak mı diye nehir kıyısında bekliyordum." Bu defa kulağa daha inandırıcı geldiğini düşünüp rahatlayarak omuz silkti.

"Şifacılar sizi taburcu ettikten sonra hepinize bilgi verilecek," dedi Korku Bekçisi ve parmaklarını şaklattı. Danna ile Ruby homurdanırken ambulansa bindirildiler.

"Nova," dedi Korku Bekçisi. "Adrian'la özel konuşmak istiyorum. Sen de Oscar'la beraber Tsunami'ye yardım edebilirsin."

Nova başını kaldırıp gruba baktı ve aralarındaki Saksağan'ı fark etti. Dudaklarında memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Aslına bakarsanız, haberler iyice çığırından çıkmadan ben eve gitsem daha iyi olacak. Başka birinden duymadan önce amcama hikâyeyi kendim anlatmak isterim."

Adrian'ın ıslak giysilerini bir kez daha süzdü ve Adrian bu bakış karşısında iyice doğruldu. "Senin iyi olduğuna sevindim," dedi Nova, bunu itiraf etmekten rahatsız olmuş gibi bir tavırla. "Bizi gerçekten korkuttun."

"Biz süper kahramanız," dedi Adrian. "Ara sıra insanları korkutmazsak işimizi yapıyor olmayız ki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nova cevap vermedi ama başını çevirip de nehre doğru dönmeden önce yüzündeki ifade yumuşadı. Adrian, Nova'nın eve kadar uzun bir yolu olduğunu biliyordu, arkasından seslenip beklemesini söylemeyi düşündü. Belki beraber şu nakil araçlarından birine binebilirlerdi. Fakat kelimeler bir türlü ağzından dökülemedi, zaten davetinin reddedileceğini de biliyordu.

Nova söz konusu olduğunda davetlerinin çoğu reddedilirdi.

Madem öyle, denemenin ne anlamı vardı?

Omuzlarını hafifçe düşürdü.

"Şu meseleye gelecek olursak," dedi babası.

Adrian ona döndüğünde Korku Bekçisi yüzündeki siyah maskeyi çıkardı ve o an bir babaya dönüştü. Olay sadece kostüm değildi. Duruşundaki rahatlamadan da görülebiliyordu değişim. Ve ağzının alaycı biçimde bükülmesinden... Az önce ünlü bir süper kahraman ve Muhaliflerin kurucu üyesi Korku Bekçisi'nin durduğu yerde, şimdi yalnızca Simon Westwood, kaygılı bir baba duruyordu.

"Hangi mesele?" dedi Adrian.

"Süper kahramanlar olarak bizim işimiz ara sıra insanları *korkutmak* değildir."

Adrian kıkırdadı. "Görev tanımımızda yazılı değildir belki ama kabul et işte. Yaptığımız şey tehlikeli."

Simon'ın ses tonu sertleşti. "Haklısın. Çok tehlikeli olduğu için de davranışlarımızın hiçbir zaman *umursamaz* olmaması gerek."

"Umursamaz mı?"

"Evet, umursamaz. Ekibini öylece arkada bırakamazsın Adrian. Neden bireyleri ilk iş olarak ekip üyesi yapıyoruz sanıyorsun? Birbirinizi kollamak sizin sorumluluğunuz ve nerede olduğunu bilmezlerse, ekip arkadaşların bunu yapamaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hepimiz aynı hedefin peşindeydik." Adrian başıyla Nova'nın gittiği yönü işaret etti. "Nova da Akdiken'in ardından gitmişti."

"Evet, Nova McLain'in fevri kararlar verme eğilimi gayet iyi biliniyor ve dürüst olmam gerekirse, seninle ve ekibinle vakit geçirmenin onu bu huyundan kurtarmaya yardımcı olacağını düşünmüştüm." Simon pelerinini omuzlarının ardına attı. "Ayrıca bu durumda bu adil bir kıyaslama değil. Nova'nın yanında onun ardını kollamak üzere Danna vardı. Ama senin nereye gittiğine dair kimsenin bir fikri yoktu. Bu hiç senlik bir davranış değil Adrian ve bir noktada durman gerek."

"Nova ve Akdiken'e yetişmeye çalışıyordum. Ne yöne gittiklerinden emin değildim. Bu yüzden onları bulmam biraz zamanımı aldı ve derken şu Nöbetçi ortaya çıkınca tüm planlarım bozuldu..." Başının arkasını kaşıdı. "Öğleden sonra kimseye haber vermeden eğlenmeye gitmedim ya. İşimi yapıyordum!"

"Seninle bu konuda kavga etmeye çalışmıyorum," dedi Simon. "Sen harika bir ekip liderisin ve seninle gerçekten gurur duyuyoruz. Sana yalnızca, Muhaliflerin yalnız kurtlar olmadığını hatırlatmak istedim. *Kahramanın* içinde *ben* yoktur."

Adrian topukları üzerinde hafifçe sallandı. "Uzun zamandır bu ilkeye bağlısınız, öyle değil mi?"

"*Çok* uzun zamandır!" dedi Simon, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Aslına bakarsan, bunun annenin sözlerinden biri olduğuna eminim."

Adrian güldü. "Evet böyle laflar yumurtlamaya bayılırdı."

Annesi, korkusuz ve muhteşem Yenilmez Kadın o daha çocukken öldürülmüş olsa da, söylediği sözler zaman zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adrian'ın kulağına çalınırdı. Beklenmedik fakat ona en çok ihtiyaç duyduğu anlarda.

"Süper kahramanlar ancak inançları kadar güçlüdür."

"Bazen elimizdeki en güçlü silah gülümsemedir."

"Şüphe duyduğun zaman... Uç."

Gerçekten uçabildiği için, bunu söylemek onun için kolaydı.

Adrian dönüp temizlik ekibine baktı. Akdiken ve diğer suçlularla nasıl kapıştıklarını heyecanlı heyecanlı anlatan Oscar'ın etrafını on kadar Muhalif sarmıştı. Şu an elindeki bastonunu hayali bir düşmana doğru sallıyordu ve Adrian bunun kafede çalışan kızı kurtarma sahnesi olabileceğini düşündü. Bu görevde takım olarak çalışmışlardı, öyle değil mi? Ve kızı da başarılı bir şekilde kurtarmışlardı.

Ekibini takdir ediyordu, onlara saygı duyuyordu hatta onları seviyordu. Ancak bir süper kahramanın kimi zaman tek başına göreve atılamayacağı konusunda ikna olmuş değildi. Belki Muhaliflerin arasında yalnız kurtlar yoktu ama... Nöbetçi bir Muhalif değildi, öyle değil mi?

"Madem sen ve Tsunami, Nöbetçi'yi arıyordunuz," dedi Adrian, Simon'a dönerek, "Akdiken'in arkasından kim gitti?"

"Hugh ile Tamaya," dedi Simon.

Hugh Everhart, Adrian'ın diğer babası, yenilmez Kaptan Krom... Ve Tamaya Rae, Fırtına Kuşu. Adrian'ın annesi dışında uçma gücü olan tek kurucu üye.

"Herhangi bir haber geldi mi peki?" diye sordu Adrian.

Simon kolundaki haberleşme cihazını kontrol etti ve başını iki yana salladı. "Ona ulaşmalarından önce izlerin çoktan silinmiş olmasından endişeleniyorum. Ama Akdiken'in suç ortakları gözaltında ve sorgulamalara hemen başlayacağız. İçlerinden biri konuşacaktır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O kadar ilacı ne için istiyor olabilirler?"

Simon iç geçirdi. "Aldıkları ilaçlar güçlü bir uyuşturucu yapımında kullanılıyor. Bunu üretip satmak isteyenler için hayli kazançlı bir iş. Tabii bu sokak satıcılarının el koyduğu her ilaca karşılık, hastanelerde onlara ulaşamayan hastalar var. Akdiken'in götürdüğü torbada çoğunlukla ağrı kesiciler vardı ve ilaç sanayinin eksilen ilaçları kısa sürede yerine koyması zor olacak. Meşru ilaç üretimini şu anki konumuna ulaştırmak bile kolay bir iş değildi zaten."

Burnunu hafifçe kırıştırdı. "Şansımıza, senin ekibin bu ilaçların büyük bir kısmının sokaklara düşmesine engel oldu. Sonuç çok daha kötü olabilirdi."

Adrian bu övgüyü kabul etmek isterdi ama başarılarından çok başarısızlıklarına odaklanmaktan kendini alamıyordu. Akdiken'i durdurabilmeliydiler. "Akdiken'in yerini tespit ettiklerinde bana haber verir misin? Onun arkasından bir ekip göndereceksiniz, ben..."

"Hayır," dedi Simon. "Hugh ile Tamaya onu bugün yakalayamazlarsa, davaya başka bir birimi atayacağız. Senin ekibin çok yara aldı. Birkaç gün izinlisiniz."

"Ama..."

"Hayır." Simon elini kaldırdı. "Buna itiraz etme hakkın yok."

"Bunu babam olarak mı, yoksa amirim olarak mı söylüyorsun?"

"İkisi de ve ayrıca Ruby ile Danna'yı seven biri olarak. İyileşmek için zamana ihtiyaçları var Adrian."

"Tamam, öyleyse ben, Nova ve Oscar'ın bu işe katılmamıza izin verin."

Simon çenesindeki koyu renkli sakalları kaşıdı. "Yine Kâbus olayı gibi mi olacak?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kâbus'u bulduk ama öyle değil mi?"

"Neredeyse ölüyordun."

"Evet. Ben bir süper kahramanım baba. *Sen* kaç kez neredeyse ölüyordun? Benim bundan şikâyet ettiğimi hiç duydun mu?"

Simon teslim olur bir edayla homurdandı. "Derdin ne? Neden Akdiken'i bu kadar kafaya taktın? Sadece bir görevdi Adrian. Yedi failden altısını yakaladınız. Çaldıkları ilaçların *çoğunu* geri aldık. İyi iş çıkardınız."

"Başladığım işi bitirmek istiyorum."

"Hepsi bu mu yani?"

Adrian bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bugünlerde kendini kanıtlamak için biraz fazla uğraştığını düşünüyorum, özellikle de lunaparkta olanlardan sonra."

Adrian kaşlarını çattı. Lunaparktaki başarısızlığının hatırlatılmasından nefret ediyordu. Evet, Kâbus adıyla bilinen anarşisti bulmuştu ama aynı zamanda Fünye'nin kendisiyle eski bilgisayar oyunlarındaki piksellerden oluşmuş karakterler gibi oynamasına izin vermişti. Fünye ile yaşadığı o anları daha önce bin defa aklında yeniden yaşamış, onu durdurmak için neyi farklı yapabileceğini bulmaya çalışmıştı. Tereddüde düşmesi, Fünye'nin iki bombayı patlatması ve onlarca masum insanın yaralanmasıyla sonuçlanmıştı. Adrian onların her biri için kendini sorumlu hissetmekten kendini alamıyordu. Fünye'yi vurup öldüren ve yarattığı teröre son veren Nova olmuştu. Nova orada olmasaydı, Adrian başka neler olabileceğini bilmiyordu. Onu durdurmak için daha fazlasını yapmalıydı.

Kötüyü öldürmenin patlayıcıları etkisiz hale getireceğini daha önce düşünmüş olmalıydı. Belki de bunun sebebi ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lında Muhalif kurallarının dönüp durmasıydı. *Düşmanını öldürmek, ancak son çare olmalı.*

Nova son çareyle baş başa kaldıklarını görmüştü. Yapılması gerekeni yapmıştı.

Adrian niye yapamamıştı?

"Kusura bakma," dedi Simon, Adrian'ın omzunu sıkarak. "Düşüncesizlik ettim. Sen de Nova da o koşullar altında elinizden gelenin en iyisini yaptınız. Kâbus'u kurtaramadığın için üzgünüm ama artık Fünye olmadığı için kimse üzülmüyor."

"Kâbus'u *kurtarmak mı*?"

Simon bir kaşını havaya kaldırdı. "İstediğin bu değil miydi?"

Adrian omzunu silkti ve Simon elini indirdi. "Annem ve katili hakkında bilgi istiyordum sadece. Kâbus'un bu bilgiye sahip olabileceğini düşündüm. Onu *kurtarmak* filan gibi bir derdim yoktu. Ölmüş olması pek de önemli bir trajedi sayılmaz."

"Doğru. Ben de onu demek istemiştim zaten. Kim olduğu ve neler yaptığından bağımsız olarak ölümünün senin için bir hayal kırıklığı olduğunu da biliyorum. Hepimiz için öyleydi. Hele ki Georgia'nın ölümünü aydınlatabilecek bilgilere gerçekten sahipse."

Hayal kırıklığı, Adrian'ın, annesinin katiliyle arasındaki o narin bağı da kaybettikten sonra hissettiklerini anlatmanın yakınından bile geçmiyordu. Katilin Kâbus olmadığını biliyordu –bunun için yaşı çok gençti– fakat kim olduğunu bildiğinden emindi. Şu an bile, o çatının üstünde Kâbus'la dövüşmesinden aylar sonra, sözleri sık sık kafasının içinde yankılanıyordu.

Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.

Yedi kat yukarıdan düşüp öldüğünde annesinin cesedi üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinde bulunan ufak beyaz bir kartta yazan sözlerdi bunlar.

"Annemin katilini aramaktan vazgeçmeyeceğim. Kâbus bir Anarşist'ti. O bir şeyler biliyorsa, o zaman başka bir Anarşist de bilebilir veya o sırada yakınlarda olan başka bir kötü."

"Akdiken gibi biri mi?"

Adrian keyifli gülümsemesini saklamaya gerek duymadı. "O zamanlar Akdiken ortalıkta mıymış? Benim teyit ettirecek zamanım olmadı."

Simon uyarmak için bir parmağını havaya kaldırdı, neredeyse Adrian'ın burnuna değecek kadar yakınında tutuyordu. "Bunu sadece bir defa söyleyeceğim Adrian. Akdiken'in peşine kendi başına düşmeye kalkma. Ya da herhangi bir Anarşist'in. Beni anlıyor musun? Bu çok tehlikeli."

Adrian gözlüğünü yukarı kaldırdı ve bir şey demek üzere ağzını açtı.

Ama Simon fırsat vermedi. "Sakın bana *tehlike* süper kahramanların göbek adıdır filan demeye kalkma."

Adrian ağzını kapadı.

"Yöntemlerimiz olmasının bir sebebi var," diye devam etti Simon. "Tehditleri ve zararı en aza indirmek. Akdiken ya da diğer kötüler hakkında bir şey duyarsan bize haber ver ve talimatlarımızı bekle. Anneni kimin öldürdüğünü bulmayı en az senin kadar ben de istiyorum ama bu uğurda seni kaybedemem."

Adrian kendini zorlayarak başını öne doğru salladı. "Biliyorum baba. Daha az *umursamaz* olmaya çalışacağım."

"Sağ ol."

Adrian dudaklarını sıkı sıkıya bastırıp hafifçe gülümsedi ve asıl söylemek istediklerini yuttu. Haftalardır kafasını dolduran şüpheler vardı. Onu öldürmüş olması gereken bom-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantey.org

baya, o gün lunaparkta meydana gelen yıkıma, Adrian'ın Kâbus ile Fünye arasındaki kavgaya bizzat tanık olmasına rağmen... Her şeye rağmen, şüpheleri vardı. Babaları bunu inkâr olarak adlandırırlardı. Ekibi ise onun tipik, tuhaf iyimserliği olarak.

Fakat Adrian kendine hâkim olamıyordu.

İşin gerçeği, Kabus'un öldüğüne inanmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Adrian ve ekibi "yaraların ve travmaların iyileşmesi" için zamana ihtiyaçları olduğu gerekçesiyle haftanın geri kalanı boyunca devriye görevinden azledilmişti. Bu nedenle Adrian'ın Muhalif Karargâhı'na tam teçhizat kuşanıp gitmesi gerekmiyordu. Hatta normalde karargâha gitmesi bile gerekiyordu ama o sabah Konsey, Gatlon bölgesindeki tüm Muhaliflere genel bir mesaj atarak katılımı zorunlu bir toplantıyı haber vermişti.

Gizemli bir mesajdı bu. Adrian tüm teşkilatın çağrıldığı bir toplantı hatırlamıyordu hiç. Bazen yeni kuralları uygulamaya koyarlar ve devriye birimlerini toplayarak bunları tartışırlardı, bazen de idareyle ya da araştırma geliştirme ekipleriyle departman toplantıları yaparlardı ama *herkesi* toplamak?..

Ne yazık ki uyandığında babaları çoktan çıkmışlardı ve bu yüzden onlardan bilgi koparma umudu da kalmamıştı.

Adrian köşeyi döndü, bir inşaat iskelesinin altından yürüyerek karargâhın kuzey tarafına yaklaşıyordu. Kapalı bir sabahtı ve tepesi bulutlar arasında kaybolmuş gökdelen sonsuza dek yükseliyormuş gibi görünüyordu.

Yan girişlerden birine park edilmiş bir araç dikkatini çekti. Zırhlı bir minibüstü bu. Arka kapıları sağlam bir şekilde güçlendirilmişti ve yanlarında da ufak, filmle karartılmış camları vardı. Minibüsün yan tarafında CRAGMOOR CEZAEVİ: MAHKÛM NAKİL ARACI yazıyordu.

Adrian yavaşlayarak durdu. Cragmoor, Gatlon açıklarında, dâhi suçluları barındırmak üzere kurulmuş bir hapishaneydi, zira sıradan mahkûmların çoğu bu kadar geniş bir sıra dışı beceri yelpazesine sahip değildi.

Belki de karargâh binasındaki nezaret hücrelerinin birinden bir mahkûmu almaya gelmişlerdi. Gerçi bu tür nakiller genellikle geceleri, meraklı izleyicilerin caddeleri doldurmadığı saatlerde yapılırdı.

Aracın yanından geçerken, camlarından içeri bakarak yürümeye devam etti. Arka tarafı göremedi; ön koltuklar ve sürücü koltuğu ise boştu.

Kendi kendine omuz silkerek binanın ön tarafına doğru ilerledi. Burada toplanmış turistler, dönen cam kapılardan sokak tabelalarına ve binanın bulutlar arasında kaybolan tepesine kadar her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Adrian kalabalığın içinden kendine yol açtı ve birkaç kişinin hayret nidalarıyla "Şu *Adrian Everhart mı?*" diye fısıldaşmasını duyarak aralarından geçti. Şöhretinin kaynağı kendisi değildi. İnsanlar Adrian Everhart'ın kendisinden çok Yenilmez Kadın'ın oğluyla ya da Kaptan Krom ile Korku Bekçisi'nin evlatlık oğullarıyla ilgileniyordu.

Bunun Adrian için bir sakıncası yoktu. İlgiye alışıktı, tıpkı bunu kazanmak için çok az şey yaptığını kabul etmeye alışık olduğu gibi.

Döner kapıları iterek içeri girdi ve diğer tanıdık Muha-

lifler ile danışma masasındaki her daim neşeli Sampson Cartwright'a gülümsedi. Oscar ya da Nova orada mı diye etrafa bakındı ancak onları göremeyince Max'in karantina odasına çıkan köprünün merdivenlerine yöneldi.

Max neredeyse her zaman, cam odanın içinde yıllardır inşa etmekte olduğu camdan Gatlon modeliyle ilgilenir ya da binanın lobisindeki televizyon ekranlarını izlerdi ama bugün ortalıkta görünmüyordu. Arka taraftaki özel bölmelerden birinde olmalıydı.

Adrian elini kaldırıp sertçe duvara vurdu. "Hey, Haydut, ben geldim. İçerde mi..."

Max aniden beliriverdi. Camın diğer tarafında, Adrian'ın yalnızca birkaç santim ötesindeydi.

Adrian küçük bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi ve köprünün tırabzanına çarptı. "Max, yapmasana şunu!"

Max gülmeye başladı. "Yüzünün halini bir görsen!"

Adrian ters ters bakarak doğruldu. "Çok zekice. Görünmezlik yeteneğine sahip olup birilerine bunu ilk yapan dahi sensindir eminim!"

"Özgünlük fazla abartılan bir kavram," dedi Max ve eliyle parlak sarı saçlarını yatırdı. Ama saçları hemen geri dikildi. Suratındaki aptal sırıtma devam ediyordu. "Kesinlikle buna değerdi."

Adrian, kalp atışları normale dönerken başını iki yana sallasa da hafiften gülümsemeye başladığını fark etti. Max yalnızca on yaşındaydı ancak yaşına göre fazla ciddi olabiliyordu. Böyle çocukça bir şaka yaptığını ve bundan büyük keyif aldığını görmek rahatlatıcıydı.

"Pratik yaptığını gördüğüme sevindim," dedi Adrian.

"Şu görünmezlik işinde bayağı iyiye gidiyorum. Ayrıca

bir teklikle bir beşliği birbirine kaynaştırmayı da başardım ki bu çok mühim bir başarı çünkü ikisi farklı metallerden yapılıyor. Senin gücüne gelirsek..." Max yüzünü buruşturdu. "Dün bir solucan çizdim ve yalnızca beş saniye filan kıvrandı, sonra öldü. Ama yani... İki yaşında çocuk bile solucan çizebilir sonuçta."

"Benim gücümden o kadar almadın çünkü," dedi Adrian. "Belki de çizimlerini pek fazla geliştiremeyeceksin."

Max, Adrian'ın tam anlayamadığı bir şeyler homurdandı.

Max nadir görülen güç emme yeteneğiyle doğmuştu. Yani yeterince yakınına girdiği her dâhinin güçlerini çalabiliyordu ve bu yüzden Adrian ona çok uzun zaman önce "Haydut" lakabını takmıştı. Yeteneklerinin çoğu bebekliğinde edinilmişti: Metale hükmetme ve maddeleri kaynaştırma yeteneklerini kötü bir grubun üyesi olan annesiyle babasından almıştı; görünmezliği Korku Bekçisi'nden, telekineziyi ise Gatlon Savaşı sırasında Anarşinin Asi'ndan almıştı. Tabii Max o zamanlar bunların hiçbirini hatırlayamayacak kadar küçüktü. Adrian'ın yeteneğinin bir kısmını ise daha yakın bir zamanda almıştı; Adrian, Max'i diğer Muhaliflerden ayrıran karantina odasına girip Nova'yı çekip çıkardığında. Max bu aralar daha az uyuduğunu söylüyordu ki, bu da muhtemelen Nova'nın gücünün de bir kısmını aldığını gösteriyordu. Gerçi yapabilse bile yirmi dört saat uyanık kalmaya hiç meraklı değildi. Tek başına yaşadığı odasında fazlasıyla sıkılıyordu.

Max yıllarca güçleriyle gizli gizli denemeler yapmış, hangi güce ne boyutta sahip olduğunu kendine saklamış, Adrian'dan bile gizlemişti. Çocuğun herkesin sandığından daha yetenekli olduğunu ve bunun asıl sebebinin de kendi kendini geliştirmesi olduğunu gördüğünde Adrian hayli şa-

şırmıştı. Adrian, Max'in sahip olduğu yetenekler yüzünden kendini suçlu hissettiğini biliyordu. Bunların hiçbirine sahip olmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Fakat son zamanlarda pratik yapmaya, hatta gösteriş yapmaya biraz daha istekli görünüyordu. Adrian bunu görmekten ötürü mutluydu. Max kardeşi gibiydi ve onun, kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini suçlu hissetmesini hiç istemezdi. Hiçbir dâhiye yapabildiklerinden ötürü suçlu hissettirilmemeliydi.

"Turbo nerelerde?" diye sordu Adrian, Max'in ayaklarının dibindeki şehir maketini gözleriyle tarayarak.

"Ticaret Kulesi'nin tepesinde." Max başıyla, daha uzun olan gökdelenlerden birini işaret etti. "Ona orada ufak bir yatak yaptım ve artık neredeyse sürekli uyuyor. Sanırım onu bayağı miskin bir hayvan olarak yaratmışsın."

Haftalar önce, Adrian, güçlerinin Max tarafından alınmadığını kanıtlamak için Nova'ya minik bir dinozor çizmişti; bir velociraptor. Hayvan bir süre ortadan kaybolmuş, sonra günün birinde lobideki ufak kahve standındaki kuru pasta kutusundan çıkıvermişti. Ortalık bayağı bir karışmış, hizmetlilerden biri kopan çığlıklar arasında kaptığı süpürgeyle hayvanı yaklaşık yirmi dakika kovalamış, en sonunda da Adrian olayı duyup dinozorun kendi tasarımlarından biri olduğunu söylediğinde durum anlaşılmıştı. Max dinozorun onda kalıp kalamayacağını sormuş ve böylelikle parmak büyüklüğündeki dinozoru sahiplenmişti.

"Yemek, uyumak, avlanmak," dedi Adrian. "Bildiğim kadarıyla dinozorların içgüdüleri bundan ibarettir. O yüzden daha fazlasını yapacağına hiç ihtimal vermiyorum."

"Avlanmaktan kastın benim yemek artıklarımı kemirmesi herhalde. Ha bu arada..." Max başıyla Adrian'ın arkasında-

ki bir şeye işaret etti. "Öldüğünden haberin var mıydı?"

Adrian dönüp baktığında monitörlerden birinde Nöbetçi'nin mavnadan atılıp suyun içinde kayboluşunun videosunun oynatıldığını gördü. Görüntü Nova'nın havalı dürbünü tarafından kaydedilmişti ve o güne dek Nöbetçi'nin yakalanabilen en net çekimiydi.

"Endişelendin mi?" diye sordu Adrian.

"Hayır."

"Öyle mi? Niye?"

Adrian yine inkâr edeceğini düşündü ama Max kısa bir tereddütten sonra itiraf etti. "İlk duyduğum anda belki biraz, ama sonrasında sana bir şey olmayacağından emindim."

"Güvendiğin için sağ ol." Adrian etrafına bakındı ve köprüde kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Tabii biz bunu burada konuşmasak daha iyi."

"Tabii tabii," dedi Max, kaygısızca. Adrian'ın asıl kimliğini bir tek o anlayabilmişti ve bunu onun Nova'yı kurtarmak için karantina odasının yarısını tek sıçrayışta geçmesi sayesinde çözmüştü. Bu çocuğun bunca zamandır burada tıkılı olması gerçekten çok yazıktı, oysa ondan çok iyi bir dedektif olabilirdi.

"Hiç onlara anlatmayı düşündün mü?"

Adrian yutkundu. Max'in gözlerine bakmayı denedi ama Max hâlâ haberleri izliyordu.

"Onları her gördüğümde," diye itiraf etti. "Ama onları her gördüğümde, biraz daha zorlaşıyor."

Adrian hiçbir zaman bu sırrı bu kadar uzun süre saklamayı planlamamıştı. Başlangıçta babalarına dövmelerini ve bunları kendisine yeni güçler sağlamak için nasıl kullandığını anlatmak konusunda çok heyecanlanmıştı. Ama

sonrasında işler kontrolden çıktı. Nöbetçi birçok kuralı çiğnedi. Sivillerin yaşamını tehlikeye attı. Kamu binalarına ve altyapıya zarar verdi. Muhaliflerin şart koştuğu suç kanıtları olmadan özel mülklerde arama yaptı. Suçluları zarar vermeden durdurmanın bir yolunu belki *–belki–* bulabilecekken, onları güç kullanarak yakalamıştı. Liste uzayıp gidiyordu.

Fakat bunların hiçbirinden pişmanlık duyamıyordu. Bu kuralları çiğnediği için o kadar iyi iş çıkarabilmişti. Yalnızca geçen ay, tek başına ikisi dâhi on yedi suçluyu yakalamıştı. Otomobil hırsızlarını, soyguncuları, uyuşturucu satıcılarını ve diğerlerini durdurmuştu. Evet, bazen kurallara aykırı hareket etmişti ama o hâlâ bir süper kahramandı.

Ancak babalarının durumu böyle görmeyeceklerini düşünüyordu. Onun gizli kimliğini öğrendiklerinde ne yaparlardı? Diğer herkes tutuklanırken ona müsamaha göstermeleri Konsey'in kanunlarına karşı büyük bir itaatsizlik olurdu. *Kendi* kanunlarına...

Adrian onları bu duruma düşürmek, kendisiyle Muhaliflerarasında bir seçim yapmaya zorlamak istemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kimi seçeceklerini bilmek istediğinden de o kadar emin değildi.

"Belki de..." diye söz başladı Max alçak sesle. "Onlara bir şey söylemek zorunda kalmazsın." Başıyla televizyonu işaret etti. "Hazır Nöbetçi ölmüşken."

Adrian göz kırptı. *Bunun* ikinci kişiliğinin sonu anlamına gelebileceğini hiç düşünmemişti ama... Belki de Max haklıydı. Bu kolay bir kurtuluş olurdu. Bir daha o karaktere dönüşmezse, herkes Nöbetçi'nin boğulduğunu düşünürdü. Kimsenin bilmesine gerek kalmazdı.

Ancak bir daha Nöbetçi olamama düşüncesi midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirmişti.

Muhalifler yeterli değildi. Gatlon şehrinin ona ihtiyacı vardı.

"Sence en iyisi bu mu?" diye sordu Adrian.

"En kolayı bu," dedi Max. "Aynı zamanda... Son derece hayal kırıcı."

Adrian'ın dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. "En kötüsü de bu zaten."

Max iç geçirdi. "Nöbetçi yoksa devriye de yok, çok canın sıkılır."

Adrian ona hafifçe gülümsedi. "Bu tam olarak doğru sayılmaz. Zamanımı nasıl dolduracağım konusunda bir takım fikirlerim var." Max'in meraklı yüz ifadesi karşısında eğildi ve cama daha da sokuldu. "Dışarıda hâlâ üç tane Anarşist var değil mi? Kraliçe Arı, Siyanür ve Fobi. Resmi soruşturma ekibinde olmayabilirim ama bunca boş vaktim olunca, belki biraz araştırma yapabilirim diye düşündüm."

"Metro tünellerini terk ettiklerinden bu yana devriyeler bir şey buldu mu?"

Adrian başını iki yana salladı. "Hayır. Ama oralarda bir yerdeler."

Muhtemelen ölmüş olması nedeniyle Kâbus soruşturması kapandığına göre, annesinin katilini bulabilmek için yeni bir yöne gitmeliydi. Katili adalet önüne çıkarmak için tek umudu Anarşistlerdi.

O anda Adrian'ın bileğindeki cihaza gelen mesajın sesi duyuldu. Ekrana dokununca Oscar'ın mesajı belirdi.

Ruby taburcu oldu. Toplantı odasına geçiyoruz. Nova'dan haber aldın mı?

"Benim gitmem gerek," dedi Adrian. "Bu sabah Konsey herkesi büyük bir toplantıya çağırdı. Sen toplantının konusunu bilmiyorsundur herhalde?"

Max'in yüz ifadesi tuhaf bir şekilde duygusuz bir hale büründü. "Belki de biliyorumdur," dedi.

"Ya!?"

Max başını iki yana salladı. "Yanılıyor da olabilirim. Bilmiyorum. Bittiği zaman gelip bana anlatırsın, olur mu?"

"Olabilir." Adrian arka cebinden yeni bir keçeli kalem çıkardı, nehre düşenin yerine yenisini almıştı. Sonra da cam duvarın üzerine bir kurtçuk çizdi. İçeri doğru iterek kıvranan yaratığı Max'ın açık avucuna bıraktı. "Uyandığı zaman Turbo için bir atıştırmalık."

Oscar, Ruby ve Danna'yı büyük toplantı salonunun önündeki alanda buldu. "Serbest kalmışsın," dedi neşe içinde.

"Biliyorum!" dedi Ruby, kollarını mutlulukla havaya kaldırarak. "Dün eve geçmem lazımdı aslında ama şu yirmi dört saat bekleme zırvalığı yüzünden bırakmadılar. Şifacıların neden bizim güçlerimizi bizden daha iyi bildiklerini sandıklarını anlamıyorum. Büyükannem meraktan ölmüş."

"İyi gördüm seni," dedi Adrian, son gördüğünde Ruby'nin bacağının kantaşlarıyla kaplı olan kısmını inceleyerek. Üzerinde kot şort olmasına rağmen yaralarından hiçbir iz yoktu. Hatta bandaj bile. "Yırtıcı kaya oluşumlarıyla kaplı olmak her ne kadar havalı görünse de, ben seni bu halinle tercih ederim."

"Yapma, beni utandırıyorsun," dedi Ruby ama çilli yanaklarına bakınca hiç de dediği gibi olmadığı anlaşılabiliyordu.

Danna ise hareket ettikçe yüzünü acıyla buruşturuyordu ve kolunun alt tarafından bir bandaj görülüyordu.

"Bana acımanı istemiyorum," dedi Danna, Adrian ağzını açıp da bir şey diyemeden. "Bandajlı imajımdan giderek daha çok hoşlanıyorum hatta. Yeni bir moda akımı yaratabilirim."

"Nasıl bir akımmış bu? Senin tam bir çetin ceviz olduğunu mu anlatıyor?" diye sordu Oscar.

"Sormana gerek var mı?" dedi Danna, ona bakıp sırıtarak. "Her neyse, kesikler çok derindi ve hepsi de temiz sayılmazdı ama bir iki güne toparlamış olurum. Hem zaten bu kesikler Nöbetçi'nin alevinin yakıcılığı yanında hiçbir şeydi."

Adrian yüzünü buruşturdu ve kimsenin bunu fark etmemiş olduğunu geçirdi içinden; o an ekip arkadaşlarının en tuhaf yönü, ağır yaralarının neredeyse tamamen iyileşmiş olması değil de –Muhalifler dünyanın en iyi şifacılarını bünyesinde barındırırdı– hepsinin sivil kıyafetler içinde olmasıydı. Oscar bile bir yelek ve gömlek giymiş, uzun kollarını kıvırmıştı.

Hep beraber, neredeyse normal görünüyorlardı. Aslına bakılırsa hoş bir değişiklik olmuştu.

"Ha! Unutmadan söyleyeyim..." Ruby cebinden bir avuç kart çıkardı. "Hepiniz davetlisiniz."

Adrian kartlardan birini aldı ve çevirip okudu. O hafta sonu şehir parkında düzenlenecek yıllık Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'nın davetiyesiydi.

"Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları, muhteşem," dedi Oscar. "Süper kahraman gösterilerinin çok fazla baskı oluşturduğunu düşünüyordum zaten. Yardımcı rolü daha rahat."

"Ne yazık ki dâhiler bu yarışmaya katılamıyor," dedi Ruby. "Kardeşlerim katılacak. Benim bu kadar havalı ve yarı ünlü bir süper kahraman olmamı her zaman biraz kıskan-

mışlardır. Yani, benimle gurur duyarlar duymasına ama bir yandan da kıskanırlar."

"Bir saniye. Sen süper kahraman mısın?" dedi Oscar, hayrete düşmüş numarası yaparak. Sonra başını onun omzuna yaslayıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Biliyor musunuz, hep bir süper kahraman tarafından kurtarılmak istemişimdir?"

Ruby bir kahkaha attı ve onu iterek kendinden uzaklaştırdı ama yanakları da kızarmıştı. "Genç kız taklidin berbat Oscar."

Danna gözlerini devirerek onlara baktı.

"Her neyse, sizler de gelirseniz abla olarak büyük takdir toplayacağım," dedi Ruby. "Sen sormadan ben söyleyeyim Oscar, yiyecek stantları da olacak."

Oscar parmaklarıyla tamamdır işareti yaptı.

Adrian davetiyeye göz gezdirdi. Daha önce hiç Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'na gitmemişti. Dâhi olmayan çocuklar için düzenlenen bir dizi eğlenceli yarışmadan oluşuyordu. Cumartesi gününü bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı ama eğlenceli olabilirdi.

"Nova'ya da bir davetiyem vardı," dedi Ruby. "Kendisini gören oldu mu bugün?"

"Henüz gelmedi." Adrian bileğindeki cihazın saatine baktı. Toplantının başlamasına on dakika vardı. Açık kapılardan salonun içine baktığında yüzlerce Muhalifin bekleştiğini gördü. "Belki içeri girmiştir?"

"İçeri baktık," dedi Danna. "Hiçbir iz yok. Ama daha da kalabalık olmadan gidip otursak iyi olacak."

"Ona bir koltuk tutarız," dedi Ruby. "Bugün bizi neden buraya topladıklarını bilen var mı?"

"Sence dünkü olayla bir ilgisi var mıdır?" diye sordu Oscar.

"Nöbetçi'nin ölmesini mi kast ediyorsun?" dedi Adrian.

Kapılara doğru ilerlerken Oscar ona tuhaf tuhaf baktı. "Hayır. Akdiken'in onca ilaçla kaçmasını diyorum."

"Ha, evet," dedi Adrian ve doğrudan Nöbetçi meselesine atladığı için kendini aptal gibi hissetti. "Suç ortaklarını sorgulamaya çoktan başlamışlardır. Belki şimdiye kadar bir şeyler öğrenmişlerdir."

"Çocuklar!"

O an Adrian'ın göğsünde bir kıvılcım çaktı. Nova yanakları al al olmuş, koşar adım onlara doğru geliyordu.

"Oh, çok iyi," dedi, hafiften nefes nefese kalmış bir halde. "Mesajı ancak bir saat önce gördüm. Ta Wallow'dan buraya kadar koşarak geldim. Yetişemeyeceğimden emindim." Ruby elindeki davetiyeyi burnuna sokunca birden sustu. "Bu da nedir?"

"Kardeşlerim Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'na katılıyorlar."

Nova yüzünü buruşturdu. Adrian bunun içgüdüsel bir hareket olduğunu biliyordu. Ama o daha bir şey diyemeden Oscar araya girdi. "Suratını asma. Yiyecek stantları olacağının garantisini aldık."

Nova'nın olumsuz yüz ifadesi anında yerini keyifli bir gülümsemeye bıraktı. "Ee, madem öyle..."

Sonra dönüp Adrian'a baktı ve Adrian o kısacık süre içinde Nova'nın mavi gözlerinin sabah havasından mı, yoksa koşarak gelmiş olmasından mı ya da buradaki ışıktan mı bilinmez, normalden daha parlak olduğunu düşündü. Ve sonra da bunları düşünmeye bir son vermesi gerektiğini hissetti.

Davetiyeyi alan Nova toplantı salonuna baktı. "Neler olduğunu bilen var mı?"

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Danna. "Ama sona kalmak istemiyorsak bir an önce içeri girsek iyi olacak."

ALTINCI BÖLÜM

Nova, Muhalif Karargâhı'ndaki büyük toplantı odasına daha önce hiç adım atmamıştı. Diğerlerinin dediğine bakılırsa pek kullanılmıyordu. Oscar bir defasında, Konsey'in burada yapılan yıllık toplantılarda son on iki aydaki başarıların istatistiklerini paylaştığından ve gelecekteki önceliklerinin ne olacağını uzun uzadıya tartışarak katılan herkesi sıkıntıdan ağlama noktasına getirdiğinden bahsetmişti. Oscar bunu ona anlattığında Nova da ne iğrenç, ne sıkıcı, insan buna nasıl katlanır gibi sözlerle onu anlıyormuş numarası yapmıştı. Oysa Konsey'in Gatlon şehri için ne gibi planları olduğunu dinlemeyi her şeyden çok isterdi.

Danna salona önden girdi. Salonun karşı tarafında bir platform ve önünde de yüzlerce plastik sandalye vardı. Muhalifler içeri doluşurken sandalyeler de hızla kapılıyordu. Nova insanlar ne konuşuyorlar diye kulak kabarttı ama görünüşe bakışırsa tüm teşkilat bu toplantının konusundan en az onun ekibi kadar habersizdi.

Nova aylardır Muhalif olmasına rağmen aynı anda bu kadar çok süper kahramanla çevrili olduğunda hâlâ kaygıla-

nıyordu. Çeşitli pratik gözlemler yaparak kendini rahatlattı. Çıkış kapılarını saydı, salondaki hangi nesnelerden iyi bir silah olabileceğini belirledi, potansiyel tehditleri değerlendirdi ve bir durum olursa diye aklından bir kaçış yolu geliştirdi.

Ancak hiçbir şey olmadı. Tüm hazırlıklarının boşuna olduğunu hissetmeye başlamıştı. Muhalifler, onun niyetlerinden sınavlara girdiği günkü kadar habersiz görünüyordu. Ama gevşeyemezdi, ipin ucunu azıcık kaçırdığı an gerçek kimliği ortaya çıkabilirdi. En ufak bir açık bu oyunun sonunu getirebilirdi. Gardını indirdiği an bir saldırıyla karşılaşabilirdi.

Oraya aitmiş gibi davranırken devamlı tetikte olmaya çalışmak çok yıpratıcı bir şeydi ancak uçlarda yaşamaya alışmaya başlamıştı. Başka türlüsünü hayal dahi edemiyordu, en azından karargâhın içindeyken.

"Şurada yan yana beş sandalye var," dedi Danna, az ilerideki bir sırayı işaret ederek. Sonra da oraya oturmak üzere ilerledi.

"Nova McLain..."

Nova arkasına döndü. Kara Işık ismiyle tanınan, Konsey'in beş üyesinden biri olan Evander Wade, kalabalığın arasından ona doğru geliyordu. "Bir saniyeniz var mı?"

"Şey." Nova önce Adrian'a, sonra da salonun ön tarafındaki platforma baktı. Konuşmacı için hazırlanmış bir mikrofon ve bir de kürsü vardı ama sahnede henüz kimse yoktu. "Sanırım var."

"Ben sana yer tutarım," dedi Adrian, grubun diğer üyelerinin ardından gitmeden önce parmaklarının ucuyla dirseğine çok hafif, adeta fark edilemez bir biçimde dokunarak.

Adeta fark edilemez.

Nova ve hassas duyuları tabii ki bunu gayet iyi fark etmişti.

"Bir iki hafta önceki talebiniz hakkında konuşmak istiyordum," dedi Evander, kollarını göğsünde kavuşturarak. Duruşu savunmacı olmaktan çok, içindeki gücü dışa vuran bir tavırdaydı. Nova daha önce birkaç kez Evander Wade'in bu şekilde dikildiğine tanık olmuştu. Ayakları yere sapasağlam basıyordu, göğsü hafifçe kabarmıştı. Ara sıra da olsa normalmiş numarası yapmaya çalışan Konsey'in diğer üyelerinin aksine, Evander hiçbir zaman "süper kahraman" benliğini geri plana alamaz görünüyordu. Şu an üzerinde olan havalı üniforması bu etkiyi daha da güçlendiriyordu: Tepeden tırnağa simsiyah kumaş, vücudundaki tüm kasları öne çıkarmıştı; beyaz çizmeler, beyaz eldivenler ve göğsündeki için için yanan amblem üniformayı tamamlıyordu.

Nova'ya sorulacak olursa, bu üniforma onu fazla çalımlı ve biraz da gülünç gösteriyordu ama halka açık etkinliklerde peşinden koşan genç kız yığınları tam aksini düşünüyor olsa gerekti.

"Talebim mi?" dedi Nova.

"Eserler bölümünde yarı zamanlı olarak çalışma isteğin hakkında."

"Ha! O mu? Anladım. Hâlâ değerlendirilme aşamasında mı?"

"Cevap vermemiz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Evander başını hafifçe yana eğdi. "Son zamanlarda biraz yoğunduk, malum."

"Anlıyorum."

"Pekâlâ , ne zaman başlayabilirsin?"

Duydukları karşısında Nova'nın kalbi yerinden çıkacak

gibi oldu. "Ciddi misiniz? Yani... Hemen! Ya da siz ne zaman isterseniz."

"Harika." Evander kıvrık kızıl bıyığının altından bembeyaz dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. "Şipşak'la bu konuda çoktan konuştum. Bölümün yönetiminden o sorumlu ve senin katılımını duyunca da heyecanlandı. Bence ikiniz iyi anlaşacaksınız."

Şipşak. Nova bu ismi biliyordu. Simon Westwood, yani Korku Bekçisi, Anarşinin Asi'nın miğferinin halka açık olmayan bir yerde tutulduğunu ona anlattığında bu ismi anmıştı. *"Silahlar ve Eserler bölümündeki birilerine gerçekten sıkı bir rüşvet verirsen olabilir. Duydum ki Şipşak ekşi şekerlere bayılıyormuş."*

Korku Bekçisi'nin bu sözünün şaka mı yoksa ciddi mi olduğundan emin değildi. Nova'nın tek bildiği, Anarşinin Asi'nın miğferinin o bölümde bir yerde saklandığıydı. Bizzat Konsey'in uydurduğu yalana bakılırsa, dünyanın büyük bölümü Kaptan Krom'un miğferi yok ettiğine inanıyordu. Hatta ofislerinin önünde hasarlı halinin bir taklidini sergiliyorlardı. Fakat gerçek miğfer aslında bu binada bir yerlerdeydi ve muhtemelen Şipşak ona nasıl ulaşılacağını biliyordu.

"Yalnız geriye tek bir pürüz kalıyor," dedi Evander.

"Öyle mi?"

"Aslına bakarsan, bu kadar uzun süre tereddütte kalmamızın sebebi buydu. Aramızdan bazıları..." Ağzından yalandan bir öksürükle beraber tek bir kelime çıktı: "Tamaya" Sonra bir sahte öksürük daha ve devam etti: "Senin omuzlarına çok fazla iş yüklediğimizi düşünüyor." Salonun ön tarafında, platformun yan tarafında sohbet eden dört Konsey üyesini başıyla işaret etti. *Hepsini birden* pelerinle-

rinden maskelerine kadar geleneksel süper kahraman kıyafetleri içinde görmek şaşırtıcıydı ve Nova bu toplantının konusunu iyiden iyiye merak etmeye başladı. "Belki haberin yoktur ama Tamaya aşağı yukarı altı yıldır bizleri şehirde yeni çalışma kanunları çıkarmamız için sıkıştırıp durur. Bu, uğraştığımız onca şey arasında hayati önceliği olan bir konu olmasa da hepimizin ayrı ayrı gönül verdiği projeler oluyor. Her neyse, senin halihazırda devriye biriminde olduğunu biliyoruz ve aynı görevi sürdürmeni istiyoruz. Ayrıca yeni katılımlarla ilgili soruşturma ve veri girişi çalışmalarına da çağrılmış durumdasın ve bu kadarı senden çok şey istemek demek. Bu yüzden iş yükünün sana ağır gelmeye başlaması halinde bize bu durumu bildirmelisin. İzne çıkmak istersen, çalışma saatlerini sınırlandırmak istersen, bu gibi konularda gelip benimle konuşabilirsin... Ya da Şipşak'a bildirirsin ve ben onunla görüşürüm. Tek istediğim" –sesini alçalttı– "senden çok rica ediyorum, benimle konuşmadan önce gidip Tamaya'ya şikâyet etme çünkü o zaman 'ben size söylemiştim' diye başımızın etini yer ve kimse de bu duruma düşmek istemez, bilmem anlatabildim mi?"

Nova onun gözlerine baktı. "Bu konuda endişelenmenize hiç gerek yok. Ben bu fırsat karşısında çok heyecanlıyım. İnanın, sizin bana hangi konuda ihtiyacınız varsa, ben hepsine dahil olmak istiyorum. Hem zaten çok fazla boş vaktim var ve bu zamanı bir şeyler üreterek geçirmek iyi gelecektir." Neşeyle gülümsedi, yalan söylemek zorunda kalmadığı için bu gülümseme daha da kolay olmuştu. Hiç uyumadığı düşünülecek olursa, *gerçekten de* çok fazla boş vakti vardı ve eserler bölümüne giriş imkânının olması gerçekten de çok verimli sonuçlar doğurabilirdi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Evander, sırtına hafifçe ama onu şaşırtıp sendeletecek kadar kuvvetle vurarak. "Adrian denemelerde seni seçtiğinde gerçekten de ne yaptığını iyi biliyormuş. O çocuğun sezgileri çok kuvvetli." Bir adım geri çekilerek parmaklarını ateş eden bir tabanca gibi ona doğrultu. "Yarın sabah eserler bölümüne gidip başlayabilirsin. Ben Şipşak'a haber veririm."

Nova enerji dolmuş bir halde arkasını döndü.

Daha fazlasını öğrenmek için bundan önceki tüm girişimleri sonuçsuz kalmıştı ve elime demir bir çubuk alıp birilerine saldırma noktasına kadar getirmişti onu. Onun casusluk yapması lazımdı. Anarşistlerin gizli silahı olması gerekiyordu. Artık Anarşının Asi'nın mığferine yaklaşabilir ve onu geri almak için plan yapmaya başlayabilirdi.

Nova ekibinin yanına döndüğünde dinleyicilerin çoğu yerlerini almıştı.

Adrian ile Danna arasındaki sandalyesine otururken, "Kara Işık ne istiyormuş?" diye fısıltıyla sordu Adrian.

"Hâlâ eserler bölümünde gönüllü çalışmak isteyip istemediğimi sordu," dedi. "Yarın başlıyorum."

Adrian şaşırmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Eserler mi? Peki ama... Şey ne olacak?.."

"Devriyeye çıkmaya devam edeceğim. Benim günüm sizinkilerden çok daha uzun sürüyor, unuttun mu?"

Adrian başını öne doğru sallayarak onayladı ama Nova gözlüğünün camlarının arkasında hâlâ kaygılı bir gölge görüyordu. Adrian'ın ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Asla uyumuyor olması, ara sıra dinlenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Bunu çok sık duyuyordu insanlardan. Fakat uykuya ve dinlenmeye ihtiyaç duyan insanlar hareketsizliğin onu

nasıl huzursuz ettiğini anlayamazlardı. Onun harekete, çalışmaya, devinime ihtiyacı vardı. Her zaman içini saran kaygılarını, yeterince çabalamadığı kaygısını uzaklaştırmak için dünyanın geri kalanı uyurken onun bir şeylerle meşgul olması gerekliydi.

"Merak etme," dedi. "Ben bunu yapmak istiyorum." Nova, Adrian'ın, dirseğine hafifçe dokunuşunu hatırlayarak cesaretini topladı ve elini onun dizine koymaya karar verdi. Fakat beyninin ona bunun iyi bir fikir olduğunu söylemesiyle harekete geçmesi arasındaki boşlukta, eli çekingen bir yumruk olup Adrian'ın bacağının yan tarafına şöyle bir dokunup anında geri çekildi.

Adrian kaşlarını çatıp başını eğerek bacağına baktı.

Nova hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve sonsuz uykusuzluk yerine, yanaklarının kızarmasını engelleyebilme yetisine sahip olmayı diledi.

O sırada, hoparlörlerden, bir elin önündeki mikrofona birkaç kez tıklama sesi yankılandı. Beş Konsey üyesi sahnedeki yerlerini almışlardı: Evander Wade, Kasumi Hasegawa, Tamaya Rae, Simon Westwood ve Hugh Everhart.

Hugh mikrofonun başındaydı. Konsey aralarında bir hiyerarşi yokmuş gibi davranıyor olsa da, çoğu kişi Hugh Everhart'ın –yenilmez Kaptan Krom'un– teşkilatın başı olduğunu düşünüyordu. Anarşinin Asi'ni o mağlup etmişti. Sayısız dâhiyi saflarına katmış, şehrin kontrolünü ele geçirmiş olan kötü çetelerle o savaşmıştı.

Ayrıca tüm Konsey içinde, Nova'nın, gazabını en çok hak ettiğine inandığı kişi de oydu. On senden uzun bir zaman önce ailesini ölümden kurtarması gereken biri varsa, bu Kaptan Krom olmalıydı.

Fakat o, cinayetlere engel olmamıştı. En çok ihtiyaç duyduğu anda onun yanında olmamıştı. Nova onu bu yüzden asla affetmeyecekti. Hiçbirini affetmeyecekti.

"Böyle son anda çağrılmanıza rağmen burada hazır bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederiz," dedi Hugh. Kaptan Krom üniforması vücuda yapışan bir kumaştan yapılmıştı ve boyun kaslarıyla bile ağırlık çalışmış gibi gösteriyordu. Klasik kostümler genellikle özel etkinliklerde giyilirdi; büyük kutlamalarda ya da büyük duyurularda... Konsey'in yalnızca bu teşkilatın lideri olduğunu değil, aynı zamanda dünyayı koruyan süper kahramanlardan oluştuğunu da vurgulamaya yararlardı.

Ve dünyayı kontrol ettiklerini de.

"Bu toplantıyı bir iki hafta daha yapmayı düşünmüyorduk aslında," diye devam etti Hugh, "ancak son zamanlarda yaşanan olaylar neticesinde Konsey derhal harekete geçilmesi gerektiğine karar verdi. Hepinizin bildiği gibi, son zamanlarda Kuklacı'nın geçidimize saldırması ile başlayan ve daha da yakın zamanda Fünye'nin Cosmopolis Park'ı bombalamasıyla devam eden olaylar neticesinde gözler Muhalif teşkilatımıza odaklanmış durumda."

Nova göz ucuyla Adrian'a baktı fakat bakışları buluştuğu anda ikisi de hemen kafasını çevirdi.

"Bunlara artan suç oranını ve genişleyen silah ve uyuşturucu karaborsasını da eklersek, halkın neden bizden bir karşılık beklediğini daha iyi anlarız. Vatandaşlarımızı bu kadar çok tehdide karşı korumak ve savunmak için nasıl bir planımız olduğunu bilmek istiyorlar. Konsey, onların güvenliğinin birinci önceliğimiz olduğu, onlara hizmet etmek için kesintisiz desteklerine ve iş birliklerine ihtiyacımız olduğu

konusunda halkımızı temin etmek için elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Bu bağlamda, Muhalif kimliğini taşıyan tüm dâhilere hem görev başında hem de sivil olduklarında Gatlon kurallarına uymalarının son derece önemli olduğunu hatırlatmak isterim. Adalete olan düşkünlüğümüz her ne kadar bizim başlıca özelliklerimizden biri olsa da, sivillerin güvenliği her zaman birinci önceliğimiz olmalıdır. Bu bağlamda, kural tanımama konusuna da kısaca değinmek istiyorum."

Adrian bir anda kesik kesik öksürmeye başladı. Başını eğdi ve ağzını dirseğinin iç tarafına bastırdı. Nova sırtına hafifçe birkaç kez vurdu ve Adrian yüzünü buruşturdu. "İyiyim," diye mırıldandı. "Tükürüğüm... Boğazıma kaçtı."

"Hepimiz adaletin tecelli ettiğini görmek isteriz," diye devam etti Hugh, "ancak adaletle intikam arasında ince bir çizgi vardır. Kanun ve kurallar her zaman hangi tarafta olduğumuzu bilebilmemiz için vardır. Kendi amaçlarımıza ulaşmak için masum insanların hayatlarını tehlikeye atmak bencilliktir. Şan şöhrete ulaşmak için sivilleri riske atmak düşüncesizliktir. Bu ancak geçmişin kötülerinin ya da yakın zamanda ortaya çıkan, kendine Nöbetçi diyen serserinin yolu olabilir. Ancak *biz* böyle değiliz."

Adrian oturduğu yere iyice gömülmüştü. Nova bir zamanlar onun da bu kurallardan bahsettiğini, Anarşi Çağı'nda düşmanlarını yakaladıkları sürece masum insanların hayatlarını tehlikeye atmakta bir sakınca görmeyen Konsey'in koyduğu kuralların ikiyüzlülük olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Muhalifler büyük yıkımlara sebep olmakla veya çok sayıda masum insanın yaralanmasına neden olan dövüşlere girişmeleriyle meşhurdu ama o zamanlar bu onları hiç rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Zafere ulaşmak için her yol

mubahtı. Bazen Nova, eskinin Muhaliflerinin Anarşistlerle kimsenin kabul etmeye cüret edemediği kadar çok ortak yönü olduğunu düşünüyordu.

"Ama tabii bazen barışçıl bir çözüme ulaşılamayan zamanlar da olabilir," dedi Hugh. "Bir suçlunun daha fazla yıkıma sebep olmaması için mümkün olduğunca hızlı ve etkili bir şekilde durdurulması gereken zamanlar olur. Söz konusu suçluyu durdurma girişimi vatandaşlarımızın güvenliğini tehlikeye düşürmediği sürece, görevlerini yerine getiren Muhalifler her türlü övgüyü ve takdiri hak ederler."

Derin bir nefes aldı ve çatık kaşları gevşeyerek rahatladı. "Bu nedenledir ki bugün aramızdan birini onurlandırmak için bir dakikanızı rica ediyoruz." Gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. "Nova McLain, nam-ı diğer Uykusuz, lütfen ayağa kalkabilir misiniz?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Nova oturduğu yerde irkildi, doğru duyduğundan emin olamamıştı. Danna onun sırtına vurup neredeyse ittirerek ayağa kaldırdı. Nova tereddütle ortalarında dikilirken kalabalık onu alkışlamaya başlamıştı bile. Konsey üyeleri bile alkışlıyordu. Kaptan Krom ona *gururla* bakıyordu!

Nova insanların bahsedip durduğu o tuhaf kaygılı rüyalardan birine düşmüş gibi hissediyordu. Sizi en kötü düşmanlarınızla karşı karşıya getiren ama o gün evden pantolonsuz çıktığınızı fark ettiğiniz türden rüyalar.

Fakat Nova uykuda değildi. Bu bir rüya değildi. Gözlerini kırpıştırarak Adrian'a baktı, yüzünde az önceki karanlık ifade yoktu. Nova'nın delice nefret ettiği o kocaman, insanın kalbini durduran gülümsemesiyle ona bakıyordu.

Oscar gururla bir ıslık patlattı ve Ruby iki kolunu birden havaya kaldırdı.

Alkışlar dinince Hugh devam etti. "Eminim çoğunuz, Nova McLain'in Cosmopolis Park'taki olayda Ingrid Thompson'ı, yani Fünye ismiyle tanınan Anarşist'i kafasına tek kurşun sıkarak, merhametli bir şekilde nasıl etkisiz hale getirdiğini

duymuşsunuzdur. Tereddüde düşseydi veya hedefini ıskalasaydı, o gün lunaparkta çok daha fazla bomba patlayacaktı ve tahminlerimize göre yüzlerce insan yaralanacak veya ölecekti. McLain'in cesareti ve hızlı düşünmesi sayesinde bu felaket daha kötü hale gelmeden önlendi. Uykusuz, seni bir Muhalif olarak aramızda görmekten gurur duyuyoruz."

Alkışlar ve tebrikler yeniden çevresini sararken Nova hoşnut görünmeye çalışıyordu fakat daha çok yüzünü buruşturuyormuş gibi algılanabileceğinden endişeleniyordu. Hugh Everhart'ın ona açık seçik olmasa da babacan bir ifadeyle baktığını fark etti. Nova'yla veya onun başarılarıyla gurur duymaya hiçbir hakkı yoktu çünkü şu an Nova'nın ona böyle bakacak bir babası olmaması onun suçuydu.

Seni bir Muhalif olarak aramızda görmekten gurur duyuyoruz.

Tüyleri diken diken olmuştu. Kendini çok iyi hissetmesi gerektiğini biliyordu, tam istediği gibi düşmanlarının güvenini ve saygısını kazanmıştı. Tıpkı Anarşinin Asi'nın ondan yapmasını istediği gibi. Fakat bu durumu kurnazlığına ve iki taraflı rolünü iyi oynamasına borçlu değildi. Bu başarı basbayağı kucağına düşmüştü. Sonuçta o gün *gerçekten* de bir Muhalif olmuştu, öyle değil mi?

Fünye bir Anarşist'ti. Aynı taraftaydılar. Nova uzun bir süre onu arkadaşı bilmişti ama o anda Muhaliflerden yana taraf almıştı. Yalnızca Ingrid'e ihanet etmekle kalmamıştı, onu *öldürmüştü*. Buna nefsi müdafaa denilebilirdi ama tetiği çekerken aklında kendini korumaktan fazlası vardı. Lunaparktaki çocuklar ve aileleri için korkmuştu. Ingrid'in onu bir kez daha kandırmasına kızmıştı. Adrian için endişelenmişti.

Nova bazen toplumu farklı bir yola sokmak için fedakârlıklar yapılması gerektiğini biliyordu. Anarşinin Ası devrimini başlattığında binlerce insanın öldüğünü biliyordu. Fakat Ingrid'in sebep olacağı ölümler fedakârlık değil cinayet olurdu. Nova hiçbir şey yapmadan öylece bekleyemezdi. Sonraki haftalarda Nova o gün yaptıklarını binlerce kez adım adım zihninde yeniden yaşamış, yapabileceği farklı bir şey olabilir miydi diye bulmaya çalışmıştı.

Ingrid'i öldürdüğü için pişman değildi ama yaptığıyla gurur da duymuyordu. Tetiği çektiği anı ve hayatında ilk defa tereddüt etmeyişini her hatırlayışında midesi kasılıyordu. Ailesinin katilinin baygın bedenine bakarken, zihninden geçen ve çocukluğundan beri aklından çıkmayan o sözcükleri yine duyuyordu.

Çek tetiği Nova.

Sonrasında ise Ingrid'in başı geriye doğru kaykılmış ve ölmüştü.

En şaşırtıcı olansa, bunun böylesine kolay olmasıydı. Bu onu bir Muhalif yapıyorsa, eyvallah. Çünkü aynı zamanda bir Anarşist de yapıyordu. Alkışlar dindi ve Nova sandalyesine çökercesine oturdu. Yanakları alev alev yanıyordu. İki sıra ileride Genissa Clark ile yancıları gözüne ilişti: Mack Baxter, Raymond Stern ve Trevor Dunn. Ya da dünyanın bildiği isimleriyle, Buz Yanığı, Artçı Şok, Vatoz ve Çirkin. Nova'nın Muhalif seçmelerinde mağlup etmekten büyük bir keyif duyduğu dörtlü. Hepsi birden Nova'ya gıcık gıcık bakıyordu ve Genissa önüne dönerken yüzündeki iğrenme ifadesini saklamaya gerek görmeden gözlerini devirdi.

Bunu Danna da fark etmiş olmalıydı çünkü Genissa'nın arkasından yüzünü buruşturdu. "Kıskanç şey," diye fısıldadı.

Nova karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Genissa'nın ekibi Muhaliflerin en tanınan devriye birimlerinden biriydi ve aynı zamanda Nova'nın en fazla nefret ettiği takımdı. Yalnızca zalim ve küstah olmakla kalmıyorlar, bir avuç süper kahramana sınırsız yetki verilmesiyle ortaya çıkan yozlaşmanın da iyi bir örneğini teşkil ediyorlardı.

Bu yüzden Genissa'nın düşmanca tutumu Nova'yı hiç şaşırtmamıştı. İşin aslı, Buz Yanığı onu gerçekten *sevseydi*, işte o zaman kaygılanırdı.

Oscar kolunu Adrian'ın arkasından uzattı ve yumruk yaptığı eliyle Nova'nın çenesine hafifçe dokundu. "Daha dün Muhalif olma aşkıyla seçmelerde ter döküyordu. Şimdi nerelere vardı, şuna bakın."

Nova geri çekildi ama dilediği kadar sert bir bakışla karşılık verememişti.

Sahnede, Hugh Everhart hafifçe öksürdü. "Sizi buraya toplamamızın asıl nedenine gelmeden önce son bir şey söylemek istiyorum. Bildiğiniz gibi geçen gün Gatlon Şehir Hastanesi'nde bir hırsızlık olayı yaşandı ve insan hayatı için büyük önem taşıyan pahalı ilaçlar çalındı. Faili bulmak ve çalınan ilaçları geri almak için tüm imkânlarımızı seferber etmiş durumdayız fakat bu süre zarfında," başıyla Kara Işık'ı işaret etti, "Evander, gelecek ay düzenlenecek yıllık galamızda bağış toplamak gibi güzel bir fikir önerdi. Bu etkinlikte hem para toplanacak hem de özellikle ilaç sektörümüzün düzgün bir finansman desteği olmadan ayakta kalmaya çalıştığı dikkate alınarak artan ilaç ihtiyacına ilişkin bilinçlendirme çalışmalarımız olacak. Siviller arasında, tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduklarında dâhi şifacıların onlara yardım edebileceğine dair bir algı olduğunun farkındayım

ancak şifacıların sayısı yeterli değil ve maharetleri de kısıtlı olabiliyor. Tıp konusuna daha fazla eğilmemiz gerekiyor. Yine önümüzdeki haftalarda düzenleyeceğimiz bir müzayedede satışa sunulmak üzere, değerli eşyaların bağışlanması için bir kampanya düzenleyeceğiz. Lütfen bu etkinliği takviminize not alın, çünkü tüm teşkilatımızdan büyük bir destek görmeyi umuyorum."

Nova kaşlarını çattı. Dâhi şifacıların sayısı hastanedeki hasta ve yaralı insanlar için yeterli değilse, neden çıkıp *söylemiyorlardı* bunu? Neden daha fazla sivili tıp okumaya teşvik etmiyorlardı? Neden Muhalifler buna muktedir olmadıkları halde gerçekten herkesi kurtarabilirlermiş gibi davranmaya bu kadar kararlıydı?

"Şimdi de," dedi Kaptan, "bugün sizleri bu toplantıya çağırmamızın sebebine gelelim." Başıyla Konsey'i işaret etti. "Kasumi!"

Kasumi Hasegawa ya da diğer adıyla Tsunami sahneye adım attı ve mikrofonu eline aldığında, Hugh yakındaki bir kapıdan çıktı. Üniformasının kolundan bir avuç konuşma kartı çıkaran Kasumi konuşmaya başladı. "Kaptan Krom'un söylediklerine ek olarak şunu söyleyebilirim ki, Fünye'nin saldırısı, bu tür saldırıların yaşanmaması için gerekli düzenlemeleri yapana veya önleyici tedbirler alana kadar, Ingrid Thompson gibi kötülerin yetenek sahibi olmalarına izin vermememiz gerektiğini bize hatırlatmıştır. Güçlerini kötüye kullanan dâhilerin masum insanlara, bizlere ve kendilerine yönelik tehditlerine karşı durmak bizim görevimizdir. Kaptan'ın da dediği gibi, vatandaşlarımız bu tehditlere karşılık verilmesini bekliyor ve bugün size bu karşılığın tam olarak nasıl verileceğini göstereceğiz. Lütfen bugün sizlere

açıkladığımız şeyin gizli olduğunu ve ikinci bir emre kadar yalnızca Muhalif personeli arasında kalması gerektiğini aklınızdan çıkarmayın."

Nova ilgiyle dinliyordu. Son zamanlarda medyada yayımlanan haberleri ve artan memnuniyetsizliği yakından takip etmişti. İnsanlar yaklaşık on senedir süper kahramanların her ihtiyaç duyulduğunda yardıma geleceğine inanmışlardı. Nova çok daha uzun bir zamandır bunun yalan olduğunu biliyor olsa da, Ingrid'in gösterisi diğer insanların da gözlerini açmıştı. Muhalifler her zaman orada olmayacaktı. Toplumun, tüm yetkinin Muhaliflere verilmesine karşın boş vaatlerle kandırıldığını anlamasının zamanı gelmişti.

"Bunun yeterince güvenli olduğuna hükmettiğimizde, söz konusu bilgiyi medyayla paylaşmak üzere bir basın duyurusu yayınlayacağız."

Tsunami elindeki kartlardan birini çevirdi. Yanakları kızarmıştı ve Nova, Kasumi Hasegawa'nın topluluk önünde konuşmaktan rahatsız olduğunu anladı.

Ne tuhaftı. Bugüne dek bir sürü silahın, bombanın ve sayısız suçlunun karşısına dikilen bir süper kahraman, bir kurucu Muhalif, topluluk önünde konuşmak gibi basit bir şeyden korkuyordu.

"Laboratuvarlardaki yetenekli araştırmacılarımız, yıllardır, şehrimizi kanunlara uymayı reddeden dâhilerden korumakta bizlere yardımcı olacak heyecan verici gelişmeler üzerinde çalışıyor," diye sözüne devam etti Kasumi. "Dâhi olmayan insanlara zarar vermeyen, dolayısıyla da hiçbir sivili riske atmayacak, ama kanunlarımıza uymayan dâhileri güvenli ve randımanlı bir biçimde etkisiz hale getirecek bir cihaz geliştirdik. Bu cihazın uyum göstermeyen dâhilerle başa çıkma yolunda en pratik

yöntemimiz olmasını hedefliyoruz. Cihazın adı *Ajan N.*"

Nova'nın nefes alışverişi bir anda hızlandı. Cosmopolis Park'ta, Ingrid'in bombalarının tehdidi ortadan kaldırıldıktan sonra Kara Işık'ın söylediklerini hatırladı: "*Her dâhinin güçlerini hak etmediğinin kanıtı. Onun gibi kötüler yüzünden Ajan N'ye ihtiyacımız var.*"

İşte bu oydu. Ajan N her ne ise, şu an ortaya çıkarıyorlardı. Kalbi göğüs kafesinin içinde öyle hızlı çarpıyordu ki, göğsünden kaçmaya çalışıyor gibiydi.

Laboratuvarlardan dışarı çıkamamış farazi bir deney değildi bu. Gerçekti. Sözde *panzehirleri.* Kara Işık'ın dünyayı daha güvenli bir yer yapacağını söylediği silah.

İyi ama kimin için daha güvenli?

"Sizlere daha fazla bilgi vermesi ve bu cihazın nasıl çalıştığını göstermesi için," dedi Kasumi, sahnenin yan tarafını işaret ederek, "Dr. Joanna Hogan'ı sahneye davet ediyorum."

Kendi konuşması bittiği için bariz bir biçimde rahatlamış olan Kasumi yerine oturdu.

Dr. Joanna Hogan tüm Konsey üyelerinden daha yaşlıydı. Nova ellilerinde olduğunu düşündü ama mikrofona doğru ilerlerken adımlarında gençlere has bir enerji vardı. Bembeyaz ve düzgünce ütülenmiş laboratuvar önlüğü, şeker pembesine boyanmış kısacık saçlarıyla büyük bir tezat içindeydi.

"İyi akşamlar. Konuya giriş yaptığın için teşekkür ederim Tsunami," diye söze başladı. "Benim adım Dr. Joanna Hogan ve kurulduğu tarihten bu yana karargâhtaki kıdemli araştırmacılardan biriyim. Bu yeni gelişmeyi sizlerle paylaşmaktan büyük mutluluk duyuyorum ve çalışmalarımızı teşvik etmek için yaptıkları her şeyden dolayı Konsey'e minnetlerimi sunarım." Derin bir nefes almak için duraksadı. "Bugün size Ajan N

adı verilen yeni ürün hakkında detaylı bilgiler verecek ve neler yapabildiğini göstererek ne kadar etkili olduğunu anlamanıza yardımcı olmaya çalışacağım. Bazı insanların Ajan N'yi bir silah olarak sınıflandırmak isteyeceğini biliyorum fakat bunun özünde şiddet içermeyen bir çözüm olduğunu aklımızdan çıkarmamız çok önemli. Bu, otuz yıldan uzun bir süredir aşmaya çalıştığımız sorunun çözümü." Ne kadar uzun bir zaman dilimi olduğunu vurgulamak için kollarını iki yana açtı ve dinleyiciler arasında birkaç kişi buna kıkırdayarak tepki verdi. "Şiddet içermemesine ek olarak, Ajan N taşınabilir bir cihazdır ve etkisini neredeyse anında gösterir. Dâhi olmayan sivillerin yakınında kullanılması tamamen güvenlidir. Hepinizin bu cihazın gerçek dünyadaki kullanım alanlarını takdir edeceğinize kesinlikle eminim."

Doktor Hogan sahnenin arka tarafında, tabure üzerinde duran bir evrak çantasını aldı. Kilitlerini açıp kapağı kaldırdı ve içindekini izleyicilere gösterdi. Herkes oturduğu yerde doğrulup daha iyi görmeye çalışıyordu. Hatta birkaç sıra ileride oturan Optik isimli bir Muhalif, yerinden çıkabilen gözlerini çıkarıp havaya kaldırarak bakıyordu.

Çantanın içinde her biri koyu yeşil bir sıvıyla dolu üç sıra küçük şişe vardı.

"Bu, Ajan N," dedi Joanna Hogan. Bir nötrleştirici ajan. İsmi de buradan geliyor. Burada etken maddemiz sıvı halinde görülüyor ancak kapsül haliyle de başarılı deneyler geçekleştirildi."

Çantadaki şişelerden birini aldı ve izleyicilere gösterdi. "Yalnızca on mililitre hacmindeki bu şişe, bu gezegendeki her bir dâhinin güçlerini hızla ve kalıcı olarak etkisiz hale getirme gücüne sahip."

İzleyiciler arasında hayret dolu bir mırıltı dolanmaya başladı ve sahneye en yakın oturan Muhaliflerden birkaçı sandalyelerini uzaklaştırdı.

Nova omuzlarından geçen titremeyi saklamaya çalıştı. Danna'nın bakışlarını üzerinde hissediyordu ama dönüp ona bakmadı.

"Kaygılanmayın," dedi Joanna. "Sıvı halindeyken etkin olabilmesi için solüsyonun ağız yoluyla veya damardan alınması gerekir. Yani hepiniz güvendesiniz." Elini indirdi ve avucunu kapatarak şişeyi içine hapsetti. "Biz Ajan N'yi Konseyimiz tarafından konan kuralları reddedenler için insani bir çözüm olarak görüyoruz. Ajan N'nin doğru kullanımı konusunda eğitimlerinizi tamamladıktan sonra tüm devriye birimlerine bunu tatbik edecek aletler dağıtılacak. Elinizde bunlar olduktan sonra sıra dışı yetenekleri olup da kanunsuz yolları seçen hiç kimseye hoşgörü gösterilmeyecek. Bir dâhi olmanın imtiyazına elveda diyecekler."

Dinleyicilerin yüzleri merakla ve üstü kapalı bir takdirle doluydu.

Nova, Max'in karantina odasına girmesinin ardından Adrian'ın anlattıklarını düşündü. Yalnızca yanında bulunmanın bile Max'in bir dâhinin güçlerini emmesi için yeterli olduğunu söylemişti. Nova bunu duyduğunda ödünün koptuğunu hatırlayarak huzursuz oldu. Bir an için, bir daha asla dâhi olamayacağını düşünmüştü o an.

Senden gücünün zorla alınması... Bu, dâhilerin Anarşi Çağı'ndan önce karşı karşıya oldukları her türlü istismardan farksız bir şekilde haklarının ihlal edilmesi anlamına gelmiyor muydu? Anarşinin Ası, tüm dâhilere zulüm görme korkusu olmadan güçlerini kullanabilme özgürlüğünü sağ-

lamak için o kadar mücadele etmişti ama şimdi Muhalifler, diğer dâhiler adına savaşması gereken asıl kişiler, kendi koydukları *kurallara* uymayanların kökünü kazımaya kararlıydı. Hem de bu kanunların hiçbiri oylamaya sunulmadığı veya halk tarafından resmi olarak kabul edilmediği halde. Muhalifler kendi kendilerini hâkim ve jüri, kanun yapan ve uygulayan olarak tayin ettikleri halde.

Nova buradaki ikiyüzlülüğü gören tek kişinin kendisi olmadığından emin olarak salonu taradı. Bir dâhiyi sırf ilk başta kabul bile etmediği bir kuralı çiğnedi diye böylesine kökten bir şekilde değiştirmek, *benliğinin* özünü yok etmek...

Peki ya adil yargılamaya ne oldu? Peki ya yargılanma sürecine?

Fakat etrafında tek gördüğü, heyecanlı bakışlardı.

Ta ki bakışları Adrian'ı bulana dek. En azından o kaygılı görünüyordu. Bir noktada kalemini cebinden çıkarmış ve parmaklarında sinirli sinirli çevirmeye başlamıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Joanna, "Ajan N'yi Cragmoor Cezaevi'nde yatan mahkûmlardan bazıları için alternatif bir ceza olarak kullanmak gibi heyecan verici bir düşüncemiz var. Bugüne dek deneme sürecimizin bir parçası olarak yedi mahkûm etkisiz hale getirildi ve Cragmoor'daki tüm mahkûmları tek tek inceleyecek bir komite görevlendireceğiz. Bu şahısların işlediği suçlara Muhalifler hiçbir zaman hoşgörüyle yaklaşmamıştır ve bunların tekrarlanmaması için ne gerekiyorsa yapılacaktır."

Dinleyiciler arasında bu sözleri onaylayan bir uğultu dolaşıyordu fakat duydukları Nova'nın kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. Ajan N diye bir şeyi ilk kez duyuyorlardı ama bugüne dek çoktan yedi mahkûm üzerinde uygulanmıştı bile. Ki-

min emriyle? Kimin onayıyla? Bunun için mahkemeye çıkarılmışlar mıydı? Bu konuda mahkûmlara herhangi bir seçme hakkı tanınmış mıydı?

Yoksa araştırmacılar silahı mükemmel hale getirirken bu yedi mahkûma deney faresi muamelesi mi yapılmıştı? Başarılı bir şekilde etkisiz hale *getirilememiş* mahkûmlar da var mıydı ve varsa onlara ne olmuştu?

Buna insan hakları ihlali denirdi ama kötülerin haklarını kim umursuyordu ki?

Adrian kendi kendine bir şeyler söyledi. Nova ona merak dolu bir bakış attı.

Adrian ona doğru eğilerek fısıltıyla, "Gelirken dışarıda bir nakil aracı gördüm. Galiba o mahkumlardan birini buraya getirdiler."

Nova, Gatlon Savaşı'ndan önce yakalanıp Cragmoor'a atılan Anarşistleri hayal meyal hatırlıyordu ve hâlâ orada tutulduklarını tahmin ediyordu. Diğer Anarşistler kaybettikleri yandaşlarından pek bahsetmezlerdi ve Nova yıllar boyu onlara pek dikkat etmemişti.

"Şimdi size Ajan N'nin nasıl işlediğini göstereceğim. Kanımca ne kadar basit ve etkili olduğunu görünce memnun olacaksınız. Lütfen deneği sahneye getirin." Doktor Hogan, Kaptan'ın çıkıp gittiği kapıya doğru döndü. Kara Işık ayağa kaktı ve gidip kapıyı açtı. Ön sırada oturanlar kapıdan kim girecek diye başlarını ileri doğru uzattı.

"Deneğimiz vatandaşlarımıza birçok defa saldırmaktan yargılanmış ve suçlu bulunmuştur. Yeteneklerini masum çocukların beyinlerini yıkamak için kullanmış ve bunun sonucunda yıllar boyunca sayısız birey yaralanmıştır."

Nova derin bir nefes aldı.

Düşüncesinde yanılmıştı. Cragmoor Cezaevi'nde kalan birini tanıdığı anlaşılmıştı.

"Bir zamanlar Anarşinin Ası'yla yan yana savaşmış bir suçlu," dedi Doktor Hogan ve o sırada Kaptan Krom yanında bir mahkûmla kapıdan içeri girdi. "Sizlere Winston Pratt'ı takdim ediyorum... Kuklacı."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Winston sahneye getirilirken Nova oturduğu sandalyeye iyice gömüldü. Her zamanki mor kadife ceketi yerine siyah beyaz çizgili bir mahkûm üniforması giyiyordu, el ve ayak bilekleri krom zincirlerle bağlıydı ancak karşı koymuyordu. Turuncu saçları keçeleşmiş ve taranmamıştı ama makyajı yerindeydi. Gözlerinin çevresindeki kalın siyah rimel, yanaklarındaki kırmızı yuvarlaklar ve dudaklarının kenarından çenesine doğru inen keskin çizgilerle ahşap bir kuklayı andırıyordu. Nova'nın onu tanıdığı onca yıl boyunca zannettiğinin aksine, Winston makyaj filan yapmıyormuş meğer; onun yüzünü bir kuklanınkine dönüştüren gücüymüş.

Ya da bir kuklacınınkine.

Nova önündeki Muhalifin omzunun arkasından sahneyi görebileceği, ama bir yandan da gizlenebileceği bir açıya geçebilmek için oturuşunu değiştirmeye çalıştı. En son isteyeceği şey, Winston'ın onu kalabalığın arasında tanımasıydı. Nova ona güvenebileceğini düşünüyor ama emin olamıyordu. Aylar önceki sorgusundan bu yana onu görmemişti, Kuklacı o zaman Nova'yı ele vermemiş ve sırrını saklamıştı. Yine de

bir af beklentisiyle, Nova'nın kimliğini açığa vurmanın mükemmel bir fırsat olabileceğini düşünebilirdi.

Nova'nın ona yaptığından daha kötü bir şey olmazdı bu. Geçitteyken, Nova onu kendi balonundan aşağı atmış ve düşmanlarının kucağına teslim etmişti. Kendi paçasını kurtarmak için Nova'yı mahkûm ettirmeye kalksa, onu suçlayamazdı.

İçinde biriken enerjiyle birlikte Nova'nın dizi yukarı aşağı titremeye başladı. Adrenalin tüm bedeninde üst düzeye ulaşmıştı, Winston'ın ilk ihanet belirtisinde kaçmaya hazırdı.

Fakat Winston intikam peşindeymiş gibi görünmüyordu. Muhaliflerle dolu bir salonda ilgi odağı olmaktan, herkesin bir süper kahraman etkinliğindeki meraklı katılımcılar gibi ona bakmasından gayet memnun gibiydi.

"Neyin var?" diye fısıltıyla sordu Danna.

Nova şaşırdı. "Ne?"

Danna, Nova'nın omuz hizasına gelene dek sandalyesinde aşağı kaydı, ondan çok çok daha uzun boyluydu. "Bir şeyden mi saklanıyoruz?"

Nova dudaklarını büzüştürerek yeniden doğruldu. "Yoo," dedi, kendisinin de fark ettiği üzere fazla defansif bir şekilde. "Amcam bana hep duruşumu düzeltmem gerektiğini söyler."

Sahnede, Simon Westwood, Ajan N'nin bulunduğu çantayı yerinden kaldırdı ve tabureyi sahnenin ortasına doğru çekti. Hugh Everhart eliyle Winston'ın omzundan bastırarak onu tabureye oturttu. Winston onu da, yanından geçerken geri çekilen Doktor Hogan'ı da umursamadı. Neşeyle parlayan gözleriyle salonu incelemekle meşguldü.

"Kaptanım," dedi cırtlak, neşeli sesiyle, "bu bir parti mi? *Benim* için mi?" Zincirlerini şakırdattı. "Bugün benim doğum günüm mü yoksa?"

Mahkûma ters ter bakan Kaptan, karşılık vermedi.

Nova yutkundu.

Sahnenin yan tarafında Fırtına Kuşu, Kara Işık'ın kulağına bir şey fısıldadı ve bunu duyan Kara Işık'ın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. O bakıştaki bir şey, Nova'nın kanını dondurmuştu.

Winston'ı bir insan olarak görüyorlar mıydı acaba? Yoksa onlar için bilimsel bir deneyden başka bir şey değil miydi artık? Tıpkı Max gibi ve diğerleri gibi.

Gevşek gevşek konuşmasına rağmen korktuğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu Winston'ı. Kuklacı elinden geldiğince bunu saklamaya çalışıyordu ancak gözlerinin derinlerinde ne yapacağını bilemeyen, sessiz bir yakarış okunuyordu. Merhamet için, kurtarılmak için, buradan bir çıkış yolu bulabilmek için.

Ama bunun beyhude olduğunu biliyor olmalıydı. Muhaliflerle sarılmıştı, karargâhlarında kısılıp kalmıştı, tek bir müttefiki yoktu...

Nova ürperdi.

O, Winston'ın müttefikiydi.

Güya onun müttefikiydi.

Ancak Winston geçitte görevlerini mahvetmiş bir ahmaktı ve kendi kendini yakalatmıştı. Çocukları kendine kurban olarak seçmiş bir zorbaydı ki Nova bunu her zaman, bir Anarşist için bile fazla aşağılık bulmuştu.

Yine de, tüm hatalarına rağmen, AnarşininAsı'na sadıktı. Aynı takımdaydılar.

Nova'nın bir şey yapması gerekiyordu.

Ne yapabilirdi ki?

As onun ne yapmasını isterdi?

Hiçbir şey, diye fısıldadı zihni ona ve sanki As'ın sağlam bilgeliği onun dağınık düşüncelerinin yüzeyine çıkmış gibi oldu. *Sırrını açık etmeye değmez onun için. Yolundan sapma. Görevine odaklan.*

Joanna Hogan çantadan bir şırınga aldı.

Winston onunla hiç ilgilenmiyordu. "Kaç yaşına bastım, hatırlayamıyorum," dedi başını yana eğerek. Ellerini göğüs hizasına getirip hayali bir kalp çizerken krom zincirler şakırdadı.

Doktor Hogan bir şişe Ajan N'yi şırıngaya yerleştirdi.

Nova bacaklarının altındaki sandalyeyi sıkı sıkıya kavramıştı.

"Vay be," dedi Winston, ayaklarını sallayarak, "galiba ben yaşlıyım. Bir de size baksanıza Muhalifler, nasıl canlı ve toysunuz. Hepiniz çocuk sayılırsanız benim yanımda! Hatta..." İleri doğru eğilip ön sırada oturan birine gözünü dikti. Gülümsemesi hain bir ifadeye büründü. "Bence *sen* bir çocuksun seni minik adalet savaşçısı seni."

Winston oturduğu tabureden ayağa kalktı. Parmağının ucundan parlak, altın rengi bir sicim fırladı. Kukla ipi genç bir Muhalif'in boğazına dolandı ve delikanlı bir çığlık attı. Winston parmağını oynattığında delikanlı sahneye doğru atıldı.

Nova ayağa fırladı ancak dinleyicilerin geri kalanı da aynı şekilde ayağa kalktıklarından olanları net göremiyordu. Hırsla homurdanarak oturduğu sandalyeye çıktı. Kaptan Krom, aniden patlayan bağırış çağırışın arasında çığlıkları zor duyulan genç Muhalif'e doğru atıldı.

Fakat sahnedeki Joanna Hogan gayet sakindi ve uzanıp Winston'ın kolunu yakaladı. Winston ona öfkeyle baktı. Parmaklarını kıvırmasıyla beraber, kontrolü altındaki Muhalif delikanlı dişlerini göstererek ve parmaklarını pençe gibi kı-

vırarak Doktor Hogan'a doğru atıldı. Onu paramparça etmeye hazır vahşi bir hayvandı artık. Korkunç bir çığlık kopardı ve doktora doğru koşmaya başladı fakat ona ulaşmasına saniyeler kala Kaptan Krom tarafından yakalandı. Kaptan, delikanlının kolunu bükerek onu sıkıca tuttu.

Winston Pratt gülümsedi.

Nova'nın ağzı bir anda kurumuştu.

Winston'ın ikinci kuklasını herkesten önce Nova fark etti. Diğerleri Kaptan'ın kollarında debelenen çocuğa odaklanmışlardı sadece.

Kimse dâhi yankesici Saksağan'ın farkında değildi. Kimse onun avucunu havaya kaldırdığını görmemişti. İki sıra önündeki Muhalif, kemerine asılı küçük baltasının kılıfından çıktığını ve Saksağan'ın eline doğru havada uçtuğunu fark etmemişti. Saksağan baltayı havaya kaldırarak Tsunami'ye saldırdı. Bir Konsey üyesine. Tsunami'nin ona sırtı dönüktü. Birileri bu durumu fark ettiğinde çok geç olacaktı.

Nova donup kalmıştı ve Saksağan'ı engellemek konusunda bir karar veremiyordu. Bu, onun da amacıydı; Konsey'i ortadan kaldırmak, Muhalifleri yok etmek. Bir Konsey üyesinin eksilmesi iyi bir şeydi.

"Hayır!"

Çığlık Nova'nın kulağına o kadar yakından gelmişti ki bir an için kendi ağzından çıkıp çıkmadığından emin olamadı. Fakat sonrasında Danna bir kelebek sürüsüne dönüşüp dinleyicilerin üzerinden hızla uçtu.

Sahnede, tüm bu karmaşanın ortasında, doktor iğneyi Winston'ın koluna sapladı ve şişeyi boşalttı.

Danna tam zamanında insan biçimine dönerek, Saksağan'ın bileğini yakalayıp onu Tsunami'den uzaklaştırdı.

Hiçbir şey, diye fısıldadı zihni ona ve sanki As'ın sağlam bilgeliği onun dağınık düşüncelerinin yüzeyine çıkmış gibi oldu. *Sırrını açık etmeye değmez onun için. Yolundan sapma. Görevine odaklan.*

Joanna Hogan çantadan bir şırınga aldı.

Winston onunla hiç ilgilenmiyordu. "Kaç yaşına bastım, hatırlayamıyorum," dedi başını yana eğerek. Ellerini göğüs hizasına getirip hayali bir kalp çizerken krom zincirler şakırdadı.

Doktor Hogan bir şişe Ajan N'yi şırıngaya yerleştirdi.

Nova bacaklarının altındaki sandalyeyi sıkı sıkıya kavramıştı.

"Vay be," dedi Winston, ayaklarını sallayarak, "galiba ben yaşlıyım. Bir de size baksanıza Muhalifler, nasıl canlı ve toysunuz. Hepiniz çocuk sayılırsanız benim yanımda! Hatta..." İleri doğru eğilip ön sırada oturan birine gözünü dikti. Gülümsemesi hain bir ifadeye büründü. "Bence *sen* bir çocuksun seni minik adalet savaşçısı seni."

Winston oturduğu tabureden ayağa kalktı. Parmağının ucundan parlak, altın rengi bir sicim fırladı. Kukla ipi genç bir Muhalif'in boğazına dolandı ve delikanlı bir çığlık attı. Winston parmağını oynattığında delikanlı sahneye doğru atıldı.

Nova ayağa fırladı ancak dinleyicilerin geri kalanı da aynı şekilde ayağa kalktıklarından olanları net göremiyordu. Hırsla homurdanarak oturduğu sandalyeye çıktı. Kaptan Krom, aniden patlayan bağırış çağırışın arasında çığlıkları zor duyulan genç Muhalif'e doğru atıldı.

Fakat sahnedeki Joanna Hogan gayet sakindi ve uzanıp Winston'ın kolunu yakaladı. Winston ona öfkeyle baktı. Parmaklarını kıvırmasıyla beraber, kontrolü altındaki Muhalif delikanlı dişlerini göstererek ve parmaklarını pençe gibi kı-

vırarak Doktor Hogan'a doğru atıldı. Onu paramparça etmeye hazır vahşi bir hayvandı artık. Korkunç bir çığlık kopardı ve doktora doğru koşmaya başladı fakat ona ulaşmasına saniyeler kala Kaptan Krom tarafından yakalandı. Kaptan, delikanlının kolunu bükerek onu sıkıca tuttu.

Winston Pratt gülümsedi.

Nova'nın ağzı bir anda kurumuştu.

Winston'ın ikinci kuklasını herkesten önce Nova fark etti. Diğerleri Kaptan'ın kollarında debelenen çocuğa odaklanmışlardı sadece.

Kimse dâhi yankesici Saksağan'ın farkında değildi. Kimse onun avucunu havaya kaldırdığını görmemişti. İki sıra önündeki Muhalif, kemerine asılı küçük baltasının kılıfından çıktığını ve Saksağan'ın eline doğru havada uçtuğunu fark etmemişti. Saksağan baltayı havaya kaldırarak Tsunami'ye saldırdı. Bir Konsey üyesine. Tsunami'nin ona sırtı dönüktü. Birileri bu durumu fark ettiğinde çok geç olacaktı.

Nova donup kalmıştı ve Saksağan'ı engellemek konusunda bir karar veremiyordu. Bu, onun da amacıydı; Konsey'i ortadan kaldırmak, Muhalifleri yok etmek. Bir Konsey üyesinin eksilmesi iyi bir şeydi.

"Hayır!"

Çığlık Nova'nın kulağına o kadar yakından gelmişti ki bir an için kendi ağzından çıkıp çıkmadığından emin olamadı. Fakat sonrasında Danna bir kelebek sürüsüne dönüşüp dinleyicilerin üzerinden hızla uçtu.

Sahnede, tüm bu karmaşanın ortasında, doktor iğneyi Winston'ın koluna sapladı ve şişeyi boşalttı.

Danna tam zamanında insan biçimine dönerek, Saksağan'ın bileğini yakalayıp onu Tsunami'den uzaklaştırdı.

Danna, kolunu baltayı düşürmesine sebep olacak kadar geriye bükünce Saksağan çığlığı bastı. Tsunami kocaman açılmış gözlerle onlara döndü.

Nova tuttuğu nefesini bıraktı ancak hissettiği rahatlık çok uzun sürmedi. Kollarının arasında debelenen Saksağan'ı sıkı sıkıya tutan Danna doğruca onun gözlerine bakıyordu. Aklı karışmış, belki de ihanete uğradığını hisseden bir ifadeyle.

Ürperen Nova başını çevirdi, yanaklarına ateş basmıştı. Danna öncesinde onu mu izliyordu? Nova'nın her şeyi gördüğünü ve durdurmak için hiçbir şey yapmadığını fark etmiş miydi?

Winston'ın ilk kuklasının sesi kesilince salondaki hengâme birden durdu. Nova'nın üstüne çıktığı sandalyeden görebildiği kadarıyla, iki genç Muhalif'i Winston'ın parmaklarına bağlayan altın rengi ipler kopmuştu.

Winston ellerine bakıyor, parmaklarını şaşkınlık içinde esnetiyordu. Gözlerinin etrafındaki koyu boyalı alanda küçük kırışıklar belirdi. Kesik kesik nefes almaya başladı. Çenesi titriyordu. Alçak, acı dolu bir çığlık yükseldi ağzından.

"Ha-hayır," diye kekeledi dehşet dolu bir sesle. "Bu da nesi? Ne yaptınız bana?"

Koyu rimeli akmaya başladı.

Nova bir elini ağzına götürdü. *Gerçekten* de yüzündeki makyajdı ya da en azından şu an öyle görünüyordu. Mürekkep gibi koyu renkli boya gözünden yaşlar halinde süzülüyor, yanaklarındaki al yuvarlaklarla karışıyordu. Kısa süre içinde yüzünden kırmızı ve siyah boyalar akmaya başladı. Porselen solgunluğundaki beyazlığı bile kaybolmaya, yüzünün iki yanından çizgili üniformasının kollarına doğru akmaya başlamıştı.

Winston bir daha haykırdı. Sahnedeki herkes birer adım geri çekildi. Doktor Hogan, Winston'ın dönüşümünü izlerken kendinden geçmiş görünüyordu. Diğer herkes ise tedirgin, hatta korkmuştu.

Winston yaprak gibi titreyerek, kıvrılmış parmaklarını inceliyordu. Nova onun ne gördüğünü ya da görmediğini bilemiyordu. Ya da ne hissettiğini veya hissetmediğini.

Derken hüngür hüngür ağlamaya başladı. Koca koca yaşlar yanaklarındaki akmış boyaların arasından süzülüyordu. Başını çevirip burnunu üniformasına sildi. Çizgili kumaş siyah ve kırmızı lekelere bulandı. Başını yeniden kaldırdığında, Nova çenesindeki çizgilerin gitmiş olduğunu gördü. Teni solgun ve mavimsiydi. Ağlamaya devam ediyor, inanamaz bir halde ellerini inceliyordu. Bedeninde her ne hissediyorsa anlıyor olmalıydı, gerçeğin farkındaydı.

Artık o bir dâhi değildi. Bir kötü değildi. Kuklacı değildi.

Winston Pratt'tan hiçbir zaman çok hoşlanmamış olsa da, Nova ona acımadan edemiyordu.

Ona şimdi ne olacaktı?

Düşünceler aklından birbiri ardına geçerken dinleyiciler arasından biri alkışlamaya başladı. Sonra ona bir başkası katıldı. Kısa süre içinde tüm salon alkışlarken, Winston Pratt sahnede ağlıyordu.

Deney başarılı olmuştu ve hepsi de bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlamışlardı. Muhalifler için. Dünya için.

Ve Anarşistler için.

Muhaliflerin elinde böyle bir madde varken Anarşistlerin yok edilmesi ne kadar sürerdi ki? Muhaliflerin kendi ahlak kurallarıyla çatışması bile söz konusu olmayacaktı. Kimseyi öldürmeyeceklerdi, yalnızca güçlerini ellerinden alacaklardı.

Salon yatışmaya başladı. Kötü adam etkisiz hale getirilmişti ve Muhalifler yeniden yerlerine oturdu. Kuklacı'nın kontrolü altına girmiş iki genç Muhalif, şifacılardan biri tarafından salondan uzaklaştırılmıştı.

Nova tam sandalyesinden inmeye davranmıştı ki bakışları yeniden Winston'a döndü ve donakaldı.

Winston doğruca ona bakıyordu. Onu gördüğü için şaşırmaktan ziyade rahatsız olmuş gibiydi.

Nova'nın dizlerinden biri büküldü. Öne doğru düşecek oldu ama Adrian onu kolundan yakaladı.

"İyi misin?"

Nova gözlerini kırpıştırdı. Bütün bu karmaşa içinde Adrian'ın yanı başında olduğunu unutmuştu. Kolunu onun elinden kurtarıp kendini sandalyesine bıraktı, Winston'ın bakışlarından sakınmaya çalışıyordu.

"Başım döndü sadece," diye mırıldandı Nova.

Winston iki güvenlik görevlisi tarafından sahneden indirildi. Kaptan onu getirdiğinde kendi ayakları üzerinde yürüyebiliyorken, şimdi tüm bedeni pelte gibiydi, ipleri kesilmiş bir kuklaydı adeta.

Winston kapıdan çıkıp gidene dek, Nova doğrulmadan yerinde oturdu. Böyle bir değişimle nasıl başar çıkacaktı? Ondan yalnızca güçlerini değil, kimliğini de söküp almışlardı. Artık Kuklacı olamayacaksa, kimdi o? *Neydi*?

Aynı sorular Ajan N'nin kurbanı olacak herkes için geçerliydi.

Konsey gerçekten de dâhi olması ya da olmaması gereken kişilere karar verme hakkının kendisinde olduğuna mı inanıyordu?

Kalabalık durulunca Tamaya Rae mikrofonun başına geç-

ti. "Bu etkileyici gösteri için teşekkür ederiz Joanna. Gelecek haftadan itibaren tüm aktif devriye birimleri en az otuz saatlik Ajan N eğitimi almaya başlayacak. Maddeyi tatbik etmenin en verimli yöntemlerini, kendinizi ve ekip arkadaşlarınızı bu maddenin etkilerinden nasıl koruyabileceğinizi öğreneceksiniz. Medyayı Ajan N ve bu şehrin insanlarını koruyarak adaleti sağlamak adına nasıl kullanılacağı hakkında bilgilendirecek bir basın açıklaması hazırlıyoruz. Bu süre zarfında, gerekli eğitimleri tamamlayan tüm birimlere, bir Muhalif ya da sivile yönelik şiddet gösteren veya kanunlara aykırı hareket eden herhangi bir dâhiye karşı kullanılmak üzere acil Ajan N stoku tedarik edilecektir."

"Yargılama olmadan mı?" diye fısıldadı Nova. "Hiçbir suç kanıtı göstermeye gerek olmadan, dilediğimiz kişinin üzerinde kullanma yetkisi mi veriyorlar bize?" Başını iki yana salladı. "*Bu* nasıl kurallara uygun olabilir?"

Adrian onu izliyordu. Nova onun gözlerine bakma cüretini gösterdi, hoşnutsuzluğunu saklayamamıştı. Adrian bir şey demedi ancak Nova kendi kaygılarının onun yüzünden de yansıdığını düşündü.

"Ayrıca," diye devam etti Tamaya, "geçenlerde yaşanan olayla ilgili aranan dâhiler görüldüğü yerde etkisiz hale getirilecektir. Buna Anarşist kötüler grubunun bilinen tüm üyeleri ve ölümünü teyit edecek bir ceset henüz bulunamadığı için Nöbetçi denen düzen bozucu da dahildir."

"E, yani," diye homurdandı Adrian, ensesini kaşıyarak.

Tamaya devam ediyordu. "Eğitim programınızı..."

"Geri döndürülebilir mi?" diye bağırarak sordu Nova.

Tamaya sözünün kesilmesinden rahatsız olarak duraksadı. "Anlayamadım?"

Nova ayağa kalktı. "Geri döndürülebilir mi? Diyelim ki bir dâhi yanlışlıkla ya da geçerli sebep olmaksızın etkisiz hale getirildi. Güçlerinin eski haline getirilmesi mümkün mü?"

Doktor Hogan öne çıktı ve mikrofonu aldı. "İyi bir soru ve bunu sorduğunuza sevindim, zira bu maddenin en yüksek sorumluluk duygusuyla kullanılmasının ne kadar önemli olduğunu tüm Muhaliflere anlatmamız gerekiyor." Gözlerini Nova'nın gözlerine dikti. "Cevap, hayır. Ajan N'nin etkileri kalıcıdır ve geri döndürülemez. Hata yapmayın, bu tehlikeli bir madde ve her zaman büyük bir dikkatle kullanılması gerekiyor."

"Teşekkürler Doktor Hogan," dedi Tamaya. "Bugün burada dinlediklerinizin ikinci bir emre kadar gizli tutulması gerektiğini bir kez daha vurgulamak istiyorum. Bu toplantı sonrasında ve eğitiminize başladığınızda sorularınızı cevaplayacağız. Dağılabilirsiniz."

Konferans salonunu bir anda bir uğultu doldurdu. Nova ve diğerleri kalabalıkla birlikte salondan çıktı ama Adrian, Danna'yı beklemeleri için onları kenara çekti.

"Vay be," dedi Oscar, "beklediğimden çok daha yoğun bir toplantı oldu. Bir pizza yiyip kafa dağıtmaya var mısınız?"

Onu umursamayan Nova, Adrian'a döndü. "Bu Max'ten alınma, değil mi? O yüzden çocuktan o kadar çok kan örneği aldılar."

"Öyle olmalı," dedi Adrian. Gözlüğünün hemen üzerinde, alnının ortasında bir kırışıklık oluşmuştu ve Nova bunun onun derin düşüncelere dalmış yüzü olduğunu hemen anladı. "Ben hep ona yardımcı olmanın bir yolunu aradıklarını düşünüyordum. Onun da diğer dâhilerin yanında olabilmesi için işte. Oysa..." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Anarşinin Ası'nı Max sayesinde yendiler. Bu yüzden çok da şaşırmamak lazım onun gücünü..."

"İstismar etmelerine mi?" diye homurdandı Nova.

Adrian kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. "İyi de o bir dâhi. Kanlı canlı bir insan. Oysa bu madde *sentetik*. Onun gücünü bu şekilde taklit edebilmek bana mümkün görünmüyor."

"Mümkün görünmüyor mu?" dedi Ruby gülerek. "Adrian, senin kaleminle canlı, nefes alan varlıklar yarattığını gördüm. *Benim* kanım değerli taşlara dönüşüyor. Danna bir kelebek sürüsü oluveriyor. Neyin mümkün olup olmadığını mı tartışıyoruz cidden?"

"Nasıl yani?" dedi Oscar. "Benim yapabildiğim onca büyüleyici şeyden hiç bahsetmeyecek misin?"

Ruby, Oscar'ın olduğu tarafa doğru yarım ağız gülümsedi. "Oscar bir oturuşta iki ekstra büyük pizzayı yiyip, *Star Avengers*'ın tüm üçüncü sezon repliklerini ezberden okuyabilir."

Oscar ciddiyetle başını salladı. "Benim var olduğuma inanmak bile çok zor."

Nova şakaklarını ovuşturdu. "Benim merak ettiğim, acaba Max bunca zamandır ne üzerinde çalıştıklarını biliyor muydu?"

"Biliyorsa bile," dedi Adrian, "bana bununla ilgili tek kelime etmedi."

"Belki de *çok gizliydi.*" Nova sesindeki alaycılığı bastıramamıştı. Max ile ilgili her şey çok gizliydi. Yeteneğinin asıl özelliği, karantina altında tutulmasının sebebi ve şimdi de bu. Bildiği kadarıyla, teşkilattaki çoğu kişinin Max'in neden oraya kapatıldığından haberi bile yoktu. Genellikle söylenen, gücünün onunla temas kuran dâhileri zayıflattığı ve hem

onun hem de diğerlerinin iyiliği açısından Max'in ayrı tutulması gerektiği yönündeydi ama çok az insan onun yapabildiklerini tam olarak biliyordu. Diğer dâhilerin yeteneklerini emip kendi bünyesine kattığını, Anarşinin Asi'nın gücünü aldığını doğru dürüst bilen yoktu.

Onunla ilk tanıştığında Max'in hem kıymetli hem de tehlikeli olduğunu söylemişlerdi. Bu sözcüklerin ne kadar haklı olduğunu Nova yeni yeni anlıyordu.

"Beni asıl endişelendiren," dedi Adrian, "bu maddeyi kötüye kullanmanın bu derece kolay olması."

Nova bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Nasıl yani? Sence bir *Muhalif* böyle bir gücü kötüye kullanır mı?"

"Herkes değil tabii ama Muhaliflerin bile bazen bencilce güdüleri olabilir." Duraksayıp, kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir saniye, sen zaten dalga geçerek sormuştun bunu, değil mi?"

"Aferin sana," diye tersledi onu Nova.

Adrian şaşkın şaşkın bakıyordu. "*Bana* mı kızdın?"

Nova bir adım geri çekildi ve sakinleşmek için nefes aldı. Adaletsizce davranıyordu. Adrian'ın bu konuyla hiçbir ilgisi olmadığını hatırlattı kendine. İçerideki toplantı sırasında en az Nova kadar şaşkınlıkla karşılamıştı anlatılanları.

"Hayır," dedi, daha alçak bir sesle. "Affedersin. Ben yalnızca... Ajan N'nin nelere sebep olabileceğinden endişeleniyorum. İnsanların bunu kötüye kullanacağını ağzınla söyledin."

"Hayır, ben bunun *kolaylıkla* kötüye kullanılabileceğini söyledim, birilerinin bunu yapacağını değil. Bekleyip, eğitimlerin nasıl geçeceğini görmemiz gerek."

Nova başını iki yana salladı. "Bu, gücün açık bir şekilde

yozlaşmasından başka bir şey değil. Devriyeleri ellerinde bu nesneyle sokağa salıp, sonra da hata yapılmamasını, insanların duygularıyla hareket etmemelerini bekleyemezler. Adil yargılanma hakkına ne oldu? Kanıt gösterilmesi zorunluluğuna? Ya biri yeteneğini kullanarak geçimini sağlıyorsa ve bu yeteneği hiç düşünülmeden elinden alınırsa?" Tüm yasadışı faaliyetlerine rağmen böcek ilaçlarından siğil ilaçlarına kadar bir sürü reçete hazırlayıp meşru müşterilere satan Siyanür'ü düşündü. "Ya birisi tuttuğu yoldan vazgeçip de gücünü insanlara yardım etmek için kullanmaya karar verecek olursa? Ajan N bu seçim hakkını onların elinden alacak. Muhalifler insan hakları deyince mangalda kül bırakmıyorlar ama bu, dâhilerin haklarını ihlal etmek demek."

"Kötülerin *hakları* olamaz."

Nova birden irkildi. Danna'nın arkasından geldiğini duymamıştı ve kendisine yönelttiği öfkeli bakışları görünce anında tedirgin olup tetikte beklemeye başladı. "Ajan N kötüler üzerinde kullanılacak. Kurallara uymanlar üzerinde. Ama sen bakıyorum da onları savunmaya pek bir meraklısın."

"Kurallara uymayan herkes kötü değildir," dedi Adrian.

Danna hayret içinde ona döndü. "Öyle mi? Nedir peki?"

Adrian kapağı kapalı kalemiyle kulağını kaşıdı. "Kurallar uygulamaya konalı on yıl bile olmadı ve Konsey devamlı değişiklikler yapıyor. Bundan on sene sonra, elli sene sonra kim bilir ne tür kurallar olacak? Her zaman siyahla beyaz, iyiyle kötü yoktur. İnsanların yaptıkları, bunları yapma sebepleri..." Eliyle havada bir daire çizdi. "Bazen gri alanlar da vardır."

"Çok doğru," dedi Nova ve boğazındaki düğümün yumuşamaya başladığını hissetti. "Ayrıca insanlar yetenekleri ken-

dilerinden sökülüp alınmadan önce neyi niye yaptıklarını açıklama fırsatını hak ederler."

"Akdiken'in bir hırsız ve toplum için tehlike olduğunu anlamak için yaptıklarının sebebini bilmeme gerek yok," dedi Danna. O gün elimde Ajan N olsaydı, bir saniye düşünmeksizin onu etkisiz hale getirirdim ve şu an kendimi suçlu filan da hissetmezdim. Bundan farklı düşünen var mı içinizde?" Öfkeyle Nova'ya bakıyordu.

Nova çenesini sıktı, kendi fikrinde bir pürüzle karşılaşmak onu kızdırmıştı. Akdiken bile yargılanmayı hak ediyordu kesinlikle. Farklı bir yol seçme fırsatını o bile hak ediyordu.

Ama sonra Nova, Ingrid'i düşündü. Onu vurmuştu. *Öldürmüştü*. Yargılama filan olmamıştı. Ona kulak vermemişlerdi. Nefsi müdafaaydı. Masum hayatları korumuştu.

Ama aynı zamanda geri döndürülemezdi.

Ve yaptığından pişman değildi.

Akdiken'in Ajan N ile etkisiz hale getirildiğini görse buna üzülür müydü? Sonuçta ölümden çok daha iyi bir kaderdi bu.

Nova bir cevap veremeden "Hatırlıyor musun Nova," diye araya girdi Adrian, "bir defasında dünyanın dâhiler olmadan çok daha iyi bir yer olacağını söylemiştin. Bu durumda, belki de Ajan N iyi bir şey olabilir?"

"Hayır," dedi Nova kararlı bir şekilde. "Bu farklı. Dâhiler olmadan insanlığın çok daha rahat edeceğine *inanıyorum*, doğru. İnsanlar yeniden kendi dünyalarının kontrolünü ellerine alır ve kendi kararlarını verebilirler. Devamlı süper kahramanlara bel bağlamak yerine bir defacık olsun kendi işlerini kendileri görürler. Böylece şartlar da eşit olur." Kendi ekibini ve yalnızca bu küçük takımda bile etrafını saran muazzam güçleri düşündü, sonra da tüm dünyadaki dâhilerin

güçlerini. Bu tür yeteneklere sahip olmayan normal insanlar, Muhaliflerin vardığı noktayla asla rekabet edemezdi. "Ama burada olan bu değil. Bu baskıdır, açık ve net. Eğer başarılı olurlarsa, Muhalifler kendilerini diğer herkesten bugüne dek hiç olmadığı kadar yukarı çekerler. Bize karşı çıkabilecek kimse kalmaz. Kimse yolumuzda duramaz ya da mutlak gücü ele geçirmemize engel olamaz. O zaman insanlığın hali ne olur?"

"Kötülerin elinde olduğundan daha iyi durumda olur," dedi Danna.

Nova kaşlarını çatarak kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Onlar... Yani *biz* mutlak gücü ele geçirdiğimizde, kötü olmamızı engelleyecek ne kalır?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Adrian hâlâ toplantı salonunun önünde bekliyor, kapının ardındaki konuşmaların yükselip alçalışını ayağını yere vurarak dinliyordu. Ekibin geri kalanı tabii ki Oscar'ın ısrarı sonucunda kantine gitmişti ama toplantıda aklına takılan bir fikir Adrian'ı onlara katılmaktan alıkoymuştu. Yaklaşık yirmi dakikadır Hugh ya da Simon ile konuşmak için bekliyordu fakat Konsey bir türlü toplantı salonundan çıkmak bilmiyor, yanlarına yaklaşıp bir şey söyleyen herkesle tek tek durup konuşuyordu. Nihayet Hugh, Ajan N eğitimine başlama konusunda heyecanlı görünen bir devriye grubu içinden sıyrıldı.

"Baba!" Adrian kalabalığın arasından kendine yol açtı.

Hugh neşeyle ona döndü. "Adrian! Nasıl buldun bakalım?"

"Şey... Muhteşem," dedi Adrian çarçabuk. Oysa bunu söylemek, ona kendisinin ve Nova'nın kaygılarına ihanet gibi gelmişti. Ajan N'yi, bunun teşkilat ve toplum için ne anlama geldiğini iyice sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Tabii ki Nöbetçi için ne anlama gelebileceğini anlamak için de. Ama şu an konuşmak istediği bu değildi. "Bir sorum var."

"Senin de diğer herkesin de soruları var," dedi Hugh ve bir elini Adrian'ın omzuna atarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Önümüzdeki haftalarda çok daha fazla bilgi paylaşacağız ve eğitiminiz süresince de kafanızdaki soru işaretlerinin birçoğu..."

"Benim sorum Ajan N hakkında değil. Ben Kuklacı'nın durumunu öğrenmek istiyordum."

"*Winston Pratt,*" dedi Hugh, bir parmağını havaya kaldırarak. "Artık o Kuklacı değil, bir daha da olmayacak."

"Haklısın," diye onu onayladı Adrian. "Benim merak ettiğim, onu bugün mü Cragmoor'a göndereceksiniz, yoksa..."

"Cragmoor mu? Neden onu Cragmoor'a gönderelim ki?" Hugh'un gözleri keyifle parıldıyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla parıldıyordu. "Cragmoor Cezaevi dâhi suçlular içindir ve Winston Pratt artık bir dâhi değil."

"Pekâlâ, anladım... Nereye gönderilecek peki?"

"Bir dizi psikolojik değerlendirmeyi tamamlayana ve geçmişteki suçları yeni konumu çerçevesinde yeniden değerlendirilene kadar karargâhtaki nezaret hücrelerinden birine konulacak. Artık eskiden olduğu gibi bir tehdit oluşturmuyor ve bu durum dikkate alınacak."

"Nezaret hücreleri, çok iyi," dedi Adrian ellerini birleştirip sıvazlayarak. "Şu an oraya mı götürülüyor?"

İlk defa Hugh ona garipser bir şekilde baktı. "Yooo," dedi. "Önce laboratuvara götürülerek nötrleştirmenin potansiyel yan etkileri açısından izlenecek. Herhangi bir yan etki görülmesini beklemiyoruz ama araştırmacılarımız ileride ortaya çıkabilecek sürprizleri önleyebilmek için deneklerden mümkün olduğunca çok bilgi toplamakta kararlılar."

"Laboratuvar," diye tekrarladı Adrian. "Orada ne kadar kalacak?"

"Ne bileyim Adrian. Birkaç gün sürer herhalde. Niye soruyorsun ki bunları?"

Bu arada asansörün kapısına varmışlardı ve Hugh yukarı çıkış düğmesine bastı. Adrian babasının özgüvenini kopyalamaya çalışarak biraz daha dik durdu. "Ona birkaç soru sormak istiyorum."

"Zaten soracaklarını sormamış mıydın?"

"O aylar önceydi ve Kâbus soruşturmasının bir bölümüydü. Şimdi işler değişti."

"Bence de. En önemli fark, senin artık bir soruşturmacı olmaman."

Hugh asansöre adımını attı ve Adrian da kaşlarını çatarak peşinden girdi. "Ona bakarsan artık devriye de değilim, en azından Danna dönene dek," dedi Adrian. "Bu yüzden de bol bol boş vaktim var ve düşündüm de..." Şimşekhızı ve Sürat asansörün kapısından içeri girince Adrian duraksadı. "Şey... Bir sonraki asansöre binmenizi rica etsem olur mu?" dedi, onları nazikçe geri ittirerek. Bir Adrian'a bir Kaptan'a bakan iki Muhalif, itiraz etmeden asansörden çıktılar.

Kapılar kapandı ve Hugh, Konsey'in ofislerinin bulunduğu katın düğmesine basarken Adrian'ın yaptığından hoşlanmadığını belirten bir şekilde homurdandı. "Kabalık etmene hiç gerek yoktu Adrian."

"Beni dinle baba."

"Dinliyorum," dedi Hugh, "ama hem dinleyip hem de nazik olabiliyorum." Adrian'a ilgiyle ama bir yandan da hafif alaycı bir şekilde bakıyordu.

Adrian devam etti. "Kâbus'un bir Anarşist olduğu doğrulandı ve ben hâlâ onun annemin ölümüyle ilgili bir şeyler bildiğinden eminim."

Hugh'un yüzündeki ifade şüpheli bir hal aldı ancak Adrian umursamadı.

"O bir şey biliyorsa, bu durumda diğer Anarşistlerin de bir şeyler bilme ihtimali var. Sonuçta büyük olasılıkla katil bir Anarşist'ti, öyle değil mi?"

"Bunun güçlü bir olasılık olduğunu hep düşündük."

"Bu durumda Kâbus öldü diye soruşturma kapanmış sayılamaz. Ben bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için Kukla... Winston Pratt ile konuşmak istiyorum."

"Fünye'nin Cloven Cross Kütüphanesi'ne saldırmasından bu yana her konuda sorguladığımızın farkındasın, değil mi?" dedi Hugh. "En iyi dedektiflerimiz geri kalan Anarşistlerin nereye gitmiş olabileceğini öğrenmek için onu sorguladılar ve anladığımız kadarıyla konuyla ilgili hiçbir bilgisi yok."

"Ben diğer Anarşistlerin nerede olduğuyla ilgilenmiyorum," dedi Adrian. Sonra durumun aslında bunun tam aksi olduğunu fark ederek gözlüklerini düzeltti ve sözüne devam etti. "Yani, tamam, ben de herkes gibi onları yakalamayı çok istiyorum ama ona sormak istediğim asıl soru bu değil. Birisi Yenilmez Kadın'ı öldürdü ve Winston Pratt'ın bununla ilgili bildiği bir şey olabilir, onunla bu konuda konuşmak istiyorum."

"Ya yoksa?"

Adrian omuzlarını silkti. "Yoksa da bir şey kaybetmiş olmayız."

Asansör yavaşladı ve kapılar tertemiz bir giriş alanına açıldı. Masasında oturan Prizma onları görünce elinde bir dosyayla ayağa fırladı. "Kaptan, benden istediğiniz belgeleri hazırla..."

Hugh tek elini kaldırarak ona beklemesini işaret etti. Adrian'a odaklanmış, çatık kaşlarıyla onu dinliyordu.

"Lütfen," dedi Adrian. "Hiçbir şey öğrenemeyebileceğimi biliyorum... Ama denemek zorundayım."

Hugh asansörden çıkarken elini indirdi. "Yalnızca Bay Pratt ile görüşme amacıyla laboratuvara geçici giriş iznini çıkarttırırım."

Adrian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim!"

"Fakat..." Hugh'un kaşları daha da çatıldı. "Fazla umutlanma bence. Kendisi hiç de güvenilir bir kaynak değil."

"Olmayabilir," dedi Adrian, asansörün kapıları kapanırken, "ama beni Kâbus'a o götürmüştü."

Giriş izni bir buçuk saat sonra bileğindeki haberleşme cihazından mesaj olarak geldi. İzin geldiği sırada Adrian devriye yatakhanelerinden birinde annesi, Anarşistler ve Kâbus hakkında bildiği her şeyin bir listesini yapmakla ve eski kötüyü nasıl sorgulayacağına dair bir strateji geliştirmeye çalışmakla meşguldü.

Kendisiyle gelir mi diye Nova'yı aramayı düşündü, onun sezgilerinden yararlanabilirdi ama toplantı bitiminde, amcasının durumuna bakmak için eve gideceğini söylediğini hatırladı.

Nova hiçbir zaman açık açık anlatmış olmasa da, Adrian amcasının bir sıkıntısı olabileceğinden şüpheleniyordu. Belki de hasta veya çok yaşlıydı. Ona bu konuda sorular sormanın üzerine vazife olmadığını düşünüyordu ama ne zaman ondan bahsetse Nova'nın dudaklarının hüzünle büküldüğünü fark etmişti. Derdini ona açmadığı için Adrian biraz alınsa da,

onun da Nova'ya anlatmadığı bir sürü sırrı varken böyle düşünmenin ikiyüzlülük olduğunu biliyordu.

Bu sebeple laboratuvara yalnız gitti. Karantinanın yanından geçerken Max'e baktı fakat küçük çocuk camdan şehrinin içinde görünmüyordu.

Laboratuvara girdiğinde beyaz önlüklü, iri yarı bir adam onu bekliyordu. "Beni takip edin ve hiçbir şeye elinizi sürmeyin," dedi kaba bir edayla. "Hasta şu an önemli bir *uygulama sonrası değerlendirmeden* geçiriliyor, kendisinin bitkin ve tedirgin olması ihtimal dahilinde. Sizden bugünkü görüşmenizi on beş dakikayla sınırlı tutmanızı istiyorum. Danışmanı daha sonra başka görüşmeler yapmanızı onaylayabilir belki."

"Danışmanı mı?" diye sordu Adrian.

Adam ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Dâhilikten sivilliğe geçiş sürecinde yardım alabilmesi için. Halen bu tür bir değişimden kaynaklanabilecek duygusal sorunları tam olarak anlamaya çalışıyoruz. Fakat en baştan danışmanlık desteği sunmanın bazı psikolojik hasarların büyümesini ciddi biçimde engellediğini gördük."

Adrian çalışma alanları, bölmeler ve depolama alanlarından oluşan bir labirentin içinde adamı takip etti. Doktor Hogan'ın bahsettiği yedi kişinin dışında başka kimse var mı diye merak ederek "Şu ana dek kaç kişiye Ajan N uygulandı?" diye sordu.

Adamın omuzları bir anda kasıldı. "Korkarım bu gizli bir bilgi Bay Everhart."

Olmasa şaşardı zaten.

Sonra adam biraz gevşedi ve adımlarını yavaşlatarak Adrian'ın yanına gelmesini bekledi. "Şu kadarını söyleyebilirim ki..." dedi, hiç *söylememesi* gereken bir şey söylüyormuş

gibi etrafı kontrol ederek, "buradaki herkes, hastalarımızın birçoğunun gösterdiği tepkiden şaşırtıcı bir memnuniyet duyuyor. Bu beklenmedik bir sonuçtu ancak eski dâhilerin işlem sonrasında belirli bir rahatlama hissi duyması az rastlanan bir durum değil. Genellikle eski meziyetlerinin kendileri için bir lütuf değil, külfet olduğu yönünde görüş bildiriyorlar."

Adrian güçlerini kaybettiği için müteşekkir hissetmeyi denedi ama beceremedi. Bu kayıp onu yıkardı ve adamın sözleri karşısında şüphe duymaktan kendini alamadı. Ya etkisiz hale getirilmiş hastalar yalnızca danışmanların duymak istediği şeyleri söylüyor ya da bu hastanedeki insanlar, hastaların testler için kullanılmasını mazur göstermek için gerektiği şekilde konuşuyorlar diye düşündü Adrian.

"İşte geldik," dedi adam, üzerinde hiçbir yazı veya işaret olmayan beyaz bir kapının önünde durarak.

Kapı açıldı ve süslü püslü bir kadın onları görünce gülümsedi. "Şimdi işimi bitirmek üzereyim. Bir saniye." Kapıyı açık bırakarak odaya döndü. Adrian başını uzatıp, kadının duvara dayalı basit bir karyola üzerinde sırtüstü yatan Winston'a yaklaşmasını izledi. Kadın üzerine eğilerek parmaklarıyla onun omzuna dokundu ve fısıldayarak bir şeyler söyledi.

Winston hiçbir tepki vermedi.

Kadın çantasını ve not defterini alarak odadan çıktı. "Sabah onu görmeye gelirim," dedi. Sonra Adrian'a dönerek, "Mümkünse onu üzmemeye çalışın. Bugün zor bir gün geçirdi," diye ekledi.

"'Zor bir gün' mü?" dedi Adrian, kadının tonundaki sempatiye şaşırarak. Sayısız masum çocuğun beynini yıkayan, onları akranlarına, ailelerine, hatta bazen kendilerine saldırmaya zorlayan kötü bu değil miydi? Buradaki insanlar, *onun kötü*

bir gün geçirmiş olma ihtimalinden mi endişeleniyorlardı?

Adrian düşündüklerini dışa vurmadı ve zoraki gülümsedi.

Kadın dönüp gitti ve Adrian odaya girdi. Yatağın başında iki sandalye ve komodinin üzerinde el sürülmediği belli olan bir sandviç tabağı duruyordu. İçerisi loş bir şekilde aydınlatılmıştı, havada deterjan ile lavantalı oda spreyi kokusu vardı.

"Şey... Bağlı olması gerekmez mi?" diye fısıldayarak sordu Adrian.

Adam güldü. "O artık kötü değil ki," dedi, Adrian'ın omzuna dostça vurarak. "Niye korkuyorsun?" Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "On beş dakika içinde dönerim ama işin daha erken biterse bana haber gönderirsin."

Adrian uzun bir süre kapının eşiğinde dikilerek yataktaki kötüyü gözlemledi. Winston onun farkındaydı ama gözlerini tavandan hiç ayırmadı. Çizgili mahkûm üniforması çıkarılmıştı, şimdi üzerinde açık mavi bir eşofman ile beyaz bir tişört vardı ve öylesine mahzun görünüyordu ki, Adrian kadında eleştirdiği sempati duygusunu ucundan da olsa kendi içinde de hissetti.

"Bay Pratt!" dedi kapıyı arkasından kapatarak. "Benim adım Adrian Everhart. Daha önce bir kez karşılaşmıştık. Bugün geleceğimi bildirdiler mi bilemiyorum ama size bazı sorular sormayı umuyordum."

Winston ağır hareketlerle açılıp kapanan göz kapakları dışında kımıldamıyordu.

"Son zamanlarda birçok insanın sizinle Anarşistler ve nerede saklanıyor olabilecekleri konusunda konuştuğunu biliyorum ama ışık tutabileceğinizi umduğum başka bir gizem var aslında."

Winston yine hiçbir tepki vermeyince, Adrian sandalyelerden birinin ucuna oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Sizinle son konuştuğumda Anarşistler metro tünellerini daha yeni terk etmişlerdi ve çoğundan o günden beri haber alınamadı. Bana onların nerede olabilecekleri konusunda sorgulandığınızı söylediler ve yerlerini bilmediğiniz konusunda size inanıyorum."

Cevap yoktu.

Çenesinde kuklalara özgü çizgiler ve yanaklarında yuvarlak allıklar ile o şeytani gülümsemesi olmadan, Adrian'ın onu ilk sorguladığı zamankinden çok farklı görünüyordu. Kızıl saçları hâlâ duruyordu ama alnına doğru cansızca dökülmüşlerdi.

Öyle *normal* görünüyordu ki... Herhangi bir kimse olabilirdi. Bir matematik öğretmeni. Bir kamyon şoförü. Bir dükkân sahibi.

Bir kötü hariç herkes.

Adrian başını kaldırdı ve karşısındaki adamın şu anki zararsız görünümüne rağmen iğrenç şeyler yapmış olduğunu kendine hatırlattı. Güçlerini kaybetmiş olması bunu değiştirmiyordu.

"Ne var ki," diye devam etti Adrian, "bana Kâbus'la ilgili gerçekten faydalı bazı bilgiler vermiştiniz."

En azından bu Winston'ın yanağında ufak bir seğirmeye neden olmuştu.

"Sizinle burada ne kadar bilgi paylaşıyorlar bilmiyorum ama Kâbus'un Cosmopolis Park'taki saklanma yerine kadar izini sürmeyi başardık."

Winston'ın gözleri ona doğru kaydı, sonra yeniden tavana odaklandı.

"Orada Kâbus ile Fünye arasındaki kavgayı duydunuz mu?" diye onu zorladı Adrian. "İkisinin de öldüğünü biliyor musunuz?"

Adrian bekledi ve uzun bir sessizliğin ardından Winston'ın kafası yana doğru döndü. Adrian'ı tartıyor gibi görünüyordu.

"İkisi de öldüler mi?" dedi kötü, tane tane konuşarak. "*Emin* misiniz?"

Adrian dişlerini sıktı. Her ne kadar dünyanın geri kalanı Kâbus'un ölümüne ikna olmuşsa da, o emin değildi elbette. Ama Winston'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Fünye, Kâbus'u patlayıcılarından biriyle öldürdü. Gözlerimle gördüm."

Winston, Adrian'ın hikâyesine inanmadığını belirten bir ses çıkardı.

"Asıl mevzu şu," dedi Adrian, öne doğru eğilerek. "Kâbus öldürülmeden önce bir şeyler söylemiş, slogan gibi bir söz. 'Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.' Bu kelimeler senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Winston kaşlarını çattı. Sonra doğruldu ve birden bacaklarını kaldırıp yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Adrian'ın oturuşunu taklit ederek dizlerinin üzerine eğildi ve onu yakından incelemeye başladı.

Adrian'ın ensesinden aşağı bir ürperti indi ama huzursuzluğunu göstermemeye çalışıyordu. Gözlerini Winston'ınkilerden kaçırmadan bakışlarına karşılık verirken ellerini o kadar sertçe sıkıyordu ki parmakları kütledi.

"Yenilmez Kadın," diye fısıldadı Winston. Bu isim aralarında asılı kalarak sessizliği doldurdu, bir nevi ortak sırları gibiydi; ta ki Winston geriye doğru kaykılıp yatağın üzerinde bağdaş kurana dek. Konuşmaya başladığında tüm melanko-

lik hava dağıldı ve sesi adeta neşeyle çınladı. "Bir defasında benim sıcak hava balonumu alıp başka bir şehre götürdüğünü biliyor muydun? Ben balonda değildim tabii. Banka filan soyuyordum galiba..." Birden sustu. "Ha, yok yok, depoydu. Güya balonla kaçacaktık. Ama öyle olmadı tabii. Balonu bulmam neredeyse bir ayımı aldı. Gidip bir meraya bırakmış, inanabiliyor musun? Her şeye burnunu sokan küçük *Muhalif.*" Bunu söyledikten sonra dilini dışarı çıkarttı.

Ona kocaman açılmış gözlerle bakan Adrian kekeleyerek, "O benim annemdi," dedi.

"Gayet belli. Hık demiş burnundan düşmüşsün."

Adrian ağzını açtı ama sonra kapadı. Bu hikâyenin, eğer varsa, önemini anlamaya çalışıyordu. Meğer...

Meğer.

İçinden yakıcı bir öfke yükseldi. "Sen mi yaptın?" diye bağırarak ayağa fırladı.

Winston şaşkınlıkla sırtını duvara dayadı.

"Onu sen mi öldürdün? Onu *balonunu çaldığı için mi öldürdün?*"

"Ben mi?" Winston cırtlak bir kahkaha patlattı ve ellerini yüzünün iki yanına yapıştırdı. "Yenilmez Kadın'ı *ben* mi öldürmüşüm? Yok artık." Duraksadı, bir an düşündü. "Fırsatını yakalamış olsaydım yapardım."

Adrian öfkeyle hırladı, yumruklarını sıkıyordu.

"Ama ben yapmadım!" diye ısrar etti Winston.

"Ama kimin yaptığını biliyorsun, öyle değil mi? Üzerinde o notla bulunduğunu, o sözcüklerin yazılı olduğunu biliyorsun. 'Korkusu olmayanın..."

"Cesareti de olmazmış,' vesaire vesaire. Derinlik katmak için fazla zorlamamış mı sanki?" Winston abartılı bir şekilde esnedi.

Adrian sandalyesine geri oturdu. "Onu kim öldürdü? Bir Anarşist mi? Hâlâ hayatta mı? Hâlâ buralarda mı?"

O anda Winston'ın bakışları değişti. Adrian'ın ilk geldiğindeki gibi boş ve bıkkın değildi. Keyifli ve kaygısız da sayılmazdı.

Bir şey düşünüyor gibi bakıyordu.

Bir şey hesaplıyordu.

Adrian, odaya girdiğinden beri ilk defa bu adamın bir zamanlar nasıl bir kötü olduğunu hatırlamıştı. Ya da herkesin inanmak istediğinin aksine, hâlâ öyleydi.

"Sorularına cevap veririm ama karşılığında bir şey isterim."

Adrian gerildi. "Seninle pazarlığa girmeye yetkim yok."

"Çok bir şey istemiyorum. İstersen talebimi şu Konsey'inizle de paylaşabilirsin."

Adrian tereddütteydi ama Winston cevap beklemeden konuşmaya devam etti.

"Çocukken ilk kuklamı bana babam vermişti. Benimki gibi kızıl saçları ve hüzünlü bir yüzü olan, ahşap bir kukla. Ona Hettie adını takmıştım. Hettie'yi son gördüğümde, benimkinin hemen yanında duran küçük yatağında horul horul uyuyordu. Blackmire İstasyonu'ndaki metro platformunda." Yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. "Bana Hettie'yi getirin Muhalif Bey, size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

ONUNCU BÖLÜM

"İtiraf et. Ondan çok hoşlanıyorsun."

Nova yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle Honey'ye döndü. Leroy'un pek sevdiği sarı spor otomobiline tıkışmış vaziyetteydiler; Nova, Honey ile Leroy'un arasındaki orta konsola oturmuştu. "*Hiç* de bile."

Honey kıkır kıkır gülerek, altın rengi ojeli parlak tırnaklarının ucuyla Nova'nın yorumunu ciddiye almadığını belirten bir hareket yaptı. "Hadi, hadi. Senin yaşındaki hangi kız kayıtsız kalabilir böyle altın kalpli bir doğruluğa, o cesarete, o muhteşem *kahramanlığa*." Alaycı ses tonuna rağmen, gelip geçen şehri pencereden seyrederken gözlerinde kasvetli bir bakış vardı.

Nova dönüp ona baktı. "İğrenç."

Leroy sırıttı. "İnan bana Honey'nin etkilendiği şey kahramanlık değil, güçtür."

Honey'nin ağzından tiz bir kıkırdama kaçtı ve öne eğilerek Nova'nın arkasında kalan Leroy'a baktı. "O kas yığını ve abartılı erkeksilik hiç tarzım değil." Dilini dışarı çıkardı. "Ama Leroy çok doğru bir noktaya parmak bastı. Böylesi bir güç gerçek-

ten de yüreğimi pır pır ettirir. Aksini iddia eden yalan söyler."

Nova başını iki yana salladı ve Leroy'un umursamadığını bildiği, önlerinde uzanan stop lambası dizisine dikti gözlerini. Şanslarına, gecenin bu saatinde bu mahalle hayalet şehre dönerdi.

"Kesinlikle hayır. Hiçbir çekiciliği yok o gösteriş meraklısı, küstah, ilgi budalası..."

"Muhalifin mi?"

"Özentinin."

Honey alaycı bir şekilde gülümsedi. "Pek bir atıp tutuyorsun. Ama henüz cesedini bulamadılar, öyle değil mi? Kim bilir, belki de Nöbetçi ölmemiştir."

Nova kollarını göğsünde kavuşturdu, kaybetmeye mahkûm olduğu bir savaşa giriştiğini anlamıştı. "Nehre atıldığını gördüm. O zırh sanki betondanmış gibi battı. İçinden yeterince hızlı çıkmış olmasına imkân yok." Bir an duraksadı ve sonra biraz da gıcık olarak ekledi. "Gerçi daha önce beni şaşırttığı da olmadı değil."

"Çok yazık," diye dalga geçti Leroy. "Tam da adamın kendini beğenmişliğiyle ilgili giderek kızışan sızlanmalarını dinlemekten keyif almaya başlamıştım. Ne demiştin bir defasında? Kişiliği şişmiş bir sazan balığı gibi miydi?"

"Şimdi düşününce, bu biraz ağır olmuş sanki," dedi Nova, "boğulma olayını hesaba katarsak."

Leroy omuz silkti ama bu hareketi direksiyon başında yaptığı için aracın karşı şeride geçmesine neden oldu. Yeniden kendi şeridine geçerken muzipçe gülümsedi. "Kişisel duygularınızı bilmem ama ben o kahraman bozuntusunun ölümüne üzüldüm. Davamıza bugünlerde diğer tüm kötülerden daha fazla hizmet etti."

"Nöbetçi mi? Beni avlamayı kendine görev edinmişti adam!"

"Dünya Kâbus'un öldüğüne inanana dek sorun çıkarıyordu. Ama onun öldüğüne dair haberler yayıldığından beri gayet faydası oldu, her seferinde Muhalifleri rezil etti."

Nova başını iki yana salladı. Nöbetçi'nin davalarına yardımcı olduğunu düşünmekten hoşlanmamıştı. O şişirilmiş oyuncak figür hakkında olumlu bir şey düşünmek istemiyordu.

Ama belki de Leroy haklıydı. Nöbetçi lunapark saldırısından bu yana ortalıklardaydı ve sık sık Muhalif devriye birimlerinden bile önce suç mahallerinde görülüyor, nasıl bu kadar çabuk haber alıp ortaya çıktığı ise bilinmiyordu. Bazı Muhaliflerin tüm kariyerleri boyunca yakaladığından daha çok suçlu yakalamıştı ve başarısı büyük oranda Gatlon şehir kurallarına uymamasından kaynaklanıyordu. Hatta Nova, Nöbetçi'nin o gün kafedeki kızı rehin alan adamı tüm potansiyel risklere rağmen çekip vuracağını düşünüyordu.

Fakat yine de tüylerinin diken diken olmasına sebep olan bir şeyler vardı onda. Konuşma biçimi, tüm dünyanın susup onu dinlemesi ve onun mükemmelliğine hayran olması gerektiğini ima eder gibiydi. Çarpışmalar arasında devamlı o salakça pozları vermesi çok fazla çizgi roman okumuş olabileceğini düşündürtüyordu. Geçit sırasında onun gözünü korkutmaya çalışması ve Leroy'u tünellerde tehdit etmesi... Muhaliflerden üstünmüş gibi davranıyordu ama güç kompleksi olan bir kahraman özentisinden başka bir şey değildi.

Fakat artık bunun bir önemi yoktu. Hem Muhaliflere *hem de* Nova'ya rahatsızlık veren biriydi ve artık yoktu. Yakında bedeni nehirden çıkarılır, kimliği öğrenilir ve hikâyesi, kendi kanunlarını uygulamaya çalışmasının kötü bir fikir olduğu-

nu kanıtlamak için Konsey tarafından ibret olarak anlatılırdı. Dâhilerin ya Muhaliflere katılması ya da güçlerini kendilerine saklaması gerekiyordu. En azından Konsey herkesin buna inanmasını istiyordu.

Bu sohbetten hoşlanmayan Nova nihayet tepenin üzerindeki katedrali görünce rahatladı.

Ya da bir zamanlar katedral olan yapıyı. Şimdi geriye yalnızca bir binanın kalıntısı kalmıştı. Kuzeydoğu tarafı nispeten sağlam olsa da, geri kalan kısımları Gatlon Savaşı'nda yıkılmıştı. Batı girişindeki nef ile iki gösterişli kule moloza dönmüştü. Açık revaktan geriye birkaç sütun kalmıştı ama bunlar on sene önceki bir savaşta yıkılmış gibi değil, antik bir uygarlığın kalıntıları gibi duruyordu.

Leroy kapının dışına park etti. Katedral ölmüş bir mahallenin ortasındaydı. Etrafı çevreleyen binalar savaşta yıkılmıştı. Buna ek olarak, bazı insanlar çok sayıda süper gücün çarpışmasından dolayı tehlikeli düzeyde radyasyonun ve çeşitli toksinlerin toprağa sızmış olmasından endişeleniyordu. Bu nedenle de bölgeyi terk ederek burayı kimselerin yaşamadığı, korkulan bir yer haline getirdiler. Bu yüzden onları görecek kimseler yoktu. Harabenin önüne park edilmiş gizemli sarı otomobili ya da yıkıntıların arasında ilerlemeye çalışan gizemli tipleri merak edecek kimse de yoktu.

Gece karanlıktı. En yakın sokak lambası en az dört blok uzaktaydı ve iki demir direk arasına asılmış girilmez tabelasının üzerinden aşarlarken ortalık neredeyse zifiri karanlıktı. Honey kocaman çantasından kocaman bir fener çıkardı ve önden gitti.

As'ın mezarlarına metro tünellerinden girmek artık güvenli değildi çünkü tünellerin Muhalifler tarafından gözet-

leniyor olmasından korkuluyordu. As'ın sığınağını yıkılmış katedralden ayıran molozları temizlemek koca bir gün almıştı. Ama şimdi kullanabilecekleri gizli bir giriş vardı: Virane bir kemerli geçitle devrilmiş taş bir sütun arasında, paramparça olmuş kilise sıraları ile devrilmiş orgların oluşturduğu bir karmaşanın altına gizlenmiş dar bir merdiven.

Nova aşağı doğru ilk birkaç basamağı indiği anda farklı bir evrene adım atıyormuş gibi hissetti. Aşağıda şehre dair hiçbir şey yoktu. Siren sesleri, apartmanlardan gelen öfkeli bağırış çağırışlar ya da cadde boyunca geçip duran kamyonların homurtusu... Burası Gatlon şehri değildi. Burası unutulmuş bir yerdi. Muhaliflerin olmadığı, kanunun olmadığı, sonuçların olmadığı bir yerdi.

Nova iç geçirdi.

Bu doğru değildi. Hâlâ bazı sonuçlar vardı. Hangi tarafta olursa olsun, her zaman sonuçlar olacaktı. Kimin yanında savaşırsa savaşsın... Her zaman hayal kırıklığına uğramış birisi kalacaktı geriye.

Elini çıplak bileğine attı. Muhaliflerin haberleşme cihazına alışmıştı ve şimdi o olmadan tuhaf hissediyordu. Cihazı, karargâhtan biri nerede olduğunu araştıracak olursa şüphelenmesin diye evde bırakmıştı.

Tıka basa taş lahitlerle dolu olan ilk yeraltı mezarlığına ulaştılar ve Nova, Fobi'nin varlığını hissetti; önce bedenini saran titremeyle, sonra da bir köşede yoğunlaşmış gölgelerin Fobi'nin uzun boylu, pelerinli biçimine dönüşmesiyle.

Honey, fenerin ışığını doğruca Fobi'nin başını örten kapüşona doğru tuttu ama yüzünün olması gereken yerde yalnızca daha fazla karanlık vardı. Fobi hafifçe geri çekilerek tırpanının bıçağıyla ışıktan sakındı.

"Seni görmek ne güzel," dedi Honey. "Biri şeytan çıkarma ayini düzenleyip seni cehenneme geri postaladı diye düşünmeye başlamıştım."

"Sen benim oradan geldiğime mi inanıyorsun?" dedi Fobi, karanlıkta her zamankinden daha ürkütücü çıkan hırıltılı sesiyle.

Honey kendi kendine mırıldandı. "Banliyölerden gelmediğin kesin de."

Fobi onlara liderlik etti ve başka bir merdivenden döne döne aşağı inmeye başladılar. En alt katmandan gelen zayıf ışığı görebildikleri kadar hissedebiliyorlardı da. Merdivenleri arkalarında bırakıp kubbeli tavanı ve antik sütunları olan bir salondan geçtiler. Duvarlar boyunca çok sayıda tabut uzanıyordu. Birçoğunun üzerine şövalyelerin ve kutsal şahsiyetlerin yüzleri işlenmişti, diğerlerine de Latince atasözleri oyulmuştu. Salonun sonunda açık bir kapı ve ışığın kaynağı vardı: dokuz mumun yandığı, ayaklı bir şamdan. Şamdanın durduğu yer, yıllarca damla damla akarak birikmiş ve taş zemine yayılmış balmumu tepecikleriyle kaplıydı.

Bu son odada eski bir yazı masası, üst üste yığılmış kitaplar, gösterişli bir sayvanlı karyola ve kemikler vardı. Çok fazla kemik; içi boş kafataslarından etrafı izleyen sayısız göz çukuru, açık rafların üzerine özenle dizilmiş uyluk kemikleri ve göğüs kafesleri. Mozaik döşemeler kadar düzgün hizalanmış minik parmak ve ayak kemikleri.

Bir de odadaki tek sandalyeye oturmuş çayını yudumlayan, havada, yüzünün hizasında asılı duran ince bir şiir kitabını okuyan As vardı. Porselen fincanından bir yudum alırken, sararmış narin sayfalardan biri kendi kendine çevrildi.

Anarşinin Ası. Devrimi başlatan adam. Dünyanın en kor-

leniyor olmasından korkuluyordu. As'ın sığınağını yıkılmış katedralden ayıran molozları temizlemek koca bir gün almıştı. Ama şimdi kullanabilecekleri gizli bir giriş vardı: Virane bir kemerli geçitle devrilmiş taş bir sütun arasında, paramparça olmuş kilise sıraları ile devrilmiş orgların oluşturduğu bir karmaşanın altına gizlenmiş dar bir merdiven.

Nova aşağı doğru ilk birkaç basamağı indiği anda farklı bir evrene adım atıyormuş gibi hissetti. Aşağıda şehre dair hiçbir şey yoktu. Siren sesleri, apartmanlardan gelen öfkeli bağırış çağırışlar ya da cadde boyunca geçip duran kamyonların homurtusu... Burası Gatlon şehri değildi. Burası unutulmuş bir yerdi. Muhaliflerin olmadığı, kanunun olmadığı, sonuçların olmadığı bir yerdi.

Nova iç geçirdi.

Bu doğru değildi. Hâlâ bazı sonuçlar vardı. Hangi tarafta olursa olsun, her zaman sonuçlar olacaktı. Kimin yanında savaşırsa savaşsın... Her zaman hayal kırıklığına uğramış birisi kalacaktı geriye.

Elini çıplak bileğine attı. Muhaliflerin haberleşme cihazına alışmıştı ve şimdi o olmadan tuhaf hissediyordu. Cihazı, karargâhtan biri nerede olduğunu araştıracak olursa şüphelenmesin diye evde bırakmıştı.

Tıka basa taş lahitlerle dolu olan ilk yeraltı mezarlığına ulaştılar ve Nova, Fobi'nin varlığını hissetti; önce bedenini saran titremeyle, sonra da bir köşede yoğunlaşmış gölgelerin Fobi'nin uzun boylu, pelerinli biçimine dönüşmesiyle.

Honey, fenerin ışığını doğruca Fobi'nin başını örten kapüşona doğru tuttu ama yüzünün olması gereken yerde yalnızca daha fazla karanlık vardı. Fobi hafifçe geri çekilerek tırpanının bıçağıyla ışıktan sakındı.

"Seni görmek ne güzel," dedi Honey. "Biri şeytan çıkarma ayini düzenleyip seni cehenneme geri postaladı diye düşünmeye başlamıştım."

"Sen benim oradan geldiğime mi inanıyorsun?" dedi Fobi, karanlıkta her zamankinden daha ürkütücü çıkan hırıltılı sesiyle.

Honey kendi kendine mırıldandı. "Banliyölerden gelmediğin kesin de."

Fobi onlara liderlik etti ve başka bir merdivenden döne döne aşağı inmeye başladılar. En alt katmandan gelen zayıf ışığı görebildikleri kadar hissedebiliyorlardı da. Merdivenleri arkalarında bırakıp kubbeli tavanı ve antik sütunları olan bir salondan geçtiler. Duvarlar boyunca çok sayıda tabut uzanıyordu. Birçoğunun üzerine şövalyelerin ve kutsal şahsiyetlerin yüzleri işlenmişti, diğerlerine de Latince atasözleri oyulmuştu. Salonun sonunda açık bir kapı ve ışığın kaynağı vardı: dokuz mumun yandığı, ayaklı bir şamdan. Şamdanın durduğu yer, yıllarca damla damla akarak birikmiş ve taş zemine yayılmış balmumu tepecikleriyle kaplıydı.

Bu son odada eski bir yazı masası, üst üste yığılmış kitaplar, gösterişli bir sayvanlı karyola ve kemikler vardı. Çok fazla kemik; içi boş kafataslarından etrafı izleyen sayısız göz çukuru, açık rafların üzerine özenle dizilmiş uyluk kemikleri ve göğüs kafesleri. Mozaik döşemeler kadar düzgün hizalanmış minik parmak ve ayak kemikleri.

Bir de odadaki tek sandalyeye oturmuş çayını yudumlayan, havada, yüzünün hizasında asılı duran ince bir şiir kitabını okuyan As vardı. Porselen fincanından bir yudum alırken, sararmış narin sayfalardan biri kendi kendine çevrildi.

Anarşinin Ası. Devrimi başlatan adam. Dünyanın en kor-

kulan kötüsü. Fakat aynı zamanda Nova'nın da amcası. Onu kurtaran adam. Büyüten. Ona *güvenen*.

Bakışları kitabın yıpranmış sarı sayfası üzerinde yavaşça dolaşıyordu ve ancak şiiri okumayı bitirdiğinde kafasını kaldırıp onlara baktı.

"Ascığım, tatlım," diye yaltaklandı Honey, "bir deri bir kemik kalmışsın, şu iskeletler seni kıskanacak! Hiçbir şey yemiyor musun sen?" Parmaklarını şaklattı. "Nova, arabada birkaç kavanoz bal olacaktı. Sana zahmet onları bir kapıp gelir misin?"

"Sağ olun Majesteleri," dedi As, hırıltılı ve bitkin bir sesle, "ama birkaç ömür boyu yetecek kadar balınızı yedim."

"Saçmalık. Bal, tanrıların gıdasıdır."

"Heyhat, ben garip bir faniyim ve çayım bana yetiyor."

Honey boğazından sen bilirsin der gibi bir ses çıkardı ve mermer bir tabutun kenarına ilişti. El fenerini kapatarak mumların sıcak ışığının onları sarmasına izin verdi.

Nova hiçbir zaman As'ın sağlığıyla ilgili açıktan yorum yapmazdı. Honey hem üzerine titreyen hemşire hem de güzellik uzmanı rolünü benimsemişti ve As sık sık üstüne fazla düştüğünden şikâyet etse de, ikisi de bu düzeni bozmuyordu. Honey onun nasıl göründüğü, sağlığı, onun için ne kadar endişelendiği gibi konularda yorum yapardı. As boşuna kaygılandığını söylerdi. Sonra da herkes işine devam ederdi.

Nova, As'ın giderek artan zayıflığından bahsederse Honey kadar rahat yırtamayacağını biliyordu ama bu endişelenmesine engel değildi. Mezarlarda geçirdiği on yıl, As'ı en az buradaki iskelet yoldaşları kadar solgunlaştırıp sıskalaştırmıştı. Onu her gördüğünde daha da yavaş hareket ediyor gibi geliyordu. Her kımıldayışına eklemlerinin kütlemeleri ve yü-

zünü acıyla buruşturması eşlik ediyordu ve bunu her zaman saklayamıyordu. Üstelik bu sadece hareket ettiği zamanlarda görünendi. Zamanının yarısından fazlasını komadaymış gibi sandalyesinde geçirir, bedeni onunla iş birliği yapmayı reddettiğinde kitaplarını ve yiyeceğini zihniyle alırdı.

Nova bunu düşünmek istemiyordu ama gerçek inkâr edilemezdi.

As ölüyordu.

Zamanının en parlak zekâsı, tarihteki en güçlü dâhi... Ailesi katledildikten sonra onu ta katedrale kadar taşıyan adam. Altı yaşında bir kız çocuğunu bir kuş yavrusu gibi kilometrelerce taşımıştı.

Şiir kitabı şak diye kapandı ve köşedeki kitap ciltlerinin arasına döndü. "Hepinizin birden ziyaretime gelmesi nadir görülen bir durum," dedi As. "Bir şey mi oldu?"

Nova herkesin kendisine odaklanmasını fiziksel bir ağırlık gibi üzerinde hissedebiliyordu. Leroy ile Honey'ye henüz bir şey anlatmamış, yalnızca önemli bir şey olduğunu ve As'ın da katılacağı acil bir toplantı yapmaları gerektiğini söylemişti.

Nova omuzlarını dikleştirdi. "Bugün teşkilat çapında bir toplantı yapıldı ve size hem iyi hem kötü haberler getirdim."

"Önce iyiyi söyle," dedi Leroy. Nova ona bakınca da omuzlarını silkti. "Hayat kısa."

Nova dudaklarını yaladı. "Pekâlâ. Tüm teşkilatın önünde takdir aldım. Şey... Fünye'yi öldürdüğüm için."

Kısa süren sessizliği Honey'nin kahkahası bozdu. "Ah, tatlım. Şu anlatım biçimin üzerinde çalışmamız gerek. Aldığın övgüyü idam fermanı gibi anlatıyorsun."

"Şu hayatta en gurur duyacağım şey değil, öyle değil mi?"

"Neden olmasın?" dedi As ve alçak sesle konuşuyor olmasına rağmen bir anda herkesin dikkatini çekti. Başını liderlerine çevirirlerken Fobi'nin pelerini bile dalgalanmıştı sanki. "Ingrid uzun yıllar çok iyi bir müttefikimiz olsa da sabırsız ve bencil biri haline gelmişti. Sana ihanet etti ve böylelikle bize de ihanet etmiş oldu." Gülümsedi ve ifadesindeki değişim yanaklarındaki derin kırışıklıkları gerdi. "Onun ölümünü yapabileceği en değerli fedakârlık olarak görüyorum, özellikle de sana düşmanlarımızın saygısını kazandırması bakımından. Yalnızca bu bile Ingrid'in binlerce patlayıcısına eşdeğerdir."

Nova'nın göğsündeki yumru hafifledi. "Teşekkür ederim amca."

"Peki ya kötü haber?" diye sordu Leroy, topuklarının üzerinde sallanarak.

Yumru olduğu gibi geri döndü. "Bugünkü toplantının asıl konusu..." Nova derin bir nefes aldı ve onlara Ajan N hakkında öğrendiklerini, Muhaliflerin bunu ne kadar zamandır geliştirdiklerini, nötrleştiricinin neler yapabildiğini, eğitimlerini tamamlayan tüm devriye birimlerine bu maddenin dağıtılacağını, her şeyi anlattı.

Son olarak da Kuklacı'nın durumundan bahsetti.

"Illa içimizden biri olacaksa," dedi Honey, tırnaklarını tabutun kapağı üzerinde tıkırdatarak, "onun olmasına sevindim."

Nova bu yorum karşısında gerildi.

"Hadi ama," dedi Leroy, onun tepkisini fark ederek. "Winston'ın güçlerinden her zaman nefret etmişsindir."

Nova yanakları alev alev yanarken ona ters ters baktı. Bu bir suçlama gibiydi ve As'ın önünde yöneltilmesinden hoşlan-

mamıştı. Doğru bile olsa. İçinde Kuklacı'nın gitmiş olmasına üzülmeyen bir yan vardı ve hiç de ufak değildi. Ürkütücü parlak ipleriyle yaptığı zihin kontrolüne hiçbir çocuk maruz kalmamalıydı.

Bu Nova'yı da Ajan N ve sunduğu olanaklar konusunda heyecanlanan Muhalifler kadar kötü mü yapardı? Bu onu Anarşistlere, ailesine ihanet eden bir hain mi yapardı?

"Kimin süper güçleri olacağına, kimin olmayacağına Muhalifler karar veremez," dedi, dişlerini sıkarak.

"Böyle bir kararı vermesi için kime güveneceğiz peki?" diye hırladı Fobi. "Kadere mi? Şansımıza mı? Kuklacı ahmağın tekiydi ve şimdi de bunun bedelini ödüyor."

Nova kimsenin pek de fazla üzülmediğini görünce şaşırmıştı. Winston çok uzun zamandır onlarla beraberdi. Bunca yıldır ona güç bela tahammül ediyor olabilirler miydi?

Her nedense bu düşünce onu üzdü.

"Demek Fünye'yi ve Kuklacı'yı kaybettik," dedi As. "Sayımız giderek azalıyor."

"Bu nötrleştirici ajan kullanım onayı aldığında hepimizin başı iyice belada olacak," dedi Nova.

"Böyle bir zehri nasıl yaratabilmişler?" diye sordu Leroy çenesini sıvazlayarak. "Bu bir kimya mühendisliği harikası."

"Ben çocuğu kullandıklarını düşünüyorum," dedi As.

Nova bunu duyduğu an ona döndü. Anarşistlere Max'ten bahsetmekten kaçınmıştı, içlerinden birinin onu hedef alabileceğinden endişeleniyordu. Ama tabii ki As onun varlığından haberdardı. Gatlon Savaşı'nda onun güçlerinin bir kısmını kendine çeken Max'ti.

"Ne çocuğu?" diye sordu Honey.

"Yalnızca varlığıyla bile ruhlarımızın içindeki gücü eme-

"Neden olmasın?" dedi As ve alçak sesle konuşuyor olmasına rağmen bir anda herkesin dikkatini çekti. Başını liderlerine çevirirlerken Fobi'nin pelerini bile dalgalanmıştı sanki. "Ingrid uzun yıllar çok iyi bir müttefikimiz olsa da sabırsız ve bencil biri haline gelmişti. Sana ihanet etti ve böylelikle bize de ihanet etmiş oldu." Gülümsedi ve ifadesindeki değişim yanaklarındaki derin kırışıklıkları gerdi. "Onun ölümünü yapabileceği en değerli fedakârlık olarak görüyorum, özellikle de sana düşmanlarımızın saygısını kazandırması bakımından. Yalnızca bu bile Ingrid'in binlerce patlayıcısına eşdeğerdir."

Nova'nın göğsündeki yumru hafifledi. "Teşekkür ederim amca."

"Peki ya kötü haber?" diye sordu Leroy, topuklarının üzerinde sallanarak.

Yumru olduğu gibi geri döndü. "Bugünkü toplantının asıl konusu..." Nova derin bir nefes aldı ve onlara Ajan N hakkında öğrendiklerini, Muhaliflerin bunu ne kadar zamandır geliştirdiklerini, nötrleştiricinin neler yapabildiğini, eğitimlerini tamamlayan tüm devriye birimlerine bu maddenin dağıtılacağını, her şeyi anlattı.

Son olarak da Kuklacı'nın durumundan bahsetti.

"İlla içimizden biri olacaksa," dedi Honey, tırnaklarını tabutun kapağı üzerinde tıkırdatarak, "onun olmasına sevindim."

Nova bu yorum karşısında gerildi.

"Hadi ama," dedi Leroy, onun tepkisini fark ederek. "Winston'ın güçlerinden her zaman nefret etmişsindir."

Nova yanakları alev alev yanarken ona ters ters baktı. Bu bir suçlama gibiydi ve As'ın önünde yöneltilmesinden hoşlan-

mamıştı. Doğru bile olsa. İçinde Kuklacı'nın gitmiş olmasına üzülmeyen bir yan vardı ve hiç de ufak değildi. Ürkütücü parlak ipleriyle yaptığı zihin kontrolüne hiçbir çocuk maruz kalmamalıydı.

Bu Nova'yı da Ajan N ve sunduğu olanaklar konusunda heyecanlanan Muhalifler kadar kötü mü yapardı? Bu onu Anarşistlere, ailesine ihanet eden bir hain mi yapardı?

"Kimin süper güçleri olacağına, kimin olmayacağına Muhalifler karar veremez," dedi, dişlerini sıkarak.

"Böyle bir kararı vermesi için kime güveneceğiz peki?" diye hırladı Fobi. "Kadere mi? Şansımıza mı? Kuklacı ahmağın tekiydi ve şimdi de bunun bedelini ödüyor."

Nova kimsenin pek de fazla üzülmediğini görünce şaşırmıştı. Winston çok uzun zamandır onlarla beraberdi. Bunca yıldır ona güç bela tahammül ediyor olabilirler miydi?

Her nedense bu düşünce onu üzdü.

"Demek Fünye'yi ve Kuklacı'yı kaybettik," dedi As. "Sayımız giderek azalıyor."

"Bu nötrleştirici ajan kullanım onayı aldığında hepimizin başı iyice belada olacak," dedi Nova.

"Böyle bir zehri nasıl yaratabilmişler?" diye sordu Leroy çenesini sıvazlayarak. "Bu bir kimya mühendisliği harikası."

"Ben çocuğu kullandıklarını düşünüyorum," dedi As.

Nova bunu duyduğu an ona döndü. Anarşistlere Max'ten bahsetmekten kaçınmıştı, içlerinden birinin onu hedef alabileceğinden endişeleniyordu. Ama tabii ki As onun varlığından haberdardı. Gatlon Savaşı'nda onun güçlerinin bir kısmını kendine çeken Max'ti.

"Ne çocuğu?" diye sordu Honey.

"Yalnızca varlığıyla bile ruhlarımızın içindeki gücü eme-

bilecek bir çocuk." As'ın gözkapakları kapandı ve sandalyesine yaslandı. "Onun bu şeyin, Ajan N'nin geliştirilmesinde bir rolü olduğundan hiç şüphem yok."

"E-evet," dedi Nova. "Ona Haydut diyorlar." Bunu söylemek ihanet gibi geliyordu ama Nova umursamamaya çalıştı. Onun sadakati *burayaydı*, Muhalif karargâhındaki bir karantina odasına değil.

Fakat sonra As öfkeyle yanan gözlerini açtı. "Bu çocuk iğrenç bir baş belası."

Nova bir adım geri çekildi, onun öfkesi ve söylediklerinin böylesine haksız olması karşısında şaşırmıştı. As'a ve bunca yıldır onu zayıflatan, ona her şeye mal olan bu bebeğe, Max'e duyduğu öfkeye karşı sempati duymak istiyordu.

Ama yine de... As her zaman dâhilerin hakları uğruna savaşmıştı. Onların özgürlüğü ve eşitliği için. Kontrol edemediği gücü yüzünden Max'i iğrenç bir baş belası olarak görmek, As'ın ona öğrettiği her şeye ters düşüyordu.

Çocuğu savunmak için çok şey geliyordu dilinin ucuna ama kelimeler bir türlü ağzından dökülmüyordu.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi Leroy. "Bu madde nasıl etki ediyor, bunu nasıl kullanmayı planlıyorlar ve sınırları ne olabilir gibi..."

Nova başıyla onayladı. "Eğitimlere gelecek hafta başlıyoruz. O zaman daha fazla şey öğrenirim. Sence bir iki numune yürütsem aynısını yapabilir misin?"

Leroy düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Zor. Kaynak malzemesi olmadan yapamam."

Yani Haydut, diye düşündü Nova.

"Ama yine de incelemek ve neler öğrenilebileceğimi görmek isterim."

"Eğer çıkardığımın yerine koyabileceğim sahte bir numune yapabilirsen, ikisini değiştirebilirim," dedi Nova.

"Bu maddenin özelliklerini öğrenmekten fazlasını yapmalıyız," dedi Fobi, mum ışığının etki alanına girerek. "Düşmanlarımıza karşı bir silaha nasıl dönüştürülebileceğini bulmalıyız."

"Katılıyorum," diye mırıldandı As. "Kâbusumuz bu haberi bize çözülmesi gereken bir sorun olarak getirdi ama bence bize kurtuluşumuzu haber vermiş bile olabilir."

"Kurtuluş mu?" diye isyan etti Honey. "O zorbalar güçlerimizi bizden almak istiyor!"

"Doğru," dedi As, "ama onların bu güç merakı kendi sonlarını getirecek bir şeyi yaratmalarına neden oldu. Nova'nın da dediği gibi, onlar da en az bizim kadar bu silahın karşısında aciz. Fobi'nin önerdiği gibi bunu kendi silahımıza dönüştürebilirsek, onlara karşı kullanabiliriz."

"Bir saniye," dedi Nova. "Kendimizi korumanın yolunu bulmaya tamam ama Ajan N'yi ele geçirmek ve bunu Muhaliflere karşı kullanmak... Bunun onların bize yapmak istedikleri şeyden ne farkı var?" As'ın gözlerine baktı. "Sen tüm dâhiler için bağımsızlık ve güvenlik istediğin için devrimini başlattın ama bunun adı yalnızca zulüm."

"Senin önerin nedir küçük Kâbus?" diye sordu As. "Yalnızca becerilerimizi kullanarak Muhalifleri yenemeyiz. Onların sayıları çok fazla, bizimse çok az. Mağlup edilmeleri için zayıflatılmaları gerek."

"Ama bizden farklı düşünen tüm dâhileri etkisiz hale getirirsek..." Hayal kırıklığı içinde inledi. "Aklındaki şey bu olamaz. Biz bunun için savaşıyor olamayız. O zaman onlardan farkımız kalmaz ki."

"Hayır, kalır." As'ın sesi mezarlarda yankılandı. "Bu, yalnızca amaca götüren bir araç. Muhalifleri yok edip, dünyamızı onların külleri üzerine yeniden inşa edeceğiz. Hakkaniyet. Adalet. *Barış*. Bunlar uğruna fedakârlık yapmaya değer idealler."

"Ama sen *onları* feda etmekten bahsediyorsun. Onların güçlerini, yaşamlarını..."

"*Onlar* bizim düşmanımız. *Onlar* seçimlerini yaptı, tıpkı Ingrid ve Winston gibi. Hepimiz kararlarımızın sorumluluğunu yüklenmeliyiz. Hepimiz sonuçlarına katlanmalıyız. Asıl adaletin hüküm sürmesi ancak bu yolla mümkün olabilir." As inançlarından aldığı güçle ayağa kalkmaya çalıştı fakat aynı hızla, oturduğu sandalyeye geri yığıldı. Bir öksürük nöbetine tutuldu ve ağzını koluna gömdü.

Nova ile Honey ona yardım edecek oldu ancak As elini kaldırarak geri durmalarını istedi. Nova ellerini hırsla sıkmıştı, o derinden gelen öksürük seslerinden nefret ediyordu. Hayal dahi edemediği bir acıyı azaltmak için sandalyenin kolçağını kavrayan parmakları görünce Nova'nın gözleri doldu.

Onun bir doktora ihtiyacı vardı. Bir hastaneye gitmeliydi. Muhaliflerin şifacılarından birini görmeliydi.

Ama böyle bir şey olanak dışıydı.

"Belki biraz uzansan iyi gelir," diye mırıldandı Honey, öksürük nöbeti sona erince.

"Birazdan, birazdan," dedi As, hırıltılı bir sesle. "Nova, miğferimle ilgili yeni bir şey buldun mu?"

Nova omuzlarını dikleştirdi. En azından bu konuda ilerleme kaydetmişti.

"Henüz değil ama eserler bölümünün deposunda çalışma talebimi kabul ettiler. Yarın başlıyorum. Korku Bekçisi'nin söylediği gibi miğfer oradaysa, mutlaka bulurum."

Orada olmalıydı. Hiçbir alet As'ın telekinetik güçlerini arttırmak için kullandığı miğferinden daha güçlü değildi. Miğfer olmadan bir kitapla bir fincanı kolaylıkla havaya kaldırırdı ama bir kanepeden daha ağır bir şeyi kaldırmakta zorlanırdı.

Ama miğfer *varsa* durdurulamaz olurdu. Muhalifleri ve yaptıkları her şeyi neredeyse tek başına yok edebilirdi. Muhalifler son seferde Max'i ve onun güçleri emme becerisini kullandıklarında şansları yaver gitmişti. Anarşistler bir daha böyle bir numaraya kanmazlardı.

"Güzel, güzel." As bir nefes verdi. "Bu Ajan N hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren ama asıl hedefinden uzaklaşma. Mecbur kalırsan oğlanı kullan."

Nova gözlerini kırpıştırdı. "Haydut'u mu?"

As hırıltıyla soludu. Öksürük nöbeti nedeniyle yüzü yer yer kızarmıştı ve hâlâ hırıltıyla nefes alıyor olsa da enerjisi yükselmiş görünüyordu. "Miğferim *onda* mı?"

"Şey... Sanmıyorum." Nova ne diyeceğini bilemedi.

Ama As *öteki* oğlandan bahsediyordu.

"Genç Everhart'la olan yakınlığın şu ana dek elde ettiğin en değerli ilerlemelerden biri," dedi. "İsmi ve ailesinin ilişkileri başlı başına bir güç ve biz de bundan faydalanabiliriz."

"Evet çok doğru," dedi Honey, mum ışığında gözlerinin içi gülerek. "Sana çekici olduğunu söylemiştim."

Nova ters ters baktı. "Adrian'ı ne kadar *sömürebileceğimden* emin değilim. Benim devriye birimimin lideri ama son zamanlarda pek de fazla görüşmedik."

Bu basit bir gerçekti ama nefesini de bir o kadar sekteye uğratıyordu.

Lunaparktaki olaydan bu yana hiçbir şey eskisi gibi de-

ğildi ve Nova bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Adrian onu öpmeye kalkmıştı. Bir an için onu öpmek isteyebileceğini bile düşünmüştü Nova. Bundan *hoşlanabileceğini*.

Ama Nova her şeyi mahvetmişti. Kaçmıştı. Gerçekten *kaçmıştı*. O zaman hangi bahaneyi uydurduğunu bile hatırlamıyordu ama reddedilmenin Adrian'ın yüzünde nasıl bir ifade uyandırdığını açıkça hatırlıyordu.

Sonrasında Adrian bir daha onu öpmeye yeltenmedi. Herhangi bir randevu teklifinde de bulunmadı. Nova'yı tek başına yakalamaya, gecenin bir yarısında ona sandviç getirmeye ya da her şey yolunda mı diye evine uğrayıp kontrol etmeye de kalkışmadı. Bütün bunlar eskiden onu rahatsız ederdi ama şimdi...

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de onu özlüyordu. Ona bakışını özlüyordu. Daha önce hiç kimse Nova'ya, Adrian Everhart gibi bakmamıştı.

"Korkuyorsun..." dedi Fobi. "Çok derin hisler beklemekten, gerçeğin bir şekilde..."

"Tamam," diye sözünü kesti Nova, adeta bağırarak. "Şu an analize hiç ihtiyacım yok, sağ ol."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Leroy. "Ekibinle kavgalı filan değilsindir umarım."

Nova başını iki yana salladı. "Hayır, her şey yolunda. Sadece devriye işiyle çok meşguldük ve ben de miğferi bulmaya, Konsey'in zaaflarını tespit etmeye ve daha bir sürü şeyi keşfetmeye kendimi çok vermiştim."

"İyi ama güzel çocuğum," dedi As, "Konsey'in en büyük zaaflarından birini zaten biliyoruz." Kıkırdadı ve çıkan ses Nova'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Düşmanlarımızın oğluyla arkadaş oldun. Bu lütfu ziyan etme. Onun

güvenini kazan. Saygısını kazan." Bir an duraksadı, sonra ekledi. "Sevgisini kazan. Zamanı geldiğinde onu lehimize kullanabiliriz."

Adrian'ın *sevgisini* kazanma düşüncesi Nova'nın tüylerini diken diken etti ama kendini bunu kabul etmeye zorlayarak başını salladı. "Elbette. Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Elinden gelenin en iyisi; miğferi bulmak için, Ajan N hakkında daha fazla bilgi toplamak için, Adrian Everhart'a daha da yakınlaşmak için... Artan beklentiler karşısında göğsü iyice sıkışmaya başlamıştı.

Elinden gelenin en iyisini yapıyordu *zaten* ve o anda da artan telaşını göstermemek için elinden gelenin en iyisini yapmakla meşguldü.

Bunu başarabilirdi. Başarısız olmayacaktı.

"Biliyorum küçük Kâbus," dedi As. "Sana inanıyorum. Sen başarılı olduğunda da yeniden yükseleceğiz. Hep birlikte yeniden yükseleceğiz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nova asansörden karargâhın on dördüncü katında indi. Aşağıdaki ana lobi, Konsey'in en üst kattaki odaları ya da alt katlardaki eğitim salonları kadar modern ve şık bir yer bekliyordu. Parlak beyaz mobilyalar, endüstriyel tarzda eşyalar; karmaşık, bilgisayar destekli eser talep teslim sistemi; silahların incelendiği ve eserlerin muhafaza edildiği vızır vızır bir laboratuvar göreceğini tahmin ediyordu. Daha önce silah kataloglama sisteminde çalıştığı için envanterin ne kadar geniş olduğunu bildiğinden, asıl muhafaza alanının araştırma geliştirme bölümü ya da sanal gerçeklik eğitim sınıfları kadar gelişmiş ve sıkı gözetim altında olacağını tahayyül etmişti.

İşte bu yüzden silahların ve eserlerin muhafaza edildiği depoların bulunduğu kata adımını attığı anda dudakları hayret ve hayal kırıklığıyla büzüldü.

Ufak danışma alanı her bakımdan iddiasızdı. Onu birbirinden farklı iki ahşap masa karşılamıştı ancak ikisinde de oturan kimse yoktu. Bir tanesinde yalnızca bir bilgisayar, bir kavanoz içine yerleştirilmiş kalemler ve bir de ufak yazı tah-

tası vardı. İkinci masanın üzerinde ise bir sürü kar küresi, fil heykelcikleri ve zevksiz bir biçimde boyanmış seramik saksı içinde cansız bir sarmaşık duruyordu. Yapraklı takvimdeki tarih neredeyse bir hafta gerideydi. Kara Işık baskılı bir kahve kupasının içine makaslar, delgeçler, çubuk şekerler ve tepelerinden plastik çiçekler fırlamış bir dizi kalem doldurulmuştu.

Küçük bir isimlik vardı:

Tina Lawrence
"Şipşak"
Yönetici,
Silahlar ve Eserler

Birisi, simli mürekkeple Tina Lawrence'ın isminin yanına gülen bir surat çizmişti.

İki masa dört taraftan duvarlarla çevriliydi ancak Nova'nın sağ tarafında aralık bırakılmış bir kapı vardı ve ardından neşeli bir ıslık sesi geliyordu. Nova kapıya yaklaştı, biraz daha araladı. Ardındaki oda dosya dolaplarıyla doluydu. Yaşı yetmişe yakın görünen bir kadın, bir çekmeceye eğilmiş, içindeki dosyaları karıştırıyordu. Bir tutam cansız beyaz saçı ve mor çerçeveli bir gözlüğü vardı. Bir dosyayı açtı, minik taşlarla dolu plastik bir torbayı dosyanın içine koydu ve çekmeceyi kapattı. Dosya dolabının üstünden bir sekreterlik aldı, üzerine iliştirilmiş kâğıtta bir yeri işaretledi ve sonra Nova'ya doğru döndü.

Onu karşısında görünce hayretle bir çığlık attı, neredeyse düşecekti.

"Affedersin," dedi Nova. "Seni gözetlemeye filan çalışmıyordum. Ben..."

"Nova McLain, evet evet, biliyorum," dedi kadın, okuma gözlüğünü çıkarıp başının üzerine yerleştirerek. "Saat on oldu mu?"

"Henüz değil. Ben erken geldim." Nova kadının uğraştığı plastik torbalara göz ucuyla baktı ancak içlerinde ne olduğunu göremedi. "Sonra mı gelsem?"

"Yok yok." Kadın ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Benim adım Tina."

Nova kadının elini sıktı. Muhaliflere yeni katıldığında bu ten teması adetini hayli tuhaf bulsa da, bir şekilde alışmıştı. Kimsenin onun gerçekte kim olduğunu bilmediğini hatırlatan minik bir işarete dönüşmüştü onun için.

"Şipşak, değil mi?" dedi Nova elini çekerken. "Lakabının nereden geldiğini merak ediyordum."

Tina bir parmağıyla şakağına dokundu. "Bir nesneyi incelediğimde olağan dışı güçler barındırıp barındırmadığını anlayabilirim. Gözlerim dâhilerin elinden çıkma bir nesneyi gördükleri anda, tıpkı bir fotoğraf makinesi perdesi kapandığında olduğu gibi, o nesne artık sonsuza dek hafızamda yer etmiştir. Burada yaptığım işte bir hayli faydasını görüyorum ama onun dışında pek bir anlamı yok."

Nova sesinde bir kırgınlık aradı ama bulamadı.

Tina yanından geçip ufak giriş bölümüne döndü. "Seni biraz bilgilendirelim. Sistemi tanıyarak başlayabilirsin. Callum birazdan gelir ve sana etrafı gezdirir." Sekreterliği üstü dopdolu olan masasına bıraktı ve geçip masaya oturdu. "Muhafaza ve bakımdan o sorumludur. Sen işleri öğrendikten sonra arka tarafta, kasada bayağı yardıma ihtiyacımız olacak."

"Kasa mı?" dedi Nova, kulaklarını dikerek.

Tina elini sallayarak arka taraftaki duvarı işaret etti.

"Biz öyle diyoruz. Son zamanlarda kütüphaneydi, Anarşistlerin bir sürü eşyası geldi. Arkada Kraliçe Arı'nın koca bir raf dolusu el konmuş saç aksesuarı var, ister inan ister inanma."

Nova öksürdü. "Öyle mi?"

"Anarşistler *sığınaklarını* terk ettiklerinde bırakmışlar."

Sığınak kelimesini yasak bir sözcükmüş gibi söylemişti.

"Ama şimdilik," diye devam etti Şipşak, sesinde artan bir canlılıkla, "ödünç verme işlemlerine bakarak başlayabilirsin. Çıkış formumuz işte bu." Büyük kısmı boş bir çizelgenin iliştirildiği sekreterliği Nova'ya doğru itti. "En gelişmiş sistem değil belki ama ne derler bilirsin, iş gördüğü sürece..." Lafının devamını getirmedi.

Nova gergince gülümsedi. Bir şeyin iş görüyor olması, geliştirilmeye ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez diye düşünürdü hep. Ama yeni işinin beşinci dakikasında bilmişlik yanmaya da gerek yoktu.

Sekreterliğin üst tarafından geriye doğru kıvrılmış beş altı sayfa vardı. Nova en üsttekini çevirdi ve sütunlarda yazanlara göz gezdirdi.

İSİM (LAKAP)	OBJE (OBJE NO.)	ÖDÜNÇ VERİLME TARİHİ	TESLİM EDİLME TARİHİ
Zak Ashmore (Sel Baskını)	Yılan'ın Dişi (H-27)	14 Haziran	19 Haziran
Norma Podavin (Madam Bataklık)	Yıldızfeneri (P-14)	17 Haziran	
Glen Kane (Öğütücü)	Arcelia (J-60)	17 Haziran	2 Temmuz
Fiona Lindala (Doğan)	Kurmalı Böcek (O-139)	25 Haziran	3 Ağustos

Çizelgedeki isimleri ya da lakapları tanımıyordu ama ödünç aldıkları nesnelerden bazıları tanıdıktı. Nova bir sayfa daha çevirdi ve kalbi hızla atmaya başladı. *Güneş Pelerini. Gerçeğin Anahtarı. Zirve'nin Köstekli Saati.*

"Bunları ödünç verebildiğimizi bilmiyordum."

"O kadar uzun zamandır burada olmadığındandır," dedi Tina. "Yeni katılan personel doksan gününü doldurmadan bunlara erişim hakkı elde edemez."

Nova yazı tahtasını masaya bıraktı. "Hangi objelerin ödünç verilebilir olduğunu nasıl anlıyoruz? Bir katalog filan var mı?"

"Sadece veritabanı var," dedi Tina. "Veritabanı hakkında bilgin var, değil mi?"

Nova başıyla onayladı. Bir karaborsa silah satıcısı olan Kütüphaneci yakalandığında el konulan silahların kataloglanmasıyla ilgilendiğinden sistem hakkında bilgisi vardı.

Fakat kimse bu bilgilerin tüm Muhaliflere açık olduğundan veya istedikleri eşyaları ödünç alabildiklerinden bahsetmemişti.

"Ama bazı kısıtlamalar da vardır, değil mi? Birinin buraya gelip de elini kolunu sallayarak mesela..." Nova tereddütle duraksadı, devam etmeden önce ipin ucunu kaçırıp kaçırmadığından emin olmak istedi. "Ne bileyim... Anarşinin Ası'nın miğferini filan almasına izin vermiyorsunuzdur herhalde."

Tina güldü ve bir çekmeceyi karıştırmaya koyuldu. "Tabii ki. Mevcut haliyle çok işlerine yarar ya!"

Nova kaşlarını çattı. Tina, Muhaliflerin son on yıldır halka söylediği Anarşinin Ası'nın miğferinin yok edildiği yalanına mı gönderme yapıyordu?

"Ama haklısın," diye ekledi Tina, Nova'ya üç halkalı bir

klasör uzatırken. "Her objenin kullanılabilirlik ve tehlike derecelerine göre kodları vardır. Daha tehlikeli objeler daha yüksek güvenlik gerektirir. İhtiyacın olan tüm bilgiler burada. Kod seviyeleri dördüncü sayfada açıklanıyor ve ödünç verme işlemleri de yedinci sayfada. Callum'u beklerken incelemeye başla istersen?"

Nova klasörü aldı ve masaya oturdu. Tina bir süre birtakım evraklarla ilgilendikten sonra yeniden arkadaki odaya gitti.

Nova klasörün kapağını açtı. İlk sayfada Muhalif koleksiyonundaki eserlerin tarihi bütünlüğünü muhafaza etmenin önemini anlatan kısa bir yazı vardı. İkinci sayfada bir silahı ya da eseri kullanmak isteyen Muhaliflerden beklentiler sıralanmıştı. Sayfanın tepesine yapıştırılmış bir not kâğıdında, her Muhalif'in ilk kez eşya ödünç aldığında, kuralların yazılı olduğu bir belgeyi imzalaması gerektiği belirtilmişti.

Üçüncü sayfa eser arama ve ödünç verme aşamalarının adımlarını açıklıyor, sonrasında da ürün teslim alma sürecini anlatıyordu.

Tina'nın da söylediği gibi dördüncü sayfada eserlerle ilgili çeşitli kodlar ve sınırlamalar ile sistem içinde nasıl sınıflandırıldıkları hakkında bilgiler yer alıyordu. Bu sınıflandırmalardan bazıları göğüs göğüse muharebe silahları, uzak mesafeli silahlar, patlayıcılar ve muğlak fakat merak uyandırıcı bir sınıflama olan *benzersizler* şeklindeydi. Güç kaynakları da belirtilmişti: kullanıcı kaynaklı, hasım kaynaklı, element kaynaklı, bilinmeyen, diğer. Ayrıca sıfırdan ona kadar tehlike seviyeleri de belirtilmişti. Bazı objeler kullanım kolaylığına göre sınıflandırılmıştı. Kimileri herkes tarafından, hatta dâhi olmayanlar tarafından bile kullanılabilirken, kimileri

de bir zamanlar Çiçek Dürbünü adlı dâhinin taktığı küçük taç gibi, sahibinden başka kimsenin elinde bir işe yaramıyordu.

Nova başını kaldırıp Tina'nın dosya odasının kapısını kapatıp kapatmadığını kontrol etti.

Yanağının iç tarafını kemirerek bilgisayarı açtı ve obje veritabanına girdi.

Haftalar önce eser koleksiyonunun bir kaydını indirmiş ancak o zaman As'ın Miğferi'yle ilgili yaptığı arama sonuç vermemişti. Listeyi daha dikkatli incelemeye hiç zaman ayıramamıştı. Belki burada daha detaylı bir kayıt tutuluyor olabilirdi.

Arama formuna anahtar sözcükleri yazdı.

Anarşinin Ası.

Listede iki obje çıktı. Ölümünden önce Anarşinin Ası için sığınak görevi gören katedralin kalıntılarında bulunan taştan bir eser. *Önemi: tarihi; tehlike seviyesi: sıfır; uygulama alanları: yok.* Bir de Gümüş Mızrak adlı bir nesne.

Nova bunun üzerine tıkladı ve ismine rağmen Gümüş Mızrak'ın gümüş değil, krom olduğunu öğrendi. Kaptan'ın miğferi yok etmek için kullandığı mızrak buydu ve şu an depodaki, dâhilerin elinden çıkma silahların arasında saklanıyordu.

Nova, arama çubuğuna As'ın gerçek adı olan *Alec Artino*'yu yazdı ama herhangi bir eşleşme bulamadı.

Sonra *Miğfer*'i denedi.

Bir liste açıldı: *Astro-Miğfer. Cylon'un Miğferi. Hileci'nin Miğferi. Bilge'nin Kabuto'su. Titan'ın Altın Başlığı.*

Hiçbiri As'ın değildi.

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen koleksiyonun genişli-

ği karşısında ilgisinin uyanmasına engel olamadı. *Cylon'un Miğferi.* Phillip Reeves'in, bir dâhi olmamasına rağmen, Kırk Yıl Savaşları'nda bu miğferle koca bir düşman taburuna karşı direnişini okuduğunu hatırlıyordu. Ya da Titan'ın çığ altında kalmasına rağmen, birçoklarına göre meşhur başlığı sayesinde nasıl hayatta kaldığını. Bu eserlerin bazıları o kadar efsaneviydi ki, Nova bunların değil on dördüncü kattaki boğucu bir depoda bulunmasına, gerçek olduklarına bile inanmakta güçlük çekiyordu.

Üstelik bir de insanlar bunları *ödünç alabiliyordu*!

Asansörün sesi duyuldu. Nova omuzlarını dikleştirdi; karşısına Tina'nın bahsettiği, Callum adlı tanımadığı kişinin çıkmasını bekliyordu ama küt kesilmiş parlak siyah saçlı, soluk tenli, sıska bir kız görünce yüzündeki kibar ifade kayboldu.

Saksağan. Bir Muhalif ve bir hırsız. Nedense teşkilattaki herkes bu karakter defosunu görmezden geliyor gibiydi.

Nova elini, babasının, çocukken onun için yaptığı bilekliğinin üzerine koydu. Babası öldürülmeden önce yaptığı eserlerin sonuncusuydu bu. Saksağan, Muhalif Geçidi'nde bunu çalmaya çalışmıştı. Adrian onu görmeseydi bilekliği alıp gidecekti de.

Adrian'ın, bileğini tutup bilekliğin kopan kelepçesini tenine çizişini düşündüğünde Nova hâlâ ürperiyordu.

Saksağan onu görünce dondu kaldı, yüzündeki hoşnutsuzluk Nova'nın yüzündeki ifadenin aynısıydı adeta. Kızın elinde ufak bir plastik kova vardı ve bunu Nova'nın masasının önüne dan diye indirdi.

"İyi eğlenceler," dedi kaşlarını çatarak. Sonra da dönüp asansöre yöneldi.

"Bir saniye." Nova yerinden kalktı ve masanın ön tarafına geçti. "Bu nedir?"

Saksağan omuzlarını düşürerek ve gözlerini devirerek dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Sen buralarda yenisin, değil mi?"

Nova dişlerini sıktı. Çömelerek kovanın kapağını açtı. İçinde bir sürü ıvır zıvır vardı. Bir tornavida, metal bir kül tablası, Gatlon şehrinin Anarşi Çağı'ndan önceki zamanlarını gösteren yıpranmış kartpostallar.

"Ben temizlik ekibindeyim," dedi Saksağan, ellerini beline dayayarak. "Senin devriye kankaların ortalığı dağıttıktan sonra etrafı toplamamız ve faydalı bir şey varsa alıp getirmemiz için her seferinde bizi gönderiyorlar." Kovayı ayağının ucuyla itti. "En son bulduklarımız bunlar. Sen de bunları sınıflandırıyor musun, başka bir şey mi yapıyorsun, orasını sen bilirsin. Bana sorarsan hepsi de beş para etmez çerçöp."

"Hiç şaşırmadım," dedi Nova. "Değerli olsaydılar Muhalif sistemine değil de senin cebine girerlerdi, değil mi?"

Saksağan, Nova'nın dik dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre sessizce karşılıklı nefret içinde bakıştılar. Sonra Saksağan'dan yine bezgin bir iç geçirme yükseldi. "Neyse ne! Ben işimi yaptım. Sen de seninkini yap." Arkasını dönüp asansöre yöneldi.

Nova kovadaki yığının içinden bir oyuncak bebek çıkardı ve sonra dikkatini metalik bir nesne çekti. "Dur bekle," dedi kovanın içine uzanırken. Parmakları kıvrımlı metal nesneyi kenarından yakaladı ve onu çekip kovadan çıkardı.

Nabzı bir anda hızlandı.

Bu, Kâbus'un maskesiydi. *Onun* maskesi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Nereden buldun bunları?" diye sordu Nova.

Saksağan asansörün çağırma düğmesine bastı, sonra yüzünde kayıtsız bir ifadeyle yavaşça Nova'ya döndü. "Nereden bulmuş olabilirim sence?" dedi, maskeye doğru düzgün bakmaya bile tenezzül etmeden. "Cosmopolis Park'taki molozların arasından çıkardım. Sen de o gün oradaydın, değil mi?" Kollarını kavuşturdu. "Amirlere kalsa bunların dosyaya geçirilmesi gerekiyor ama istersen kaldır çöpe at, umurumda değil. Haşat olmuş bir alüminyum parçası alt tarafı. İstesem aynısından yaparım."

Nova'nın parmakları savunmacı bir duyguyla maskeyi kavradı. "Bu olay uzun zaman önceydi. Niye şimdi getiriyorsun bunları?"

Saksağan tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Çünkü son bir aydır, o sefil Anarşistlerin metro tünellerinde bıraktığı çöplerin içinde debeleniyoruz. O kadar çok pislikle uğraştım ki bana madalya verseler yeridir. Değeri olan, soruşturmaya yarar sağlayacak hiçbir şey çıkmadı. Tam bir zaman kaybı. Ama zaten..." Ellerini iki yana açtı. "Beni ne ilgilendirir ki?

Ben sadece bir işçiyim."

"Başka ilginç bir şey buldun mu?"

"Ne gibi? Ceset parçaları filan mı? Benim yeteneklerim insan vücudunda işlemiyor."

"Tünellerden de mi bir şey çıkmadı?"

Asansörün sesi duyuldu ve Saksağan arkasını döndü. "Bunları sınıflandıracak olan sensin, değil mi? Bir şekilde anlarsın artık."

Nova ters ters baktı. Maskeyi elinden bırakmadan ayağa kalktı. "Senin güçlerin nasıl işliyor bu arada? Nesin sen, ayaklı bir metal detektörü filan mı? Ya da mıknatıs gibi bir şey?.."

Asansörün kapısı açılınca içinden çilli suratlı, leylek gibi sıska ve uzun boylu, kahverengi saçları karışık bir oğlan çıktı. Saksağan'ı görünce bir anda yüzü aydınlandı.

"Aaa! Sarsak saksı kuşu gelmiş! N'aber? Bize yeni hazineler mi getirdin bakalım?" Yanına yaklaşıp selamlaşmak için elini yumruk yaparak ona doğru uzattı ancak Saksağan karşılık vermeden yanından geçerek asansöre yöneldi.

"Benim adım bu değil," dedi sinirle ve zemin katın düğmesine bastı. "*Güçlerimin* nasıl işlediği de," dedi Nova'ya ters ters bakarak, "seni hiç ilgilendirmez."

Asansörün kapısı kapanırken oğlan bir adım geri çekildi.

Onun bu şekilde dikkatinin dağılmasından faydalanan Nova, metal maskeyi pantolonunun beline sokuşturdu. Veritabanına kaydedilmemiş bir şey, buraya hiç gelmemiş demektir, öyle değil mi?

"Bu ufaklığın biraz büyümesi lazım," dedi delikanlı, Nova'ya dönerek. "Ama bayağı güzel şeyler getiriyor buraya. Bir defasında Harrow Körfezi'nin dibinden antika bir müzik

kutusu bulup çıkarmıştı. Öyle özel güçler barındıran bir şey değildi ama yine de çok havalıydı?" Yüzündeki sırıtma daha da yayıldı. "*Sen* meşhur Uykusuz olmalısın." Nova'nın yanına sokulup bir elini ona doğru uzattı. "Callum Treadwell. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Nova," dedi uzattığı eli sıkarak. "Tina senin bana etrafı gezdirebileceğini söylemişti?"

"Elbette." Callum yerdeki kovayı aldı ve masanın arkasına koydu. "Burada çok acayip şeyler var. Bayılacaksın. Gel bakalım."

Nova'nın arkasından gelip gelmediğine bakmadan dosya odasına doğru gitti. Kapıyı açıp Tina'yı tıpkı Nova ve Saksağan'ı selamladığı gibi keyifle selamladı, sonra sıra sıra dosya dolabının önünden geçip, arka taraftaki daha büyük bir metal kapıya ulaştı.

"Burası dosya odasıdır," dedi, dosya dolaplarını eliyle göstererek. "Eserlerle ilgili her türlü evrak ya da tarihi belge, raflarda kaybolabilecek kadar küçük diğer eşyalarla birlikte burada muhafaza edilir. Nedir bu küçük eşyalar diye soracak olursan; şimşekle yanan fenerler, iyon takviyeli meteor tozları, sihirli fasulyeler filan."

"Sihirli fasulyeler mi?"

Callum kapının ağzında duraksadı ve ona hevesle baktı. "Hiç sorma."

Bileğindeki haberleşme cihazını bir tarayıcının önünden geçirdi ve Nova kilitlerin açıldığını duydu. Callum omzuyla iterek kapıyı açtı. "Burası da," dedi, büyük bir gösteriyi başlatan bir sirk sunucusu gibi iki kolunu birden havaya kaldırarak, "kasa."

Nova onun ardından içeri girdi. Onlar girdikten sonra

kapı gürültüyle kapandı. Kasa muazzam büyüklükteydi ve on dördüncü katın tamamını kaplıyor, yalnızca sütunlarla ve sıra sıra metal raflarla bölünüyordu. Her taraf soğuk beton, metal ve tepedeki floresan lambalardan ibaretti.

Yine de nefesini kesmeye yetmişti.

"Şuradaki... Serenity'nin Kalkanı mı?" diye sordu, eliyle işaret ederek.

"Aa, sen de hayranısın demek!" Callum rafa doğru gitti ve kalkanı paha biçilmez bir vazoymuş gibi özenle eline aldı. "Eşsiz. Bizzat Serenity tarafından bağışlandı. Neredeyse tamamen kusursuz, şuradaki çentik dışında." Bahsettiği yeri göstermek için kalkanı Nova'ya doğru çevirdi. "Birkaç sene önce bir çaylak yere düşürmüştü. Ben değildim, yemin ederim!" Sesini gizemli bir şekilde alçalttı. "Biri soracak olursa, hasar savaş esnasında oluşmuş diyoruz."

Kalkanı yerine bırakan Callum, koridor boyunca yürümeye devam etti. "Kasa kategorilere göre düzenlenmiştir. Tina sana klasörü gösterdi mi? Her şey orada açıklanmış. Her kategoride her objeye bir numara verilir ve sıraya göre rafa yerleştirilir. Silah türleri haricinde; bunlar alfabetiktir, *sonra* obje numarası gelir. Yani tüm silahlar, palalar ve mızraklar silah bölümünde bir arada saklanır ancak burada, eserler kısmında bir kadeh ile mesela bir zincir zırh tamamen ayrı koridorlarda yer alır. Tabii sisteme birlikte kaydedilmişlerse, o zaman art arada obje numaraları olur. Karmaşık gibi görünüyor ama kısa sürede kaparsın."

"Burada gerçekten kadeh var mı peki?" diye sordu Nova.

Callum ona döndü fakat kollarını sallayarak geri geri yürümeyi sürdürdü. "Evet! Dul'un Kupası. Bir evlilik kurdelesini içine atarsan, her türlü şarabı anında zehre çevirir. *Büyü-*

leyici, değil mi? İsmine bakıp da aldanma, kadınlar üzerinde de etkilidir." Başını iki yana salladı. "Bunlardan bazılarını nasıl düşünmüşler bilmek isterdim."

Callum, orta koridorlardan birine daldı. Sıra sıra raflar binanın o kadar derinlerine kadar uzanıyordu ki Nova nerede son bulduklarını göremiyordu. Sırtına batan maskeyi umursamamaya çalışarak Callum'un peşinden gitti.

Yürürken Callum da bir yandan anlatıyordu. "Göğüs zırhları bu tarafta ve kostümler şu tarafta. Meşhur olmuş pelerinler, maskeler, renk uyumlu kemer ve çizme takımları gibi şeyler. Nostalji geçidi. Fırsatın olduğunda Gamma Işını'nın tulumuna mutlaka yakından bakmalısın. Tam bir sanat eseri."

Nova, Şablon'un nerede görse tanıyacağı zırhını giyen bir manken ile Mavi Ninja'nın aslında daha çok deniz yeşili renginde olan orijinal kostümünü giymiş bir başkasını gördü.

Callum devam ediyordu. "Bu tarafta korunma amaçlı eserler var. En önemlisi Magnetron'un kalkanı. Şu kapıların ardında ise," dedi, uzak duvardaki bir çift güçlendirilmiş krom kapıyı işaret ederek, "resmi silah deposu var. Kulağa etkileyici geliyor ama çoğunluğu sıradan silahlar. Kılıca bakıyorsun alelade bir kılıç, arbalet desen o da aynı şekilde. Hiçbir özel güçleri yok ama yine de çoğu Muhalif'in işine yarıyorlar. Toplar, bombalar gibi ağır cephaneyi de orada saklıyoruz. *Ve...*" Kollarını havaya kaldırdı. "En çok merak ettiğin şey! Doğaüstü, dâhilere özgü, büyük ölçüde tarihi eser koleksiyonumuz. Güç veren küpelerimiz var. Süper güç sağlayan boks eldivenleri. Şimşekle şarj olan üç uçlu bir yaba. Daha bir sürü şey. İnsanın ağzını hayranlıkla açık bırakan bir hazine bu. Benim favorimse Sultan'ın Palası. Bu gezegende ke-

semeyeceği madde olmadığı söylenir, tabii yenilmez Kaptan Krom'un kaplaması dışında."

Sırıtarak Nova'ya baktı ve Nova alay edip etmediğinden emin olamayarak aynı şekilde güldü. "Deneyen olmuş mu?"

Callum'un gülümsemesi belirsizliğe dönüştü ve Nova şaka yapıp yapmadığını anlamasına fırsat vermeden başını çevirdi. Yakındaki bir rafta bir yığın kemik gördü, hangi hayvana ait olduğunu anlayamamıştı. Bir başkasında ise derin olmayan bronz bir tabak vardı. Koridorlardan birinde altın bir bileklik seti gördü. Diğerinde ise neredeyse kendi boyunda, taştan bir tekerlek duruyordu.

Depoyu gezmek, kapsamlı bir dâhiler tarihi müzesini gezmek gibiydi ama yine de Callum'un etraflarındaki eşyalar karşısında bu kadar heyecanlanmasına sinirlenmeden edemiyordu. Bu coşkusunu saklamaya bile çalışmıyordu ve toprağı sıvılaştırma gücüne sahip bir mızrakla on yedinci yüzyılda talihsiz bir ressamın kazığa bağlanarak yakılmasına sebep olmuş, insanların sırlarını tuvale aktarabilen bir resim fırçası karşısında aynı heyecanı duyuyordu.

Nova, kasada gezinirlerken Callum'un bir dâhi olmadığı kanısına vardı. Yalnızca siviller süper güçlerden veya doğaüstü nesnelerden *bu denli* etkilenirlerdi. Ayrıca Callum üniforma da giymiyordu. Acaba böylesine güçlü nesneleri muhafaza etme görevini, istese bile bunların birçoğunu kullanamayacak birine teslim etmek daha mı güvenlidir diye merak etti.

Callum, on beşinci yüzyılda köyünü istilacılara karşı yalnızca bitkilere hükmetme gücünü ve bir söğüt ağacının dalını (dal iki koridor ötede korunuyormuş) kullanarak tek başına savunan bir dâhiyi anlatmayı bitirdiğinde, Nova "Ee, sen

ne iş yapıyorsun burada?" diye sordu. "Dâhi tarihçi misin?"

"Öyle de denebilir," dedi kıkırdayarak. "Ama hayır. Çoğunlukla sınıflandırma, temizlik, araştırma, düzenleme, dosyalama... Şipşak ne konuda yardıma ihtiyaç duyuyorsa onu yapıyorum."

"Ben de her konuda yardım etmek isterim," dedi Nova, heyecanını belli ederek. "Bu işleri çok seviyorum ve mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum. Şipşak bana ödünç verme işleriyle başlayacağımı söyledi ama sonrasında burada daha fazla iş yapmak isterim. Sınıflandırma, temizlik... Her şeyi yapabilirim."

"Harika," dedi Callum, ellerini çırparak. "Ödünç verme bazen sıkıcı olabiliyor. Tabii ara sıra tam olarak ne aradığını bilemeyen ya da kendi yeteneklerine hangi silahların uygun düşeceğinden emin olamayan bir Muhalif gelebiliyor ve o zaman en iyi seçenekleri belirlemek konusunda ona yardımcı olmak çok keyifli olabiliyor. Buradayken teşkilattaki süper kahramanlar hakkında çok şey öğrenebiliyorsun." Nova'ya bakarken gözleri ışıl ışıldı. "Eserleri sevdiğine memnun oldum çünkü devriye görevlerine çıkıp da Kütüphaneci'ye pusu kurduktan, Fünye'yle savaştıktan ve yaptığın onca şeyden sonra burası biraz fazla hareketsiz gelebilir. Bu çok daha sakin bir deneyim olacak ama aynı ölçüde tatmin edici."

"Ne güzel."

"Süper." Callum başparmağıyla arka taraflarındaki danışma bölümünü işaret etti. "Gidip seni yerleştirelim ve Saksağan bize neler getirmiş bakalım."

"Bir saniye," dedi Nova, kasanın arka tarafını süzerek. "Şurada ne var?"

"Ha, orası kısıtlı koleksiyon."

Nova'nın duyuları bir anda alarma geçti. "Ne anlamda kısıtlı?"

"Yani ödünç verilemeyen eserler." Callum ellerini cebleri-ne soktu. "Görmek ister misin?"

Nova ona döndü. "Buna izin var mı?"

"Tabii ki. Her ne kadar bunları ödünç veremesek de ara sıra gelip tozlarını almak zorundayız. Hadi gel." Callum onu son koridora yönlendirdi.

Raflar kasanın diğer bölümlerine göre daha seyrekti. Kalbi hızla çarpan Nova eşyaları incelerken, Callum da Öfke Ateşi'nin yıkıcı niteliklerini, Karanlık Madde'nin yüzüğünün yanlış ellere geçmesi halinde teorik olarak ayı bile havaya uçurabileceğini ve geleceği gösteren bir gözlüğün bugüne dek ne kadar çok soruna yola açtığını anlatmaya başladı. "Bunlar muhteşem," dedi Nova ve gerçekten de öyle düşünüyordu. "Ama niye daha sıkı bir güvenlik altında tutulmuyorlar? Şu ana dek bir seni, Şipşak'ı, iki kilitli kapıyı ve..." Tavandaki bir kamerayı işaret etti. "Bir avuç güvenlik kamerasını gördüm. Lazer barikatlar, hareket sensörleri, silahlı korumalar filan niye yok?"

"Hadi ama! Muhalif Karargâhı'ndayız." Kollarını iki yana açtı. "Kim buraya girmeye çalışır?"

Nova kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Ciddi misin? Bu çok..."

Küstahça, demek istiyordu. *Aptalca. Tamamen, abartılı bir özgüven.*

Ama düşüncelerine son anda gem vurdu. "Doğru," deyiverdi. "Çok haklısın. Muhalif Karargâhı, değil mi ya?" Beceriksizce güldü. "Kim buraya girmeye çalışır ki?"

"Zaten buradaki eşyaların büyük çoğunluğunun ödünç

verildiği düşünülecek olursa," Callum omuzlarını silkti, "fazladan koruma tedbiri almaya gerek yok ki. Güvenlik merkezindeki arkadaşlar zaten bizi yakından izliyorlar." Kamerayı başıyla selamladı.

"Eminim izliyorlardır," dedi Nova, ondan uzaklaşarak. Parmaklarını son zamanlarda hiç de tozu alınmış gibi görünmeyen raflarda gezdirdi. Ancak As'ın Miğferi'nden hiçbir iz yoktu.

Omuzları düştü.

"Kısıtlı bölüm beklentilerini karşılamadı mı?"

Nova, Callum'a döndü. Callum elinde eski bir pilot gözlüğüyle onu izliyordu. "Gelecekten haber veren gözlük," dedi. "Daha ne olsun? Bu, insanı hayal kırıklığına uğratacak bir şey mi?"

"Affedersin," dedi Nova. "Ben sadece..." Derin bir nefes alıp itiraf etti. "Anarşinin Asi'nın miğferinin de burada olduğuna dair bir söylenti çalınmıştı kulağıma. Çıplak gözle görmek iyi olurdu diye düşünmüştüm. Ama öyle Kaptan'ın mızrağının ucundaki gibi değil."

"Ha," dedi Callum, gözlüğü elinden bırakarak. "O sahte zaten. Geçitte kullandığını diyorsun, değil mi? Tamamen uyduruk. Gerçeği burada ama gözlükten etkilenmediysen eğer, miğferi görünce *hepten* hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Nasıl yani?"

"Gel sana göstereyim." Yanından geçip ilerlemeye başladı.

Nova'nın gözleri ardına dek açıldı. Bu kadar kolay *olamazdı*.

Koridorun yarısını geçtikten sonra, Callum bir raf üzerinde duran metal bir küpün önünde durdu. "Ta-ta," dedi, küpün üstüne eliyle vurarak. Küp, hemen hemen ufak bir mikrodalga fırın büyüklüğündeydi. "Al sana Anarşinin Asi'nın miğferi."

Nova dehşet ve inkâr duyguları içinde öylece bakakalmıştı. "Anlamadım."

Callum yeni bir tarih dersine başlamak üzere hazırlanarak dirseğini rafa dayadı ve "Gatlon Savaşı'ndan sonra, Konsey miğferi yok etmeye çalıştı ama başaramadı," diye söze girdi. "Bunun üzerine, Kaptan Krom yeniden yanlış ellere geçmesini engellemek için miğferi yok edilemez kromdan bir kutunun içine yerleştirmiş. İşte burada. Korunaklı. Güvenli. Tamamen erişilmez."

Eliyle yeniden küpe vurdu. "Bence çok makul. O kadar yıkıma neden olmuş böyle bir güç kimsenin eline teslim edilmemeli, öyle değil mi? Ama bir yandan da bu derece önemli bir eserin sonsuza dek burada böyle duracağını, kimseler tarafından görülemeyeceğini ya da incelenemeyeceğini bilmek, içimdeki tarihçiye dokunuyor."

Nova kutuya yaklaşırken ağzı kupkuru olmuştu.

Burada şaşaalı bir şeyler olmalıydı. Rafın üzerine vuran bir spot ışığı. Ziyaretçileri uzak tutacak halatlar. Bir kaide. Ama hiçbir şey yoktu. Tozlu bir rafın üzerindeki tozlu bir kutu vardı sadece.

Korku Bekçisi miğferin yok edilmediğini, eserler bölümünde bulunduğunu söylerken bundan niye bahsetmemişti acaba?

Bir daha hiç kimse bu şehrin sakinlerine işkence etmek için o miğferi kullanamayacak.

Söylediği sözler şu an yeni bir anlam kazanmıştı. Nova şifreli bir kasa, retina tarayıcılar ve parmak izi okuyucularla donatılmış bir güvenlik sistemi, hatta miğferin başında bekleyen silahlı nöbetçiler hayal etmişti.

Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Krom bir küpe kapatılmıştı. Sonsuza dek.

Bileğinde hafif bir çekim hissetti. Bilekliği kutuya ve içindeki miğfere doğru çekiliyormuş gibi tenine batıyordu.

Nova elini kaldırdı. Bileklik daha sert çekilmeye başladı ve Nova'nın tenine iyice gömüldü. Üstünde olması gereken değerli taşın asla yerleştirilemediği boş halka, kapana kısılmış miğfere doğru uzanıyordu adeta.

"Hayret," dedi Callum. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Nova kolunu indirdi ve telaşla bir adım geri çekildi.

Callum'un dikkati hâlâ bileğindeydi. "O bileklik neyden yapılmış?"

"Bilmiyorum." Bir eliyle bilekliğini kapattı. Doğruyu söylüyordu. Hangi malzemeden yapıldığını *bilmiyordu*. Bu maddenin herhangi bir adı yoktu ve Callum'a, yalnızca babasının erişebildiği, havadaki enerji şeritlerinin katılaşmış halinden yapıldığını söylemeyi düşünmüyordu. Miğferin de aynı maddeden yapıldığını söylemeyi düşünmediği gibi.

"Bakır olabilir mi?" dedi Callum, kulağını kaşıyarak. "Bakır mıknatıslanır mı? Bunu bir araştırmam lazım. Her neyse." Elini yeniden kutuya yöneltti. "İşte buyur. Neredeyse dünyayı yok eden miğfer. İş başına dönmeye hazır mısın?"

Callum kasadan çıkana dek anlatıp durdu ama Nova tek kelimesini bile dinlemedi. Yanından geçtikleri hayranlık uyandırıcı nesnelere dikkat etmedi. Sırtına batan maskeyi neredeyse hissetmedi.

As'a ne diyecekti? Diğer Anarşistlere ne diyecekti? Miğferin yok edilmediğini öğrendiklerinden beri tüm umutlarını onu geri almaya bağlamışlardı. As'a gücünü, kuvvetini geri vermeye...

Şimdi ne yapacaklardı?

O kutunun içine girmenin bir yolu olmalıydı. Kaptan Krom miğfere ulaşmayı *imkânsız* kılmış olamazdı. Ya Muhalifler günün birinde ona ihtiyaç duyarsa?

Bu işin nasıl olacağını gidip Kaptan'ın kendisine soramazdı ama fikri olabilecek başka birini tanıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Blackmire İstasyonu. Terk edilmiş metro istasyonunun artık kullanılmayan girişinde ufak bir arabanın sığabileceği genişlikte bir delik açılmış ve içeri geçiş sarı plastik şeritlerle kapatılmıştı. Kaldırım, patlamadan kalma molozlarla kaplıydı ve duvarda hâlâ is lekeleri vardı. Fünye'nin kütüphaneye yaptığı saldırı sonrasında zannedildiği kadar etkisiz durumda olmadıkları anlaşılan Anarşistler, Muhaliflerin peşlerine düşmesi yüzünden buradan kaçmışlardı. Kötülerden birinin sığınaklarına geri dönebileceği düşüncesiyle, tünelleri araştırmak ve çeşitli giriş noktalarını izlemek için düzenli devriye ekipleri gönderilmiş olsa da, hiçbir iz yoktu. Kâbus'la Fünye dışında tabii.

Kâbus'un onlarla ne gibi bir bağlantısı olduğunu anlamak için tünellere girdiğinde Adrian'ın üzerinde Nöbetçi'nin zırhı vardı. Şu an bile parmakları geriliyor, gömleğinin düğmelerini açıp, kendisini kural tanımaz süper kahramana dönüştürecek olan fermuar dövmesini açmak için deliriyordu. Zırhının ona vereceği güvenliği arzuluyordu. Fakat bunun paranoyadan başka bir şey olmadığını, hatta bir nevi alış-

kanlığa dönüştüğünü düşünerek içinden gelen bu dürtüye karşı koydu.

Tüneller terk edilmişti. Siyanür, Kraliçe Arı ve Fobi her nereye gittiyseler, buraya geri dönecek kadar tedbirsiz davranmamışlardı.

Üzerine, bu merdivenlerin aşağısında kimlerin takıldığını bilmeyenler için uzun zaman önce sprey boyayla bir uyarı çizilmiş -asit yeşili bir A harfinin etrafına bir daire- GIRLMEZ tabelasının önünde çömeldi.

Adrian kalemini çıkardı ve kendisine bir fener çizdi.

Güvenlik şeridinin üzerinden atlayıp, fenerini sprey boyalarla bezenmiş duvarlara ve bir zamanlar bir turnikenin bulunduğu beton zeminden fırlamış cıvatalara tuttu. Arkadaki merdivenler ise karanlığa iniyordu.

Kulak kabarttı ancak aşağıdan yükselen sesler varsa bile şehrin gürültüsü onları bastırıyordu.

Sıçanlar dışında ne ses olabilir ki dedi kendi kendine. Artık burada kötüler yoktu. Anarşistler gitmişti.

Merdivenlerden inerken spor ayakkabılarının tabanları gıcırdıyor, el fenerinin ışığı eski konser afişlerini, kırık fayansları ve daha fazla duvar resmini aydınlatıyordu.

Bir tarafı kuzey, diğer tarafı güney yönündeki merdivenlere uzanan bir asma kattan geçti. Alttaki platforma doğru inerken bileğindeki haberleşme cihazından gelen mesajın uyarısı duyuldu. Yeraltında çekmeyeceği için, muhtemelen buradan çıkmadan önce son kez duymuştu bu sesi. Akdiken onu nehre attığından ve Max belki de bu defa Nöbetçi konusunu kapatma vaktinin geldiğini söylediğinden beri yaptığı gibi mesaj uyarısını dikkate almadı. Ekip arkadaşlarından bir mesajın veya merkezden gelen bir görev çağrısının uyarısı değildi bu. Daha

çok kendisi için kurduğu bir bildirim alarmıydı, acil durumlarda tüm devriye ekiplerine gönderilen bir uyarıydı.

Yıllar önce, ekiplerin güvenliğini temin etmek için, devriye ekiplerine merkezden gönderilen tüm çağrıların eşzamanlı olarak tüm aktif Muhalifler tarafından alınabilmesine ve görevli devriye ekiplerinin hareketlerinin izlenebilmesine karar verilmişti. Bilgiler, isteyen her Muhalif'in erişimine açıktı fakat herkes kendi işiyle o kadar meşguldü ki, Adrian bu bilginin avantajlarından gerçekten yararlanan kimseyi tanımıyordu. Bir tek kendisi vardı, o da ancak Nöbetçi olmaya karar verdikten sonra...

Bu kadar etkili olabilmesini kısmen buna borçluydu; bir devriye biriminin yüksek profilli olarak nitelenen bir suç olayına gönderildiğini duyduğunda, nereye gittiklerini görmek için sisteme girmesi yetiyordu. Eğer bir kovalamaca yaşanıyorsa, şehrin içinde hangi yöne gittiklerini kolayca görebiliyordu. Adrian ayak tabanlarındaki yay dövmeleri sayesinde uçma veya süper hız yeteneği olanlar haricindeki Muhalifler-den daha hızlı hareket edebiliyordu. Sadece bu avantajı bile, çoğunlukla olay yerine diğer Muhaliflerden önce ulaşıp suçlularla ilgilenmesini sağlıyordu.

Son bir haftadır haberleşme cihazı ne zaman sinyal verse, uyarıları kapatmayı düşünmüştü. Devamlı kendi kendine mücadele halindeydi. Olaylara dahil olmak, değerini ve iyi niyetini göstermek için dayanılmaz bir arzu içindeydi. Fakat diğer yandan insanların Nöbetçi'nin öldüğüne inanmalarına izin vermek daha güvenli geliyordu, özellikle de Ajan N'nin ortaya çıkmasının ardından. Nöbetçi aranan biriydi ve devriyelere Ajan N verildikten sonra içlerinden çok azının bunu onun üzerinde deneme konusunda tereddüt edeceğini biliyordu.

Ama bu tehdide rağmen, birilerinin hayatının tehlikede olup olmadığından emin olmak için gelen çağrıya baktı. Bir devriye birimi, araba hırsızlığı olayına çağrılıyordu. Arkadaşlarının başa çıkamayacakları bir şey değildi.

Mesajı sildi ve diğer tüm bildirimleri kapattı.

Merdivenleri indikten sonra fenerini duvarlara tuttu. Bir zamanlar içinde bir yangın söndürücü olan bir dolap ile kıvrık kordonunun ucundaki ahize kopup gitmiş eski bir ankesörlü telefon vardı. Platform arı ölüleri, şeker ambalajları ve kırmızı tebeşirle çizilip resmî Muhalif mührüyle damgalanmış şekillerle doluydu.

Birkaç adım ilerledi ve en yakındaki işaretleri okudu: NUMUNE 19: KUKLACININ ÇADIRI (1/3). NUMUNE 20: ÇEŞİTLİ EŞYALAR, KUKLACI. NUMUNE 21: KOVAN – ZEHİR TABANCASI.

Bu nesnelerin hiçbiri artık orada değildi, yalnızca Muhaliflerin soruşturma ve temizlik ekipleri gelmeden önce orada ne olduğunu belirten tebeşirli çizimler ve mühürler vardı.

Adrian'ın kaşları daha da çatıldı. Anarşistlerin tüm eşyalarının şimdiye kadar tünellerden temizlendiğini tahmin etmiş olması gerekirdi. Her nedense, yalnızca silahların veya suçla ilişkili eşyaların karargâha götürülmüş olmasını bekliyordu ama belli ki yanılmıştı. Hiçbir şeyi atlamamış görünüyorlardı.

Platformun kenarına dek gidip, tünellerin içinde her iki yönde kaybolan raylara baktı. Daha fazla mühür. Daha fazla tebeşir çizimleri. Ve burada yaşanan çarpışmaya dair daha fazla iz. Tünellerden biri, Fünye'nin bombaları nedeniyle kısmen çökmüştü. Rayların üzerinde daha fazla arı ölüsü yatıyordu.

Adrian buradaki çarpışmaya katılan Muhaliflerin birçoğunu tanıyordu. Bazılarını ta çocukluğundan beri tanırdı hatta. Kimse hayatını kaybetmediği için şanslıydılar ama sayısız yaralanma yaşanmıştı. Kolları bacakları kırılanlar, Siyanür'ün zehirleri yüzünden ciğerleri ve boğazları yananlar. Şu an bile boğuk havada bazı kimyasalların keskin kokusunu duyabiliyordu.

Bu olaydan sonraki haftalarda şifacılar fazla mesai yapmak zorunda kalmıştı.

Sonunda Anarşistler kaçmıştı. Bu da tam manasıyla yaralarına tuz biber ekmişti.

Adrian iç geçirdi. Winston Pratt'ın kuklasını burada bulamayacaktı. Temizlik ekibiyle görüşmeliydi, hatta belki de ayrıştırma ve tasniften sorumlu ekiptekileri arayıp kendisine bir kıyak yapmalarını isteyebilirdi. Anarşistlerin eşyalarını çöplüğe göndermemiş olmalarını umuyordu. *Bu* hiç de iyi olmazdı.

Tam geri dönecekti ki, fenerinin ışığı bir sonraki tünelin yakınındaki etiketlerden birini aydınlattı.

NUMUNE N/A: KÂBUS?

Tüneli işaret eden bir ok çizilmişti.

Adrian gözlüğünü yukarı kaldırarak rayların üzerine atladı. Dört yüz metre kadar gittikten sonra birkaç tren hattının kesişip ayrıldığı, kemerli tavanları olan geniş bir açıklığa erişti. Rayların iki yanında bir dizi dar platform vardı. Yolculardan ziyade teknik ekiplerin kullanımı için yapıldığı anlaşılıyordu.

Adrian daha önce tünellerin bu tarafına gelmemişti. Anarşistlerin elinde silah bulundurma ya da yeni elemanlar toplama ihtimalini kontrol etmek üzere gönderilen devriye

ekiplerinde hiç yer almamıştı. Kötüler çetesini sadece bir defa, Buz Yanığı ile takımını Anarşistleri sahte itiraflarda bulunmaya zorlarken yakaladığında ziyaret etmişti. Taktiklerini hâlâ doğru bulmasa da, Genissa ile ekibinin işleri kendi yöntemleriyle halletmelerine izin verseydi muhtemelen Anarşistlerin o gün tutuklanacağını ve şehrin birçok travmadan korunmuş olacağını düşünmeden edemiyordu.

Ne zaman bunu düşünse dişlerini hırsla sıkıyordu.

Uzak köşedeki terk edilmiş bir vagon her an gidecekmiş gibi, rayların üzerinde duruyordu. Ancak pencerelerinde birikmiş toza ve pisliğe bakılırsa, uzun zamandır yerinden kımıldamamıştı.

Adrian vagona yaklaştı ve pencerelerinden birinin üzerindeki yazıyı okudu. NUMUNE 47: TREN VAGONU–KÂBUS TARAFINDAN KULLANILMIŞ!

Parmaklarını esnetip sonra da yumruklarını sıkan Adrian, vagonun etrafından dolaşıp yan taraftaki kapısının önüne geldi. Ona çok yaklaşmıştı. Bunca zamandır onu arıyordu ve Anarşistleri birazcık daha sorgulasaydı, yaşam alanlarını biraz daha etraflıca araştırsaydı, bunu bulurdu. Onu bulurdu.

Vagonun içine girdi ancak içeride faydalı bir şey bulma umudu bir anda buhar olup uçtu. İçerisi en az Winston'ın yaşadığı platform kadar bomboştu. Geriye bir tek Muhaliflerin etiketleri kalmıştı. Duvarlara ve yerlere delillerin nerede bulunduğunu gösteren onlarca beyaz kare kâğıt yapıştırılmıştı: Burada giysi dolu bir valiz, orada üzerinde silah parçaları bulunan bir çalışma masası, şu pencerede her tarafında minik delikler bulunan Kaptan Krom'un bir fotoğrafı.

Hayal etmeye çalıştı. Hiç tanımadığı bu kız, onu ya da ailesini hiç tanımadığı halde babasına karşı öyle büyük bir

nefret besliyordu ki, onun fotoğraflarına dart okları fırlatıyor, gelmiş geçmiş en sevilen süper kahramanlardan birini öldürmeye çalışacağı gün için antrenman yapıyordu. Onu bu büyük nefrete iten ne olabilirdi?

Başını iki yana sallayarak arkasına döndü. Raylara inerken tren vagonu ağırlığıyla sallandı. Burada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Basık, nemli hava. Rayların kenarında yıllar yılı birikmiş çöpler. Kırık lambalardan sarkan örümcek ağları. Esinti yok, güneş ışığı yok; çiçekler, ağaçlar, hayvanlar, kuşlar yok... Sadece sıçanlar ve hamamböcekleri.

Renk namına yalnızca duvar resimleri ve solmuş reklam afişleri vardı. İçlerinden biri Gatlon Sanat Müzesi'ndeki bir serginin açılış afişiydi. Adrian, Anarşi Çağı'nda oradaki paha biçilmez sanat eserlerinden ne kadarının kaybolduğunu düşünmeden edemedi. Bir başkasında yeni çıkan bir gece kreminin altmış gün kullanılması halinde elde edilecek mükemmel sonuçlardan bahsediliyordu. Onun yanındakinde ise tropik bir tatil beldesindeki devre mülkler tanıtılıyordu ancak birileri bikinili modelin resmine müstehcen eklemeler yapmıştı.

Adrian sonuncu afişi incelerken başını yana eğdi. Afişte, iki çam ağacı arasında siluet halinde bir gölge vardı ve bir macera kitabının tanıtımı yapılıyordu. Kitabın üzerinde *"Geri döndüğü söylenemez... Zaten hiç gitmemişti,"* yazıyordu.

Adrian emin olamasa da, bu büyük afiş eğri görünüyordu.

Feneri yandaki tüneli aydınlatırken rayların üstünden atladı. Bu taraflarda Muhaliflerden izler göremiyordu. Belki de Anarşistlerin el attığı son platform buydu.

Afişe yaklaştığında kesinlikle eğri durduğuna ikna oldu.

Fazla değildi belki ama parmaklarını uzatıp düzeltme isteği uyandıracak kadar vardı. Muhtemelen bunca yıldır onu yerinde tutan malzeme artık duvardan sökülmeye başlamıştı. Yine de bu afişte Adrian'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı. Köşede biriken kir tıpkı bir el izini andırıyordu. Fayans kaplı duvar afişin çevresi boyunca ufak ufak dökülmüştü.

Adrian tam elini afişe atacakken gözünün ucuna bir gölge ilişti. Kalbi yerinden fırlayarak döndü ve fenerini tünele tuttu.

Boş bir süt kutusunun arkasından fırlayan bir sıçan sinirle ciyakladı ve raylar boyunca ilerleyerek gözden kayboldu. Adrian fenerini tünelin dört bir yanına, raylara, kemerli tavana tutarken alnında soğuk terler birikmişti. Onu şaşırtan her neyse ortadan kaybolmuştu veya itiraf etmesi gerekirse, çok daha büyük bir ihtimalle kendi hayal gücünden başka bir şey değildi.

Yine de yalnız olmadığı, gölgelerin arasından bir şeyin onu izlediği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Tam kalp atışları yavaşlamıştı ki bileğindeki cihazdan yükselen melodik bir ses onu olduğu yerde sıçrattı. Bir küfür savurarak aceleyle cihazı susturdu. Kaşlarını çatarak mesaja baktı. Burada cihazın çekmesine imkân yoktu ve merkezden gelen mesajların bildirimlerini de kapatmıştı...

Ha. Tabii ya.

Mesaj değil, alarmdı bu. Bir saat içinde Şehir Parkı'nda olması için kendisi kurmuştu. Aksi halde kardeşlerinin ilk yarışmasına geç kaldığı için Ruby'nin gazabını üzerine çekebilirdi.

Oraya varmanın ne kadar süreceğini çabucak hesapladı, bir küfür daha savurdu ve koşmaya başladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adrian parkı o güne dek hiç bu kadar kalabalık görmemişti; her tarafta parlak taytlı, fosforlu giysili, rengârenk göz kamaştırıcı pelerinli çocuklar vardı. Ufak tezgahlarda geçmişin nostaljik süper kahraman kostümlerine benzeyen Muhalif üniformaları ya da kostümleri satılıyordu. Kimileri de özel tasarım tişörtler, el yapımı takılar ve hatta kedi köpekler için süper kahraman kostümleri satıyordu. Tezgâhların ardında ise vaat edildiği gibi uzun bir yiyecek kamyonu sırası ve şişme oyun alanları vardı. Hatta geçici bir sahne kurulmuştu ve bir müzik grubu hoparlörlerle mikrofonları ayarlamakla meşguldü.

Fakat günün asıl etkinliği belli ki kır çiçeği bahçeleri, göletler ve koşu yollarının ortasındaki spor sahalarındaydı. Çocukların madalya kazanma veya gayrı resmi süper kahraman yardımcısı ilan edilme umutlarıyla katılabileceği, yaş ve beceri seviyelerine göre ayrılmış koşu, jimnastik, okçuluk, uzun atlama, güreş ve dövüş sanatları gibi ondan fazla yarışma vardı. Oyun alanın yanındaki büyük bir çadırda ise hızlı okuma ve heceleme yarışmaları gibi entelektüel beceri-

lere odaklı yarışmalar düzenleniyordu. Adrian yazım kurallarını çok iyi bilmenin adaleti savunmaya katkısını tam olarak kestiremese de, Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'nın böyle geniş kapsamlı olmasından hoşlanmıştı. Her çocuk, bir günlüğüne de olsa süper kahraman olabileceğini hissetmeyi hak ederdi.

Ana etkinliğin yapıldığı koca bir futbol sahasına yayılmış engelli parkurun etrafındaki açık tribüne vardığında, geç kalmış olduğunu düşünerek kaygılanmıştı. Ruby, Danna ve Nova'yı ön taraflarda buldu.

Ruby ona heyecanla el sallayarak kendisi için tuttukları yeri işaret etti. "Gel, gel," dedi. "İkizler bir sonraki turda çıkıyor."

"Oscar nerede?" diye sordu, Nova'nın yanına yerleşirken. Ruby'nin coşkusunun tam aksine, Nova kostümlü çocuklar kalabalığını izlerken hiç de heyecan içinde görünmüyordu.

"Nerede olabilir sence?" dedi Danna, çenesini avucunun içine alarak.

Adrian cevap vermedi. Yemek peşinde koşturuyordu tabii ki.

"İşte oradalar!" Ruby ayağa fırladı ve avaz avaz kardeşlerinin isimlerini bağırmaya başladı ancak ya duyamıyorlardı ya da ablalarının bu heyecanından utanmışlardı. On bir on iki yaşlarındaki bir grup çocuğun arasındaydılar fakat birbirinin aynı olan açık sarı saçlı kafalarını diğerlerinin ortasında tespit etmek çok kolaydı. Adrian ikizlerle daha önce sadece bir kez, geçen yılki bir Muhalif aile pikniğinde karşılaşmıştı ama çilli yüzlerinin Ruby'nin küçülmüş haline ne kadar benzediğini hatırlayabiliyordu. Şimdiki gibi siyah beyaz katmanlara boyamadan önce, onların yaşındayken Ruby'nin de böyle sapsarı saçları olup olmadığını merak ediyordu.

"Harika görünüyorlar," dedi Adrian, gri kırmızı üniformalarına hayran kalarak.

"Sağ ol, annemle büyükannem dikti kostümlerini. Jade bütün bir hafta üzerinden çıkarmak istemedi. Bugün bitince nihayet yıkamamıza izin vereceği için mutluyum."

"Açılın yoldan, ben geliyorum!" Oscar bir elinde dibi şimdiden yağ olmuş bir kesekâğıdıyla onlara doğru yaklaşıyordu. Adrian ile Nova ona yol vermek için bacaklarını birbirlerine doğru döndürünce dizleri çarpıştı. "Pardon," diye mırıldandı Adrian ve geldiğinden beri onunla ilk kez göz teması kurdu.

Nova gülümsedi ancak yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Daha önce böyle bir şeye gelmiş miydin?"

"Hayır ama çok duymuştum. Bayağı eğlenceli, değil mi?"

Nova dudaklarını büzüştürdü. Uzunca bir süre cevap vermedi ve en sonunda konuştuğunda sesi hüzünlü gibiydi. "İnsanlar süper kahramanları çok seviyor."

"Herkese yetecek kadar aldım," dedi Oscar. Ruby'nin yanına çökmüş, patates kızartmasıyla tıka basa dolu karton kutuları diğerlerine uzatıyordu. "Yalnız fazla abartmayın, tamam mı? Daha şurada döner ve tavuk kanadı yapan bir yer var ve tatlı olarak da çilekli pastayı gözüme kestirdim." Bastonunu bacaklarının arasına sıkıştırıp sahaya döndü. "Hangileri bizimki... Ha, tamam tamam, gördüm."

Ruby kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen kardeşlerimi daha önce hiç görmedin ki."

"Evet ama tıpkı sana benziyorlar." Eliyle çocukları işaret etti ve sonra Ruby'nin kutusundan bir patates aldı. "Sadece saçları farklı. Ne kadar var başlamalarına?"

"Eli kulağında," dedi Ruby, Oscar'a şüpheli gözlerle bakarak. "Sterling bunda çok başarılı ama Jade heyecanla daha

sonra yapılacak okçuluk yarışını bekliyor."

Sahada çocuklara başlangıç çizgisine dizilmeleri söylendi. Bir hakem onlara kuralları anlatıyordu. Ruby bacaklarını o kadar şiddetle sallamaya başladı ki oturdukları tüm sırayı titretiyordu. Birden ellerini ağzının iki yanına götürüp avaz avaz bağırmaya başladı. "*Haydi Sterling! Alırsın sen bunu!*"

Danna irkilerek bir kulağını kapatmak zorunda kaldı.

Bir düdük çaldı ve yarış başladı. Yarışmacılar ileri atılıp tuğladan bir duvara tırmanmaya başladılar. Ruby ayağa fırladı, ciğerlerini patlatırcasına bağırıyordu. Oscar da ona katılarak en az onun kadar yüksek sesle bağırmaya başladı. Çocuklardan biri inanılmaz bir hızla duvarın tepesine ulaştı. Omuzlarındaki altın rengi pelerinle Yenilmez Kadın'ı anımsatan, esmer tenli bir kızdı.

Onu görünce Adrian'ın boğazına bir yumru oturdu. Bu çocuğun yaşı annesini hatırlayamayacak kadar küçüktü ve annesinin ününü hâlâ bilindiğini görmek, onun bugünün çocukları için hâlâ bir ilham kaynağı olabildiğini görmek Adrian'ı mutlu etmişti.

O da bunu isterdi. Birilerine örnek olabilmek. Tıpkı annesiyle babaları ve kendisinden önce gelen süper kahramanlar gibi.

Fakat kız bir dizi demir çubuğa asılarak Sterling'in hemen önünde ilerlerken, Adrian, Oscar'ın eğilip Ruby'ye fısıltıyla, "Şu kızın gözlerini bir duman okuyla kör etmemi ister misin?" diye sorduğunu duydu. Ucundan duman yükselen parmağını sahaya doğru kaldırdı. "Küçücük bir tane. Kimse fark etmez."

"Sakın ha," diye tısladı Ruby, Oscar'ın elini aşağı indirerek. "Sterling varil yuvarlama oyununda onu yakalar, görürsün." Hâlâ Oscar'ın bileğini sıkmakta olan Ruby, diğer elini

havaya kaldırıp çılgınca bağırabilmek için elindeki kızarmış patatesi oturduğu yere bıraktı.

Oscar başını eğip önce Ruby'nin eline, sonra da Adrian'a şaşkın ve biraz da telaşlı bir ifadeyle baktı.

Adrian onu cesaretlendireceğini umarak başparmağını havaya kaldırdı.

Arkasına yaslanan Adrian bir avuç patatesi ağzına tıktı. Elindeki kutuyu Nova'ya da uzattı ama Nova başını sallayarak reddetti.

Nova'nın daha ilk geldiğindeki kadar ciddi göründüğünü fark ederek ona "İyi misin?" diye sordu.

"Evet evet," diye mırıldandı Nova dikkati dağınık bir şekilde.

"Nova?.."

Nova ona baktı, sonra yüzünü sahaya çevirdi. "Sadece... Kafam dolu biraz."

Adrian dudaklarını çarpıttı. *O hissi bilirim*, demek istemiyordu ama o hissi gerçekten de iyi biliyordu. "Bugün eserler bölümündeki ilk günündü, değil mi? Nasıl gitti?"

Nova bir anda oturduğu yerde dikleşti; Ruby'nin kardeşlerinin uzun bir trambolini zıplayarak geçip şeffaf borulardan yapılmış bir labirente dalmalarını izlerken, aklındaki bir düşünceyle mücadele eder gibi bir hali vardı. Tüm engellerin, gerçek hayatta kahramanların karşılaştıklarıyla inanılmaz biçimde benzediğini düşündü Adrian.

Nova ona doğru eğildi ve sesini alçaltarak "Anarşinin Ası'nın miğferinin orada olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Adrian şaşkınlıkla ona döndü. "Şey... Aslına bakarsan, bence onu Konsey'in ofislerinin önünde sergiliyorlar."

Nova ona bariz bir kimi kandırıyorsun bakışı attı.

Adrian bön bön güldü. "Haaa. Sen *gerçek* miğferi diyorsun."

"Evet, gerçek olanı," diye fısıldadı Nova. "Kaç kişi biliyor bu durumu?"

"Bilmem. Pek büyük bir sır sayılmaz ama öyle herkesin dilinde olan bir şey de değildir. İnsanların üst katta sergilenenin gerçek miğfer olmadığına inanmalarını sağlamak daha basit."

"Ve miğferin yok edildiğine," dedi Nova. "Ama işin aslı, *yok edilmemiş*."

"Denemediklerini sanma." Adrian başını yana eğdi. "Senin kaygılanmış bir halin var."

"Elbette kaygılandım. Bu çok tehlikeli!" Nova yeniden sesini alçalttı ve Adrian onu işitmek için iyice yakınına sokulmak zorunda kaldı. Nova'nın saçının bir perçemi Adrian'ın omzuna değiyordu. "Orada öylece korunmasız duruyor. O bölümün sorumluluğunu kime verdiklerini biliyor musun? Psikometrik yetileri olan yetmiş yaşında bir teyzeyle, dâhi bile olmayan bir çocuğa. Gelmiş geçmiş en güçlü nesnelerden birinin güvenliğini *bunlar* mı sağlayacak? İsteyen elini kolunu sallayarak girip onu alabilir."

Adrian onu sakinleştirmek için iki elini birden havaya kaldırdı. "O kadar da kolay değil."

Nova kollarını kavuşturdu. "Nedenmiş? Metal bir küpün içine koyulduğu için mi?"

Adrian bir kahkaha patlattı. "Evet, aynen öyle. O küpü kimin yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet ve Kaptan Krom'un kendisi yenilmez olsa da, miğferi korumak için sadece onun el işçiliğine güvenmemeliyiz bence. Hatta bu konuda babanla konuşmak istiyorum. Bana potansiyel zayıflıklarından bahsederse, ben de ona göre daha

kapsamlı bir güvenlik sistemi geliştirebilirim."

"Kutu yok edilemez," dedi Adrian. "Hiçbir zayıf yanı yok."

"Yok edilemez," diye tekrar etti Nova, bakışları Adrian'ı delip geçerken. "Ama *açılamaz* değil?"

Adrian bir an tereddüt etti. "Böyle bir şey olabilir?.."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onu yeniden kötülük için kullanmak isteyecek herhangi biri tarafından açılamaz."

Nova'nın yüzünde bir canlanma belirir gibi oldu ve Adrian'a iyice sokuldu. Omuzdan dize kadar her yerleriyle temas halindeydiler. Adrian yutkundu.

"Yani *açılabiliyor*," dedi Nova. "Peki ama kim tarafından?"

"Şey... Ben onu demedim... Kimse açamaz. Eminim babam istese açar. Ama açmaz. Niye açsın ki?"

Nova dudaklarını yalayarak Adrian'ın bakışlarını onların üzerine çekti. Tam o anda kalabalık coşkuyla ayağa fırlayınca Adrian da içgüdüsel olarak ayağa kalktı. Kucağında duran kızarmış patatesler devrilip Nova'nın ve ayakkabılarının üstüne döküldü. "Tüh! Çok özür dilerim!"

Patatesleri umursamayan Nova da ayağa kalktı ve sonra Adrian'ı dirseğinden tuttu. Adrian'ın kalbi bir anda hızlandı. Nova'nın diğer yanında Ruby, "*Koş! Koş! Koş!*" diye bağırıyordu.

Adrian'ın gözleri, parkurun yarısından fazlasını geçen Sterling ile Yenilmez Kadın pelerinli kızın başa baş mücadelesine, üzerlerinde düğümler bulunan halatlarda sallandıkları sahaya doğru kaydı.

"Adrian."

Adrian yanakları kızarmış bir halde dönüp Nova'ya baktı.

"Herhangi bir zayıf yanı olmadığından emin misin?" diye ısrarla sordu Nova. Adrian bunun onun için ne kadar önemli

olduğunu yüzündeki ifadenin ciddiliğinden anlamıştı. Samimiyeti onu şaşırtmıştı. Kendisi miğferin güvenliğinden şüphe etmeyi aklından bile geçirmezdi. Eğer Kaptan Krom halloldu dediyse, hallolmuştu. Ama belli ki Nova onun bu güvenini paylaşmıyordu. "Bilinmeyen bir zayıflığının olmadığından emin olmalıyım. Artık eserler bölümünde görevli olduğuma göre, benim işim oradaki objeleri güvenli bir şekilde saklamak, öyle değil mi? Miğfere gelecek olursak... Yanlış ellere geçmesine asla izin veremeyiz."

"Bir Anarşi Çağı daha olmayacak Nova. Bence bu konuyu fazla kafaya takıyorsun."

"Bunu asla bilemezsin. Benim yalnızca *emin* olmam gerek. Belki Kaptan Krom bir tür destek sistemi ekledi. Kendisi kutuyu açmak için uygun olmadığında ve bir şekilde ihtiyaç duyulursa miğfere erişilebilsin diye bir yol oluşturdu. Ne bileyim...Bir nevi anahtar filan. Ya da başka birinin bunu açmasının bir imkânı var mı? Teoride bile olsa?"

Adrian derin bir nefes aldı ve soruyu ciddiye almaya çabaladı. "Bilemiyorum. Babam kroma dilediği gibi hükmederek içine kolaylıkla erişebilir. Bir de..." Bir elini cebine soktu ve keçeli kalemini çıkardı. Kalemi parmaklarında çevirerek düşündü. "Belki ben yapabilirim."

"Sen mi?" dedi Nova ve Adrian onun sesindeki bu inanamaz tona sinir olmamaya çalıştı.

"Bilemiyorum. Daha önce babamın kromunun üzerine bir şey çizmeyi denemedim hiç. Ama neden cam, beton ya da Ruby'nin yakutları üzerine çizmekten farklı olsun ki."

Nova onun kolunu daha sıkı kavradı. "Kutuya girmek için ne çizeceksin ki?"

Adrian'ın dudakları bir yana büküldü. "Bir kapı mesela?"

Nova'nın çatık kaşları düzeldi ve Adrian'ın alaycı gülümsemesi de kayboldu. "Ama yine de güvende Nova. O kutuyu asla açmam ve işe yarayıp yaramayacağından da emin değilim zaten. Hem zaten benim gibi bir dâhi daha yok ki; en azından benim bildiğim yok."

Nova düşünceli bir şekilde mırıldandı ve Adrian'ı hayal kırıklığına uğratarak ellerini geri çekti. "Haklı olabilirsin ama her gün yeni dâhiler ortaya çıkıyor. Karşımıza ne gibi güçlerle çıkacaklarını bilemeyiz. Kimse bilemez. Belki babanın kromu sonsuza dek yok edilemez olmayacak."

Ruby, Oscar ve Danna aynı anda oflayıp pufladılar. Adrian başını kaldırıp baktı. Sterling son engele ulaşmıştı. Ağlar, dubalar ve robot köpekbalıklarıyla dolu, yerden yukarıda bir yüzme havuzuydu bu. Sterling hızlı yüzen bir çocuk olsa da, kız hızla arayı açıyordu.

"Aklına başka bir şey gelirse," dedi Nova, "kutunun sahip olabileceği herhangi bir zayıflık... Bana mutlaka söyle, olur mu?"

"Olur," dedi Adrian gülümseyerek. "Söz."

Kız havuzdan çıkıp bitiş çizgisine doğru ok gibi fırladı. Sterling de saniyeler sonra peşinden koştu.

Çok daha gerilerden gelen Jade yedinci oldu.

"İkincilik," dedi Ruby. "Fena değil."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Oscar. "Her Muhalif o çocuğu yardımcısı olarak görmekten gurur duyardı. Jade'i de. Aslına bakarsan..." Bir an durup çenesini sıvazladı. "Bana bir iki yardımcı lazım olabilir. Sence kardeşlerin bu işle ilgilenirler mi?"

"Ne için? Sana yemek taşımak için mi?" diye sordu Ruby.

"Diğer mühim yardımcılık işlerinin yanında bunu da ya-

pabilirler tabii. Böylece benim de genç kızları kurtarmak için daha fazla zamanım olur."

Ruby homurdandı. "O kızın kurtarılmasına ben de yardım etmiştim."

"Evet ama kız açıkça bana teşekkür etti ve ben de bunu sonsuza dek kullanacağım. Gerçek kahramanlığın beraberinde gelen risklerin ve ödüllerin dâimi bir hatırlatıcısı olacak."

"Asıl gerçek mücadeledir," dedi Danna, Ruby'nin önünden uzanıp Oscar'ın patateslerinden birini yürütürken.

Engelli parkur bir sonraki yarışmacı grubu için yeniden düzenlenirken tribünler de boşalıyordu.

"Jade'in güreş maçına dek bir saatimiz var ve sonra ikisi de okçuluğa katılacaklar," dedi Ruby, elindeki broşürden oyunların programına bakarak. Başını kaldırıp neşeyle onlara baktı. "Yüz boyası yaptırmaya var mısınız?"

"Ağzımdan aldın," dedi Oscar.

"Siz ikiniz yaptırın," dedi Adrian, Ruby koluna yapıştığında Oscar'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayarak. "Ben Nova ile Danna'ya bir şey göstereceğim... Ee... Şu tarafta." Göl kıyısında kümelenmiş satıcı tezgahlarını işaret etti. "Sonra güreş yarışmalarında buluşuruz, olur mu?"

Danna şüpheli bir şekilde ona baktı ama kimse itiraz edemeden Adrian tribünlerden aşağı inip kalabalığın arasına karıştı bile. Dönüp arkasına baktığında Nova ile Danna hemen peşindeydiler ancak Oscar ile Ruby görünürlerde yoktu.

"Onları baş başa bırakmak için uydurdun bunu değil mi?" diye sordu Danna.

"Evet," dedi Adrian, ensesini kaşıyarak. "Çok mu bariz oldu?"

"Üstü kapalı hareket edince de bir yere varılamıyor, o yüzden..." diyerek omuz silkti Danna.

"Hey," dedi Adrian, parmaklarını şaklatarak, "Muayenen nasıl geçti?"

Danna neşeyle cevap verdi. "Görev izni çıktı. Pazartesi günü yeniden işe başlamak için evrakları dolduracağım."

"Sen merak etme, ben hallederim onu," dedi Adrian. "Sen kendini iyi hissediyor musun peki?"

"Çok iyiyim. Dikenlerden geriye yara izi bile kalmadı." Nova'ya yandan bir bakış attı, ses tonunda bir değişim hissediliyordu. "Öyle sebepsiz bayılma nöbetleri filan da yok. Yani, sıfır kilometre gibiyim."

Nova'nın bir anda rengi atar gibi oldu ama sonra çabucak kaygılı bir yüz ifadesi takındı. "Bu çok iyi Danna."

"Bayılma nöbetleri mi?" diye sordu Adrian.

Danna omuzlarını silkerek karşılık verdi. "Hani karantina fiyaskosundan sonra Nova revirdeydi ya? Ben de onu ziyarete gitmiştim. Çok tuhaf bir şey oldu, ben ciddi ciddi bayıldım. Demek istediğim, ben *asla* bayılmam."

"Tipik bir aşırı güç harcama vakası," dedi Nova. "Senin o sırada yanıkların hâlâ iyileşmemişti, unuttun mu?"

Danna ona çok uzun gelen bir an boyunca gözlerini dikip baktı ve sonra gülümsedi. "Doğru. Tipik." Sanki daha fazla şey söylemek istiyordu ama dilini tutmaya karar vermiş gibi bir hali vardı. "Her neyse, ben şurada bir şeyler görmüştüm, gidip onlara bakacağım. Güreş maçında görüşürüz, tamam mı?"

Birden kelebek sürüsüne dönüştü. Etraftaki insanlardan bir hayranlık ve şaşkınlık nidası yükseldi. Kelebekler havada döne döne uzaklaşırken çocuklar çığlıklar atarak birbirlerine onları işaret ediyorlardı.

"Üstü kapalılık diyorduk," diye mırıldandı Nova, bir koşu yolundan ilerlemeye başladıkları sırada. "Sivil giysiler içindeyken bunu yapabiliyor mu diye hep merak etmişimdir. Muhalif üniformasında giysilerini kaybetmeden biçim değiştirmesini sağlayan bir şey mi var, yoksa bu onun gücünün bir parçası mı bir türlü emin olamadım."

"Ben de bazen bu gibi detaylara takılıyorum. Mesela Simon giysilerini görünmez yapabiliyor, elinde tuttuğu küçük nesneleri de, ama bir otomobile ya da binaya dokunup görünmez kılamıyor. Birinin güçlerinin sınırlarını tahayyül etmek enteresan bir iş. Tabii eğitimler aslında bunun için yapılıyor."

"Sence Danna yanında bir nesne taşıyabiliyor mu? Kıyafetler dışında yani?"

Adrian bu soruyu biraz düşünerek, Danna'nın elinde bir silah varken hiç kelebeklere dönüşüp dönüşmediğini hatırlamaya çalıştı ama o her zaman elle dövüşmeyi tercih ederdi. "Emin olamadım. Haftaya Ajan N eğitimine başladığımızda ona sorarım. Kelebeğe dönüştüğü anda kaybedecekse ona nötrleştirici tabanca vermenin bir anlamı olmaz."

Nova onu onaylayarak homurdandı. "Galiba hepimizin zaafları var," dedi. "Muhteşem Monark'ın bile."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Etrafı dolduran kostümlü çocuklar ve dandik hediyelik eşyaların satıldığı stantların arasında sanki yeniden Muhalif Geçidi'nde gibiydiler. Çevresindeki heyecanlı çocuklar yanlış bir inanışa sevk edilmiş olsalar da çok tatlıydılar. Nova bugün Ruby'nin kardeşlerinden bir iki yaş küçük olacak Evie'yi düşünmeden edemiyordu. Ailesi ölmemiş olsaydı, o ve Evie de Muhalifleri en az bu çocuklar kadar sevecek şekilde mi yetiştirileceklerdi? Şu an Evie de üzerinde Fırtına Kuşu'nun kanatları ya da Korku Bekçisi'nin maskesiyle aralarında koşturup, kendisinin de bir süper kahraman ya da en azından yardımcısı olabileceğini kanıtlamak için bir dizi yarışmaya girerek atlayıp zıplayacak mıydı?

Veya belki Evie de Nova ve babaları gibi bir dâhi çıkacaktı. As amcaları gibi. Hayattayken herhangi bir güç emaresi göstermemişti ama o bir bebekti ve birçok dâhinin ilerleyen yaşlarına kadar yetileri gelişmeyebiliyordu. Nova kafasını asla cevaplanamayacak sorulara takmamaya çalışıyordu ama bunu düşününce yüreği sızlıyordu.

"Nova!"

Bir an şaşırdı. Adrian kaşlarını çatmış onu izliyordu.

"Hâlâ o miğferi mi düşünüyorsun?"

Miğfer.

Hayır, bir kerecik olsun düşünmüyordu. Dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirdi. "Kardeşimi düşünüyordum. Burada olsaydı, böyle bir şeyden hoşlanırdı sanırım."

Adrian'ın ifadesine hüzün çöktü. "Affedersin. Senin bir kardeşin olduğunu unutmuşum."

Nova cevap vermedi. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu halbuki. *Önemli değil... Uzun zaman önceydi...*

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Evie'yi yitirmenin acısını hâlâ her gün duyuyordu.

"Aynı şey değil biliyorum ama," dedi Adrian, "bence Max de böyle bir şeyden çok hoşlanırdı."

Nova iç geçirdi. Adrian haklıydı. Max, Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'nı severdi ama Haydut sadece yardımcı rolünde kalmak için çok güçlüydü. Tünellerde uzun yıllar geçirmiş biri olarak, devamlı karantina odasında kalmanın, hayatın hücresinin dışında akıp gidişini izlemenin Max için ne kadar zor olduğuna dair bir fikri vardı. Çok şey kaçırıyordu. Tüm hayatı kaçırıyordu.

"Keşke burada olabilseydi," dedi Nova. "Keşke ikisi de burada olabilseydi."

Gözleri buluştu, gerçek olamayacak dileklerin aynalarıydılar adeta. Nova, Adrian'ın yanağında kül rengi bir iz fark etti. Kaşlarını çattı, uzandı ve eliyle lekeyi sildi. Adrian öylece durdu. "Kirlenmişsin," dedi Nova ve dikkatle baktığında Adrian'ın omuzlarına yapışmış örümcek ağlarını, kollarındaki toz lekelerini fark etti. "Sen bugün ne işler peşindeydin?"

"Eee... Önemli bir şey değil," dedi Adrian. "Terk edilmiş

metro tünellerine bir ziyaret sadece. Tipik cumartesi sabahı eğlencesi."

"Metro tünelleri mi?"

"Uzun hikâye. Geçen günkü toplantıdan sonra Winston Pratt'la görüşmek için izin aldım."

Tam o sırada Nova'nın ayağı takıldı ve tökezledi. Adrian uzanıp onu tuttu. "Ne yaptım dedin?"

"Anarşistlerden bir şeyler öğrenirim belki diye düşünmüştüm. Heyecanlanma hemen; işe yarar hiçbir şey söylemedi. Ona kuklasını getirirsem, bana bilgi vereceğini söyledi sadece."

Kuklası. Hettie. Nova'nın küçükken ara sıra onunla oynamasına izin verirdi ve bu ona hep büyük bir onurmuş gibi gelirdi.

"Ben de kuklayı aramaya gittim ama tabii her şey gitmişti. Oradan geriye sadece bir avuç arı ölüsü ve çerçöp kalmış."

Nova kaşlarını çattı. Muhaliflerin evinde ne var ne yok el koyup, buldukları her şeyi alt üst ettiklerini düşünmekten nefret ediyordu.

"Arılar demişken," dedi Adrian, "amcanın arıcılık işleri nasıl gidiyor?"

Nova bu sorunun saçmalığı karşısında kendisini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Evinin arka bahçesindeki Honey'ye ait kovanları açıklama telaşıyla Adrian'a kıvırdığı yalanı neredeyse tamamen unutmuştu. "Şey... Pek iyi sayılmaz açıkçası. Ama kendisi pes edecek bir adam değildir."

Adrian güldü. "Sen de ona çekmişsin demek."

Bu bariz bir iltifattı ve Nova bedenine ateş bastığını hissetti. "Ya evet, inatçılık bizde aileden gelir."

Birden As'ın sözleri kafasında dönmeye başladı ve bunun

öyle keyfine geçirilen bir hafta sonu buluşması olmadığını hatırlattı. Onun bir görevi vardı ve Adrian da bunun bir parçasıydı. *Onun güvenini kazan. Saygısını kazan. Sevgisini kazan.*

Tüm hafta boyunca kendine bunun o kadar da zor olmaması gerektiğini söyleyip durmuştu. Adrian yakışıklı, yetenekli, saygın ve nazikti. Öyleyse ona ilgi duyuyormuş gibi yapma, sırf flört etmiş olmak için flört etme düşüncesi karşısında neden bedenindeki tüm sinirler ayağa kalkıyordu?

Cevap bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Bilekliğiyle oynayıp duruyordu.

Çünkü belki de "gibi yapmanın" ötesine geçebilirdi.

Sağduyusu tamamen aksini söylemesine rağmen ondan gerçekten hoşlandığını görmek çok pahalıya mal olabilirdi.

Yine de, Adrian'dan yararlı bilgiler koparacaksa ya da babalarının kuyusunu kazmak için sadakatinden yararlanacaksa, ona yakınlaşması şarttı.

Buna mecburdu...

Gölün kuzey kıyısındaki bir grup ağaç dikkatini çekince düşünceleri de kaybolup gitti. Birden durdu ve etrafına bakınarak yakınlardaki ufak oyun parkını gördü. Nefesi kesilir gibi oldu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Bu bana tuzak soru gibi geldi."

Nova, Adrian'ın kolundan çekti ve yeniden yürümeye başladı. "Heykelli vadi şu tarafta değil mi?"

"Heykelli vadi mi?"

"Evet, hani vardı ya... Kütüphaneyi gözlerken bana gösterdiğin çizim defterindeydi. Kukuletalı bir heykel?"

"Ha, tamam. Çocukken gittiğini söylemiştin?"

"Sadece bir defa." Nova içindeki coşkuyu tam olarak açık-

layamıyordu. Ayakları neredeyse kendi başlarına hızlandı. Bir köşeyi döndüler. Taş döşenmiş yol aksi yöne doğru uzanırken, daha ufak, çakıl taşlarıyla kaplı bir patika sık ağaçlara doğru gidiyordu. "Annemle babam beni oyun parkına getirmişlerdi ama ben ortadan kayboldum ve sonra..." Nova alçak bir dalı koluyla yana itti ve olduğu yerde dondu kaldı.

Kaba, yosunla kaplı bir merdivenin başında duruyordu. Basamaklar kıvrıla kıvrıla, ulu meşe ağaçları ve sık çalılarla çevrili ufak bir vadiye iniyordu. "Bunu buldum," diye fısıldadı.

Basamaklardan vadiye doğru inmeye başladı. Vadinin tabanındaki düzlük Honey ile paylaştığı odadan daha büyük değildi, etrafını alçak bir taş duvar çeviriyordu. Dökme demirden yapılmış bir bank, tek başına duran heykele bakıyordu.

Nova adeta zamanda geri gittiğini hissetti. Küçük bir kız olduğu zamanlardan beri hiçbir şey değişmemişti.

"Bu çok saçma ama... Yaptığın çizimi görene dek buranın belki de benim küçük sırrım olduğuna inanıyordum içten içe. Biliyorum çok saçma bir şey. Muhtemelen buraya her sene binlerce insan geliyor. Ama burayı keşfettiğimde o kadar küçüktüm ki sanki bana aitmiş gibi gelmişti. Sanki onu hayalimde ben yaratmıştım." Bunu başka birine itiraf etmekten utanç duyacağını bilerek kıkırdadı. Ama şu an yeniden burada olmak o kadar gerçeküstüydü ki bu düşünce umurunda olmadı.

Nova heykelin etrafında bir tur döndü. Tam hatırladığı gibiydi, belki eskiye nazaran biraz daha yosunlu olabilirdi. Orta Çağ rahipleri gibi dökümlü bir cüppe giymiş, kukuletasını kafasına çekmiş birinin heykeliydi. Başlığın altındaki yüzü, kapalı gözleri; gülümseyen, memnun ifadesi ve yuvarlak hatlarıyla kime ait olduğu bilinmeyen bir silüetti. Bir şey

yakalamak istercesine ellerini göğe uzatmıştı.

Nova bu heykelin kaç yıllık olduğunu bilmiyordu ancak bin senedir oradaymış gibi bir hali vardı. Daha bin sene de orada duracak gibiydi.

"Ben burayı bir iki sene önce gördüm ilk kez," dedi Adrian. "Ama çizimini yapmak için sonra birkaç kez daha geldim. Sen burayı bulduğunda kaç yaşındaydın?"

"Dört ya da beş," dedi Nova, parmağını heykelin kolunda gezdirirken. "O gece rüyamda gördüm hatta. Tabii bu uyumayı bırakmamdan önceydi tahmin edeceğin gibi, ve bugüne dek tüm detaylarıyla hatırlayabildiğim tek rüyam odur." Nova gözleriyle vadiyi taradı. Ağaçlar burada o kadar sıktı ki festivalin gürültüsü işitilmiyordu. Yalnızca kuşların şakımaları ve yaprakların hışırtısı duyuluyordu. "Rüyamda kafam kadar büyük çiçeklerin olduğu bir ormanda yürüyordum ve yapraklardan gökyüzü görünmüyordu. Bütün mekân yaşamın cıvıltısıyla doluydu... Böcekler, kuşlar... Tek fark, buraya ait olmayan şeylere rastlayıp duruyor olmamdı. Yosunla kaplı beton basamaklar ve ağaçlar yerine sokak lambalarından sarkan sarmaşıklar..." Elini havada dolaştırıp, hafızasındaki sarmaşıkları gösterdi. "Gatlon'daydım ama harabeye dönmüştü. Orman dört bir yanı sarmıştı. Sonra... Bu açıklığı buldum ve ortasında da bu heykel vardı. İlk başta yüzü bana dönük değildi ama daha yakınına sokulmadan elinde bir şey tuttuğunu anlamıştım. Ben de etrafından dolaştım ve başımı kaldırdım..." Duraksadı, sanki yeniden o rüyadaydı ve neredeyse unuttuğu o hayret duygusu içinde boğuluyordu.

"Sonra uyandın?" diye bir tahmin yürüttü Adrian.

Nova dikkatini yeniden topladı ve ona dik dik baktı. "*Hayır.* Heykelin elinde bir şey vardı." Tereddütteydi, şu an ken-

disini çocuk gibi ve biraz da savunmada hissediyordu.

"Tahmin etmemi mi bekliyorsun?" diye sordu Adrian.

Nova başını iki yana salladı ve hafızasında hissettiği duyguyu yakalamaya çalıştı. "Elinde bir yıldız vardı."

Bunu kulağa ne kadar saçma geldiğini ancak yüksek sesle söylediğinde anlayabilmişti. "Artık ne anlama gelir bilmem," diye bitirdi sözlerini.

"Rüyaların mantığı," dedi Adrian. "Ya da muhtemelen kâbusların. Bu iyi bir rüya mı, kötü mü bilemem."

Nova kıkırdadı. "İyi bir rüyaydı. Medeniyetin çökmesi filan düşünüldüğünde niye böyle hissettiğimi bilemiyorum ama gerçekten iyi bir rüyaydı. Ensesini kaşıdı. "Annemle babam nihayet beni bulduklarında çok kızmışlardı ve bir daha asla beni bu parka getirmediler. Ama bu rüyayı hiç unutmadım. Yıllar sonra o yıldızı bulmanın hayalini kurmuş olmalıyım."

"Bazı rüyaların insanın aklından hiç çıkmaması çok ilginç," dedi Adrian, çimlerin üzerine oturup uzun bacaklarını uzatırken. "Sen şanslısın. Benim çocukluğumdan hatırladığım rüyaların çoğu kâbustur. Daha doğrusu tek bir kâbus. Yıllarca aynı şeyi gördüm."

Nova onun yanına oturdu. "Ne hakkındaydı?"

Adrian yüzünü buruşturdu. "Boş ver. Hiç bahsetmemeliydim. Önemli değil."

"Peki ya benimki?"

"Seninki harikaymış. Orman... Yıkılmış bir medeniyet... Elinde yıldız tutan bir heykel... Muhteşem. Benimki ise yalnızca..." Elini umursamaz bir edayla salladı. "Yani... Kâbus işte. Pek de hatırlamıyorum zaten. Beni korkuttuğunu biliyorum, hepsi bu."

"Dur tahmin edeyim," dedi Nova, yanağını avucuna dayayarak. "Rüyanda karargâha gelmişsin ve bir de bakıyorsun kıyafetlerini giymeyi unutmuşsun."

Adrian ona ters ters baktı. "Dört yaşında filandım. O zamanlar daha karargâh yoktu."

"Anladım."

"Rüyamda bir şey vardı, devamlı beni takip ediyordu. Ben ona canavar diyordum. Öyle de yaratıcıydım! Çoğunlukla onu göremezdim bile ama nerede olduğunu bilirdim, beni beklerdi..."

"Ne için?"

"Bilemiyorum. Beni öldürmek için belki de. Ya da annemi ve sevdiğim herkesi öldürmek için. Bir yerlerde gizlenip beni yakalamak için beklemesi dışında bir şey yaptığını da görmedim aslında hiçbir zaman." Omuzlarını silkti. "Düşünecek olursan, çok da şaşırtıcı bir durum değil. Süper kahramanların arasında büyüdüm. Annem ne zaman evden çıksa, geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamazdım. Haberlerde ise sürekli kaçırılan ya da sokak köşelerinde ölü bulunan insanlar vardı. Bilinçaltım bu kadar bilgiyi ne yapacaktı ki?" Nova'ya bakıp gülümsedi. "Senin de bilinçaltında tüm şehri çürümeye terk etmenin daha iyi olduğunu düşünmeni anlayabiliyorum."

Nova şaşkınlıkla bir kahkaha attı ve Adrian'ın şaka yaptığını bilmesine rağmen sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını düşündü.

"Kâbuslar," dedi. "Onları hiç özlemiyorum."

Adrian'ın yüz ifadesi yumuşadı ve Nova gözlerini ondan kaçıramadı. Tatlı bir heyecan basmıştı.

"Artık geri dönsek iyi olur," diye mırıldandı Adrian göz temasını koparmadan, kılını dahi kıpırdatmadan.

"Bence de," diye ona katıldı Nova. Ama o da kımıldamadı. Beklenti ile gerginlik birbirine karışmıştı. Kalbi adeta bir tokmak gibiydi.

Sevgisini kazan.

Adrian'ın çimenlere dayadığı eline baktı ve ona dokunmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Yerinde Honey Harper olsa ne yapacağını tahayyül etmeye çalıştı. Omzuyla sürtünür müydü, parmak ucuyla hafifçe dokunur muydu?

Bu düşünce onu ürpertti.

Honey olsa ne yapardı?

Nova'nın bakışları Adrian'ın dudaklarına kaydı.

Yutkundu ve öne doğru uzandı.

Adrian aniden bir nefes aldı ve Nova ne olduğunu anlayamadan ayağa fırlayıp üstünü başını temizlemeye başladı. "Acele etsek iyi olur," dedi, haberleşme cihazına bir göz atarak. "Şu güreş etkinliğine geç kalmayalım."

Nova ona bakakalmıştı.

Vay be. Onu öpmeye kalkmıştı ve *Adrian onu reddetmişti.*

Demek reddedilmek böyle bir histi.

Tepeden tırnağa utanç içindeydi ve Adrian'ın ona bakmama konusundaki kararlı tutumundan dolayı da minnettardı. Böylece kendine gelip, yaşadığı hayal kırıklığını içine gömebilirdi.

Derine, ta diplere hem de.

O kadar derine gömmeliydi ki, böyle bir şeyin hiç olmadığına kendini ikna edebilmeliydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Nova hangisinin daha umut kırıcı olduğundan emin değildi.

Zamanında parkta onu öpmeye kalkışan Adrian'ın, Nova'nın bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi davranan Adrian'a dönüşmesi mi?

Yoksa As'ın Miğferi'nin açılamaz bir kutunun içine kapatılmış olması mı?

Nova genel olarak soruları sevmezdi ama kromdan kutuya odaklanmayı daha az rahatsız edici bulduğundan, eser deposunun önündeki masasında tüm sabahı bunu düşünerek geçirmişti.

Açılamaz bir kuytu nasıl açardınız?

Yok edilemez bir malzemeyi nasıl yok ederdiniz?

Kromu güvenli bir şekilde aşıp As'ın Miğferi'ni hapsedildiği yerden çıkaracak kadar güçlü olan şey ne olabilirdi?

Nova hâlâ cevabı bilmiyordu ama kimin bildiğini biliyordu: Kaptan Krom. Kutuyu o yapmıştı. Nasıl açılacağını da biliyor olmalıydı. Nova bu sırrı açık etmesi için ona ne demesi gerektiğini bilemiyor olsa da, denemek zorunda olduğunu biliyordu.

As tamamen yok olup gitmeden önce.

Kapatan Krom'la çok uzun, çok zekice, çok hayali bir sohbetin derinlerine dalıp gitmişti ki asansörün kapıları bir zil sesiyle birlikte açıldı ve ikinci bilmecesi asansörden indi. Nova oturduğu yerde irkildi. "Adrian?"

Adrian aceleyle yaklaşırken adeta parmaklarının ucunda zıplıyordu. "*Buradaymış*," dedi neşeyle.

Nova gözlerini kocaman açarak ona baktı. Adrian'ın neden bahsettiğini bilmesi gerektiğini hissediyordu ama miğferden başka bir şey düşünemiyordu.

"Anlamadım..."

"Kanıt incelemesi yapıldıktan sonra tünellerden toplanan her şeyin atıldığını düşünmüştüm ama bu sabah olay yeri inceleme biriminin başkanıyla konuştum ve bana her şeyin *buraya* getirildiğini söyledi. Bir soruşturma kapanana dek hiçbir şeyi atmıyorlarmış. Yani bu durumda anarşistlerin tüm eşyaları muhtemelen bir yerlere yığılmış, etiketlenip sınıflandırılmayı..." Elini kasaya doğru salladı, "...ya da işte burada her ne yapılıyorsa onun yapılmasını bekliyorlar."

Nova gözlerini ona dikmişti. "Winston'ın kuklası."

Dirseklerini masanın üzerine dayayan Adrian ona doğru eğildi. "Üstüne bastın. Ayrıca hem Konsey'den hem de Winston'ın danışmanından onay aldım. Bilgi paylaşımına karşılık kuklasını alabilir; tabii önce Şipşak kuklada gizli ya da sihirli bir güç olmadığından emin olduktan sonra."

Winston'ın kuklası. Bilgi karşılığında almak istediği eşyası.

Nova yutkundu. "Bu çok iyiymiş."

"Şipşak burada mı?"

O sırada dosya odasının kapısı açıldı ama gelen Şipşak de-

ğil Callum'du. Adrian'ı gördüğü an donup kaldı. "Hadi canım! Eskiz kanlı canlı karşımda! Ben çok büyük hayranınım."

"Öyle mi, teşekkür ederim," dedi Adrian, uzatılan eli şaşkın bir ifadeyle sıkarken.

Nova bir ona, bir diğerine bakıyordu. "Şey... Adrian, Callum. Callum, Adrian."

"Bir şeyler bakmaya mı geldin buraya?" diye sordu Callum. "Çok hoşuna gideceğini düşündüğüm bir tüy kalemimiz var."

"Öyle mi?" dedi Adrian ama konuyu hiç uzatmadı. "Hayır, teşekkür ederim. Bana Anarşistlerin barındıkları metro tünellerinde ele geçirilen tüm malzemelerin burada bulunduğu söylendi?"

"Doğrudur, arka tarafta bir depo odası mevcut. Ama sizi uyarıyorum, ortalık berbat durumda. Yapılacak işler listemde oranın düzenlenmesi vardı aslında ama..." Callum omuzlarını silkti. "Hey, belki beraber yapabileceğimiz iyi bir iş olabilir bu, ne dersin?"

Nova ilk başta Callum'un kendisine söylediğini anlamadı. Sonra yerinden ok gibi fırladı. "Tabii. Çok iyi olur. Eğlenceli bir işe benziyor."

Callum, Adrian'a döndü. "Aslında ilk olarak iznin olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor ama... Ne saçmalıyorum, değil mi? Tabii ki ne istersen görebilirsin. Haydi arka tarafa geçelim." Kolunu sallayarak Adrian'ı çağırdı.

Adrian yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle Nova'ya baktı ve Callum'u takip etti.

"Bir saniye," dedi Nova. "Ben de gelebilir miyim?"

Callum bir kahkaha attı. "Şu kız yok mu! Merakını dindirmek mümkün değil!"

Bunu evet olarak yorumlayan Nova, masasındaki "Hemen Döneceğim" yazılı plakayı çevirdi ve arkalarından fırladı. Callum deponun ön taraflarında ilerlerken, tıpkı Nova'nın ilk geldiği gün yaptığı gibi Adrian'a da gördüklerini anlatıyordu. En sonunda arka köşede, duvarları tavana kadar erişmeyen ayrı bir odaya ulaştılar.

Callum kapıyı iterek açtı. "Pekâlâ, siz ikiniz eğlenmenize bakın. Ben Şipşak'a geldiğini haber vereyim."

Nova kapının eşiğinde Adrian'ın yanında dikilmiş, ağzı bir karış açık kalmıştı. Kendi eşyalarını ve ailesine ait nesneleri onların kıymetini bilmeyen ve onları sevmeyen Muhaliflerin elinde görünce hüzünleneceğini tahmin etmişti.

Ama hüzün değil, coşku hissediyordu.

Biraz da rahatlamıştı.

Adrian'ın bu yığının içinde bir şey bulma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Adrian omuzlarını yan çevirerek, yukarı kadar uzanan iki sıra rafın arasından bedenini odaya sığdırmayı başardı. "Şaka yapmıyormuş, değil mi?"

Nova da peşinden odaya girdi. Sanki Muhalifler tünellerde buldukları her şeyi toplayıp buraya getirmiş ve hiç umursamadan boşaltıp gitmişlerdi. Gerçi gözleri bu karmaşaya biraz alıştıktan sonra ucundan kıyısından da olsa bir düzenleme çabasına girilmiş olduğunu fark etti. Honey'nin pullu elbiseleri ve ipek fularlarıyla dolu sevgili gardırobu bir duvara dayanmış duruyordu, aynı zamanda Leroy'un bornozunu ve içinden Nova'nın giysilerinin taştığı bir çöp torbasını da gördü. Mücevherler, ayakkabılar ve neredeyse tamamı Honey'ye ait olan benzer diğer aksesuarlar yakındaki bir alışveriş arabasının içine rastgele atılmıştı. Leroy'un pek sevgili güve

yemiş koltuğunun da aralarında bulunduğu mobilyalar çoğunlukla orta kısımda, dengesiz biçimde üst üste yığılmıştı. Elektrikli çay makinelerinden konserve açacaklarına kadar çeşitli pratik ev eşyaları raflara gelişigüzel sıralanmıştı. Hatta bir süpürge bile vardı ama Nova tünellerde kimsenin süpürge kullandığını hatırlamıyordu.

Yok, bir seferinde Ingrid'i elinde bir süpürgeyle bir sıçanı kovalarken görmüştü.

Adrian dar koridordan ilerledi ve Nova onun dikkatini çekenin ne olduğunu hemen fark etti. Uzun bir masanın altında büzüşmüş, parlak renkli bir çadır vardı. "Kuklacı'nın bazı eşyaları burada anlaşılan," dedi Adrian ve buruşuk naylon kumaşın içini karıştırmak üzere çömeldi.

"Harika," dedi Nova, azıcık bir heyecan belirtisi bile göstermeyi başaramadan. Tünellerin kokusu dört bir yanını sarmıştı ve haftalardır yeryüzünde yaşadıktan sonra bunun ona hatırlatılmasından nefret etmişti. O gün kendisinden koparılanlar arasında geri almak isteyeceği eşyalar olmasına rağmen, o yer altı hapishanesinden kurtulduğu için üzülmediğini kendine itiraf ediyordu.

As'ı geride bıraktığı için üzgündü ama çıkıp gitmiş olduğu için üzgün değildi.

"Son zamanlarda Anarşistler hakkında biraz araştırma yaptım," dedi Adrian. Çadırın arkasında plastik bir mutfak seti oyuncağı buldu ve küf kaplı dolap kapaklarını tek tek açmaya başladı. "Winston Pratt'ın babasının bir oyuncak imalatçısı olduğunu biliyor muydun?"

Nova gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi ve bu doğruydu. Winston hakkında ya da onun Kuklacı olmadan önce kim olduğu hakkında çok az bilgisi vardı.

"Kesin olarak bilmiyorum ama içimden bir ses bu kuklanın gerçekten de Winston'ın babası tarafından yapılmış olabileceğini söylüyor. Bu kadar bağlı olması ancak o zaman insanın aklına yatar, öyle değil mi?"

Nova cevap vermedi. Bir dizi rafın arkasına tıkıştırılmış bir masa gözüne ilişmişti.

Kendi masası.

"Ama asıl hikayesini öğrenemedim," diye devam etti Adrian. "Ya da Fobi'ninkini. Hatta Fobi hakkında *hiçbir şey* öğrenemedim."

Nova yine Honey'nin giysileriyle dolu askıları kenara iterek masaya giden yolu açtı. "Çok tuhafmış," dedi yarım ağızla. Oysa kendisi de Fobi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Onunki gibi bir gücü olan, insanlığın en büyük korkularına dibine kadar gömülmüş birinin geçmişini bilmeyi pek de istemezdi zaten. Fobi'nin bazen az buçuk normal göründüğü zamanları hatırlıyordu. O cüppenin altında normal bir adam olabilirmiş gibi geldiği olmuştu. Sessiz ve yalnız, tuhaf bir mizah anlayışı ve üstü kapalı hırsları olan bir adam.

Eskiden kimdi? Nasıl böyle birine dönüşmüştü?

Fobi bu sırları açığa vurduysa bile, Nova'nın haberi yoktu.

"Ama Honey Harper hakkında çok şey öğrendim," dedi Adrian kıkırdayarak. Nova dönüp baktığında, onu üzerine "abur cubur" yazılmış karton bir kutuyu karıştırırken gördü. "Buranın yaklaşık seksen kilometre güneyinde bir çiftlikte büyümüş. İddia ettiğine göre on iki yaşındayken bir yabanarısı kovanına basmış. Arıların iğneleri onu anafilaktik şoka sokmuş ve kendinden geçmiş. Saatler sonra uyandığında davul gibi şişmiş."

"Bir saniye, bunları *kendisi* mi anlattı?" diye sordu Nova.

"Hı-hıh. Anarşist devriminin başladığı zamanlarda bir gazeteye röportaj vermiş."

Nova kaşlarını çattı. Honey'yi davul gibi şiştiğini itiraf ederken hayal etmek çok güçtü.

"Ama," diye devam etti Adrian, "malum olduğu üzere hayatta kalmış ve kovanın kraliçe arısının ayakkabısının altında ezilmiş olduğunu fark etmiş. Bunun sonrasında tüm kovan onun kontrolüne girmiş." Başını kaldırıp Nova'ya baktı. "İşte ben buna hikâye derim."

"Niye herkesin hikayesi hep travmatik olur ki?" diye mırıldandı Nova. Masaya uzandı ve çekmeceyi açtı. Kalbi hızlanmıştı. Karşısına çekmecenin içinde yuvarlanan bir tornavida takımı çıktı. Bunlar onun ilk aletleriydi, henüz dört yaşındayken As tarafından bir yerlerden yağmalanıp getirilmişti. Bir tanesinin sapını sevgiyle okşadı. O ana dek bunları özlediğinin farkına varmamıştı.

"Siyanür'ün de hüzünlü bir hikâyesi var," dedi Adrian.

Nova hafifçe yanağını ısırdı. Leroy'un hikâyesini daha önce dinlemişti. Lisede arkadaşlarının zorbalığından mağdur olan bir çocukmuş ve bir gün kimya dersinden sonra onu yine sıkıştırmışlar. Bir süre sonra ipin ucu kaçmış ve ona açık açık saldırmaya başlamışlar. Yalnızca tekme tokatla değil, ellerine geçirdikleri kimyasalları ve asitleri de üzerine döküyorlarmış.

Leroy bu hikâyeyi anlatırken, laboratuvar dersindeki ortağını tuvalette kıstırdığı bölüme geçmeyi ve onun yüzünü nasıl sonsuza dek Leroy'unkinden bin beter hale getirdiğini anlatmayı daha çok severdi. Nova, Leroy'un bu esnada nasıl kıkırdadığını hatırlıyordu ama bunun ikisi için de komik olduğunu hiç düşünmüyordu.

"Bazen," dedi Adrian, duygusuz bir ses tonuyla, "bir insanın neden Anarşinin Asi'na katılabileceğini aklım almıyor. Neden Anarşistlerin yaptığı korkunç eylemleri yapar ki birisi?"

Nova hırsla dişlerini sıktı.

"Ama sonra başlarına gelenleri duyuyorum ve... Ne bileyim? Bazen bunu yapmaları akla yatkın gelebiliyor. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Nova, Adrian'ın hâlâ kuklayı aramakla meşgul olduğunu görünce, elindeki tornavidaları çaktırmadan kemerindeki bel çantasına tıkıverdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Kuklayı bulamadım ama bunların ne olduğunu biliyor musun?" Adrian, kenarları tırtıklı disklerle dolu bir ayakkabı kutusunu kaldırıp ona gösterdi.

Nova'nın gözleri kocaman açıldı.

Adrian onun cevap vermesini beklemedi. "Kâbus'un fırlatma yıldızları. Isıya duyarlı olduğunu tahmin ediyorum ya da belki harekete duyarlıdır? Bilemiyorum ama başımıza çok dert açtıklarını hatırlıyorum. Ne bela silahlardı bu küçük şeyler." Kutudan bir tane alıp her iki tarafını da incelemek için tersini çevirdi. "Nasıl çalıştıklarını hep merak etmişimdir. Bunları araştırma geliştirme bölümüne götürsek iyi olur."

"Ben hallederim," dedi Nova hemen. "Benim buradaki işim bu, biliyorsun. Eşyaları tasnif etmek, neyin işe yarar olabileceğini tespit etmek, doğru kişilerin eline ulaştığından emin olmak. Bugün mesaim bitince götürürüm."

Adrian yıldızı kutuya geri bıraktı ve kutuyu da bir masanın üzerine koydu.

Nova derin bir nefes verdi. "En azından artık ondan en-

dişelenmemize gerek yok, öyle değil mi? Diğer Anarşistler zaten yeterince korkutucu ama Kâbus'un icabına bakıldığından eminim."

"Galiba," dedi Adrian.

Nova kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek o galiba?"

Adrian omuz silkti. "Öldüğünü kesin olarak kanıtlayamadık."

Nova'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Ne?"

Adrian ucuz sihirbazlık numaraları ve plastik parti eşyalarıyla dolu bir sandığı kurcalamaya başladı. "Cesedi ya da öldüğüne dair herhangi bir kanıt bulunamadı."

"Tamamen *imha oldu* da ondan," dedi Nova, olması gerekenden daha yüksek bir sesle. "Fünye'nin bombası onu yok etti. Geriye hiçbir şey kalmamış olmasına şaşırmamalı!"

"Olabilir. Evet, patlama çok büyük hasara yol açtı ama geriye hiç mi bir şey kalmaz? Ceset parçaları, kan..."

Nova kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Bunca zamandır, haftalardır en azından bu konuda kendinden çok emindi. Yalnızca bu konu gerçekten yolunda gitmişti. Kendi ölümünü tezgahlamıştı. Muhalifler, Kâbus'un öldüğüne inanmışlardı. Soruşturmayı kapatmışlardı. Endişelenmesi gereken konulardan biri ortadan kalkmıştı ve o da bundan çok memnundu.

Gel gelelim Adrian buna inanmamış mıydı?

"Ama kimse o patlamadan sağ kurtulamazdı."

"Sen kurtuldun."

Nova donakaldı.

"Bomba patladığında oradaydın."

"Ben... Ben tam orada değil, karşı tarafındaydım," dedi Nova fısıldayarak. "Önümdeki dev metal varil sayesinde kurtuldum."

Adrian'ın dudakları bir kez daha yukarı doğru kıvrıldı, Nova onunla dalga geçtiğinin farkındaydı. "Biliyorum. Muhtemelen haklısın. Büyük ihtimalle ölmüştür. Ben yalnızca... Bazen merak ediyorum."

"Etme."

Adrian güldü ama sonra hemen ciddileşti. Karton kutuyu masanın altına iterek ayağa kalktı. "O gün neler olduğunu senle hiç konuşmadık."

Nova'nın nabzı bir anda hızlandı ve birden kendini Cosmopolis Park'ın o ücra köşesinde buldu. Adrian onun öldüğünü zannederek ne kadar üzüldüğünü anlatıyordu ve yakınına sokuldukça Nova'nın nefes alış verişleri hızlanıyordu. "Bu konu hakkında konuşmak *ister* misin?" Gözleri Nova'nın üzerindeydi.

Boynundan yukarı bir sıcaklık yükseliyordu ve yanakları alev alev yanmaya başladı. Bunun hakkında konuşmak istiyor muydu?

Hayır, hem de hiç.

O gün hiç yaşanmamış gibi yapmak istiyordu. En baştan başlamak istiyordu.

Onun yine kendisini öpmeye çalışmasını istiyordu çünkü bu kez kaçmayacaktı.

"Şey... Affedersin," dedi Nova dudaklarını ıslatarak. "Galiba ben yalnızca korkmuştum."

Bu doğruydu. *Hâlâ* da doğruydu. Korkuyordu. Adrian Everhart için, bir Muhalif için bu duyguları taşıyor olmaktan korkuyordu. Onun düşmanı olduğunu kendine kaç kez hatırlatsa da bundan kaçamamaktan korkuyordu.

Şu an dahi, *yalnızca* As kendisinden bunu istediği için ona yakınlaşamaya çalışmadığını bilmek onu korkutuyordu. Her

şey bir yana, As'ın ondan istediği zaten en başından beri içinden gelenle tam olarak aynı şeydi.

"Tabii ki korkmuştun," dedi Adrian. "Hele *benim*, ödüm kopmuştu."

"Gerçekten mi?"

"Ama sen benden daha cesur çıktın. Ben tamamen donup kaldım ama sen..." Adrian sözünün devamını getirmedi.

Nova şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. *O* mu cesurdu? *Adrian* donup kalmış mıydı?

"Yine de, Fünye her ne kadar bir cani olsa da, senin için kolay olmadığını biliyorum. Birini öldürdün ve..." Onu teskin etmek istercesine iki elini birden kaldırdı ama Nova üzgün değildi. Şaşkındı. "Yapman gerekeni yaptın ama bu gerçekten kolay iş değildi. Ben sadece... Yani bu konu hakkında konuşmak istersen, benimle konuşabileceğini söylemek istedim."

"Fünye'yi öldürmem hakkında mı?" dedi Nova, düşüncelerini yeniden toparlarken.

Nova tam onunla öpüşmenin eşiğine geldiğini düşünürken, Adrian ondan birini öldürmesi hakkında konuşmasını istiyordu.

"Kusura bakma," dedi Adrian. "Belki de hiç çenemi açmamalıydım. Ben sadece düşündüm de..."

"Yo, sorun değil. Yani... Bana istersem travma desteği verebileceklerini söylediler ama ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." İhtiyacı olsa da en derindeki düşüncelerini Muhalif bir psikoloğa dökecek değildi. "İşin aslı şu ki Fünye'yi öldürmek çok da zor bir şey değildi." Nefesini bıraktı ve Adrian'a iyice sokulmaya çalıştı ama aralarında çok fazla ıvır zıvır vardı. Bir sürü eşya, valiz... Tüm geçmişi ayaklarının dibin-

de yatıyordu ve Nova bir türlü bunları aşamıyordu. "Hem de hiç zor değildi. Tüm o insanlara zarar veriyordu ve çok daha fazlasına da zarar verecekti." Avuçlarının içi terlemeye başlamıştı, bakışlarını Adrian'ın gözlerinden ayırmadan, daha o zaman bile gerçek olduğunu bildiği gerçekleri ona anlatmaya zorladı kendini. "*Sana* zarar verecekti."

Adrian'ın yüzüne büyük bir hayret ifadesi yayıldı. "Nova..."

Nova başını çevirdi, Adrian'ın ona öyle bakması kalbini pır pır ettirmişti.

"*Nova.*"

Başını kaldırıp baktığında, Adrian ağzı kulaklarında sırıtıyordu. Nova'nın arkasındaki bir şeyi işaret ediyordu.

Nova dönüp baktı. Sonra omuzları düştü.

Winston'ın kuklası Hettie, Nova'nın eski masasının üstündeki rafların en tepesine tünemiş, tahta ayaklarını raftan aşağı sarkıtmış ve konuşmalarını en başından beri dinliyormuş da içi acımış gibi hüzünlü gözlerle onları izliyordu.

Nova isyan etmemek için kendini zor tuttu. "Harika."

Adrian kuklayı aldıktan sonra depodan çıktılar ve Şipşak'ı şifalı özellikleri olan eserlere ayrılmış bölümde Callum'la konuşurken buldular.

"Kesinlikle savunma bölümüne gitmeli," diyordu Callum, ince bir zincire asılmış kalın, siyah bir kolyeyi tutarken.

"Katılmıyorum," dedi Şipşak, elindeki etiketleyiciye boş etiketleri yüklerken. "Buraya ait, diğer şifalı nesnelerin yanında olmalı."

"Tamam da *şifalı* değil ki," dedi Callum.

"Hastalıklardan koruyor," dedi Şipşak.

"Doğru, hasta olmamanı sağlıyor ama hastalanmışsan bir etkisi yok. Bu önleyici. Savunma amaçlı bir tedbir. *Savunma.*"

"Affedersiniz?" dedi Adrian, dikkatlerini çekerek.

Callum kollarını iki yana açtı. "Nova, söylesene! Zindelik Tılsımı şifalı mıdır, yoksa savunma amaçlı mı?" Kolyeyi kaldırıp ona gösterdi. Büyük, yuvarlak kolye ucu zincirde sallanıyordu. Eski görünüyordu, hatta antik. Üzerindeki sembolde açık bir avucun içine kıvrılmış bir yılan vardı.

Nova başını iki yana salladı. "Kusura bakma Callum. Hiç duymadım."

Callum'un omuzları düştü. "Peki. Çoğunlukla zehirlere ve hastalıklara karşı kullanılır ama bir kaynakta da bir dâhinin yaptığı güç emme saldırısına karşı kullanıldığı yazıyor."

"İyiymiş," dedi Adrian. "Bakabilir miyim?"

Callum kolyeyi ona uzattı. "Yıllardır şifalı eserler bölümünde duruyor ama çok mantıksız."

"Tamam Callum, tamam," dedi Şipşak ve bir rafın kenarına etiket bastı. "İstediğin rafa koy. Merhaba Adrian. Anarşistlerin odasına bakıyormuşsun. Aradığını bulabildin mi bari?"

"Aslına bakarsan..." Adrian kuklayı kaldırıp ona gösterdi. "Bunu dışarı çıkarmama izin var mı?"

Şipşak etiketleyiciyi bıraktı ve kuklayı ondan aldı. Başındaki gözlüğünü gözüne indirip kuklayı her açıdan inceledi. Uzunca bir sessizlikten sonra Hettie'yi Adrian'a geri verdi. "Sadece bir kukla," diye teyit etti. "Hiçbir sıra dışı özelliği yok. Depodan çıkarmana izin veriyorum. Callum, bunu veritabanına not alır mısın lütfen?"

"Çok teşekkür ederim," dedi Adrian. Kolyeyi Callum'a teslim ederken bir an duraksadı. Tasarımı daha yakından incelerken alnı kırıştı.

Nova da biraz daha yakından bakarak Adrian'ın dikkatini çekenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama görebildiği kadarıyla kocaman, çirkin bir madalyondu. İnsanı hastalıktan koruyabilme özelliği vardı sadece. Ne dereceye kadar etkili olduğunu merak etti. Soğuk algınlığından mı? Vebadan mı? İkisinin arasındaki her şeyden mi? Madem öyle, neden hastanede değildi de burada tozlanmaya bırakılmıştı?

"Bunu da çıkarabiliyor muyuz?" diye sordu Adrian.

"Elbette," dedi Callum. "Ama geri getirdiğin zaman..." Şipşak'a keskin bir bakış attı. "Onu savunma bölümüne koyacağım."

Şipşak elini sallayarak onları başından savdı. "Siz formu doldurmayı unutmayın da Bay Everhart," dedi. "Nova size yardımcı olur."

Nova gergin bir şekilde gülümsedi. "Bu taraftan."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Winston Pratt, iki eliyle tuttuğu kuklanın hüzünlü yüzüne bariz bir kayıtsızlıkla bakıyordu. Adrian bu kuklayı ona getirirken ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Pratt'ın danışmanı da yanlarında bulunmak için ısrar etmiş, bir hasta için anlam ifade eden böylesine duygu yüklü eşyaların hem olumlu *hem de* olumsuz duygu patlamalarına neden olabileceğini belirtmişti. Bu yüzden de Adrian esrik çığlıklara ya da yürek paralayıcı ağlamalara kendini hazırlamıştı. Ama böylesine bir tepkisizliğe hazır değildi.

Winston kuklayı elinde evirip çevirirken kafası karışmış gibiydi. Kuklanın yüzünü inceliyordu ama Adrian bunu ne amaçla yaptığını çözememişti.

"Ee!?" dedi Adrian en sonunda sabrı taşınca. Danışman ona hoşnutsuz bir şekilde baktığında ise umursamadı. "Senin Hettie bu, değil mi?"

"Evet," dedi Winston Pratt. "Hettie bu." Başparmağıyla boyayı kazımak istercesine kuklanın yanağındaki siyah gözyaşı damlasını ovaladı. Bir işe yaramadı. Kuklayı iki eliyle tutup göz hizasına kaldırarak fısıldadı. "Buna bana *sen* yaptın."

Adrian danışmana bir bakış attı. Kadın kaygılı görünüyordu, sanki sorun gördüğü ilk an müdahale etmeye ve Winston'ın dikkatini daha neşeli konulara yöneltmeye hazır gibi bir hali vardı. Boğazını temizleyerek ona doğru ufak bir adım attı. "Hettie size ne yaptı Bay Pratt?"

Winston şaşkınlıkla kafasını kaldırdı, sanki onların orada olduklarını unutmuştu. Sonra dudakları öfkeyle büzüldü. "Hettie bir kukla," dedi ve kuklayı sertçe sallamaya başladı. "Ona yaptırılmayan hiçbir şeyi yapamaz."

Danışman gözlerini kırptı. "Evet," dedi ağır ağır, "ama siz demin dediniz ki..."

"Onun sembolize ettiği şeyden bahsediyorum," dedi Winston. Kayıtsızlığı yok olmuştu ve birden yüzüne öfkeli bir ifade yerleşti. Kaşları çatıldı, gözleri alev alev yanmaya başladı. Kesik kesik nefes alıyordu. "Onun yaptığı şeyden!" Bir çığlık atarak kolunu kaldırdı ve kuklayı fırlattı. Kukla tak diye duvara çarpıp yere düştüğünde kolu bacağı dört bir yana döndü.

Adrian donup kalmış bir halde olanları izlerken acaba bir iki saat sonra mı gelsem diye düşündü.

Ama sonra Winston derin bir nefes aldı ve bön bön güldü. "Bunu yapmak istememiştim." Adrian'a baktı. "Lütfen onu bana geri verir misin rica etsem?"

Danışman bu isteğe karşı çıkmayınca Adrian kuklayı yerden aldı. Winston onu kaptı ve bir süre daha başparmağıyla gözyaşını silmeye çalıştı. Sonra sinirle ofladı ve kuklayı yan tarafına yatırdı.

Yeniden Adrian'ın gözlerine baktı ve biraz hüzünle omuzlarını silkti. "Öfkemi zavallı Hettie'den çıkarmamalıydım," dedi, kuklanın kabarık turuncu saçlarını okşayarak. "Bu onun hatası değildi."

Adrian ne tepki vereceğini bilemeyerek kendini gülümsemeye zorladı. Tam on saniye bekledikten sonra onun gözlerinin içine baktı. "Ee?"

"Ne ee'si?" dedi Winston.

Adrian sinirden yumruğunu sıkmasına engel olamayınca belli etmemek için elini cebine soktu. "Seninle bir anlaşma yapmıştık. Kuklaya karşılık bilgi. Bana annemi kimin öldürdüğünü söyleyeceğine söz vermiştin."

Winston dilini şaklattı. "Yo, yo. Ben sana bilmek isteyeceğin bir şey söyleyeceğime söz vermiştim."

Adrian'ın eli daha da kasıldı, artık tırnaklarının avuçlarına battığını hissediyordu. Bir Anarşist'e güvenilmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Bunu bilmeliydi.

Tam yerinden fırlayıp kuklayı Winston'ın elinden kapmaya hazırlanıyordu ki, Winston alaycı ve gıcık bir biçimde gülümsemeye başladı. "Ben de sana bilmek isteyeceğin bir şey *söyleyeceğim*. Hem de çok isteyeceğin bir şey."

Adrian nefesini tuttu.

"Bana Fünye'nin Kâbus'u öldürdüğünü gördüğünü söylemiştin," dedi Winston. "Sen de *oradaymışsın*. Ama korkarım genç Efendi Everhart, yanılıyorsun." Gözleri keyifle ışıldadı. "Bizim kıymetli minik Kâbusumuz gayet hayatta."

Adrian ilk önce Konsey üyelerinin ofislerine gitti ancak sadece Kara Işık'ı yerinde bulabildi. Onun da diğerleri kadar yüksek rütbeli olduğunu düşünerek konuyu ona anlatabileceğini düşündü. Ama hayır, önce babalarıyla konuşmalıydı. Kâbus'u arama meselesini biliyorlardı. Neden bunun onun

için bu kadar önemli olduğunu biliyorlardı.

Ancak Prizma'nın dediğine göre Kaptan Krom ve Korku Bekçisi, Gatlon Şehri Gıda Güvenliği Dairesi'nin başkanıyla yemeğe çıkmıştı ve ertesi güne kadar ofislerine uğramaları beklenmiyordu. Adrian ısrar etse de kadın ona yemeğe nereye gittiklerini söylemedi. Bu bilgiyi *onunla* bile paylaşmasının uygun olmayacağını anlattı özür dilercesine.

Adrian da yol boyu sinirden dişlerini gıcırdatarak eve döndü.

Adrian, giderek sinirlenen danışmana rağmen onu ikna etmeye çabalasa da, Anarşistlerin kim bilir kaç tane eşyasını rüşvet olarak önerse de Winston Pratt başka bir şey söylemeyi reddetmişti. Pratt yoldan çıkmamıştı. Vermeyi planladığı bilgiyi paylaşmış ve sonrasında ağzı mühürlenmişti. Hatta kararlılığını vurgulamak için, eliyle dudaklarına fermuar çektiğini bile göstermişti.

Daha fazlasını bildiğini ama paylaşmayı reddettiğini bilmek çok *sinir bozucuydu.* Danışmanın bir şey demeyeceğini bilse, Adrian kesin Pratt'in kafasına birkaç tane indirmişti.

Kâbus yaşıyordu.

Biliyordu. En başından beri, bir şekilde *biliyordu.* O patlamada ölmemişti. Onların dikkati parkta patlayan bombalarla dağılmışken sıvışmıştı. Hâlâ serbestçe dolaşıyordu.

Onu bulmak için bir şansı vardı. Annesinin katiliyle bağını bulması için bir şansı vardı.

Yaklaşık iki saattir salonda volta atıyordu ki nihayet dış kapının açıldığını duydu ve Hugh'un taşkın kahkahası evin içini doldurdu. Adrian girişe koştu. Babalarının ikisi de gülüyordu ama Adrian'ı gördükleri an gülmeleri kesildi.

"Kâbus yaşıyormuş," diye patlayıverdi Adrian. "Winston

Pratt teyit etti. Fünye tarafından öldürülmemiş. Hâlâ dışarıda dolaşıyor!"

"Bi'dur, bi'dur," dedi Hugh, ellerini kaldırarak. "Sakin ol."

Adrian derin bir nefes aldı. Babaları üstlerini çıkarırken yeniden konuşmaya başladı. "Geçen gün Winston Pratt'le konuştuğumda bir anlaşmaya varmıştık. Ben ona kuklasını götürdüm, o da benim sorduğum soruya cevap verdi."

"Evet biliyoruz," dedi Simon. "Bizim onayımızı almıştın zaten."

"Doğru," dedi Adrian. "İşte bugün ona kuklasını verdim ve o da bana Kâbus'un ölmediğini söyledi. O kız bizi kandırmış!"

İkisi birden yün ceketlerini kollarına atmış, ona bakıyorlardı.

"Peki," dedi Simon, "bunu tam olarak nereden biliyormuş?"

Adrian eliyle saçlarını düzeltti. "Bilmiyorum. Başka bir şey söylemedi ama kendinden çok emindi."

"Aylardır hapiste," dedi Hugh, "ve dışarıyla hiçbir bağlantısı yok. Kâbus'un ölüp ölmediğini bilmesine imkân yok."

"Kusura bakma Adrian ama Hugh haklı. Sadece senin, hepimizin dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Klasik kötü taktikleri. Bizi bir tarafta bir şeyle ilgilenmeye gönderip, kendileri diğer taraftan saldırmak için planlar yaparlar. Akdiken'le diğer Anarşistleri bulmaya odaklanmalıyız, bir hayaletin peşinden koşmaya değil."

"Ama hayır..." Adrian lafın gerisini getirmedi. Gözleri ikisi arasında gidip geldi ve acıma duygusunun iğnesini yüreğinde hissetti. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Onlara inanmak istemiyordu ama Winston Pratt'in gerçeği söylediğine neden inandığını da açıklayamıyordu.

Çünkü söylediklerinin gerçek çıkmasını istiyorsun, diye fısıldadı içinden bir ses. Kendi sinir bozucu bilinçaltıydı bu.

Bu doğru değilse, annesinin katilinin izini yine kaybetmiş demekti. Elinde yalnızca diğer Anarşistlerin bir ihtimal, çok küçük bir ihtimal bir şeyler biliyor olabileceği umudu kalıyordu. Tabii onları da bulurlarsa.

Diğer taraftan işe yaramaz bir kötü tarafından kandırılmış olduğu anlamına da gelirdi bu. Tünellere gitmiş, eserler deposunu araştırmıştı. Hiçbir şey elde edemediği aptalca bir hareket miydi şimdi bu yaptığı?

"Üzgünüm," diye söze girdi Hugh fakat Adrian elini sallayarak onu susturdu.

"Boş ver. Onun beni yönlendirmesine izin vermeden önce bunları düşünmeliydim. Ben yalnızca..."

"Söylediklerinin gerçek olmasını istedin," dedi Hugh. "Seni anlıyoruz."

"Ehi yani..." Adrian boğazını temizledi. "Sizin yemek nasıldı?"

Hugh merdivenlere doğru yönelirken Adrian'ın sırtını sıvazladı. "Uzun."

"Amaaa," dedi Simon, elinde görünmez halde tuttuğu karton bir kutuyu ortaya çıkararak, "sana cheesecake getirdik."

Ufak bir teselli olsa da Adrian bunu kabul etti.

Bir elinde tatlı, diğer elinde çatalla bodrum kattaki odasına inen merdivenlere yöneldi. Bodrum katı hayli genişti ama tadilatı tam anlamıyla bitmemişti çünkü babaları esas olarak üst katlara odaklanmıştı. Adrian bu katın tek hâkimiydi. Ama bu hâkimiyet de yalnızca eski aksiyon figürleri ve Anarşi Çağı'ndan önce epey üretken olan çizerlerin elinden çıkma en sevdiği çizgi romanlarla doldurduğu birkaç

rafla sınırlı kalmıştı. Bunların dışında yatağı, masası, ufak bir kanepe ve bir oyun konsoluyla televizyon vardı. Lüks sayılmazdı ama ona aitti.

Kendini kanepeye bıraktı. Onu kimin daha büyük bir hayal kırıklığına uğrattığından emin değildi. Kâbus'un hâlâ hayatta olabileceğine ihtimal dahi vermek istemeyen babaları mı, yoksa büyük olasılıkla yalan söyleyen ve neredeyse hiç yararı olmayan bir bilgi yumurtlayan Winston Pratt mı? Yoksa, ona inanan kendisi mi? Babalarının mantıklı sözlerine rağmen *hâlâ* ona inanan kendisi.

Birkaç lokma cheesecake yedi ancak tadını alamıyordu. Aklında yine lunaparktaki kapışma vardı: Fünye'nin bombayı Kâbus'a attığı ve Adrian'ın onun kurtulma çabasını gördüğü an.

Çabalamış ve başaramamış mıydı? O zaman da emin olamamıştı, şimdi de olamıyordu. Tek bildiği, ne cesedini ne de parçalarını bulabildikleriydi.

Sadece maskesi bulunmuştu.

Peki bunun ne önemi vardı? Winston haklıysa ve Kâbus hayattaysa, Adrian'ın onu bulması söz konusu değildi. Elinde araştırabileceği hiçbir ipucu yoktu. Takip edebileceği en ufak bir başlangıç noktası yoktu. Metro tünellerinden çıkartılan bütün o eşyaları kurcalayabilirdi ama bunun düşüncesi bile başına ağrılar girmesine yetiyordu. Hem soruşturmacılar faydalı bir şey bulamadılarsa, kendisinin bulabileceğini nereden biliyordu?

Adrian kekin yarısını didikledikten sonra kalkıp masasına gitti. Bir kurşunkalem bulana dek etrafı karıştırdı.

Bir süre çizim yapacaktı. Düşüncelerini toplamak için ya da en azından susturmak için bunun her zaman faydası olmuştu.

Raftan spiral ciltli bir defter bulup masaya oturdu ve boş bir sayfa açtı. Kalemin parmaklarına rehber olmasına izin verdi. Kâğıda çizdiği rastgele karalamalar ve gölgeler sonunda bir şekil almaya başladı:

Fazla büyümüş eğreltiotları, yosunla kaplı basamaklar, Geri planda cüppeli bir figür...

Birden içini öyle şiddetli bir ürperti sardı ki kalem sayfanın ortasına cart diye bir çizgi çekip manzarayı bozdu. Adrian oturduğu yerde doğruldu. Figürün arkası dönüktü ve Adrian'ın bilinçaltı bir an için ona çocukken kâbuslarını dolduran canavarın imgelerini hatırlattı. Bu dehşet anlarını aklına getirmeyeli yıllar olmuştu ama Nova'ya bunlardan bahsetmek derinlerde gömülü kalmasını yeğlediği acizlik duygusunu yeniden körüklemişti.

Fakat çizime bütünüyle bakınca, çizdiği şeyin canavar olmadığını anladı. Bu, heykeldi.

Şehir Parkı'ndaki heykel.

Bu *onun* rüyası değildi, Nova'nın rüyasıydı.

Adrian eskiz defterini elinden bıraktı, aklına bir fikir gelmişti. Odasını bodrum kattaki diğer bitmiş odadan ayıran kapalı kapıya dikti gözlerini. Gerçi "bitmiş" öznel bir kavramdı. Dört duvarı, bir tavanı vardı ve hepsi de kartonpiyerle kaplıydı ama başka bir şey yoktu. Ne bir süs ne doku, pencere bile yoktu.

Ayağa kalktı ve defteri eline alarak kapıyı açtı. Karanlıkta ilerlerken elini havada sallayarak ince zinciri buldu. Zinciri çekince tavanın ortasındaki çıplak ampul yandı.

Buraya yeni taşındıklarında, Adrian bu odayı biraz da ironik olarak kendisinin "sanat stüdyosu" ilan etmişti. Kendisine bir şövale, ikinci bir çalışma masası ve eskiz defter-

lerini koymak için, itiraf etmek gerekirse biraz çarpık olan bir kitap rafı çizmişti. Bunların dışında oda boş ve bir nevi sahipsiz kalmıştı.

Bembeyaz boş duvarları inceleyerek kendi etrafında bir tur döndü.

Sonra gözleri yeniden çizime döndü.

Ardından yeniden kafasını kaldırdı. Beyaz mekân. Boşluk. Doldurulmayı bekleyen bir tuval.

Yıllardır biriktirdiği malzeme stokunu düşündü, aklında bir görüntü belirdi.

Sonra dönüp odasına gitti ve gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı. Hugh'u salonda televizyon izlerken buldu, üzerine bir eşofman ve eski bir triatlon tişörtü giymişti. (Triatlonda yarışmacı değil yorumcu olarak yer almıştı, aksi halde çok adaletsiz olurdu.)

"Bu akşam daha fazla Kâbus muhabbeti istemiyorum," dedi Hugh, televizyondan gözünü ayırmadan. "Lütfen." Haberlerde karar kılana dek kanallar arasında gezindi.

Adrian kaşlarını çattı. "Zaten ondan bahsetmeyecektim."

Hugh inanmayan gözlerle ona baktı.

"Stüdyomu boyamamda bir sakınca var mı diye soracaktım sadece."

"Hangi stüdyo?"

"Hani benim sanat stüdyom vardı ya. Alt katta, odamın bitişiğindeki boş oda."

"Depo odası mı?"

Adrian gözlüğünü yukarı kaldırdı. "*Depo* 'Adrian'ın çizim malzemeleri' demek oluyorsa, evet orası."

"Bizim depo yapmayı planladığımız odayı kast ediyor galiba," dedi Simon, elinde bir kâse patlamış mısırla Adrian'ın

arkasında belirerek, "ama oraya hiç ihtiyacımız olmadı."

"Evet orası. Boyayabilir miyim?"

Simon kanepeye oturup ayaklarını sehpaya uzattı. "Bence mahsuru yok."

"Harika. Kiloyla akrilik boya nerede bulabilirim, bir fikri olan var mı?"

Bunu sorar sormaz elini kaldırdı. "Neyse, boş verin. Aşağıda bir kutu eski pastel boyam olacaktı. Onlarla kendi boyamı yapabilirim."

"Neden bana basit bir resimden bahsetmiyormuşuz gibi geliyor?" diye sordu Hugh.

Adrian sırıttı. "Fark eder mi?"

"Pek etmez aslında."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sağ olun!"

"Dur bakalım, dur dur," dedi Hugh, televizyonun sesini kısarak. "Bu konuşma henüz bitmedi."

Adrian bir ayağını çoktan kapıdan dışarı atmışken durdu. "Bitmedi mi?"

Hugh iç geçirdi. "On beş dakika önce Kâbus için şehir çapında bir arama başlatmak üzereydin, şimdiyse odanı mı boyuyorsun? Bir on saniye durup, ne yapmaya çalıştığını neden bize de anlatmıyorsun?"

Adrian diklendi. "Ne Kâbus'un ne de Akdiken'in peşine düşmeye niyetliyim. Ekibimin hâlâ görev emrinin çıkmasını beklediği düşünülürse, devriye görevine de çıkamıyorum. Benim de bir şekilde kendimi meşgul etmem lazım, öyle değil mi?"

"Adrian," dedi Simon, uyaran bir tonla. Hugh da aynı şekilde rahatsız olmuş görünüyordu ve her nedense Adrian'ın aklına annesinin yıllar önceki sert bakışları ve parmağını

ona doğrultarak *"Derhal bu tavırlara bir son ver genç adam,"* demesi geldi.

Adrian anında çark etti. "Bir duvar resmi yapıyorum."

Hugh'un kaşları ilgiyle havaya kalktı. "Duvar resmi mi?"

"Evet. Fikir hâlâ çok yeni. Müsaadenizle." Başıyla girişi işaret etti.

Simon, Hugh'a bezgin bir bakış attı. "Ne zaman böyle bir ergen oldu bu?"

"Adrian," dedi Hugh, Simon'ın kâsesinden bir avuç patlamış mısır alarak, "senden sadece bizimle bir dakika konuşmanı istiyoruz. Cosmopolis Park olayından beri bizden çok uzaksın."

Bu bir suçlama gibi söylenmiş olmasa da Adrian savunmaya çekilmeden yapamadı. Onlardan *uzak* mıydı? Asıl onlar sürekli olarak medeni dünyayı yönetmeye çalışmakla meşguldü.

Ama bunu dile getirmemesi gerektiğini düşünebilecek kadar kafası çalışıyordu. "Sizin işiniz başınızdan aşkındı. Fünye'nin yarattığı tahribat, sonra büyük Ajan N projesi filan derken, size zahmet vermek istemedim."

"Sen asla bize zahmet vermezsin," dedi Simon. "Biz her neyle uğraşıyor olursak olalım, sen hep bizim önceliğimizsin. Son zamanlarda seninle pek ilgilenemediğimizi biliyorum ama bu sendeki değişimi fark etmediğimiz anlamına gelmiyor."

Adrian bedenindeki dövmelerin adeta tenine battıklarını hissetti. "Ben değişmiş filan değilim," diye ısrar etti.

Her iki babası da bu yorumunu homurdanarak karşıladı. Adrian da onlara kaşlarını çatarak baktı.

"Nova'yla aranız nasıl?" diye sordu Hugh.

Adrian şaşkınlıkla ona baktı ve ilk kez babalarının yanı-

na gittiği için pişmanlık duydu. Boyayı hiç sormadan yapmalıydı. Aşağı indikleri yoktu ki zaten. Onlar duvardaki resmi fark ettiklerinde Adrian büyüyüp buradan kendi evine çıkmış olurdu. Ama hayır. Sorumluluk sahibi olmaya çalışıyor ve karşılığında bunu görüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz... Çıkıyor musunuz?"

Adrian bu soruya neredeyse dehşete düşmüş bir bakışla karşılık verince, Hugh ellerini iki yana açtı. "Bunu sorma hakkımız vardır herhalde?"

"Nova benim arkadaşım," diye kestirip attı Adrian, konuyu hemen kapatmak için. "Gayet iyi geçiniyoruz. Bu konu hakkında başka bir şey konuşmak istemiyorum."

Simon homurdandı ve kendi kendine söylendi. "Sana söylemiştim." Adrian onun Hugh'a tam olarak ne söylediğini ve aşk hayatının ya da aşk hayatının olmamasının ne zamandır sohbet konusu olduğunu merak etti.

"Pekâlâ," dedi Hugh. "Bir şey demedim, özür dilerim. Ben sadece... Her zaman bizimle konuşabileceğini bildiğini umuyorum." Beceriksizce gülümsedi, sanki bunu söylemenin bir babanın ağzına ne kadar yakışacağından emin olamaz bir hali vardı.

"Her konu hakkında," diye destek çıktı Simon.

Adrian başını öne doğru salladı. Bu sohbetin eziyetine katlanmak şu an en son yapmak istediği şey olsa da, babalarının onu önemsediklerini hatırlatmalarının güzel bir şey olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Önceliklerinin kendisi olduğu kısmına tamamen inanmasa bile. Ama zaten bu onun için bir sorun değildi. Onlar dünyanın en büyük süper kahramanlarıydı. Başka ne bekliyordu ki?

"Elbette baba." Dönüp Simon'a baktı. "Baba, iyiyim ben,

yemin ederim. Şimdi..." Adrian yeniden kapıya doğru meyletti. "Gidebilir miyim?"

Hugh ofladı ve elini Adrian'a doğru salladı. "Peki. Git yalnızlığınla baş başa kal. Şaheserini bitir."

Adrian, dokunaklı baba-oğul muhabbeti daha fazla uzamadan ikisine de çabucak bir selam çakıp kendini dışarı attı.

İki saniyede aşağı inmiş, eski bir malzeme kutusunu karıştırmaya başlamıştı. Bunların büyük bölüm o çocukken, resim yapmayı daha yeni yeni öğrenirken annesi tarafından toplanmıştı. Kırık pastel boyalar, yıllar önce kılları birbirine yapışıp taşlaşmış fırçalar, tüm renklerin birbirine bulaşıp pis bir yeşile dönüştüğü bir suluboya takımı gibi malzemelerle doluydu kutu.

Naylon bir torbaya doldurulmuş pastelleri buldu. Birçoğu kırık ve kısmen erimiş olsa da, karşısına çıkan zengin renk cümbüşü onu keyiflendirmişti.

Duvarın karşısına geçip bağdaş kurarak oturdu ve kendine yeni malzemeler çizmeye başladı. Her biri zengin koyu tonlar ve parlak tropik renklerle dolu bir dizi kiloluk boya kutusu çizdi.

Dakikalar içinde boya kutuları ve yepyeni bir fırça takımı beton zemine yayılmıştı.

Boş duvarlara bir kez daha baktı ve resmini yapmaya başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Normalde, Muhalif karargahının alt katlarında bulunan eğitim alanları arı kovanı gibi olurdu. Muhalifler burada çeşitli engelleri aşmaya çabalar ya da yeni kullanım alanları konusunda güçlerini denerlerdi. Fakat Nova, Ajan N eğitiminin ilk günü buraya geldiğinde, devasa salon tuhaf, gergin bir sessizlikle uğulduyordu.

İlk defa ağırlık kaldıran, yumruk atan, kocaman havuzun suyunu yönlendirmeye çalışan, yanan çemberlerin içinden parendeler atan, bir halattan diğerine sıçrayan ya da duvarlara tırmanan kimseler yoktu. Tüm salon yeni kimyasal silahlarıyla ilk defa çalışacak devriye birimlerine tahsis edilmişti, bu yüzden cansız ve sıradan görünüyordu.

Eğitim salonu boyunca uzanan köprüde ilerlerken Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Erken gelmişti ve hedef tahtalarının orada, aralarında Adrian'ın da bulunduğu on kadar Muhalif bekleşiyordu. Oscar, Ruby ya da Danna henüz ortalıkta yoktu. Adrian diğer devriye birimlerinden birinin lideriyle sohbet ediyordu.

Nova nefesini yavaşça bıraktı.

Giderek uzayan bir öncelikler listesi tüm sabah boyunca aklında dönüp durmuştu.

Birincisi hasar kontrolüydü. Winston'ın ona ne anlattığını öğrenmeli ve sırrının hâlâ güvende olduğundan emin olmalıydı.

Sonraki hedefleri birincisi kadar kesin değildi: Adrian'la yakınlaş, Konsey'in güvenini kazan, Ajan N hakkında daha fazla bilgi topla, Ajan N'yi Muhaliflere karşı nasıl bir silaha dönüştürebileceğini bul.

Ve her şey bir yana, As'a miğferini ver. O miğferi hak eden kişiye, sahibine bir ulaştırabilse, her şeyin yerli yerine oturacağını biliyordu.

Görebildiği kadarıyla, Adrian Everhart onun en büyük umuduydu. Güçlerinin o kutuyu açmasına olanak sağlayabileceğini düşünüyordu. Öyleyse Nova bunu yaptırmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir kez daha reddedilmeyecekti. Parkta aralarında bir şeyler olmuştu. Adrian'ın nefes alışlarının değiştiğini, bakışlarının onu yakıp geçtiğini uydurmadığını biliyordu.

İçinde hâlâ bir şeyler vardı. Belki de lunaparkta onu incitmişti, belki son haftalarda aralarına koyduğu tüm bu duvarlar onu reddetmesinin sonucuydu ve belki de bu duvarları yıkmak zaman ve ısrarcılıkla mümkün olacaktı.

Ama Nova zoru severdi.

Omuzlarını dikleştirerek dar basamaklardan eğitim alanına inmeye başladı. Adrian başını kaldırdı ve onu fark etti. Gülümsemeye başladı. Nova bunun bir refleks olduğunu biliyordu. Adrian herkese gülümserdi.

Ama yine de...

Nova, Adrian'a odaklanmış halde aşağı inerken basamak-

lara dikkat etmemişti. Son adımını boşluğa atınca birden öne doğru düştü ve son anda tırabzana tutundu.

Doğrulduğunda yanakları alev alev olmuştu bile.

Şaşıran Adrian ona doğru koştu. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdi Nova üniformasının bileklerini düzeltirken. "Bir şeyim yok."

Adrian'ın yüzündeki sırıtma biraz daha yayıldı. Onunla alay etmek ister gibi bir hali vardı ama kendini tuttu.

Kafasını kaldıran Nova, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve Adrian'ı olduğu yere mıhladı. "Ee, nasıl gitti Kuklacı'yla?"

Adrian gözlerini kırpıştırdı ve Nova derhal coşkusunu azaltması gerektiğini anladı. Daha az neşeli bir tavır takınıp eliyle Adrian'ı dirseğinden yakaladı. Adrian gerildi ama Nova köprünün altına, bekleşen diğer Muhaliflerden uzağa çekerken direnmedi de. "Sana yararı olacak herhangi bir şey anlattı mı?"

Adrian'ın gözü dirseğini tutmakta olan Nova'nın elindeydi ve sonrasında kendini geri çekti. Çok belirsiz bir hareketti aslında ama Nova'nın fark etmeyeceği kadar belirsiz değildi. Nova'nın yüreği sıkıştı.

"Pek sayılmaz," dedi Adrian.

"Ya!"

Dikkati Nova'nın üzerinde toplanmıştı ve Nova, Adrian'ın Winston'la yaptığı görüşmeyi ona anlatmayı planlamadığını anladı. Birden nefesi kesilir gibi oldu. Ne anlama geliyordu bu? Winston ona ne anlatmıştı?

"Şu kadarını söyleyeyim," diye söze başladı Adrian yavaş bir tonla, "sana Kâbus'un öldüğüne *tamamen* ikna olmadığımı söylemiştim ya?"

Nova'nın teni bir anda buz kesti. "E-evet!"

"Yani..." Ensesini kaşıdı. "Winston Pratt de benimle aynı fikirdeymiş."

Nova'nın dudakları kımıldadı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Bana Kâbus'un ölmediğini söyledi. Bundan *çok* emin görünüyordu. Ama söylediklerini babamlarla paylaştığımda, Winston'ın onun ölümünden çok uzun süre önce hapse girdiğini ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmesinin mümkün olmadığını söylediler. Görünüşe bakılırsa kandırıldım."

Nova gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

Adrian omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Çok inandırıcıydı. Ama en son sorgulamamızı da hesaba katarsak, belli ki Kâbus'un hayatta olduğunu düşünmemin dikkatimi o tarafa çekeceğini biliyordu. Bunun üzerinde düşündükçe, benimle oyun oynadığı fikri daha çok ağır basıyor. Tıpkı..." Gözlerini devirdi. "Bir *kukla* gibi."

"Vay be," dedi Nova, eliyle Adrian'ın kolunu sıvazlayarak. "Adrian, ben... Çok üzüldüm."

Çok da rahatladım, diye düşündü.

Adrian ona baktı ve bu defa kolunu çabucak geri çekmedi. "Tamamen boş bir çaba sayılamaz. Eserler bölümüne gitmeseydim, Zindelik Tılsımı'ndan haberim olmayacaktı. Biraz araştırma yaptım da, nelere yaradığına inanamazsın."

"Ya, öyle mi? Bir gün gelip benimle kasada zaman geçirmelisin. Orada bir sürü ilginç nesne var. Tabii ben Callum gibi bir uzman değilim ama bazı öne çıkan eşyaları sana gösterebilirim."

Adrian'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı ve işte yine karşısındaydı; hafifçe öne eğilmiş kirpikleri, Nova'nın elinin onun koluna temas ettiği noktada kıvılcımlanan elektrik akımı.

"Bu çok hoşuma giderdi," dedi Adrian.

Nova güldü. "Benim de."

"Öhö-öhöm," diye araya girdi Oscar.

Nova irkildi. Arkasını dönüp baktığında Oscar, Ruby ve Danna'yı merdivenlerin başında dikilirken buldu. Oscar bir parmağıyla Nova ve Adrian'ı işaret ediyordu. "Özel bir şey mi konuşuyordunuz? Öyle gibi görünüyor da."

"Köprünün altında yalnız kalma çabaları mı?" dedi Danna alaycı bir şekilde gülerek. "Özel konuştukları belli."

"Onlara biraz müsaade edelim." Ruby, Oscar ile Danna'yı kollarının altına alarak geriye döndürdü.

"Çok komiksiniz," dedi Adrian, arkalarından koşturarak. "Öylesine konuşuyorduk."

"Hiç de öyle görünmüyordu..." diyecek oldu Oscar ama sonra sustu. "Aslında, tam da öyle görünüyordu."

Nova iç geçirerek peşlerinden gitti.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Danna. Yüzünde belirgin bir ifade yoktu ama Nova bedeninin bir tehdit algılarcasına gerildiğini hissetmişti. Ajan N tanıtım toplantısından beri Danna'da bir değişim seziyordu; bir şüphe, bir soğukluk, sözlerinde devamlı bir sıkıştırma, ne zaman bir araya gelseler gözleriyle Nova'yı takip eder gibi görünmesi...

"Heyecan mı?" dedi Nova, Danna ile aynı kayıtsız tavrı sergilemeye çaba göstererek.

"Ajan N eğitimi için." Danna onlarca tabancanın dizili olduğu, sıra sıra hedef tahtalarının karşısındaki istasyonu işaret etti. "Bugün bize ne yaptıracaklarını merak ediyorum."

Nova yutkundu, Danna'nın ne demek istediğinden emin olamamıştı. Nova, Ajan N'yi onaylamadığını açıkça dile getirmekten çekinmemişti ancak daha fazla dikkat çekmek is-

temiyorsa bir noktada ayak uydurmak zorunda olduğunu da biliyordu.

"Ben sadece bir Muhalif olarak olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum."

Danna'nın gözü seğirdi, herhangi bir cevap vermemesine rağmen Nova onun ikna olmadığını seziyordu.

Siyah kanatlarını arkasında katlamış olan Fırtına Kuşu'nun bekleyen devriye birimlerinin yanına geldiğini gören Nova sevindi. "Günaydın Muhalifler. Bugün resmi Ajan N eğitimimize başlıyoruz. Sizler ikinci devriye grubumuzsunuz ve eğitimin şu ana dek sorunsuz devam ettiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Sizlerin beklentileri aşacağınızdan hiç şüphem yok." Bakışlarını bir araya toplanmış birimlerin üzerinde gezdirdi. Adeta bir tehdit gibiydi bu bakış.

Danna bir adım geri çekildi ve Nova onun bir defasında Fırtına Kuşu'ndan biraz çekindiğini söylediğini hatırladı. O zaman Nova bununla ilgili bir şaka yapmıştı, kuşların kelebeklerin doğal düşmanı olduğunu söylemişti. Ama şu an Konsey Üyesi'nin verdiği gözdağını kendisi de hissediyordu.

Salonda toplanmış diğer devriye birimlerine bir göz attı. Toplam altı ekip vardı ve Nova şimdiye dek çoğuyla tanışmış olsa da, dikkati eğitime başlamak için herkesten daha heveslı görünen Buz Yanığı ile ekibine odaklanmıştı.

Çirkin onun kendilerine baktığını fark etti ve sırıtarak, kayadan oluşan sivri uçlu dişlerini gösterdi.

Fırtına Kuşu elindeki evrak çantasını bir masanın üzerine koyduğunda, bunun Doktor Hogan'ın toplantıda kullandığı çantanın aynısı olduğunu hatırlayan Nova'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Beklendiği üzere, Fırtına Kuşu kilitleri açıp kapağı kaldırınca karşılarına yeşil sıvıyla dolu on dokuz

şişecik çıktı. Yirminci şişe yerinde yoktu, Winston'ı etkisiz hale getirdikten sonra yerine yenisini koymamışlardı.

Nova dudaklarını yaladı, o şişeler adeta ağzının suyunu akıtıyordu. Kemerindeki bel çantasına elini atmamak için kendini zor tutuyordu. Çantanın içinde Leroy'un onun için mürekkep, akrilik boya ve koyulaştırıcı etkiye sahip mısır nişastasından hazırladığı, o şişeciklerin aynısı gibi görünen sahte karışım vardı. Nova maddenin hafızasında yeterince yer etmemiş olabileceğinden endişelenmişti ama yan yana duran şişeciklere bakınca, neredeyse aynısı olduğuna kanaat getirdi.

Parmakları kıpır kıpırdı ama kendisine sabırlı olmasını telkin etti.

Bir fırsat çıkacaktı. Sadece beklemesi gerekecekti.

Fırtına Kuşu şişelerden birini eline aldı ve onu izleyen devriyelere gösterdi. "Bugün sahada bir dâhiyi Ajan N serumuyla etkisiz hale getirmek için kullanabileceğiniz farklı yöntemleri daha kolayca uygulamanız için tasarlanmış bazı egzersizler üzerinde duracağız. Elbette sahte serumla eğitim yapacağız. Öncelikle Ajan N kullanımıyla ilgili bazı bilgi ve önlemler hakkında konuşacağız." Şişeyi elinde evirip çevirirken içindeki sıvı bal gibi akıyordu. "Gördüğünüz gibi serum gayet koyu. Etkili olabilmesi için bir dâhinin kanına karışması ve beyne iletilmesi gerekiyor. Araştırmacılarımız serumun beyne ulaştığı anda dönüşümün derhal başladığını ve Kuklacı'da tanık olduğunuz üzere saniyeler içinde tamamlandığını keşfettiler. Serumun beyne ulaşma süresi vücudun neresine ve nasıl tatbik edildiğine bağlı olarak değişecektir. Damardan verildiğinde nabız hızına bağlı olarak çoğu dâhide bir dakikadan az bir sürede beyne ulaşır."

Nova parmaklarıyla dirseklerini sıkıyordu. *Araştırmacılarımız keşfetmişmiş...*

Bir kez daha Cragmoor Cezaevi'ndeki mahkumları düşündü. Araştırmacılar bu silahı mükemmelleştirirken kim bilir kaç tanesi kobay faresi gibi kullanılmıştı?

Vatoz parmak kaldırdı. "Ya dâhi soğukkanlı bir türse?"

"Ya da vücudunda kan yoksa?" diye ekledi Çirkin.

Nova gözlerini kısarak ona baktı. Trevor Dunn'ın, yani Çirkin'in teni kayaya dönüşebiliyordu ama vücudunda kan olduğuna emindi. Belki günün birinde bu teoriyi bizzat test etme imkanını bulurdu...

Yanı başındaki Danna mırıldandı. "Ya beyinleri yoksa?"

Nova gülmemek için kendini zor tuttu ve bir an için Danna'ya dikkat etmesi gerektiğini unuttu.

"Bunlar güzel sorular," dedi Fırtına Kuşu. "Bu kadar geniş dâhi türleri içinde çok fazla istisna ve sıra dışı durum söz konusu, ikinci eğitim seansınızda bu konulara eğileceğiz. Bugünkü çalışma kapsamında şu kadarını bilin ki, tüm dâhilerin yüzde doksan beşinden fazlası, serumun tatbik edilmesinden sonraki bir dakika içinde etkisiz hale gelecektir. Dediğim gibi, kana karışması esas ve yoğunluğu nedeniyle lokal olarak uygulanması halinde etkisiz olacaktır. Elinizde birkaç seçeneğiniz var. En bariz olan, doğrudan damara vermek. Kalbe uygulanacak serum da çok hızlı etki edecektir. Ayrıca serumu açık bir yaradan da tatbik edebilirsiniz ama bu, süreci yavaşlatacaktır. Ayrıca serum ağız yoluyla alınıp mideden kana karışabilir. Ancak çoğu dâhinin serumu içmeye razı olmayacağını tahmin ettiğimiz için, birçok vakada bu uygulanabilir bir seçenek olmaktan uzaktır."

"Peki ya teneffüs edilirse?" diye sordu Gümüş Kuyruklu-

yıldız isimli bir kız. "Madde gaza dönüştürülebiliyor mu?"

"Teoride evet," dedi Fırtına Kuşu. "Sıvı buharlaştırılabilir ve teneffüs edilecek olursa, sonunda beyne ulaşır. Ancak şunu da unutmamak önemli, hepimiz Ajan N'nin etkilerine en az düşmanlarımız kadar duyarlıyız ve bu durumda kendimizi koruma seçeneğimiz kalmaz. Serumu gaz bombası gibi bir silaha dönüştürmeye kalkışmak çok riskli olacaktır."

Fırtına Kuşu, Ajan N şişesini çantaya geri koydu, sonra bir kesenin içinden ufak bir ok çıkardı. Nova yutkundu. Bir zamanlar Kaptan Krom'u öldürmek için kullandığı zehirli okun neredeyse aynısıydı bu. Nova'nın eli silah kemerinden eksik etmediği kaleme gitti. Uzun zaman önce icat ettiği bu kalemde gizli bir ok fırlatma bölmesi vardı. Yakından incelemeden emin olamazdı ama Ajan N oklarından birinin buna tam uyabileceğini tahmin ediyordu.

"Eğitiminiz tamamlandığında," dedi Fırtına Kuşu, "ve Ajan N kamuoyuna duyurulduğunda, hepinize özel tabancalar ve bunun gibi oklar verilecek. Bugün oklar boş ve hedef tahtalarının karşısındaki tabancalar..." Atış alanını işaret etti. "Önceden doldurulmuş. Şimdi herkesin bir tabanca seçip..."

"Bir sorum var," dedi Nova.

Fırtına Kuşu ona bakıp başıyla onayladı. "Dinliyorum."

"Ajan N'yi suiistimal edecek Muhalifler için cezalar olacak mı?"

"Suiistimal mi?"

"Bu çok büyük bir sorumluluk," dedi Nova. "Bizlerin, bireysel olarak kanunları çiğnediği anlaşılsa bile, bir dâhinin güçlerinin alınıp alınmaması gibi tüm hayatını değiştirecek bir kararı verebilecek nitelikte olduğumuzu düşünmüyorum."

Fırtına Kuşu gülümsedi ama bunu dudaklarını aralamadan yaptı. "Bu şehrin vatandaşlarını korumak ve onlara hizmet etmekten daha büyük bir sorumluluk yoktur. Konsey'in diğer üyeleri ve ben, devriye birimlerimizin muhakeme yeteneğine sonuna kadar güveniyoruz."

"Evet ama bunun bir sınırı olması gerekmez mi? Ajan N'yi gerekli olmadığı halde bir ceza aracı ya da kendi lehine bir araç olarak kullananlara karşı bir uygulama olmayacak mı? Ya bir Muhalif marketten gofret çalan birini etkisiz hale getirmeye kalkarsa? Bu, gücün suiistimal edilmesi değil midir? Böyle bir hareketin sonucunun ne olacağını bilmek istiyorum."

Fırtına Kuşu uzunca bir süre ona baktı. "Kaygılarında haklısın. Konsey'in diğer üyeleriyle bu konunun olası sonuçlarını görüşeceğim, kararımız doğrultusunda bir bildiri yayınlarız."

"Bildiri mi?" dedi Nova, bir kahkaha atarak. "Çok iyi. Herkes ne de ciddiye alır ya o bildirileri."

"Nedir bu, Etik 101 dersi mi?" diye homurdandı Genissa Clark, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"*Ayrıca*," dedi Fırtına Kuşu sert bir ses tonuyla, "bir sonraki eğitim seansınızda herhangi bir olay sırasında Ajan N'ye başvurmadan önce dikkate almanız gereken unsurları tartışacağız. Sizin muhakemenize güveniyoruz ancak karşınızdakini etkisiz hale getirmenin en iyi seçenek olup olmadığına karar verirken gözeteceğiniz birtakım şartları sizinle paylaşacağız." Bu cevabın yeterli olup olmadığını sorgularcasına Nova'ya baktı.

Yeterli değildi tabii ama Danna'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hisseden Nova dilini tuttu.

"Pekâlâ öyleyse." Fırtına Kuşu atış poligonunu işaret etti. "Herkes bir silah alsın."

Ekipler atış poligonuna geçip, sıra sıra hedef tahtalarının önünde pozisyonlarını aldılar.

Genissa Clark hariç herkes. Nova gözlerini kısarak onun gruptan ayrılıp Fırtına Kuşu'nun yanına yaklaşmasını izledi. Genissa ile birlikte eğitim salonunun yan tarafına doğru ilerlerken Fırtına Kuşu'nun devasa kanatlarının uçları yerde sürünüyordu. İkisi başlarını birbirlerine doğru eğdiler ve Genissa ara sıra Ajan N çantasını işaret ederek fısıltıyla bir şey anlatmaya koyuldu.

Fırtına Kuşu kaşlarını çatmıştı ama itirazdan çok derin düşünmenin göstergesi bir hareketti bu.

Ruby atış alanındaki stantlardan birine yöneldi ve diğerleri de onu takip etti. Nova geride kalmıştı. Parmakları kemerindeki keseye dalıp içindeki şişeceği kavradı. Dikkatini başıboş bırakılan açık çantaya yöneltti.

Muhalifler yeni silahlarına ve önlerindeki hedeflere odaklanmıştı.

Nova salonun diğer tarafındaki çeşmeye doğru yöneldi. Eğilip uzun uzun su içti. Arkasını döndüğünde Genissa ile Fırtına Kuşu'nun hâlâ konuşmaya dalmış, devriye birimlerinin ise eğitime odaklanmış olduklarını gördü.

Atış alanına doğru yürümeye başladı. Çantanın yanından geçerken uzanıp içinden bir şişeyi kaptı ve aynı çabuklukla sahtesini onun yerine koydu.

Ajan N numunesi kemerindeki kesecikte kaybolurken kalbi güm güm atıyordu.

Nova gülümsedi ve tam o anda Adrian kafasını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeyi görünce o da Nova'ya gülümsedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adrian tabancayı elinde evirip çevirerek inceledi. Kurşunlu silahlar konusunda kara cahil sayılmazdı ama eğitimle geçirdiği, hatta kendi silahlarını çizdiği bunca zaman boyunca elinde bir tabanca tutmaktan hiçbir şekilde hoşlanmamıştı.

Yakın zamana dek bundan pek rahatsız olmuyordu. Belki de bu sıkıntısı lunaparkta başlamıştı. O tereddüt ederken Nova tek hamlede Fünye'nin kafasına sıkmıştı. Ajan N'nin olağan uygulamalardan birine dönüşmesiyle tüm devriye birimlerinin maharetli nişancılar olması beklenecekti ve Adrian bu alandaki yeteneğinin çok düşük olduğunu iyi biliyordu.

Modern silahlar söz konusu olduğunda etkileyici olmaktan uzak bir performans gösteren tek dâhi o değildi. Muhaliflerin çoğu tabancalar yerine kendi güçlerini kullanmayı tercih ediyorlardı. Hayatında bir el bile ateş etmemiş çok sayıda devriye tanıyordu. O kadar da kötü değilimdir diyordu kendi kendine. En kötüsü o olamazdı.

Ama sonra yanına Nova geldi ve Adrian, onun her gün bu tabancaları kullanıyormuşçasına rahat bir şekilde şarjörü ve

emniyet mekanizmasını kontrol etmesini izlemekten kendini alamadı.

Nova incelemesini bitirdikten sonra tabancayı kaldırdı, iki eliyle kavradı ve ateşledi. Bunu o kadar hızlı yaptı ki Adrian acaba herhangi bir şeye nişan almaya tenezzül etti mi diye düşünmeden edemedi. Ancak başını kaldırıp baktığında en uzaktaki hedefi tam on ikiden vurduğunu gördü.

Nova'nın diğer tarafındaki Danna bir ıslık çaldı. "Aferin sana Uykusuz. İyi ki bizden taraftasın."

Nova bu yorum karşısında gerilmiş gibi görünüyordu ama bir şey demedi.

Adrian nefesini vererek kendi tabancasını kaldırdı ve önündeki atış alanına baktı. Karşısında irili ufaklı, uzak yakın birçok hedef tahtası vardı. Ayrıca Anarşi Çağı'nın tanınmış kötülerinin karton maketleri, şişeler, konserve kutuları ve seramik kupalar gibi çeşitli hedefler de vardı. Hatta Akdiken'in çerçeveli bir aranıyor ilanının dahi olduğunu fark etti.

Silahın geri tepmesine kendisini hazırlayarak aranıyor ilanına nişan aldı ve ateş etti.

Oku ilanın üzerinden geçip arkadaki duvarı vurdu.

"Psst, Nova."

Adrian dönüp sesin nereden geldiğine baktı. Oscar en sondaki istasyondan Nova'ya sesleniyordu.

Nova bir ok daha atıp camdan bir şişeyi vurdu ve sonra silahını indirdi. "Ne oldu?"

"Bana bir baston silah yapabilir misin? Hani şu Victoria döneminin soylu beyefendilerininki gibi? Düşündüm de, madem bundan sonra hepimiz silah taşıyacağız, bari benimki havalı olsun, değil mi?"

Nova cevap veremeden önce Fırtına Kuşu yanlarına geldi ve atış istasyonlarının gerisindeki hat boyunca yürümeye başladı. "Sizlerden, yeni silahlarınıza alışırken, kendinizin ve ekip arkadaşlarınızın özel yeteneklerini Ajan N uygulaması kapsamında nasıl kullanabileceğini düşünmenizi istiyorum. Bir çarpışma sırasında hızlı düşünebilmek ve elinizdeki kaynakları kullanabilmek, genellikle galibi mağluptan ayıran başlıca özelliklerdir."

Hedefleri bulan okların sesleri Adrian'ın kulaklarını tırmalıyordu.

"Sıra dışı düşünmeye çalışın. Yetenekleriniz Ajan N'nin daha verimli kullanımını nasıl sağlayabilir?"

Genissa'nın ekibindeki Raymond Stern ya da diğer adıyla Vatoz, "Kuyruğumu seruma batırabilirim," dedi genizden gelen bir sesle. "Düşmanı en az bu oklar kadar kolaylıkla deler."

"Güzel, güzel," dedi Fırtına Kuşu. "Çok iyi bir noktaya temas ettin. Tabii şimdilik oklarla sınırlı kalalım, çünkü kuyruğunda ufak bir kesik oluşması halinde sen de serumdan etkilenirsin ve bunu hiç istemeyiz."

"Gerçekten istemez miyiz?" diye mırıldandı Nova.

Adrian ona çaktırmadan gülümsedi.

"Ajan N'yi güçlerinizle uyumlu olarak kullanma konusunda başka fikri olan var mı?"

"Buz oklarımın ucuna sürebilirim," dedi Buz Yanığı. Tabancasının tetiğini çekti ve okunu uzun zaman önce ölmüş bir Anarşist olan Sıçan'ın yüzüne sapladı. "Ya da bir düşmanın ayaklarını dondurarak olduğu yere sabitleyebilir ve serumu enjekte ederken kımıldamasını engelleyebilirim."

"Çok iyi," dedi Fırtına Kuşu.

Nova silahını indirdi ve hedeflere arkasını döndü. "Tabii

şunu da düşünmek gerek," dedi neredeyse bağırarak, "birinin ayaklarını dondurup olduğu yere sabitleyebiliyorsan, artık tehdit oluşturamaz ve bu durumda Ajan N'yi tatbik etmeye de gerek kalmaz. Bu durumda dâhiyi tutuklayıp yargılayabiliriz." Ateş saçan gözlerini Konsey Üyesi'ne çevirdi. *"Haksız mıyım?"*

Fırtına Kuşu pek etkilenmeden, sakince başını sallayarak onayladı. "Haklısın Uykusuz. Ama bu egzersizin amaçları doğrultusunda, yalnızca güçlerinizi bu yeni silahla birlikte nasıl kullanabileceğinize dair fikirler istiyorum. Şimdilik önerilerimizi detaylı olarak değerlendirme aşamasına geçme yanlısı değilim."

"Senin gücünden nasıl yararlanılabilir?" dedi Buz Yanığı, Nova'ya bakıp gıcık gıcık sırıtarak. "Belki düşmanını pijama partisine davet edip uyuyana kadar bekleyebilirsin? Biraz zaman alır ama hepimiz kendi güçlerimize uygun şekilde hareket etmeliyiz."

Hemen yanındaki Trevor sırıttı. "Belki erkek arkadaşı ona bir sapan çizer."

"İyi fikir," diye araya girdi Ruby. "Böylece hepimiz Nova'nın oku o sapanla senin gözüne çakmasını izleyebiliriz."

"Bu kadar yeter," dedi Fırtına Kuşu, herkese sinirli bakışlar atarak. "Her birinizin önümüzdeki birkaç gün boyunca bu soru üzerinde düşünmenizi istiyorum. Bir sonraki seansta daha detaylı tartışacağız. Bu arada da hedeflerle çalışmaya devam edin."

Ekipler yeniden atış poligonuna odaklanırken Adrian şaşkın bir halde Genissa'nın grubuna bakıyordu. Seçmelerde Trevor'ı rezil eden Nova'dan bir tepki almaya çalıştıklarını düşünüyordu ama yine de buradaki herkes Nova'nın devriye bi-

rimleri arasındaki en iyi nişancılardan biri olduğunu biliyordu. Silahlar konusundaki yeteneği kimsede yoktu ve icatları onlara birçok durumda faydalı oluyordu. Fünye'yi öldüren kişiydi her şeyden önce! Bunca insanın arasında, hâlâ Nova'nın bir Muhalif olmayı hak etmediğine mi inanıyorlardı?

Başını iki yana sallayarak tabancasını kaldırdı ve bir kez daha Akdiken'in aranıyor ilanına odaklandı. Ona olan tüm öfkesini toplamaya çalıştı. O ilaçlarla kaçtığı zaman kendini nasıl kötü hissettiğini, Nova'nın gözleri önünde onu nehre attığında nasıl utandığını düşündü.

Nova onun kim olduğunu bilmiyordu tabii ama içinde yine de günün birinde ona gerçeği açıklama umudu vardı.

Akdiken'in kendini beğenmiş suratını hayal edip tam tetiği çekmeye hazırlanıyordu ki bir ok tam Akdiken'in omzunun üstünden tahtaya saplandı.

Ruby ofladı. "Neredeyse vuruyordum."

Adrian gülümsedi. Kin tutan tek kişi kendisi değildi belli ki.

"Hey çocuklar, yakınlarda bir gala varmış, duydunuz mu?" dedi Oscar. Atış alanını atıcılardan ayıran alçak duvarın üstüne tünemiş, tabancasını bir elinden diğerine geçirmekle meşguldü. Ateşlemeye pek de hevesliymiş gibi görünmüyordu.

"Elbette," dedi Ruby, silahını indirmeden. Bir daha ateş etti. "Tüm teşkilat geliyormuş."

Oscar kulağını kaşıdı. "Bayağı fiyakalı bir şey olacağa benziyor. Bir de bağış toplamak için düzenlenen mezat filan da olunca, iyi bir amaç uğruna yapıldığı anlaşılıyor." Oscar tabancasındaki şarjörü çıkardı, elinde birkaç kez evirip çevirdi ve sonra yerine taktı. "Hep birlikte gitmek eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Ailelerimizi de getirebiliyormuşuz diye duy-

dum. Anneme bir söyleyeyim dedim." Başını kaldırıp bir bakış attı ve çarçabuk geri indirdi. Ruby'nin dikkati hedeflerdeydi ama Adrian onun kıpır kıpır, gergin bakışını yakaladı. "Belki sen de kardeşlerini getirirsin diye düşündüm Ruby."

Nihayet Ruby'nin başını ona çevirmesini sağlamıştı. "Kardeşlerimi mi?"

"Evet," dedi Oscar. "Muhalif olmayı ne kadar çok istediklerini anlatmamış mıydın? Devriyelerden bazılarına yakın olmak hoşlarına gidebilir. Belki Adrian onları babalarıyla tanıştırır, bizim işten güçten bahsetmemize tanıklık ederler." Omuzlarını silkti. "Ne bileyim, eğlenir işte çocuklar."

Ruby ona uzun uzun baktı ve sonra kelimelerini dikkatle seçerek, "Gösterişli bir galaya gitmekten bahsediyorsun ve buraya *kardeşlerimi* getirmemi mi öneriyorsun?" diye sordu.

Oscar gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ben herkesin bir arada olmasını severim?"

Ruby yeniden hedeflere dönüp bir atış daha yaptı ama silahı boşalmıştı.

"Nova da belki amcasını getirir?" diye öneride bulundu Oscar.

Nova bir kahkaha patlattı. "Hiç galaya, baloya gidecek adam değildir."

"Ama sen gelirsin, değil mi?" diye sordu Oscar.

Nova hafifçe geri çekildi. Adrian onun dilinin ucuna kadar gelen *hayır* cevabını hissedebiliyordu ama sonra Nova duraksadı. Bakışları buluştuğunda Adrian onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Bir soru, bir umut!

"Düşüneyim bir," dedi Nova.

"Peki," dedi Oscar, haberleşme cihazını kontrol ederek. "Ne zaman yemek arası vereceğimizi bilen var mı?"

"Belki gerçekten biraz antrenman yaptıktan sonradır," dedi Ruby.

Oscar silahı incelemeye koyuldu. Yeni bir silah kullanmayı öğrenmek konusunda ancak Adrian kadar hevesliydi. "Hadi ama," dedi Adrian, tabancasını kaldırarak. "Benden önce hedefi vurursan sana pizza ısmarlayacağım."

On saniye sonra Oscar'a pizza borcu vardı.

Adrian inleyerek isyan etti.

"Bu kadar yeter, daha fazla dayanamayacağım," dedi Nova silahını elinden bırakarak. "Sana nasıl yapılacağını öğreteceğim."

Adrian kıkırdadı ve başını iki yana salladı. "Açıkçası Nova, buradaki en iyi Muhalif eğitmenler bana bu işi öğretmeye çalıştı. Benim becerilerim arasında bu yok."

"Yapma, o kadar da zor değil." Gelip yanında dikildi ve silahı elinden aldı. "Nasıl nişan alınacağını biliyor musun?"

Adrian ona sinirli bir ifadeyle baktı.

"Gayet normal bir şey sordum, nişan alma ilkelerinin hiçbirini göz önünde bulundurmadığını görüyoruz," dedi. "Seninle temelden başlayacağız."

"Kaç defa elime tabanca aldığımı biliyor musun sen benim?" dedi Adrian. "Devriyeye ilk başladığımda en az bin defa pratik yapmışımdır. Evet nişan almanın temel ilkelerini biliyorum: göz, gez, arpacık. Hepsinden haberim var. Barutun nasıl çalıştığını ve itme kanununun ardındaki fiziksel gerçekleri de biliyorum. Tabancaların nasıl çalıştığını da biliyorum. Yalnızca vurmaya çalıştığım şeye mermiyi isabet ettirmekte iyi değilim."

"Pekâlâ çokbilmiş." Nova silahı ona geri verdi. "Göster bakalım ne biliyormuşsun."

Adrian bezgince inledi. "Bunu yapmana hiç gerek yok."

"Vasat olmak senin için sorun değil demek?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dilini şaklattı.

Adrian kaşlarını çatarak ona baktı ama hemen ardından gülümsedi. "Peki sayın öğretmenim, neye nişan alıyorum söyleyin?"

"Şuradaki hedefe," dedi Nova. "Şu yakında olana."

"Yakın olana demek. Beklentilerini düşük tutuyorsun."

"Hayır, *sen* benim beklentilerimi düşürüyorsun. Şimdi kapa çeneni de ateş et."

Adrian cevap verecek oldu ama bir şey demedi. Silahı kaldırdı ve ateşledi.

Okun bir şeyi vurduğunu duydu ama bu her neyse, hedef olmadığı kesindi.

"Şimdi, öncelikle," dedi Nova, "rahat olman lazım. Sen ateş ederken geriliyorsun."

"Tabii ki geriliyorum. Kulağımı patlatıyor bu."

"Rahat olman lazım," diye tekrarladı Nova. "Silahı da şöyle tut. Sen kovboy değilsin." Kollarını Adrian'ın kollarının etrafına sararak tabancanın kabzasını aralarında sıkıştırdı.

Adrian yutkundu. Elleri onunkilerden küçüktü ama kavrayışında Adrian'ı şaşırtan bir güven vardı. Fiziksel temas konusunda Nova hep çekingen gibi görünürdü ama belki de bu yalnızca Adrian'ın hayal ettiği bir şeydi.

"Şu şekilde," dedi Nova ve Adrian'ın kollarını yere paralel uzanacak şekilde kaldırdı. Yanağı şu an Adrian'ın omzundaydı. "Bacaklarını biraz daha aç. Yere sağlam basmalısın."

Adrian bacaklarını açtı ama hiç de sağlam basıyormuş gibi gelmiyordu ona. İşin aslı, Nova ona sokuldukça, Adrian'ın yere basışı zayıflıyordu.

"Nişan almayı hiç düşünüyor musun?" diye sordu Nova.

"Tabii ki nişan alıyorum."

"Ben de inandım."

Adrian'ın gözleri onunkilere doğru döndü.

Nova gülümsüyor, onu kızdırıyordu. Sonra kirpiklerini kırpıştırarak geri çekildi ve aralarına birkaç santim mesafe koydu.

"Bence senin sorunun bu," dedi hedeflere doğru dönerek. "Tüm dünyayı görmekten hoşlanıyorsun. Ama buna son verip odaklanmalısın. Tetiği çektiğin anda sen ve hedefinden başka hiçbir şey olmamalı gözünde. Haydi, bir daha dene. Bu defa diğer her şeyi boş ver. Yalnızca o tek hedefe odaklan."

Hedefi namlunun önüne hizaladığında, Nova arkasından uzanarak bir elini sırtına, diğerini de silahı tutan elinin üzerine yerleştirdi. "Silahı kolunun bir uzantısı gibi düşün," dedi. "Tıpkı kalemin gibi."

Adrian güldü. "Kalemimin bunla hiç alakası yok."

"Benimle tartışma."

Adrian'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Kollarının silahın geri tepmesini karşıladığını hayal et," diye devam etti Nova, "ve tüm o enerjiyi bacaklarından yere ilettiğini. Böylece bedenin gevşek kalır ve her ateş ettiğinde gerilmezsin."

Fakat Adrian onun yakınlığından başka bir şey düşünemiyordu. Bir eli omuzundaydı. Kolu onun koluna yapışmıştı. Bu anı mümkün olduğunca uzatmak istediğini fark etti. Nefes aldı ve nefesle beraber hafifçe ürperdi.

Nova'nın tamamen hareketsizleştiğini hissetti.

"Ne zaman..." Nova'nın sesi çatallandı ve boğazını temizledi. "Ne zaman kendini hazır hissedersen."

"Bir şeyi vurmam gerekiyor mu?" diye fısıldadı Adrian onu şaşırtarak.

"Hedefi," dedi Nova dümdüz bir sesle. "Diğer her şeyi boş ver."

Başını bir kez daha Nova'nın gözlerini görebileceği kadar çevirdi. "Diğer *her şeyi* boş vermemi mi istiyorsun?"

Nova gözlerini onunkilerden ayırmadı ama güvenli duruşu kaybolmuştu. Adrian onun yanaklarının kızarmasını izledi. *Vay be*, çok güzeldi.

Adrian yutkundu ve başını çevirdi. Silahı daha da sıkı tuttu, hedefi buldu ve ateş etti. Ama bacaklarını ayırıp sağlam durmayı unutmuştu. Omuzlarını kasmaması gerektiğini de, odaklanmayı da.

Ok ıska geçti.

Adrian mahcup bir şekilde güldü ve aralarındaki teması koparacak kadar geri çekildi. "Dediğim gibi, ben umutsuz vakayım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nova ellerini iki yanında yumruk yapmış, yan yana uzanan harap evlerin arkasındaki sokakta ilerliyordu.

Adrian'ın *derdi* neydi? Nova onunla flört etmek için elinden geleni yapıyor ve bu sırada kendini tam bir ahmak durumuna düşürüyordu. Bundan daha bariz hareket edemezdi. Ama ya Adrian görüp görebileceği en anlayışsız adamdı ya da...

Nova dişlerini gıcırdattı.

O *ya da* düşünmekten nefret ettiği bir ihtimaldi ve bunu her aklına getirdiğinde daha da öfkeleniyordu.

Ya da... Adrian artık onunla ilgilenmiyordu. Belki de Nova lunaparkta ondan kaçarak şansını kaybetmişti.

As ona Adrian Everhart'a yakın durmasını söylemişti ve o da elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bunun ardında yatan mantığı anlıyordu. Adrian'ın güvenini kazanırsa, babalarının bir zaafını öğrenebilirdi. Tam da bu yüzden, her defasında başını çevirmesi, göz temasından kaçınması ya da ona dokunuşundan kaçması Nova'yı deli ediyordu. Tekrar tekrar.

Görevini iyice zorlaştırıyordu. Bundan nefret ediyordu.

Öfkesinin, Adrian'ın ona olan hislerinin artık bittiğini her kanıtlayışında göğsünde hissettiği acıyla hiçbir alakası yoktu.

Belli ki elinden gelenin en iyisi bile bu duyguları geri getirmeye yetmeyecekti.

Birden gözüne altın rengi bir şey takıldı ve Nova donup kaldı. Bir monark kelebeği, komşulardan birinin ihmal edilmiş bahçesini sarmış çiçekli çalıların üzerinde salınıyordu.

Kelebeğin mor bir çiçekten diğerine geçerek nektar aramasını izleyen Nova'nın kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Hâlâ Muhalif botlarını giyen ayakları, sokağın çatlak asfaltına çakılıp kalmıştı. Kendi kendine korkmadığını söyledi. O, Nova Artino, bir *kelebekten* mi korkuyordu? Ama kollarındaki diken diken olmuş tüyler tam aksini söylüyordu. Ya bugün Nova, Ajan N şişesini yürütürken Danna onu izlediyse? Nova dikkatli davranmıştı ama yeterince dikkatli miydi?

Kelebek bahçenin diğer tarafındaki çiçeklere doğru uçtu. Yukarıda bir elektrik kablosuna tünemiş bir kırlangıç ötüyordu. Nova kuşun birden alçalmasını ve kelebeği gagasının arasına kıstırmasını diledi çünkü o zaman bu yaratığın Danna'nın casuslarından biri olup olmadığı konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı.

Günün geri kalanını Danna'nın onu takip edip etmediğini düşünerek geçirmezdi.

Danna'nın çoktan sırrını keşfetmiş olmasından korkmazdı.

Tam eve girip onu yakalayabileceği bir şey bulana dek olduğu yerde kalıp kalmayacağını düşünüyordu ki, kelebek yemeğini bitirip kanatlarını çırparak evin üzerinden arka taraftaki yola doğru uçmaya başladı.

En azından karargâhtan uzağa doğru uçuyordu.

"Muhtemelen sıradan bir kelebekti," dedi, "endişelenecek bir şey yok."

Nova yolun geri kalanını, evinin otlarla kaplı bahçesine dek güçlükle yürüdü ve parça parça dökülen evin gölgesine adım attığı sırada Honey'nin kovanlarının kulakları sağır eden uğultusunu duymamaya çalıştı. Sürgülü cam kapıyı titreyen elleriyle açıp köhne mutfağa girdi. Alet kemerini çözerken elleri hâlâ titriyordu. Kemeri tezgâha, yarısına kadar soğumuş kahveyle dolu bir kupanın ve Leroy'un son çalışmasının kalıntıları olan şişeciklerle beher kaplarının yanına bıraktı.

Ardından haberleşme cihazını çıkardı ve üzerinde unutulmuş gri bir vazo duran masanın üzerine koydu. Bir zamanlar Adrian'ın kaleminin ucunda açan bir demet çiçek şimdi vazoda pörsümüş, ölmüş, solmuş bir halde boynunu bükmüş duruyordu.

Kalbi şu an bile hop ediyordu. Ama hüzünle değil, kırgınlıkla.

Kahrolası Adrian Everhart.

Bu eve geleli ve ona bu çiçekleri çizeli bir aydan fazla olmuştu. Onunla lunaparka gelmesini, randevu olmayan bir randevuya çıkmasını istemişti. Nova'nın yüreği haftalardır o demetin önünden her geçişinde az da olsa hareketlenmiş ama çiçekler her geçen gün biraz daha solmuş ve bu hazin, ruhsuz evde hazin, ruhsuz bir demete dönüşmüşlerdi.

Ama adil olmak gerekirse, evleri Honey Harper'ın çabalarıyla çok daha az ruhsuz bir hale bürünmüştü. Honey, yeni evlerini büyük bir bağlılıkla benimsemiş ve Nova'da yıllardır derinlerinde gömülü tuttuğu bir ev idaresi fantezisi yaşadığı izlenimini uyandırmıştı. Honey'nin tünellerde; çiçeklerden,

günışığından ve meltemlerden uzak yaşamaktan ne kadar nefret ettiği bilinen bir şeydi. Sağlık sorunları nedeniyle As'ı tek başına bırakamadıkları ya da medeniyete yakın bir yere taşınarak Muhaliflerin, eylemlerinden şüphelenmeleri riskini göze alamadıkları için yıllarca tünellerde kısılı kalmışlardı.

Fakat evlerinden, tünellerden, katedralden ve As'tan uzağa gitmeye zorlandıklarından bu yana en azından Honey'nin kendine geldiği görülüyordu. Haftalarını yeni mekanlarında keyifle çalışarak, çoğunlukla da bu sırada avaz avaz şarkılar söyleyerek geçiriyordu. Eşyaları havalandırmış, yerleri silmişti. Pis, şal desenli duvar kâğıdı hâlâ salonun duvarlarında olsa da, en azından örümcek ağlarını almıştı. Nova, Honey'nin evdeki pisliğe böylesine ihtiyatla yaklaşmasına ve bir kez olsun tırnağının kırılması ya da parmaklarının nasır tutmasından şikâyet etmemesine çok şaşırmıştı. Ona bundan bahsettiğinde Honey olgunlukla göz kırpmış ve bilgece bir cevap vermişti. "Gerçek bir kraliçe zenginlikte değil, yoklukta ortaya çıkar."

Nova botlarını çıkarıp odanın köşesine attı. Leroy pencere önünde oturmuş gazete okuyordu ve gizliliği sağlamak için cama hardal sarısı bir battaniye asmıştı. Honey o battaniyeden nefret ediyordu. Birçok kez onun yerine ince tüller asmaya kalkışsa da Leroy bu konuda kararlıydı ve gizliliğin estetikten daha önemli olduğunu söylüyordu. Battaniyenin içinden sızan günışığı odaya hastalıklı bir hava katıyordu, sanki duvarlar sarılık olmuştu.

Burası, Honey'nin evdeki en sevmediği odaydı.

Leroy'un elindeki gazetenin manşetinde DÂHİ İLAÇ HIRSIZI "AKDİKEN" HÂLÂ KAYIP yazıyordu.

Fakat Leroy gazeteyi indirdiğinde, Nova onun karikatür sayfasını okuduğunu gördü.

"Zorlu bir gün müydü Uykusuz?" Okuma gözlükleri yaralı burnunun ucuna kadar inince, bir gözünün etrafındaki rengi solmuş deri görünür olmuştu.

Diğer Anarşistlerin hepsi son zamanlarda onu bu isimle çağırmaya başlamışlardı. Uykusuz. Onun muhalif ismi. İlk başta bundan hoşlanmamıştı ama şimdi onu kızdırmak için yaptıklarını düşünmüyordu. Daha ziyade, ona Muhalifler arasındaki görevini hatırlatan bir şeydi. O bir casustu. Bir dedektif. Bir silah.

"Bundan bahsetmek istemiyorum." Elini giysisinin kolundan içeri atıp eğitim alanından yürüttüğü Ajan N şişesini çıkardı ve Leroy'a attı. Leroy şişeyi yakalamak için hiçbir çabaya girmedi. Göğsünden sekip kucağına düşmesini bekledi. Gazetesini katlayıp şişeyi aldı ve sıvıyı inceledi. Şişeyi iki yana sallarken içindeki solüsyon da koyu bir kıvamla akıyordu. "Dehşet verici bir şey."

"Devriye birimlerinin çoğu hafta sonuna kadar eğitimlerini tamamlayacak. Sonrasında hepimize bunlardan verecekler. Daha da dikkatli olmalıyız."

Leroy şişeyi döndürdü ve tek bir hava kabarcığının yükselmesini seyretti. "Bu bende kalabilir mi?"

"Şimdilik. As'ın dediği gibi, onlar bize karşı kullanmadan bunu Muhaliflere karşı bir silaha dönüştürebilir miyiz diye araştırmak gerek. Ya da en azından aynısından yapabilir miyiz, diye. Sonraki haftalarda daha fazla çalabilirim ama tüm teşkilata yetecek kadar olmaz."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Ayrıca gaz haliyle de etkili olabileceğinden bahsettiler.

Bunu başarabilir miyiz merak ediyorum. Gaz olarak en azından aynı anda birden fazla Muhalif üzerinde kullanılabilir."

"Özelliklerini anlamak ve buharlaştırılması için ne gibi bir işleme tabi tutulması gerektiğini tespit etmek zor olmaz," dedi Leroy. "Etki menzilini hesaplayabilmek için, moleküller dağıtıldığında etkisinin ne derece azaldığını da belirlememiz gerek. Ben bütün bunlar üzerinde çalışmaya başlarım ama sen bir yerlerden maddeyi içine koyabileceğimiz, sökülmüş el bombaları bulamazsan bu bilgiler hiçbir işimize yaramaz."

"Sen bunu gaza dönüştürmenin bir yolunu bul, ben de yaymak için kullanacağımız cihaz üzerinde çalışmaya başlayayım," dedi Nova. "Muhaliflerin deposundaki göz koyduğum bazı patlayıcılar bunun için dönüştürülebilir. Hem onları çalmak da kolay olur."

"Patlayıcılar konusundaki yegâne güvenilir kaynağımızın aramızda olmaması çok yazık."

Nova dişlerini gıcırdattı. "Ben Ingrid'in *güvenilir* olarak tanımlanabileceğinden emin değilim."

Leroy tek kaşını ya da kılları yıllar önce tütsülenmiş olmasaydı kaş denilebilecek yerini kaldırarak ona baktı. "Ben Kütüphaneci'den bahsediyordum."

Nova burnunu oynatarak tepki verdi, aldığı cevaptan neredeyse utanmıştı. "Karargâhta Kaptan Krom'un Ajan N'den etkilenip etkilenmeyeceği konusunda tartışmalar vardı. Hiçbir iğnenin derisine işlemeyeceği düşünülürse, madde vücuduna enjekte edilemez. Ancak sıvı haliyle yutacak olursa veya gaz olarak solursa zarar görüp görmeyeceğinden kimse emin olamıyor. Senin öyle ya da böyle herhangi bir teorin olursa, dinlemek isterim."

Leroy bir parmağıyla çenesine hafifçe vuruyordu. "Neler

bulabileceğime bir bakayım ama bu kadar az numuneyle de çok fazla şey başarabileceğimi sanmıyorum. Tabii Muhalif laboratuvarlarına, testlerine, malzemelerine erişimim de olmayınca... Tabii bir de oğlana."

Nova'nın ensesinden aşağı bir ürperti indi. Onlara Ajan N'den bahsettiğinden beri Max birkaç kez gündeme getirilmişti. Nova, Anarşistlere Max'ten bahsetmesinin onu bir biçimde hedef haline getirdiğini düşünmekten kendini alamıyor ve bundan nefret ediyordu.

"Şimdilik elinden gelenin en iyisini yap," dedi ve arkasını döndü. "Bir sonraki eğitimden sonra sana daha fazlasını getirmeye çalışırım."

Merdivenlerden Honey ile paylaştıkları odaya doğru çıktı. Muhalif üniformasını bedeninden çıkarmak ve kendi giysilerini giymek bir rahatlıktı. Tam tişörtünü giymişti ki Honey kapıyı açtı ve saçında bir havlu, üzerinde belinden bağlanmış ipek bir bornozla odaya girdi. Yulaflı ve ballı sabunun kokusu hemen ardından odayı doldurarak Honey'nin parfümlerinin, vücut losyonlarının ve kozmetiklerinin boğucu kokusuna karıştı.

"Şekerim!" dedi Honey. Başındaki havluyu aldı ve saçlarını kurulamaya başladı. "Bugün erken dönmüşsün. Sokaklarda Muhalifleri meşgul etmeye yetecek kadar cinayet ve karmaşa yok muydu?" Havluyu yere bırakarak soluk tenli kollarından birini odanın köşesindeki yatağına doğru uzattı. Yatak örtülerinin üzerine kümelenmiş bir avuç siyah eşek arısı ona doğru uçarak omuzlarına ve elinin üstüne kondu. Nova bir tanesinin Honey'nin bornozunun kolundan içeri girişini izledi.

"Programımızda bugün Ajan N eğitimi vardı."

"Öyle mi? Yani bugün sevgili Everhart oğlanla görüştüğünüz anlamına mı geliyor bu?"

Nova'nın boğazına bir yumru oturdu. "Neredeyse sürekli görüşüyoruz ki."

"Güzel." Honey tuvalet masasındaki aynanın karşısına oturdu ve beyaz dişli bir tarakla ıslak saçlarını taramaya koyuldu. "Bu sabah As'ı görmeye gittim. Senden istediği gibi o çocukla yakın olduğundan ve Konsey'le ilgili faydalı olabilecek herhangi bir şey öğrenebilmek için kulaklarını iyice açtığından emin olmak istiyor."

Nova'nın tüyleri diken diken olmuştu. Diğer Anarşistlerin, özellikle de As'ın o yokken hakkında konuştuklarını düşünmek onu rahatsız ediyordu. "As'a onunla sık sık görüştüğümü söyleyebilirsin," dedi, pencereye doğru yaklaşarak. Ucuz jaluzinin iki kanadını aralayarak sokağı gözledi. Şişko bir yabanarısı camın önünde uçuşuyor, içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

"Ee, aranız nasıl?"

Arının hareketlerini izlerken Nova'nın ağzı kurumuştu.

Adrian'la işler nasıl gidiyordu?

"İyi," deyiverdi.

Bu doğruydu. Araları iyiydi. Her zaman iyiydi. Ona karşı her zaman olduğu gibi dost canlısıydı. Nova'yı her zaman samimi bir şekilde karşılıyordu. Yüreklendirici gülümsemesi ve tatlı sözleri her zaman hazırdı. Her zaman çok iyi davranıyordu.

"Bana hiç de iyi gelmedi," dedi Honey.

Nova camı açtı ve arının içeri girmesini bekledi. Sonra döndü ve ensesine vuran serin havanın keyfini çıkardı. Honey'nin onu izliyor olmasını bekliyordu ama hayır, Honey

Harper kendini tamamen aynasına vermiş, gözünün alt tarafına kalın bir rimel çekmekle meşguldü. Bu onun için günlük bir ritüeldi, Nova bunu tünellerde olduğu gibi şimdi de saçma buluyordu.

Honey'nin evden çıkma şansı yoktu ve Nova onun Leroy ya da Fobi'ye hoş görünmek için süslendiğini hiç sanmıyordu.

"Onu gördüğünde As nasıldı?" diye sordu.

Honey kirpiklerini şüpheyle kırpıştırdı. "Konuyu kapatmaya çalışıyorsun."

"Düşünüyordum da," diye devam etti Nova, kendisine yöneltilen suçlamayı umursamadan, "belki onu yürüyüşlere çıkarmaya filan başlayabiliriz. Kimse katedralin yıkıntıları etrafından dolaşmıyor. Güneşe çıksa, biraz temiz hava alsa... Günde birkaç dakikalığına bile olsa bu ona iyi gelir, değil mi?"

Honey oturduğu yerde gerildi. "Onu yürüyüşe çıkarmak mı? Köpek mi bu yahu?"

"Ben ciddiyim. Tünellerden çıkmak sana çok iyi geldi, hepimize iyi geldi. Belki onu o mezarlardan çıkartabilirsek, yeniden *nefes almasını* sağlarsak..."

Honey sandalyesinden ayağa fırladı. "O, *Anarşinin Aşı*. Unuttun mu? Biri onu görecek olursa..."

"Çok dikkatli oluruz."

"Gördükleri yerde vururlar ya da o korkunç hapishaneye tıkarlar."

"Zaten hapiste yaşıyor!"

"Kesinlikle olmaz. Bu riski göze almaya değmez."

Nova ofladı ve yeniden pencereden dışarı bakmaya koyuldu. Çok güzel bir gündü. Rüzgârlıydı ve bulutların arasından güneş ışınları sızıyordu. Nova bazen As'ın zayıflığının

bedensel olduğu kadar zihinsel olduğundan da endişeleniyordu. Yardım etmeye çalıştığı toplumdan uzaklaştırılmak...

Asla şikâyet etmemişti. Nova ve diğerlerinin onunla olduğunu söylerdi. Kitapları ve demliği vardı ve tek ihtiyacı olanlar bunlardı.

Ama Nova bunların yeterli olmadığını biliyordu. As ölüyordu. Yakında o kutsal harabelerin altında unutulmuş iskeletlerden biri olacaktı.

"Seni anlıyorum," dedi Honey, daha yumuşak bir sesle. "Gerçekten anlıyorum. As benim de babam gibidir, bilirsin. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum. Ama ona nasıl yardım edebileceğini biliyorsun ve bu azıcık temiz havayla olacak bir iş değil."

Nova dudaklarını büzüştürdü. *Miğfer.* "Biliyorum," diye fısıldadı. Sonra aklına bir şey takıldı ve dönüp Honey'ye baktı. "Sen As'tan daha *yaşlı* değil miydin?"

Honey duyduğuna inanamayarak yüksek sesle soludu. Masasından kaptığı bir kavanozu Nova'nın kafasına fırlattı. Nova eğildi ve kavanoz duvarda patlayarak içindeki pudrayı bembeyaz bir bulut halinde havaya saçtı.

"Bir daha sakın ağzından böyle sözler duymayayım, beni anladın mı?"

Nova güldü. "Affedersin. Ben yanılmışım belli ki."

Öne eğildi ve neredeyse tamamen boşalmış kavanozu alıp masaya götürdü. Çoğunun içinde kıvıl kıvıl meraklı arılar olan kozmetik ve parfüm deryasında gözlerini gezdirirken ağzının kuruduğunu hissetti. "Aslına bakarsan Honey? Belki bir konuda yardımını isteyebilirim."

Honey hâlâ öfkeli bir şekilde kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Adrian hakkında."

Honey'nin yüzünde anında bir merak ifadesi uyandı. "Ya!"

"Benimle hâlâ ilgilendiğinden emin olamıyorum. En azından o anlamda." Honey'nin şüpheli bakışları karşısında Nova omuzlarını dikleştirerek elinden geldiğince vakur durmaya çalıştı. "Düşündüm de belki onun benimle yeniden ilgilenmesini sağlamak için bana yardımcı olabilirsin."

Honey'nin yüzü hevesle ışıldadı. "Ah benim tatlı kızım," dedi elini göğsüne koyarak. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Konsey'in en büyük zaaflarından birini şimdiden biliyoruz ve zamanı geldiğinde onu bize büyük bir avantaj sağlayacak şekilde lehimize kullanacağız.

As böyle söylemişti ve haklıydı. Kaptan Krom ve Korku Bekçisi'nin bir zaafları varsa, o da evlatlık oğulları Adrian ile Max'tı. Nova, Adrian'ın güvenini lehine kullanabilirdi, özellikle de o güven Adrian'ın *sevgisiyle* birlikte gelirse.

Ama neden onun sevgisini kazanmak korkunç derecede münasebetsiz geliyordu ona?

"Bunu yapamam," dedi Nova, kollarını göğsünde sıkı sıkıya kavuşturarak.

"Yaparsın ve yapacaksın. İşte bak, böyle." Honey uzun bacaklarından birini dizinin üstüne attı ve yatakta uzanan Nova'ya birazcık daha sokuldu. Çıplak ayak parmakları Nova'nın bacağına sürtünüyordu. O kadar hafif bir temastı ki bu, Honey az önce bu flört tekniğini acı verici derecede detaylı anlatmış olmasaydı, Nova bu teması hayal ettiğini sanabilirdi. "Sonra omuzlarını şu açıyla kır." Honey saçını bir

tarafa attı ve bedenini ona daha da yaklaştırdı. "Tüm dikkatini ona ver. Koca odada senin için bu sohbetin yarısı kadar bile ilgi çekici hiçbir şey yokmuş gibi. Söylediği her şeyin seni büyülediğine inanması gerek." Honey bir dirseğini dizine, çenesini de eline dayadı. Buğulu gözleri Nova'nın gözlerine kilitlendi. Bakışları o kadar yoğundu ki Nova'nın yanakları kızarmaya başladı.

"Şimdi, burası düğüm noktası," dedi Honey. "Bundan sonra her ne söylerse söylesin, sen gül. Çok abartılı bir şekilde değil, sadece onu çok etkileyici bulduğunu ve gün boyu onu dinleyebileceğini düşünmesini sağlayacak kadar. Hazır mısın?"

"Ya komik bir şey söylemezse?"

Honey kıkırdadı ve Nova'nın dizine parmaklarıyla dokundu. Hafifçe şakır gibi tatlı tatlı güldü ve sonra Nova onun çok eğlendiği için değil, bahsettiği şeye örnek olsun diye güldüğünü anladı.

Nova'nın yanakları kızardı. Honey'nin bir insanı etkisi altına alma yeteneği inanılmazdı. Doğru zamanda atılmış birkaç kahkaha ve çok hafif dokunuşlarla onlara kendilerini çok önemli, çok zeki, çok *değerli* hissettiriyordu.

Nova başını iki yana salladı ve ayağa kalkıp, Honey'nin her zaman çıkarıp bir tarafa fırlattığı ayakkabılarından bir iki tanesini odanın köşesine doğru tekmeledi.

"Bu asla işe yaramayacak," dedi. "Benim içimi anında okuyacak."

"Çok fazla kaygılanıyorsun," dedi Honey. "Onunla flört etmeye çalıştığını anlasa da, bu konuda berbat bir iş de çıkarsan, yine de bu çabalarından etkilenecek ve kıvanç duyacaktır. Böylece bir anda o alev yeniden tutuşacak ve sen de daha önce bulunduğun noktaya döneceksin."

Nova kaşlarını çattı. "Bence onun zekasını hafife alıyorsun."

"Bence sen de gencecik bir oğlan çocuğunun egosunu fazla abartıyorsun. Güven bana küçük Kâbus. Bunu başarabilirsin. Atom fiziği ya da Leroy'un yaptığı her neyse, onun gibi bir şey değil bu."

Nova güldü. "Ben atom fiziğini tercih ederim." Avuçlarını pantolonuna sürttü. Adrian'a Honey'nin kendisine baktığı gibi bakma, ona dokunma, her hareketiyle, her bakışıyla onu yeniden öpmesini istediğini ima etme ihtimali üzerinde düşündükçe elleri terlemeye başlamıştı.

İnsanın kalbi, aklında sersemletici bir düşünce yer ettikçe daha da hızlı atıyordu.

Ya gerçekten *işe yararsa*?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Adrian karargâhın ana girişinin üzerindeki asma kata ayak bastığında hem heyecanlı hem de gergindi. Son birkaç geceyi resim yapmaktan uykusuz geçirdiği için şu an uyuyor olması gerektiğini biliyordu. Duvar resmi şimdilik yalnızca gölgeler ve ışık katmanlarıyla sınırlı bile olsa biçimlenmeye başlamıştı ama genel hatlara henüz başlayamamıştı. Resmi hayata geçirecek minik detayların işlenmesine daha vardı.

Alarmı ona bugün yapmak istediği başka bir şey, sanat projesinden çok daha önemli, hatta Anarşistleri ve Kâbus'u kovalamaktan bile önemli bir şey olduğunu hatırlattığında nihayet elindeki fırçayı bırakmıştı. Eserler deposuna gittiğinden beri aklını kurcalayan bu fikir hem umut hem de heyecan doluydu.

Cam köprüden geçti ve karantina odasının cam duvarının etrafından dolaştı. Zindelik Tılsımı'nın göğsündeki ağırlığını hissedebiliyordu, üniformasının kumaşının üzerinden bile sıcaklığı fark ediliyordu.

Madalyon hakkında veritabanında bulabildiği her şeyi sa-

atler boyunca okumuş ve tek başına yapabileceği tüm araştırmayı yapmıştı. Ancak tılsımın geçmişi Muhaliflerin koleksiyonundaki bazı eserler kadar ayrıntılı belgelenmemişti. Orta Çağ'da bir demirci tarafından dökülmüştü. Demircinin becerileri kesin olarak bilinmiyordu fakat bir tür şifacı olduğu açıktı ve tılsım kısa sürede vebaya karşı koruma sağlamasıyla ün kazanmıştı. Doğal olarak böylesine arzulanan bir nesne sonunda çalınmış, demirci de büyücülük yaptığı için asılarak idam edilmişti. Bir daha asla tılsımın bir benzeri yapılmamıştı.

Bunun sonrasında tılsım birkaç asır boyunca tarih kitaplarında hiç geçmemiş, nihayet 1700'lerin sonunda yeniden ortaya çıkarak bir açık arttırmada satın alınmıştı. Tılsımı alan prens batıl inançları olan, hatta muhtemelen paranoyak biriymiş ve ömrünün sonuna dek, tılsımın onu kendisini zehirlemeye çalışan düşmanlarından koruduğunu iddia etmiş. Prens yaşlanıp görünüşe göre eceliyle ölünce, tılsım da nesilden nesile düşeslere ve baronlara miras kalmış, en sonunda da büyük bir borcu ödemek için satılmış. Bir kez daha ortadan kaybolan tılsım, sonunda dâhiler temalı ufak bir müzeye bağışlanmış ve müzenin tüm koleksiyonu da Zafer Günü'nden sonra Muhaliflere devredilmiş.

Devredilmiş ya da *el konulmuş*... Muhaliflerin kasadaki eserlerin birçoğunu nasıl elde ettiğinin detayları hayli muğlaktı.

Veritabanındaki tanıma göre, tılsımın bir kişiyi zehirlenmeden, hastalıktan ve "takan kişinin fiziksel gücünü azaltacak ya da dahilik yeteneklerini zayıflatacak her türlü tehditten" koruduğuna inanılıyordu. Bu teorinin ne ölçüde test edildiği belli değildi ama Adrian'a aklından söküp atamadığı bir fikir vermişti.

Her türlü tehdide karşı.

Tanımda böyle diyordu.

Max'ten daha büyük tehdit ne ya da kim olabilirdi?

Adrian ahmak değildi. Yıllar boyu Zindelik Tılsımı'nı takan kişilerin Max gibi bir tehditle muhtemelen hiç karşılaşmadıklarını biliyordu. Teorisinin daha önce hiç sınanmadığını tahmin ediyordu ve bunu ilk yapan kişi olmak güçlerini büyük bir riske atmak demekti.

Haydut'a karşı bağışıklık imkânsız *değildi*. Kaptan Krom bunun kanıtıydı. Adrian'ın içindeki ses, karantina odasına doğru attığı her adımda ona fısıldıyordu: *Ya işe yararsa?*

Ya bu küçük, iddiasız madalyon onu gerçekten Max'in gücünden koruyabilirse? Ya küçük kardeşine yaklaşmasına, hatta belki de hayatında ilk kez ona gerçekten sarılmasına imkân sağlarsa?

Saat geç olmasına rağmen karargâhın geniş lobisi etrafa yerleştirilmiş televizyon ekranlarının titrek mavi ışığıyla hafifçe aydınlanıyor ve Max'in minyatür cam şehrine ışık vuruyordu. Max'in telekinetik saldırısından sonra büyük ölçüde onarılmıştı. Nesneleri havaya kaldırma antrenmanı yapan Max konsantrasyonunu kaybedince camdan bir kuleyi avucuna saplamıştı. Dâhi şifacılar onun güçleri yüzünden yanına yaklaşamıyor olsalar da yarası iyileşiyordu. Sivil bir doktor Max'in kolundan aldığı bir tendonu parmağındaki tendonun yerine bağlamıştı ve bu çağdışı yöntem hepsini hayretler içinde bırakmıştı. Ancak operasyon başarılı geçti ve doktor tek kalıcı yan etkinin yara izi olacağına onları temin etti.

Bu kazayı atlattıktan sonra Max kırılan cam binaları yerlerine koymakla meşgul olmuş, bunu da büyük ölçüde maddeleri kaynaştırma gücünü kullanarak kendisi yapmıştı.

Cam şehir gece çok farklı görünüyordu. Gündüz çok sayıda pencereden içeri giren gün ışığı, cam kulelerden turuncu ve sarı renklerde yansıyarak şehri aydınlatırken, şimdi binaların üzerine alacakaranlık çökmüştü, bu maket şehir bile huzurlu bir gece uykusuna hazırlanır gibiydi.

Gerçek Gatlon şehri hiç de huzurlu bir yer değildi halbuki. Adrian bazen birçok bakımdan, dünyaya kapalı bu küçük cam şehri tercih edeceğini düşünürdü. Suç yoktu, yıkım yoktu, acı yoktu. Kötüler yoktu, kahramanlar yoktu.

Max'in kendisi dışında tabii. Küçük evrenindeki tek dâhi oydu.

Ancak şu an Adrian bombeli cam duvarın önünde durduğunda Max'in tek başına olmadığını gördü.

"Kötülerden bahsetmişken," dedi.

Karantina odasındaki Hugh elindeki iskambil kartlarından başını kaldırdı. Yüzü onu görünce aydınlandı. "Sen kime kötü diyorsun bakayım?"

"Hiç, lafın gelişi baba."

Hugh başını önüne eğdi. "Seni gördüğüme sevindim Adrian."

Adrian yaşadığı hayal kırıklığını çaktırmamaya çalışarak el salladı. Hugh'un Max'i ziyaret etmesi anormal bir durum değildi, Adrian şırıngalar ve koruyucu giysiler olmadan insanlarla ilişki kurmanın Max için iyi olduğunu da biliyordu.

Yine de... Boynunda madalyonun ağırlığını hissediyor ve bir an önce teorisini test etmek istiyordu.

"Biraz bekle," dedi Max, bir parmağını Adrian'a doğru kaldırarak. "Kıçına tekmeyi basmak üzereyim."

Hugh hayretle ona baktı. "*Kıç* filan diyerek konuşmasan."

"Peki. *Bir tarafına* tekmeyi basmak üzereyim öyleyse."

Max bir kart attı ve sonra kabarık saçlarını salladı. Şehir Parkı'nın ortasında bağdaş kurmuş oturuyorlardı ve zaten yaşına göre küçük olan Max, kasları uzun zamandır tüm çizgi roman sanatçılarına ilham kaynağı olan Kaptan'ın yanında ufacık görünüyordu.

Hugh iki kart attı. "Rakibine elinin iyi olduğunu söylememen gerekir."

"Belki blöf yapıyorum," dedi Max.

Hugh ona baktı. "Blöf öyle yapılmaz."

"Emin misin?" dedi, önüne dağıtılan yeni kartı alırken.

Hugh, Max'in bahsini gördü ve aralarındaki yığının üstüne birkaç şeker daha attı. Kartlarını açtıklarında Max iki çiftle kazandı. Hugh'un elinde hiçbir şey yoktu.

Max iç geçirdi, şeker yığınını parkın atlıkarıncasına doğru çekerken neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Adrian'a bakarak başını iki yana salladı. "İyi bir el görünce dayanamıyor, yenemeyeceğini bilse bile. Bence bu, teşhis konulabilir bir bozukluk olabilir. Psikolojik bir gizlenme ihtiyacı, belirsizlikten hoşlanmama ve otoriter bir tutum."

Hugh kaşlarını çattı. "Ne? Ben öyle biri değilim. Öyle miyim yoksa?"

"Yani," dedi Adrian, yorum yapmaktan sakınarak.

Hugh güldü ve kartları topladı. "Belki de küçük oğlumun hayatta kazandığını görmek istemişimdir." Ayağa kalkarken şeker yığınını işaret etti. "Yolluk olarak bir tane çikolatalı alabilir miyim?"

"Olmaz," dedi Max, şekerleri ondan uzaklaştırarak. "Köşedeki marketten gidip biraz daha satın alabilirsin." Eliyle ufak bir cam marketi işaret etti. "En yakındakinin Broad Caddesi'nde olduğundan gayet eminim."

"Öyle olsun." Hugh eğilip Max'in omuzlarından sıktı. "Yaşlı babalığa zaman ayırdığın için sağ ol. Sonra görüşürüz."

Max de kendini onun kollarına bıraktı. "İyi geceler baba."

Hugh karantinadan çıkarken Adrian'a gülümsedi. "Bu gece devriyeye dönüyor musun?" diye sordu, Adrian'a da hafifçe sarılarak.

"Evet ama birkaç gün süreyle yalnızca ufak tefek olaylara bakacağız."

"Danna ile Ruby nasıllar?"

"Tamamen iyileştiler," dedi Adrian. "İşe dönmeye hazırlar."

"Biliyorum, genç ve heveslisiniz ama bu ara bence onlar için çok iyi oldu, hepiniz için daha doğrusu," dedi Kaptan Krom ve sonrasında esnedi ancak Adrian bunun sahte olduğunu anlamıştı. "Ben kaçıyorum. Konsey'de uzun bir gün oldu. Başınızı derde sokmayın sakın."

Hugh gider gitmez Max sıkıntıyla ofladı. "Bazen gerçekten bir çizgi romanda yaşadığına inandığını düşünüyorum."

"Böyle bir şey olabilseydi, emin ol o kişi Kaptan Krom olurdu," dedi Adrian. Max'in Ticaret Kulesi'nin tepesini kaldırıp şekerleri oraya doldurmasını izledi. "Beni dinle Max, sana göstermek istediğim bir şey var. Çok önemli bir şey. Yani şöyle söyleyeyim, işe yararsa acayip önemli olacak."

Max büyük bir ilgiyle ona döndü. "Yoksa bana bir ejderha mı çizeceksin? Yani Turbo çok güzel ama bir *ejderha*..."

Minik velociraptor sanki ismini tanımış gibi Stockton Köprüsü'nün altından çıkıverdi. Max ona burada gazete kağıtlarından ufak bir yuva yapmıştı.

"Yo, hayır," dedi Adrian.

Max burnunu kırıştırdı. Bir paket yumuşak şekerleme

açarak bir tanesiyle dinozorunu besledi. Adrian elinin arkasına doğru uzanan beyaz bandajları fark etti.

Dâhi bir şifacı bunu haftalar önce iyileştirirdi...

İç geçirdi. Max iyiydi. Önemli bir şeyi yoktu.

"Git şu tarafta bekle," dedi Adrian.

Max onun işaret ettiği yere baktı ama yerinden kıpırdamadı. "Niye ki?"

"İtiraz etme, dediğimi yap. Eğer bu işe yararsa, karargâhta meydana gelen en güzel şey olacak... Şeyden beri..." Adrian lafının gerisini getiremedi, buna eşdeğer bir şey bulamamıştı.

"Sanal gerçeklik simülatörlerini uçuş özellikleriyle geliştirdiklerinden beri mi?" diye fikir yürüttü Max.

Adrian başını yana eğdi. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Max omuzlarını silkmekle yetindi ve Adrian'ın gösterdiği yere geçti. Burnside'ın önünden geçerken eline minik bir sokak tabelası aldı.

"Tamamdır," dedi Adrian. "Acil durum çağrın yanında mı?"

Max'in kalın kaşları şüpheyle çatıldı ancak şehrin üzerine düşüp cam kuleyi eline sapladığından beri kolundan çıkarmadığı haberleşme cihazını kaldırıp Adrian'a gösterdi. Daha önce de buna sahipti ama o geceye dek kolunda taşıması hiç önemli olmamıştı.

"Güzel. Orada bekle sen."

"Nereye gidiyorsun?"

Heyecandan ve cesaretinden kaynaklanan gururla yerinde duramayan Adrian, karantina odasını Max'in kanının ve DNA'sının incelenip test edildiği ve sonra değiştirilip Ajan N haline getirildiği laboratuvarlardan ayıran arka tarafa geçti.

Camdan bakınca Max'in endişeyle kaşlarını çattığını gördü. Adrian başparmağını kaldırarak ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştı ama Max'ten aynı karşılığı alamadı. Sonra üçüncü odanın kapısını açtı. Bir sonraki odada, Max'le düzenli olarak yakınlaşmak zorunda olan dâhi bilim insanlarına ve araştırmacılara belirli oranda koruma sağlayan, her biri krom kolluklarla takviye edilmiş koruyucu giysilerle dolu askıların yanından geçti.

Adrian karantinanın mühürlü kapısına yaklaştı. Nova'nın Max'e yardım etmek için karantinaya girmesi fiyaskosundan sonra kapıya konan yeni tabelalar tüm gerekli güvenlik önlemlerini almadıkları sürece içeri girmemeleri için dâhileri uyarıyordu. Adrian bir an durup bunun korkunç bir fikir olup olmadığını düşündü. Umutluydu ama yine de bu bir riskti. Dürüst olmak gerekirse, büyük de bir riskti.

Ya Max'in gücü dâhi eserlerini etkisiz kılabilecek niteliktey se?

Adrian elini kaldırıp parmaklarıyla tılsıma dokundu ve üstündeki kıvrılmış yılan sembolünü okşadı.

"Lütfen işe yarasın," diye fısıldadı, sonra kapıyı açtı.

Max'in gözleri kocaman açıldı. Adrian'ın yolundan çekilmeye hazırlanırmış gibi duvardan uzaklaştı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

"Bana güven," dedi Adrian, ihtiyatlı bir adım atarak. Sonra Scatter Creek otobüs terminali üzerinden bir adım daha atarak Durry Caddesi üzerinden düz bir rotaya dönmüş oldu. "Bir teoriyi test ediyorum."

"Teori mi?" diye bağırdı Max. "Ne teorisi? Aklını kaybettiğinin teorisi mi?" Elini bileğindeki acil durum düğmesine attı.

"Dur! Basma. Sanırım...Sanırım senin gücüne karşı bağışıklığım olabilir."

Max bir kahkaha attı ama hiç de eğlenmiyordu. Adrian bir adım daha atınca sırtını cam duvara iyice yasladı. "Senin bağışıklığın olmadığını *biliyoruz*. Çık git artık buradan. Hiç komik değil bu yaptığın."

"Hayır, şunu görüyor musun?" Tılsımı kaldırıp gösterdi. "Eserler deposunda buldum. Senin güçlerine karşı koruyucu etkisi olabileceğini düşünüyorum."

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

Adrian karantina odasının dörtte birine kadar ilerlemişti. Nova'yı kurtarmak için içeri daldığında hangi noktada Max'in gücünün etkilerini hissetmeye başladığını hatırlamaya çalıştı ama hafızasında o geceden kalan her şey çok karışıktı.

Adrian yürümeye devam ediyordu. Yavaşça, tedirgin bir adım atıyor, sonra yine yavaş ve tedirgin bir adım onu takip ediyordu. Adeta nefesini tutmuş, tılsımın işe yaramadığına dair en ufak bir işarete karşı dikkat kesilmişti. Geçen sefer ellerinin uyuşmaya başladığını hayal meyal hatırlıyordu. Bedeni sanki havada süzülüyormuş gibi gelmişti. Sanki göbek deliğindeki bir tıpa açılmış ve tüm gücü oradan akıp gitmişti.

Bütün bu etkiler başladığında Max'e ne kadar yaklaşmıştı? Şu an öncekinden daha yakın olduğu kesindi ama yine de kendini tamamen normal hissediyordu. Gergin ve tedirgindi ama hâlâ normaldi.

Yolun yarısından fazlasını geçmişti. Ticaret Kulesi'ni geride bıraktı. Şehir Parkı boyunca yürüyordu.

Max'in gözleri korkuyla ama bir yandan da merakla kısılmıştı. Dikkati Adrian'ın ayaklarına odaklanmıştı, yıllar

boyu birlikte inşa ettikleri şehirde ilerlemesini seyrediyordu.

Adrian, Nova'nın yığılıp kaldığı noktaya erişti. Yakındaki binalarda hâlâ onun düşüşünden izler vardı ancak cam kırıkları temizlenmişti.

Max'in elinde tuttuğunu unuttuğu sokak tabelası yere düştü.

"Bunun yüzünden güçlerini kaybedersen," diye fısıldadı Max, "ben sorumluluk kabul etmem."

"Zaten hiçbir şekilde kabul etmemelisin," dedi Adrian. Max'in yanlış bir şey yaptığı yönündeki inancını değiştirmek için devamlı çaba gösteriyordu. Bu şekilde doğmak onun suçu değildi. Hiçbir dâhinin suçu değildi.

Adrian yolun son çeyreğine girerken gülümsemeye başladı.

Hâlâ donup kalmış halde duran Max ona karşılık vermedi.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Adrian, sesindeki inanamayan tonu gizlemeyi başaramayarak.

Max'e üç adım kala durdu. Uzanıp omzuna dokunabilecek kadar yakındı.

O da bunu yaptı.

Max irkildi. İlk önce dokunuştan kaçmaya yeltendi ama sonra dondu kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Keyifle gülmeye başlayan Adrian, Max'i kendisine çekip coşkuyla kucakladı. "Kendimi çok iyi hissediyorum!" dedi tekrar, Max'in kabarık saçlarını eliyle karıştırarak. "Hatta harika. İşe yaradığına inanamıyorum!" Daha yüksek sesle gülmeye başladı. "Yani aslında... *İnanabiliyorum*. Çünkü işe yarayacaktı elbette. İşe yarayacağını biliyordum. Bu arada saçlarını kestirsen fena olmaz."

"Haydi bir şey çiz," dedi Max, onun neşesini umursamadan. "Çabuk."

Adrian mutluluğundan hiçbir şey kaybetmeden keçeli kalemini çıkardı. "Elbette Haydut. Özel bir isteğin var mı?"

Max başını iki yana salladı ve Adrian pencereye doğru yaklaşıp aklına ilk gelen şeyi çizdi. Seçmelerde Nova'ya verdiğine benzeyen bir Muhalif rozeti.

Cam yüzeyden bunu çekip aldığında Max hayretler içinde küçük bir çığlık attı. "Nasıl?"

Adrian onun gözlerine baktı ve gördüğü hayret dolu bakışların ardında, çocuğun olasılıkları zihninde birer birer belirmeye başladığını fark etti.

Max hayatının neredeyse tamamı boyunca Hugh dışındaki tüm sevdiklerinden ayrı yaşamak zorunda bırakılmıştı. Hugh ise Max'i ne kadar severse sevsin, babalık vazifesini Konsey toplantıları, halka açık etkinlikler ve ara sıra kahramanlık yapma zorunluluğunun arasına sıkıştırmak zorunda kalıyordu. Max en son ne zaman birisiyle oturmuş, sabaha kadar bilgisayar oyunu oynayarak ya da abur cubur yiyerek vakit geçirmişti?

Hiçbir zaman. Daha önce böyle bir şeyi bir kez bile yaşamamıştı.

"Aklıma harika bir fikir geldi," dedi Adrian. "Yarın sana patates kızartması, kola ve süper boy bir pizza getireceğim ve tüm gece boyunca *Crash Course III* maratonunda seni ezip geçeceğim. Tabii sen tavla oynamayı öğrenmek filan istersen, o başka. Sen ne istersen onu yaparız, hiç fark etmez. Bana söyle yeter."

Max büyülenmiş bir halde başını iki yana sallıyordu. "İyi ama Adrian, *nasıl*?" diye tekrarladı, bu defa daha fazla üstüne basarak. Madalyonu eline alıp arkasını çevirdi ve koruyucu elin aynısının bulunduğu arka tarafını inceledi. "Nedir bu? Nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyorum!" dedi Adrian, neşe içinde. "Hastalıklardan, zehirlerden filan koruyor. Ben de düşündüm ki..."

"Ben zehir miyim? Hastalık mıyım?"

"Öyle demek istemedim."

"İşe yaramaması gerekir!" Max tılsımı elinden bıraktı. "İşe yaramamalı."

"Ama yarıyor. Sonra kendime bu sembolün bir dövmesini yapacağım," dedi Adrian, eliyle göstererek. "Bu da bana kalıcı bağışıklık sağlar ve sonra bu tılsımı seni ziyaret etmek isteyen herkese verebilirim. Ruby'nin yüzü ne hale gelir düşünebiliyor musun? Ya Oscar ve Danna'nın? Gelip seni görebilecekleri için çok mutlu olurlar. Tabii Simon da." Adrian öne doğru eğilerek konuşmaya devam etti. "Adamım, Simon. Bence... Ne bileyim. Eminim gözyaşlarını tutamaz."

"Korku Bekçisi ağlıyor ha?" dedi Max. "Bunu kayda almalıyız." Bu sözleri şaka yollu söylemişti ama Adrian onun da şok olduğunu ve dokunsan ağlayacak vaziyete geldiğini görebiliyordu. "Sen dövme yaparım mı dedin?"

"Ha, evet. O sayede yapabiliyorum işte... Hani anlarsın ya. Yaptığım diğer şeyleri."

Adrian'ın üstündekini inceleyen Max şaşkınlıkla konuştu. "Kendine *dövme* mi yapıyorsun? Bu sayede mi..."

Adrian ellerini havaya kaldırıp onu susturdu. "Şu an bunun bir önemi yok." Kollarıyla Max'i belinden sararak onu havaya kaldırdı ve heyecanlı bir çığlık attı. "Zindelik Tılsımı! Ziyaretçiler! Olabile..." Camın arkasındaki lobide birisini görünce birden sözü yarım kaldı. "...cekleri düşünsene."

"İndir beni!"

Max'i yere bıraktı ve bir adım geri çekilerek boğazını temizledi. "Ziyaretçiler... Mesela Nova."

Max arkasını dönüp baktı.

Nova girişteki danışma masasının yakınında dikilmiş, ağzı bir karış açık vaziyette karantina odasına bakıyordu.

"Normal davran," diye fısıldadı Adrian, neşesi şaşkınlığına ağır basarak. Max'e hafif bir dirsek attı ve ikisi birden el salladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Nasıl olabilir, açıkla," dedi Nova cam köprüye adımını attığı saniyede. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, beyninde yüzlerce farklı açıklama bulmaya uğraşıyor, hepsi bir öncekinden daha saçma oluyordu. Adrian karantina odasındaydı. Ve gülümsüyordu. Gayet de iyi görünüyordu.

Sonra boynundaki kolyeye ışık vurdu ve Nova ona doğru fırladı. Parmağıyla cam duvara dokundu. *"O mu?"* diye bağırdı inanamayarak. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye teyit etti Adrian, otuz iki dişini birden göstererek. Mutluluktan ışık saçıyordu resmen.

Adrian teorisini, Zindelik Tılsımı üzerine yaptığı araştırmaları ve niye bunun onu Max'in gücünden koruyacağını tahmin ettiğini açıklamaya başladı ancak o kadar daldan dala atlıyordu ki Nova hepsini takip etmekte zorlanıyordu.

Ayrıca bir türlü kahkahalarına engel olamıyordu. Kısmen, yaptığı deneyin başarılı olmasını beklemeyen çılgın bir bilim insanının, kısmen de en sonunda küçük kardeşiyle aralarında cam bir duvar olmadan vakit geçirebilecek olan bir abinin kahkahasıydı bu.

Adrian kendini tutamayarak sürekli Max'in saçlarını okşuyor, hafifçe omzuna vuruyor ya da onu kafakola alıp yalandan boğar gibi yapıyordu. Max bu kardeş sevgisi patlamasına nasıl tepki vereceğini bilemese de devamlı gülümsüyordu. En az Nova'nın hissettiği kadar şaşkınlık dolu bir gülümsemeydi ama sonuçta bir gülümsemeydi.

Max'in Adrian'a bakışında çok tatlı bir hal vardı. Hayranlıkla karışık umut.

Düne kadar Max dışlanmış bir mahkumdu. Değerliydi, seviliyordu ama anormaldi. Bilimsel bir deneydi. Bir laboratuvar faresi. Bunu herkes kadar o da biliyordu.

"Peki ya Ajan N?" dedi Nova.

Adrian şaşırarak ona döndü. "Ne olmuş ona?"

"Max'ın kanı kullanılarak yaratıldı. Tılsım insanları ondan da korur mu acaba?"

Adrian'ın kaşları çatladı. Dönüp Max'e baktı ancak Max omuzlarını silkti ve "Hiç bana bakmayın," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Adrian. "Olabilir." Daha fazlasını söyleyecek oldu ama tereddüt etti. Sonra yeniden Max'i süzdü ve ardından dönüp Nova'ya baktı. "Evet. Koruyacağına eminim."

"Peki Konsey'in bundan haberi var mı? Ajan N'yi geliştirmek için onca kaynak ayırdılar ve bunca zamandır kasada insanları bundan koruyabilen bu kolye mi varmış? Belki bunun dışında şeyler de olabilir. Önce Kaptan Krom'un Max'e karşı bağışıklığı ve şimdi de bu mu?" Nova dilini ısırarak kendini zor susturdu, aşırı heyecanın ve hevesinin kendisini ele verebileceğinden çekinmişti.

Max'ten korunmak. Ajan N'den korunmak.

Belki de Anarşistlerin bu yeni silah konusunda o kadar endişelenmelerine gerek yoktu.

"Ben kimsenin madalyondan ve neler yapabileceğinden haberi olmadığına eminim," dedi Adrian, "yoksa Ajan N ortaya çıkar çıkmaz başka biri gidip kasadan onu alırdı. Üstelik toplantıda söylediklerini de duydun. Ajan N'nin bilinen bir panzehri yok. Babamın sahip olduğu yenilmezlik ise bugüne dek görülmüş en nadir süper güç. Onun gibi bir kişi daha yok. Onun güçlerinin taklit edilebileceğini düşünmek için hiçbir sebep yok, en azından Max'le ilgili olan kısmının. Max'in gücüne karşı koruyucu etkiye sahip başka şeyler de olabilir ama benim bulabildiğim kadarıyla bu türdeki tek eser bu."

Belki de Adrian haklıydı ama öyle bile olsa, bu tılsımın varlığı Nova'ya Ajan N'nin Anarşistler için ölüm çanı anlamına gelmediği yolunda bir umut aşılıyordu.

Böyle bir tılsımın insanları onun gücünden de koruyup koruyamayacağını merak etti. Bir Anarşist olarak Nova çoğunlukla insanları uyutabilme becerisini bir silah olarak kullanıyordu ancak uyku özünde bir insanı *zayıflatmazdı*, sadece savunmasız kılardı. Hatta kendilerine gelmelerine yardımcı olurdu. Bu ilginç bir bilmeceydi; Adrian'ın Zindelik Tılsımı'nı başka Muhaliflerle de paylaşması halinde daha detaylı düşünmesi gereken bir bilmece.

"İstediğim zaman ben de tılsımı kullanabilir miyim?" diye sordu Nova, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "İçeri girebilirsem, şehrinin kırık parçalarını yeniden yapması için Max'e daha kolay yardım edebilirim."

"Elbette!" dediler hep bir ağızdan ve Max'in gözlerindeki ışıltı Nova'nın yüreğini cız ettirdi.

"Ancak," dedi Adrian, "bana sorarsan ilk önce bunu Simon'a vermeliyiz." Yüzünü özür dilercesine buruşturdu. "Sadece sembolik bir şey ama bunun onun için çok büyük bir

anlam ifade edeceğine eminim."

Nova yüzündeki gülümsemenin bozulmamasına özen gösterdi. "Elbette. Anlıyorum."

Adrian'ın yüzündeki ifade öyle sevecendi ki, Nova tılsımın kendi amaçlarına nasıl hizmet edebileceğini düşündüğü için kendini biraz suçlu hissetti.

"Bunun her şeyi değiştirmediğini biliyorum," dedi Adrian. "Hâlâ karantinada hapissin. Hâlâ dış dünyaya çıkamıyorsun. Ama bu da bir şeydir, öyle değil mi?"

"Hem de çok şey," dedi Max. "Sadece şu bile..." Adrian'la arasındaki durumu işaret etmeye çalışırken, duyguları üzerindeki kontrolü dağılmaya başlamıştı. "Bu o kadar... Bu öyle..."

Adrian bir koluyla Max'in omzuna sarıldı ve onu kendisine doğru çekti.

Nova başını çevirdi. Kendini araya giriyormuş gibi hissetmişti. Yalnızca aileden biri olmadığı için değil, aynı zamanda gerçek bir Muhalif de olmadığı için. Bu anı onlarla paylaşmayı hak etmiyordu.

Yuvasına çekilmiş olan velociraptor o anda ortaya çıktı ve hüzünlü bir ses çıkararak iğneye benzer pençeleriyle Max'in ayak bileğini dürttü. Gözyaşlarını silen Max çömelip onu eline aldı. Nova'nın bakışlarından belirgin biçimde sakınıyordu.

"Max," dedi Nova tereddüt ederek, "neden aralarında dâhilerin bulunmadığı bir aileyle birlikte yaşamıyorsun?"

Adrian hafifçe irkildi. "Bunu ben de düşündüm ama..." Yüzü acıyla gerilmişti ancak Max yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi.

"Önemli değil," dedi kabullenmiş bir edayla. "Ben burada iyiyim."

"Hayır değilsin," dedi Nova. Yumruklarını sıktı. "Sen burada bir mahkumsun! Sen bir... Bir..."

Adrian ona uyaran bir bakış attı ve Nova'da son anda dilini tuttu.

Bu insanlar için bilimsel bir projeden başka bir şey değilsin.

"Dışarıda olmak benim için güvenli değil," dedi Max, minik dinozorun, başparmağının ucunu kemirmesine müsaade ederek. "Her an bir dâhiyle yollarımız kesişebilir ve bu onlar için hiç de adil olmaz. Hem kim olduğum ve neler yapabildiğim bir duyulursa, hedef haline gelebilirim. Dışarıda beni kendi emellerine alet etmek isteyecek kötüler var hâlâ."

"Ya da süper güçlerin kökünü kazıyabilecek bir çocuğu büyük bir memnuniyetle kullanacak dâhi karşıtı bağnazlar," diye ekledi Adrian.

"Ayrıca," dedi Max, "bana burada ihtiyaç var."

Nova dişlerini gıcırdattı. Max'in söylediklerinde doğruluk payı olsa da, bunun onu mahkum olarak burada tutmak için kullandıkları bir korku propagandası olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Ajan N için mi?" diye sordu Nova.

Max başıyla onayladı.

"Ne zamandır bunu biliyordun?" dedi Nova. "DNA örneklerinle bunca zamandır ne yaptıklarını biliyor muydun?"

"Hayır, tam olarak değil," dedi Max, Turbo'yu cebine sokarak. "Uzunca bir süre *beni* etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştıklarını düşündüm. Böylece beni diğer insanlardan ayrı tutmak zorunda kalmayacaklardı. Sonunda olayın bundan çok daha fazlası olduğunu anladım. Ajan N gibi bir şey olduğunu tahmin etmiştim ama tam olarak bilemiyordum."

"Max, belki senin üzerinde de etkili olur," dedi Adrian yeniden gözleri parlayarak. "Şu ana dek bunu nasıl düşünemediğime inanamıyorum. Tılsımdan dolayı o kadar heyecanlanmıştım ki. Neden sana Ajan N enjekte etmiyoruz? Böylece artık dâhi olmazsın! Dilediğin gibi..." Max'in başını iki yana salladığını görünce sustu.

"Onu çoktan denediler," dedi. "Bende işe yaramıyor."

"Senin güçlerini mi almaya çalıştılar?" Nova hayretler içindeydi. "Niye? Bir tehdit oluşturduğun için mi?"

Max onun belirgin iğrenmişliği karşısında güldü. "Hayır, ben istediğim için. Cragmoor'daki dâhiler üzerinde yaptıkları ilk birkaç başarılı denemenin ardından ve hiçbirinin birer radyoaktif yığına dönüşmediğini görünce, benim üzerimde kullanmalarını istedim. İşe yaramasını istiyordum. Böyle bir yerde kapanıp kaldıktan sonra dâhi olmak hiç de eğlenceli bir şey değil." Camdan hapishanesini işaret etti.

"Hmm," dedi Nova. Max'in adına duyduğu hararetli öfke dinmişti. "Sanırım bunu anlayabilirim."

"Nova dâhi hakları konusunda kaygılanıyor," diye açıklama yaptı Adrian. "Ajan N'nin gücünü kötüye kullanmaya başlayacağımızdan korkuyor."

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi Nova, "sen de çok derin bir sorumluluk duygusuyla kullanılacağından o kadar emin değildin."

"Niye ki?" diye sordu Max. "Bu sadece kötü adamlar için. Asla bir Muhalif'i etkisiz hale getirmezler."

Nova'nın bedenindeki tüm kaslar *Muhalif* ile *kötü adam* arasındaki farkı tartışma hevesiyle gerildi. "Kimi uygun görürsek onun üzerinde uygulayabilelim diye tüm devriye birimlerine dağıtmayı planlıyorlar. Seni temin ederim hatalar

olacak ve bu güç yanlış kullanılacak. Sırf henüz Muhaliflere katılmadılar diye masum dâhilerin tehdit edilmesi ya da onlara şantaj yapılması ne kadar yakındır dersin? Bu hayat herkese göre değil ki."

"Tehdit ve şantaj mı?" dedi Max. "Kim yapar ki bunu?"

"Ne bileyim, mesela Buz Yanığı ve tayfası?" dedi Nova, yakın zaman öncesinde Buz Yanığı'nın Ingrid'e işlemediği bir suçu itiraf ettirmeye çalıştığını hatırlayarak. "Ya da Saksağan gibi hırsızlar? Her Muhalif, Adrian gibi şövalye ruhlu ve dürüst değil."

Bunu söylediği anda Adrian'a bakma gafletine düştü ve yüzünden şaşkın bir böbürlenme ifadesinin geçtiğini gördü. Parmağını ona doğru kaldırdı. "Sakın bu söylediğimi yanlış anlama."

"Bunun neresini yanlış anlayayım?"

Nova ona ters ters baktı ve Adrian aldığı iltifatın keyfini sürerek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, bazı kısıtlamaların getirilmesi gerektiğine katılıyorum ve her şüpheli dâhiyi etkisiz hale getirmeye başlayacakları düşüncesinden ben de hoşlanmıyorum. Bana sorarsan, mesela Nöbetçi gibi biri öncelikle kendini açıklaması için bir şans verilmeden bu tür bir cezayı hak etmiyor."

"Of yapma," dedi Nova. "Benim en son kaygılanacağım kişi o."

Max'in yüzünde tuhaf bir sırıtma belirdi. "Elbette onun için kaygılanmazsın, ne de olsa balıklara yem oldu. Değil mi Adrian?"

Adrian'ın dudakları büzüldü. "Öyle tabii. Benim demek istediğim, Ajan N konusunda açıklığa kavuşturulması gereken bazı konular hâlâ var ama potansiyeli olduğunu da inkâr

edemeyiz. Kuklacı konusunda bir daha endişelenmek durumunda olmadığımız için memnunum ve Cosmopolis Park olayı olmadan önce Fünye de etkisiz hale getirilmiş olsaydı bir sürü dertten kurtulurduk." Sonra Max'e döndü. "Artık Ajan N'yi üretmeyi başardıklarına göre, sana ve kan örneklerine filan ihtiyaçları kalmamıştır herhalde? Testler bitti mi?"

"Galiba," dedi Max. "Bir süredir hiç kan almadılar ve zaten hâlâ bana ihtiyaçları olsaydı, beni etkisiz hale getirmeyi denemeye razı olmazlardı."

"Haklısın. Gördün mü bak? Testler yok, kan vermek yok ve şimdi de bu." Adrian parmağının ucuyla Zindelik Tılsımı'na vurdu. Max'i bir kez daha kendine çekip coşkuyla sarıldı. "Haydut'a piyango vurdu."

Max yüksek sesle inledi ve debelenerek kendini Adrian'ın kollarından kurtardı. "Hugh'u böyle şeyler yaptığı için alaya almaya bayılırsın ama senin de bazen ondan farkın kalmıyor."

Nova yine onların arasına girdiğini hissetti. "Eserler bölümündeki vardiyama gitmem gerek. İkinizle de sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Vardiya mı?" dedi Adrian. "Saat gece yarısı oldu."

"Benim için asıl mesai saatleri bunlar," dedi Nova gülümseyerek. "Huzuru ve sessizliği seviyorum."

Onlara el sallayıp asansöre doğru yöneldi. Arkasını döner dönmez gülümsemesi kayboldu. Max'ten koruyabilen bir tılsım vardı. Ajan N'den de koruma ihtimali olan bir tılsım.

Olasılıkları düşündükçe sinirleri titreşiyordu.

O tılsımı istiyordu.

Ama As'ın Miğferi'ni istediği kadar değil. Bu gece ele geçirmeyi planladığı şeyse tam olarak buydu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nova bileğindeki cihazı dijital kilide okutup kasaya girdiğinde saat sabahın birini henüz geçmişti. Rafların arasındaki koridorlarda yanan aralıklı lambalar etrafa tuhaf, bunaltıcı bir ışık yayıyordu. Nova kapıyı arkasından kapattı ve yanında getirdiği büyük bir plastik kovayı orada duran alışveriş arabasının içine yerleştirdi.

Güvenlik kameralarını önemsemedi ancak arabayı ana koridor boyunca iterken kameraların merceklerini üzerinde hissediyordu. Kameralara bakmak her zaman şüphe uyandırırdı, bu yüzden ifadesiz bir tutum takındı. Adımlarını da her zamanki hızında atıyordu.

Şipşak ancak saatler sonra gelecekti. O zamana dek tüm kasa ona kalmıştı.

Bu zamanın yeterli olacağını umuyordu.

Bir gün öncesinde Nova'nın aklına harika bir fikir gelmişti. As'ın Miğferi'nin içinde olduğu o kutuya asla sihirle ya da büyüyle girmeye çalışmayacaktı. Kutu mistik bir balta ile kesilemez ya da korkunç güçlü bir çekiçle ezilemezdi. Ne kadar

flört ederse etsin Adrian'ın o kutuya bir kapı çizmesini asla sağlayamazdı.

Fakat Nova *kendisinin* neler yapabileceğini unutmuştu. Onun süper psişik güçleri ya da doğal elementler üzerinde bir hakimiyeti olmayabilirdi ama bilimi vardı, inadı vardı ve o kutuya girecekti.

Acele etmiyordu. Şu an güvenlik odasında onun koridorlarda yavaş yavaş ilerleyişini izleyen biri vardı mutlaka. Gecenin bir yarısında orada ne işi olduğunu merak etmiş olabilirlerdi. Hatta şüphelenmiş bile olabilirlerdi. Ama o miğfere varana dek ilgilerini yitireceklerdi. Nova yavaş ve alakasız işler yapıyordu. O ve ittirdiği arabası bir koridordan diğerine ilerliyor, arabanın gıcırdayan tekerlekleri sinirine dokunuyordu. Sık sık duraklıyor, arabanın yan tarafına asılı yazı tahtasını kontrol ediyor, ara sıra yalandan notlar alıyordu. Arabadan sıradan nesneler alıyor ve vaktini onları özenle raflara dizmeye harcıyordu.

Nova kasaya ilk kez kulağının dibinde cır cır öten Callum olmaksızın giriyordu ve yine ilk kez, çok sayıda eserden sessiz bir elektrik akımını andıran bir vınlama yayıldığını fark etti. Hatta bazıları As'ın Miğferi'ninkine benzeyen zayıf bir bakırımsı parlama bile yayıyordu.

Parlak beyaz kumun aşağı akmak yerine yukarı doğru çıktığı Sonsuz Kum Saati'nin önünden geçerken gördüğü benzerlikler onu tereddüde düşürmüştü. Yakından bakan Nova, parmağını abanoz ahşap kaideye dokundurdu. *O ışıltı.* Tanıdıktı. Küçükken babasının yaratmasını izlediği tüm harika nesnelerdeki titreşim ve tona sahipti.

Koridor boyunca dikkatle baktı. Artık onları aradığı için, ışıldayan eserleri kolaylıkla seçebiliyordu. Kasada gerçekten

de babası tarafından yapılmış eserler olabileceğini biliyordu ama gördüklerinin *hepsi* olamazdı. Yüzyıllardır varlığı bilinen Not the Ravenlore Makarası değildi mesela. Ya da dünyanın öbür ucunda dövülmüş Arktik Kılıç da değildi.

Başını iki yana salladı ve arabayı yeniden ana koridora sürdü.

"Odağını yitirme," diye fısıldadı kendi kendine. Eserler bölümünün çok sayıdaki gizemiyle daha sonra ilgilenecek vakti olacaktı. Şimdilik tek derdi As'ın Miğferi ve onu o kutudan nasıl kurtaracağıydı.

Nova son koridora döndü, rafın sonundaki kısıtlı eserler tabelasını geçti. Koridorun yarısına geldiğinde, arabayı krom kutunun bir metre kadar yakınına çekti ve sırtını koridorun uzak köşesindeki kameraya döndü. Plastik kovayı açtı ve içinden malzemelerini çıkardı: bir akü ile bağlantı kabloları; Leroy'un kendisi için önceden hazırladığı, başka bir kabın içindeki elektrolit solüsyonu; Wallowridge'de bir olukta bulup sodyum klorür ve asetik asitte bin bir zahmetle temizlediği çelik bir tekerlek.

Kendisine verilen emirleri harfiyen uyguluyormuş numarası yaparak bir kez daha yazı tahtasını kontrol etti. Sonra kovadaki solüsyonu arabadaki tekneye boşalttı. Kimyasalların kokusu yükselince istemsizce burnunu oynattı. Bir öksürüğe tutularak tekerleği eline aldı ve teknenin içine daldırdı.

Derin bir nefes alarak ellerini krom kutunun etrafına sardı. Metal kutu soğuk ve ağırdı ama yine de fazla zorlanmadan yerinden kaldırıp tekneye yerleştirdi. Solüsyon, kutunun yanlarından yukarı doğru yükseldi. Kutunun duvarlarının ne kadar kalın olduğundan emin değildi ancak solüsyonun tüm tabanı eritecek derinlikte olmasını, işlemi tamamlama-

ya yetecek kadar zamanı olmasını umuyordu. İşlem devam ederken kimsenin kısıtlı eserler bölümüne uğrama zahmetine girmemesini umuyordu.

Çok şey umuyordu.

Elektroliz. Bu fikir aklına Nöbetçi'nin lazer ışınlarından biri gibi aniden gelmişti. Metal kaplama için kullanılan işlem buydu ve diğer tüm metalleri kaplamak için de her zaman krom kullanılırdı. Bir akü marifetiyle kutunun tabanındaki nötr atomların yüklerini değiştirebilirdi. Atomlar elektronlarını kaybederek pozitif yüklü iyonlara dönüşecek ve kutudan ayrışacaktı. Zamanla akünün diğer tarafındaki elektronlar tarafından çekilen pozitif krom iyonları solüsyonun içinden ilerleyerek metal tekerleğin yüzeyinde katı metale dönüşecekti.

Sonuç: Krom kutu artık yok.

Ya da en azından, krom kutuda büyük bir delik.

Ayrıca, hesapta olmayan bir ikramiye olarak, süreç tamamlandığında parçalanmaz kromla kaplı bir de tekerleği olabilirdi.

O kadar basit, o kadar bariz bir şeydi ki bunu daha önce düşünemediğine inanmıyordu. Hatta Kaptan'ın kendisini de bu yolla zayıflatmak mümkün olabilir mi diye düşünmeye başlamıştı ancak ona bir akü bağlamak ve kimyasallarla dolu bir tekneye daldırmak çok daha zor olurdu.

Kabloları bağladı.

Dua ederek aküyü açtı.

Akünün kıvılcımlar ve cızırtılar çıkararak harekete geçmesini bekliyor gibiydi içten içe ama öyle olmadı tabii ki. Yalnızca, akünün yan tarafındaki dijital göstergeler akımın sisteme dağıldığını gösteriyordu. Nova ayarlamaları yaptı ve voltajı yükseltti.

Herhangi bir gözle görülür değişim beklemiyor olsa da tekerleği inceledi. İşlem uzun sürecekti.

"Gözlenen bir katot asla kaplanmaz," diye mırıldandı kendi kendine ve sonra tüm elektroliz hücresini rafların gölgesinin altına itti.

Bir saat boyunca onu çalışmaya bırakıp sonra kontrol etmeye karar verdi. Kromun gözle görülür biçimde erimesinin koca bir gün sürebileceğini biliyordu. Sorun değildi. As on senedir miğfersizdi. O bu kadar sabırlı olabiliyorsa, Nova da olabilirdi.

Sonunda işe yaradığı müddetçe tabii. Ve işlem süresince Callum ya da Şipşak'ı kısıtlı eserler koleksiyonundan uzak tutabildiği sürece. Bunu nasıl başaracağını tam olarak bilmiyordu ama öteki koridora zehirli bir kimyasal dökebilirdi. Ya da kasanın diğer tarafında dikkatlerini dağıtacak bir şeyler ayarlayabilirdi. Birkaç radyoaktif kayanın kavanozunu kırarsa, bu onları bir süre oyalayabilirdi...

Ellerini üstüne silen Nova kovayı arabaya yerleştirdi ve krom kutu ile deneyini arkasında bırakarak arabayı itmeye başladı.

Koridorun sonuna varmıştı ki, kulaklarını tırmalayan bir ses işitti. Sanki bir şey kaynıyordu.

Kaşlarını çatarak yavaşça geriye döndü.

Deneyini bıraktığı raftan bir buhar bulutu yükseliyordu.

Bir an kalbi duracak gibi oldu. "Ne olacak şimdi?" diye mırıldandı ve arabayı orada bıraktı. Fokurdama sesi daha da yükseldi. Buhar iyice yoğunlaştı. Havadaki kimyasalların acı tadı boğazını yakıyordu.

Plastik teknenin yanına vardığında elektrolit solüsyonunun kaynadığını gördü. Yüzeyde fokur fokur kaynayan kabarcıklar sıvıyı yanlardan taşırıyordu.

"Bu nasıl olabi..."

Bir patlama.

Nova kendini korkuyla geriye doğru atarken solüsyon dört bir yana saçılıp bir sonraki rafın alt tarafına yayıldı, teknenin kenarlarından taştı ve yere döküldü. Kablolardan biri aküden ayrılıp fırladı, arkasındaki duvara çarparak durmadan önce neredeyse Nova'nın gözünü çıkaracaktı.

Devre hasar görünce teknedeki sıvı durularak hafifçe kaynamaya döndü, sonra da tamamen hareketsizleşti. Ama son damlaları hâlâ yanlardan akıyordu.

Krom kutuya hiçbir şey olmamıştı, insanı çıldırtan bir masumiyetle teknenin içinde duruyordu.

Nova kocaman açılmış gözlerle etrafa saçılmış kimyasallara bakıyordu: Harap olmuş aküsüne, krom atomlarının yapışabileceği kadar temiz olması için koca bir saat boyunca ovaladığı tekerleğe.

İçinden ilkel bir öfke çığlığı yükseldi. Eline geçirdiği ilk şeyi kaptığı gibi koridora doğru fırlattı. Değerli bir mücevherle süslü broş yere çarptığında kör edici beyaz bir ışık saçtı. Nova kollarıyla yüzünü kapatarak geriye doğru sendeledi ancak ışık ortaya çıktığı hızla yok oldu ve broş yerde biraz daha sürüklenmeye devam etti. Hayalet ışık Nova'nın gözleri önünden gidince broş yeniden ortaya çıktı. Şansına zarar görmemişti.

"Pekâlâ," dedi, göz kapaklarını ovuşturarak. "Muhtemelen bunu yapmamam gerekirdi."

"McLain!?"

Nova olduğu yerde sıçradı ve etrafında tam tur döndükten sonra, duyduğu sesin bileğindeki cihazdan geldiğini anladı.

Yutkunarak elini ağzına yaklaştırdı. "Ee... Evet!?"

"Ben, güvenlikten arıyorum. Az önce eserler bölümünde ufak bir patlama meydana geldiğini gördük. Her şey yolunda mı?"

Nova titremesini durdurmak için yoğun bir çaba harcıyordu. "Şey... Evet. Kusura bakmayın. Her şey yolunda. Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Buradaki objelerden bazılarını temizliyordum da... Temizlik solüsyonunu... Yanlış kullandım sanırım. Sizi endişelendirdiğim için kusura bakmayın."

"Bir temizlik ekibi göndermemizi ister misin?"

"Yok," dedi, minik bir kahkaha atarak. "Hiç gerek yok. Ben hallederim. Buradaki nesnelerin sağı solu belli olmaz. Ben ilgilensem daha iyi olur."

"Emin misin?"

"Evet."

Diyalog kesildi ve Nova başarısız olmuş, hem de çok başarısız olmuş deneyinin sonuçlarını incelemeye koyuldu.

Parmaklarıyla saçlarını taradı ve bir küfür savurdu.

Bilim de inat da buraya kadarmış.

Omuzlarını düşürerek broşu yerden aldı, nazikçe yerine bıraktı ve bir paspas bulmaya gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adrian'ın göğsü iğnenin açtığı binlerce minik delik nedeniyle hâlâ yanan son dövmesi yüzünden ağrıyordu. Tüm dövmeleri arasında en kolay bunu yapmaya ikna olmuştu. Zindelik Tılsımı sayesinde Max'in yanına başarıyla girdiği an bu dövmeyi yapacağını biliyordu.

Tılsım işe yaramıştı ve bu dövme de yarayacaktı. Bundan böyle karantinaya istediği gibi girip çıkabilecekti.

Bu tasarım böylesine önemli olunca, sembolü doğruca tenine kopyalamamıştı. Saatler boyu sembolizm ve antik şifacılık uygulamaları hakkındaki sözlükleri, ansiklopedileri ve kaynak kitapları taramıştı. Demircinin uzun yıllar önce madalyona nakşettiği semboller çeşitli dinlerde ve kültürlerde görülüyor, genellikle koruma ve sağlık mesajları taşıyordu.

Açık duran sağ el kötülüğe karşı bir korumaydı ve yılanlar da çok uzun zamandan beri şifacılık ve tıpla ilişkilendirilirdi. Daha fazla okudukça, bu tasarımın, düşmanları tarafından zayıflatılmak istenen kişileri bu güçlerden nasıl koruyacağını daha iyi anlamaya başladı.

Koruma. Sağlık. Güç.

Bu sözcükler araştırmasında sürekli karşısına çıkıyordu ve dövmesi üzerinde çalışırken Adrian'ın zihninde bir mantra gibi tekrarlanıyorlardı.

Açık bir avucun içine kıvrılmış bir yılan.

El, reddedercesine kaldırılmıştı: Dur, yaklaşamazsın.

Yılan, elin uyarısını dikkate almamaya cüret edecek her türlü kötülüğü yutup yok etmeye hazırdı.

Birlikteyken *bağışıklık* anlamına geliyorlardı.

Tam kalbinin üzerine yaptığı dövme işe yarayacaktı. Adrian tenine kazıdığı tasarımlarla zaten muhteşem başarılar yakalamıştı. Gücünün sınırlarını daha önce mümkün olabileceğini düşündüğü her şeyin ötesine dek genişletmişti. Kendini Nöbetçi'ye dönüştürmüştü ve becerilerinin kapsamı neredeyse sonsuz gibiydi, tek sınır hayal gücüydü.

Öyleyse kendine bu beceriyi de ekleyemeyeceğini kim söyleyebilirdi? Kaptan'ın sahip olduğu gibi mutlak bir yenilmezlik değildi bu elbette. *Bunu* ancak tüm bedenini saran bir dövmeyle başarabilirdi ve bu tür bir şeye henüz hazır değildi.

Ama Max'e karşı yenilmezlik? Bu yapılabilirdi. Bu mümkündü. Hayatında daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Çalışmasını incelemek için aynaya baktı. Tasarım iyi görünüyordu. Temiz ve net. Kendi üzerinde tersten bakarak çalışmak zorunda kalsa da şekli genel olarak ne kadar dengeli çizdiğini görmekten memnundu. Tam hayalinde canlandırdığı gibi olmuştu. Zindelik Tılsımı'nın üzerindeki sembolün bire bir aynısı.

Omuzlarını esneten Adrian, avucunu dövmenin üzerine bastırdı ve gücünün bedenine akmasına izin verdi. Tasarım teninden kaslarına, göğüs kafesinden kalbine geçip onun bir

parçası haline gelirken, bunu her yaptığında hissettiği o ılık, kaşındırıcı duyguyu hissediyordu.

Elini kaldırdığında, dövme tenine işlenmiş eriyik altın gibi turuncu renkte ışıldıyordu. Fakat bu ışıltı çabucak geçti ve geriye sadece dövme kaldı. Diğer çizimlerinin aksine, dövmeleri gerçeğe dönüştüğünde yok olmuyordu. Belki de kalıcı olmaları amaçlandığı içindi. Ya da belki çizimi fiziksel bir şeye dönüştürmek yerine, kendini değiştirmek için kullandığı içindi.

Adrian dövmeleri ve yeni becerileri konusunda bugüne dek hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi. Dövme takımını kaldırırken, keşke Nova ve son zamanlarda kendisine gönderdiği karışık sinyaller konusunda da bunun yarısı kadar emin olabilse diye düşündüğünü fark etti.

Emindi, gayet emindi, hatta en az yüzde 83 emindi; Nova eğitim salonunda onunla flört ediyordu. Parkta da. Hafızasından bir sürü ufak an geçip duruyordu: biraz fazla memnun bir gülümseme, gözlerinin içine olması gerekenden bir saniye daha uzun bakan gözler, ona normaldekinden biraz daha yakın oturuşu, nasıl nişan alması gerektiğini öğretirken parmaklarının sırtına dokunması...

Bu flört etmekti işte. Değil miydi?

Flört etmek demek, ilgilenmek demekti. Değil miydi?

Ama sonra aklına lunapark geldi ve Adrian onu öpmeye çalıştığında Nova'nın nasıl telaşla kendini geri çektiğini, ondan sonra da aralarındaki her şeyin nasıl da mahcup bir rahatsızlıkla dolduğunu hatırlayarak bazı şeyleri kendi hayalinde yarattığı sonucuna vardı.

En büyük sorun, Adrian'ın lunaparkta geçirdikleri süre içinde Nova'dan ne kadar çok hoşlanmaya başladığını bütünüyle fark etmesiydi.

Ondan *gerçekten* hoşlanıyordu.

Bu kadar cesur olmasından hoşlanıyordu. Seçmelerde Çirkin'le karşılaştığındaki korkusuz cesareti, Akdiken'i kovalama ya da Fünye'nin işini bitirme konusunda hiç tereddüde düşmemesi, hafiften pervasızlığa kayan cesareti... Adrian bazen keşke ona daha çok benzeyebilseydi diye geçiriyordu içinden. Nova kendi düşüncelerine o kadar köklü bir şekilde inanıyordu ki zaman zaman kuralları esnetmekten çekinmiyordu. Nöbetçi olduğu zamanlarda Adrian da böyle hissediyordu. Adrian ya da Eskiz olarak tereddüt edeceği durumlarda, Nöbetçi'yken doğru olanı bildiği yönündeki inancıyla harekete geçme cesareti gösteriyordu. Ama Nova hiçbir zaman tereddüt etmiyordu. Onun pusulası asla şaşmıyordu.

Toplumun kurallarına karşı çıkmasından hoşlanıyordu. Diğer herkes onları etkilemek için kendini yırtarken, Nova, Konsey'e boyun eğmeyi reddediyordu. Protokollere rağmen Kütüphaneci'nin peşinden gitme kararı verdikleri için özür dilemeyi reddetmişti çünkü ellerindeki seçeneklerle en doğru tercihi yaptıklarına tüm kalbiyle inanıyordu.

Tüm lunapark oyunlarında Adrian'ı mahvetmesinden hoşlanıyordu. Avucunun içinde bir dinozora can vermesini kılı bile kıpırdamadan karşılamasından hoşlanıyordu. Oraya girdiğinde ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmamasına karşın, yalnızca *bir şeyler* yapması gerektiğini düşünerek Max'e yardım etmek için karantina odasına dalmasından hoşlanıyordu. Max'e şefkat göstermesinden, hatta bazen yeteneğinin kullanılma biçimine öfkelenmesinden ama hiçbir zaman ona acımamasından hoşlanıyordu. Hatta başka şeyler yapmak isteyeceği çok açıkken, Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları gibi şeylere katılım konusunda insanlarda heyecan

uyandırmaya çalışmasından bile hoşlanıyordu.

Fakat onu Nova McLain'e çeken şeylerin listesi ne kadar uzamış olursa olsun, Nova'nın ona olan hisleri hâlâ gizemini koruyordu. Onun da Adrian'dan belki, bir ihtimal hoşlanır gibi hissettiğine dair kanıtların azlığı sinirlerini bozuyordu.

Şurada bir gülümseme.

Burada bir utanma.

İnsanı deli edecek derecede seyrek olaylardı.

Muhtemelen Adrian bir şeylere olmayan anlamlar yüklüyordu.

Kendine tekrar tekrar bunun bir anlamı olmadığını söyleyip duruyordu. Şu an kimseyle fazla yakınlaşma riskine giremezdi. Nova onun dövmelerini görürse ya da ortadan kaybolduğu zamanlarla Nöbetçi'nin ortaya çıkışlarının nasıl çakıştığını fark ederse ya da Nöbetçi'nin zırhını ve yeteneklerini detaylarıyla çizdiği defterlerden birini bulursa her şeyi anlardı. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Çok hızlıydı. Bir saniyede her şeyi çözerdi ve sonra ekibin geri kalanına, babalarına veya teşkilatın tümüne anlatması ne kadar sürerdi ki? Nova, Nöbetçi konusundaki hislerini gayet açıkça dile getirmişti ve bunlar sevecen olmanın yakınından bile geçmiyordu.

En azından Nöbetçi'nin zırhını bir kenara kaldırdığından beri hayatı daha sakin bir ritme girmişti. Cesedi nehir tabanında bulunamamış olsa da, sözde ölümü herkes tarafından kabullenilmişti. Adrian bu yolda ilerlemenin daha kolay olacağını biliyordu. Halkın gözünde Nöbetçi'yi ölmüş olarak bırakmalıydı.

Zırhlı kostümü üzerindeyken yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu ve yakaladığı onca suçludan, yardım ettiği onca insandan sonra Konsey ile Muhaliflerin onu durdurmak

konusunda neden bu kadar kararlı olduklarını anlayamıyordu. *Kanunlarına* o kadar odaklanmışlardı ki, birinin kuralların dışına çıkarak da iyiye ulaşabileceğini anlayamıyorlardı.

Ama öyle ya da böyle, Nöbetçi, Muhaliflerin düşmanı olarak görülüyordu ve Adrian gizli kimliğini babalarına ya da ekip arkadaşlarına açıklama düşüncesini bir türlü hazmedemiyordu. Nova dahil. *Özellikle* Nova. Sırrını saklamanın en iyi yolu, onlarla arasındaki mesafeyi korumaktı.

Nova kendisiyle flört ediyor olsa bile.

Ki kesinlikle ediyordu.

Bunu yüzde 87 kesinlikle biliyordu.

Kafasında düşünceler dönüp duruyordu.

Dövmesi bittiğine göre, kafasını dağıtacak başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Tutulmuş omuzlarını esneterek sanat stüdyosuna gitti. Anlık bir ilham olarak başlayan şey, epey büyük bir şeye dönüşmüştü; Adrian'a sorulacak olursa muhteşem bir şeye. Cansız beyaz duvarları ve beton bir zemini olan karanlık, penceresiz oda, insanın nefesini kesecek manzarası olan bir odaya dönüşmüştü.

Nova'nın çocukken gördüğü rüyadan esinlenerek yapılan resim tropik bir cennet haline gelmiş, dört duvardan tavana kadar yayılmıştı. Ağaçlar, büyüyerek ileri doğru uzanan dallarıyla, yaprak ve sarmaşıklardan bir ağ gibi tavanın her santimini örtmüştü. Aşağıda kalın, birbirine dolanmış kökler, taşlar, otlar ve rengarenk çiçeklerle bezeli bir tabaka yeri kaplamıştı. Ayrıca yer yer Nova'nın anlattığı medeniyet kalıntıları da göze çarpıyordu, heykelin görülebildiği köşeye doğru ilerleyen basamakların çevresini yıkılmaya yüz tutmuş taş bir duvar ve üzerini örten bitkiler sarmıştı. Heykelin

kendisi ise arkadan görülüyor, kukuletasının altındaki yüzü ve uzanmış elleri görünmediği için resme daha da gizemli bir hava katıyordu. Yosun tutmuş ve yılların etkisiyle ufak ufak parçalanmış heykel, tek başına duran sağlam bir figürdü, kayıp bir medeniyetin son kalıntısıydı.

Bu sadece bir resimdi ama Adrian daha önce hiçbir eseriyle bu kadar gurur duyduğunu hatırlamıyordu. Odaya adım attığında yaban çiçeklerinin mest edici kokularını duyabildiğini hayal ediyordu. Ormanda yaşayan kuşların ötüşlerini ve binlerce böceğin sesini duyuyordu. Ormanın nemini teninde hissedebiliyordu.

Tam yeni bir boya kutusu açmış, bir eğreltiotu öbeğinin son dokunuşlarını yapmaya hazırlanıyordu ki öfkeli bir ses bütün evi inletti.

"ADRIAN!"

Donup kaldı.

Hugh'un bu tonda bağırdığını duymayalı uzun, *çok* uzun bir zaman olmuştu.

Fırçasını elinden bırakıp korka korka merdivenlere yöneldi.

Babalarını ikinci kattaki çalışma odalarında, büyük maun masaya oturmuş, önlerindeki tablete eğilmiş halde buldu.

"Bana mı seslendiniz?"

İkisi birden başlarını kaldırıp ona baktı, bir an için sessiz kaldılar.

Hugh ayağa fırlayıp parmağıyla tableti işaret etti. "Aklından ne geçiyordu bunu yaparken?"

Adrian bir adım geri çekildi. "Anlamadım!?"

Simon görmesi için tableti kaldırıp Adrian'a uzattı. "Bir zahmet bize bunun açıklamasını yapar mısın?"

Adrian gözlerini ekrana dikerek tereddütle onlara yaklaştı. Max'in karantina odasındaki güvenlik kamerasının görüntüleriydi bunlar ve...

"Ben... Size söyleyecektim."

"Ben de öyle ummuştum," dedi Hugh, bağırmayı sürdürerek. Kollarını iki yana açmıştı ve yüzünde Adrian'ın uzun zamandır görmediği bir hayal kırıklığıyla ona bakıyordu. "Bunu nasıl?.. Neden yaptın? Ne *geçiyordu aklından*?"

"Adrian," dedi Simon, çok daha sabırlı bir tonla, "yoksa..." Sözünün gerisini getirmedi. Sonra omuzlarını dikleştirdi. Yeniden söze girdi. "Yoksa güçlerini feda mı ettin? Max'e daha yakın olabilmek için..."

Adrian gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Simon'ın bunu öyle bir söyleyişi vardı ki bu fikri hem saçma hem de imrenilir bulduğu sonucunu çıkarabilirdiniz. Sanki kendisi de kim bilir kaç defa aynı şeyi yapmayı içinden geçirmişti.

"Hayır," dedi Adrian. "Güçlerimi feda etmedim."

"Öyleyse bu videoda olanlar nedir?" diye sordu Hugh. "Zavallı güvenlik görevlisi bunu gördüğünde neredeyse kalp krizi geçirecekmiş."

Adrian eliyle saçlarını karıştırdı. "Özür dilerim. Ben... Ben sizinle bu konu hakkında konuşacaktım..."

"Şu an bu konu hakkında konuşuyoruz işte," diye sözünü kesti Hugh.

"Bağırmayı keser misin?" dedi Adrian.

Hugh ona ters ters baktı ama sonra sakinleşti, en azından biraz. "Affedersin."

Adrian iç geçirdi. "Ben... Max'e karşı bağışıklık kazanmanın bir yolunu buldum."

"Kimsenin Max'e bağışıklığı olamaz," dedi Hugh.

Adrian kaşlarını çattı. "*Senin* var işte."

Hugh'un sesi yeniden yükseldi. "Benden başka kimsenin yok. Şimdi baştan başla. Bu defa gerçeği anlat ama."

"Bu nesneyi kasada buldum," dedi Adrian, üzerine basa basa. "Adına Zindelik Tılsımı deniyor. Bir insanı zayıflatan zehir ya da hastalık gibi neredeyse her etkiye karşı koruma sağlayan eski bir madalyon. Ben de düşündüm ki... Belki Max'in güçlerine karşı da işe yarayabilir dedim. Yaradı da. Hâlâ yarıyor."

Hugh ile Simon şüphe dolu gözlerle bakıştılar.

"Doğru söylüyorum." Tableti işaret etti. "O videoda tılsımın boynumda olduğunu görebilirsiniz."

"*Buldum* derken ne kast ediyordun?" diye sordu Simon.

"Winston Pratt'in kuklasını almaya gitmiştim ve Şipşak oradaydı. Şu adamla konuşuyordu, neydi adı... Callum. Elinde bu tılsımı gördüm. Sonra biraz araştırma yaptım ve neler yapabildiğini öğrendim. Ardından da işe yarayabileceğini düşündüm." Adrian bu noktada Simon'a döndü. "Tılsım alt katta, odamda. Zaten getirip sana verecektim. Bunu takıp tıpkı benim yaptığım gibi Max'i görmeye gidebilirsin. Ona istediğin kadar yakınlaşabilirsin ve sana hiçbir şey olmaz."

"Adrian... Bu... Bu imkânsız," dedi Simon.

"Videoda görüyorsunuz!" Başıyla tableti işaret etti. "Bu konuda yalan söylemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Ama nereden bildin?" diyecek oldu Hugh.

"Sadece içime doğdu. İşe de yaradı."

Hugh topukları üzerinde yaylanıyordu ve ofisi bir sessizlik kapladı.

"Bağışıklık," diye mırıldandı nihayet Simon. "Hem de Max'ten?"

Adrian başparmaklarını ceplerinin kenarına taktı. "Ve... Başka şeylerden de."

"Zehirler ve hastalıklar," dedi Hugh, "ve *Max*."

Adrian ensesini kaşıdı. "Tam olarak emin değilim ama sanırım Ajan N gibi bir şeyden de koruyabilir."

Babalarının yüz ifadeleri birbirlerinin aynası gibiydi. İnanamıyorlar ama bir yandan da merak ediyorlardı.

"Bizim nasıl bundan haberimiz olmaz?" dedi Hugh.

Adrian omuz silkti. "Bence çok fazla dâhi şifacımız olduğu için kimse zehirlerden ve hastalıklardan korunmayı o kadar umursamıyor. Madalyon, veritabanı oluşturulduğundan beri hiçbir Muhalif tarafından ödünç alınmamış. Önemli bulunmamış olmalı."

"Bundan böyle önemli ama," dedi Hugh. "Böyle bir şey hayatta aklıma gelmezdi."

Simon bir an için gurur duyar gibi bir ifade takındı. Ve umutlu... "Bu yaptığın çok cesurca Adrian."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Adrian.

Hugh pencerenin pervazına dayanmıştı. "Bu konuyu konuşmamız lazım. Yani bunun Max ve Ajan N için ne gibi anlamları olabileceğini. Şimdilik kimseye bu Zindelik Tılsımı'ndan bahsetme, olur mu?"

"Tabii, elbette," dedi Adrian. "Yalnız Nova'ya söyledim bile."

Hugh gözlerini devirdi. "Söylemişsindir tabii ki. O zaman *ona* söyle, kimseye bahsetmesin."

Adrian başını öne doğru salladı ama hayal kırıklığına da uğramıştı. Oscar'a ve diğerlerine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ellerini ceplerine sokup sabırsızca kıpırdandı. "Evet, hepsi bu kadar mı?"

Babaları birbirlerine baktılar ve Adrian içten içe gıcık oldu. Bugünlerde bu sessiz *bakışmalar* da nereden çıkmıştı? Bunu görebildiğinin farkında değil miydiler?

Sonra ikisi de neredeyse aynı anda iç geçirdi.

"Evet," dedi Hugh. "Hepsi bu kadar."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kasada bir zil sesi yankılandığında Nova geceki felaketin temizliğini neredeyse bitirmek üzereydi. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Resepsiyon masasındaki zilin sesine benziyordu ama birilerinin gelmesi için vakit daha çok erkendi, öyle değil mi?

Zil ikinci kez çalana dek bekledi ve sonra iç geçirerek deponun ön tarafına doğru yürüdü.

Ödünç verme masasının başında bir kız dikiliyor ve parmaklarını sabırsızlıkla tıkırdatıyordu.

Nova'nın ayakları olduğu yere yapıştı kaldı.

Genissa Clark'ın buz mavisi gözleri Nova'nın gözleriyle buluştu, sonra elindeki paspası yukarıdan aşağı süzdü. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Önce devriyeden idari göreve geçtin, sonra da hademe mi yaptılar seni? Ailen senle gurur duyuyor olmalı."

Nova dişlerini gıcırdattı. Genissa'nın kasıntı bir şekilde onu aşağılamaya çalışmasından ziyade, densizce *ailesinin* adını ağzına almasıydı onu asıl kızdıran.

Muhalif kisvesi altında geçirdiği bunca zaman boyunca,

zararlı bir toplumsal hiyerarşinin parçası olmalarına rağmen birçok Muhalif'in iyi niyetli olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Fakat bir yandan da birçok Muhalif'in kendilerinden aşağı gördükleri kişiler üzerinde otorite kurmaya pek hevesli olduklarını gözlemlemişti ve Buz Yanığı bunların en kötülerinden biriydi. Anarşistler metro tünellerinde yaşarken Buz Yanığı'nın ekibi sık sık buraya baskınlar yapar, Anarşistlerle dalga geçer, eşyalarına zarar verir, kaynaklarını harcardı. Bütün bunları "huzuru korumak" adına yapıyorlardı! Nova onu ve ekibini çoğu Muhalif'ten daha fazla değersiz görüyordu.

"Hiçbir iş önemsiz değildir," dedi Nova, paspasın sapını Şipşak'ın masasına dayayarak. "Yalnızca yapmacık, dar görüşlü kişiler başkalarının moralini bozarak kendilerini olduklarından daha önemli göstermeye çalışır." Yüzüne yalandan bir gülümseme yerleştirerek masanın arkasına geçti ve bilgisayarı çalıştırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Genissa ödünç verme bilgilerinin kaydedildiği sekreterliği aldı ve Nova'ya doğru attı. "Karmaşa'nın Susturucusu'na ihtiyacım var."

Nova sekreterliğin üstündeki kâğıda göz atınca Genissa'nın gerekli bilgileri çoktan doldurduğunu gördü.

"Karmaşa'nın Susturucusu mu?" dedi şüpheyle. "O da nedir?"

Genissa ona uzunca bir süre sessizce baktı.

Nova da karşılık verdi. Bir ömür boyu yetecek kadar sabır biriktirmiş bir insan olarak bakışma konusunda epey iyiydi.

Sonunda Genissa hafif bir bezginlikle iç geçirdi. "*Ses* Boğucu? Ben de bu bölümdeki insanların bilgili olduklarını sanırdım."

Nova düşününce bunu bir yerlerden hatırladığını fark etti. Sarkacı ileri geri sallandıkça belirli bir alandaki tüm sesleri dindiren bir metronomdu bu.

"Buna ne için ihtiyacın var?" diye sordu Nova, yazı tahtasını elinden bırakarak.

Genissa homurdandı. "Affedersin de sen soru mu sorarsın, yoksa bana istediğimi mi getirirsin?"

Nova'nın o şipşirin gülümsemesi bir kez daha yüzünde canlandı. "Aslına bakarsan, benim görevim masumları korumak ve adaleti sağlamak. Bu yüzden, tekrar soruyorum. Buna ne için ihtiyacın var?"

Genissa'nın parmak uçlarında minik buz kristalleri oluşmaya başlamıştı ve Nova onun bu sohbeti hayatının en büyük zaman kaybı olarak gördüğünü anlayabiliyordu. Bu da Nova'yı eğlendiriyordu.

"Ekibimin önünde yoğun bir gece mesaisi var," dedi Genissa, donuk ve öfkeli bir sesle. "Ve bazı devriye birimlerinin aksine biz huzuru bozmaktan imtina ederiz." Öne doğru eğilip bir parmağını ödünç verme formu üzerine bastırdı ve elini çektiğinde kâğıdın üstünde küçük bir buz kırıntısı kaldı. "Bir saniye, kusuruma bakma, ne kadar da düşüncesizim. Görevimizin senin keyfini ne kadar kaçıracağını öngörmeliydim. Fakat eminim senin ekibinin bu göreve verilmemesinin iyi bir nedeni vardır."

Nova gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Akdiken davasına biz verildik," diye böbürlendi Genissa. "Nihayet elimize bir de ipucu geçti. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde onu gözaltına alacağız. Ama sen hiç endişelenme." Masanın üzerine eğildi. "Sırf siz daha fazla utanmayın diye herkese onun ne kadar *zorlu* bir düşman olduğunu anlatmayı

ihmal etmeyiz. Sen şimdi istediğim şeyi bana getirecek misin, yoksa gidip işini nasıl yapacağını bilen başka birisini mi bulayım?"

Akdiken'in bulunup yakalanma ve bunun kaymağını onca kişi dururken Buz Yanığı'nın yeme ihtimalini düşününce Nova'nın kanı çekilmişti.

Ancak tıpkı bir silah gibi gülümsemesine sarıldı. "Ödünç alma sözleşmesini imzaladın mı?"

"Elbette."

"Tamam öyleyse." Nova masadan uzaklaştı. "Gideyim de getireyim senin... Susturucunu."

Karmaşa'nın Susturucusu'nu bulmak zor olmadı. Güç kaynağı olan eserler bölümünde, kalaylı bir ayna ile ufak kırmızı kürelerin arasında duruyordu. Nova dişleri hâlâ sıkılı halde metronomu raftan aldı ve arkasını döndü.

Bir anda olduğu yerde donup kaldı ve sonra yavaşça kürelere doğru döndü.

Altı taneydiler ve hepsi de ayakkabı kutusundan daha büyük olmayan bir tepsiye dizilmişlerdi. Nova bir tanesini eline alıp inceledi. Alet parlak, pürüzsüz yüzeyi ve bir tarafındaki tıkalı tepesiyle ona narı hatırlatıyordu.

"Merhaba duman bombacıkları," diye fısıldadı, kutunun altındaki etiketi okuyarak. Bunlar Leroy'a bahsettiği ve Ajan N'nin gaz haliyle kullanılması için bazı değişiklikler yaparak yararlanabilecekleri patlayıcılardan bazılarıydı ancak henüz onları inceleme fırsatı bulamamıştı. Meşhur duman bombaları, nefesiyle asit buharı üfleyebilen ve bunu soluyan düşmanının ciğerlerini haşat eden Fatalia'nın icadıydı. Gücü yalnızca yakın mesafeden etkiliydi ve düşmanları sonunda bunu anladılar. Bunun üzerine o da el bombasına benzer pat-

layıcılar üreterek içlerine nefesini üfledi. Patlamayla birlikte asit havaya karışıyordu. Nova, zehirli buharı yaymak üzere açılan kısmı, cihazın çevresini saran ince bir çizgi halinde görebiliyordu.

Bu bombaların içinde hâlâ Fatalia'nın nefesinin olup olmadığını merak etti.

Ayrıca Ajan N gibi bir şeyle doldurulmalarının ne kadar zor olabileceğini de. Gerçek hayatta nasıl kullanılabileceklerini şimdiden zihninde canlandırmaya başlamıştı.

Anarşistler eğer Muhalifleri kendi planlarıyla zayıflatacaksa, bunun gibi bir silah her bir düşmanı tek tek oklarla vurmaya çalışmaktan çok daha etkili olurdu. Ayrıca herkesi vurmak da mümkün değildi. Oklar Kaptan Krom'un ya da Çirkin'in derisine işlemezdi.

Muhalifler, çok riskli olduğu için Ajan N'yi gaz halinde kullanmazdı. Ama onun elinde Zindelik Tılsımı olursa...

Ön taraftan yükselen zil sesi tüm kasada yankılandı.

Nova hafifçe gülümseyerek duman bombasını yerine bıraktı.

Danışma bölümüne geri döndü ve hiçbir şey demeden metronomu Genissa'ya fırlattı. Genissa tökezledi ve cihazı buz kristallerini kullanarak güç bela yakaladı. Nova'ya ters ters bakıyordu.

"Al bakalım! Güle güle kullan!" dedi Nova neşeyle.

İğrenircesine bir ses çıkaran Genissa, Susturucu'yu eline aldı ve asansöre yöneldi.

"Bir şey değil!" diye bağırdı arkasından Nova.

O gidince Nova sandalyesine oturdu ve parmaklarını yazı tahtası üzerinde tıkırdatmaya başladı. Bombaları çalmalı mı, yoksa ödünç mü almalıydı? Çalarken yakalanırsa herke-

si ayağa kaldırırdı. Ödünç alırsa da, Ajan N bombası olarak kullandığı aletlerin izini sürenler kimin ödünç aldığı bilgisine ulaşabilirdi. Gerçi bu aşamada Anarşistler tüm güçleriyle saldırıya geçmiş olacak ve bu maskaralık sona erecekti.

Dudaklarını büktü. Belki de acele etmeyip bunu önce Leroy ile As'a danışmalıydı.

Asansörün zili bir kez daha çaldı ve Callum şaşkın bir yüz ifadesiyle içinden çıktı. "Hakikaten patlama mı oldu burada?"

Nova gerildi. "Ne?"

"Güvenlik bana mesaj attı. Ne oldu?"

Nova'nın içinde bir panik duygusu yükseldi ama Callum kaygılı değil, yalnızca merak etmiş görünüyordu. Bir de hevesliydi tabii. Her zaman hevesliydi.

"Hiç... Hiçbir şey," dedi Nova. "Ben biraz temizlik yapayım dedim. Galiba birbirine karışmaması gereken kimyasalları karıştırmışım."

Callum'un heyecanı söndü. "Hadi ya, bu muydu yani? Ben de eserlerden birinde yeni bir sihirli güç filan keşfettin sanmıştım."

Nova güya hayal kırıklığına uğramış rolü yaparak başını iki yana salladı. "Maalesef."

"Tüh," dedi Callum, elini boş ver manasında sallayarak. Yüz ifadesi düzelmişti. "İyi olmuş. Böyle beklenmedik patlamalar heyecan getirir ama iş ortamında sıkıntı çıkarabilir." Masanın üzerine eğilerek ödünç verme formunu kendine çevirdi. Nova, onun her seferinde kimin ne ödünç aldığını kontrol ettiğini fark etmişti. Düşününce, bombaları ödünç almak yerine çalması daha akıllıca görünmüştü şimdi. Callum yüzünü buruşturdu. "Buz Yanığı mı geldi? O kadın beni korkutuyor."

"Bakıyorum da süper kartopu becerilerinin pek hayranı değil gibisin?"

Callum kıkırdadı. "Dalga mı geçiyorsun? Süper gücünü tamamen yanlış kullanıyor. Ben buza hükmedebilseydim, önümde buzdan bir yol yaratarak her yere buz pateniyle giderdim." Yazı tahtasını eliyle ittirdi. "Ses Boğucu'yu niye istiyormuş?"

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Nova, Akdiken vakasının kendi ekibine verilmediğini itiraf etmeyi reddederek. "Benim işim soru sormak değil." Bir an duraksadı. "Yani yanlış düşünmüyorum değil mi? Birinin almaması gereken bir şeyi ödünç alması durumunda reddetme hakkımız var mı?"

Callum homurdandı. "Normalde yok. İzin almışlarsa ve sözleşmeyi imzalarlarsa reddedemezsin. Ama cidden tereddüde düştüğün bir konu olursa, Şipşak'tan bunu Konsey'e iletmesini isteyebilirsin. Ben sadece bir kere, teşkilata yeni katılan Muhaliflerden birinin insanların evlerine girmek için bir iskelet anahtarı kullandığından adım gibi emin olduğum zaman bunu yapmıştım. Haklı çıktığım için üzgünüm."

Nova'nın gözleri kocaman açıldı. "Sonra ne oldu?"

"Devriye görevinden alındı ve uzun süre kamu hizmeti cezasına çarptırıldı. Şimdi yemekhanede çalışıyor."

"Şanslıymış. Aynı şeyi bugün yapsa Ajan N'yi basarlardı."

"Sanmam." Callum çenesini kaşıdı. "Kanunları çiğniyordu ama tehlikeli biri değildi. Bence verilen ceza yeterliydi."

Nova homurdandı ama Callum'a tam olarak katıldığı söylenemezdi. Ajan N kamuoyuna duyurulduktan sonra yanlış yapan her dâhinin etkisiz hale getirilmesi için çığırtkanlık yapmaya başlayacaklardı. İtibarlarını koruma meraklısı Konsey de bu isteğe kolayca boyun eğecekti.

Etkisiz hale getirilen her bir dâhiyle birlikte Muhaliflerin gücü de arttıkça artacaktı.

"Ajan N'den hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Nova şaşırdı. "Nasıl?"

Callum masaya yaslandı. "Bence bu trajik bir şey. Birine bu inanılmaz yetilerin verilmesi ve sonra geri alınması... Çok yazık. Bu dünya kim bilir neye benzerdi, insanlık nasıl olurdu elimizden gelenin en iyisini yapmayı, başkalarına yardım etmeyi, ne bileyim... Kahraman olmayı tercih etseydik. İnsanlar potansiyellerini sonuna kadar açığa çıkarmadan bu şansın ellerinden alınması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Haklısın," dedi Nova. "Ama süper güçlere sahip olmak insanı otomatikman kendini başkalarına adayan bir kahramana dönüştürmüyor. İnsanlar açgözlü ve zalimler, ve süper güçlere sahip olmak bazılarını *daha da* açgözlü ve zalim yapıyor." Dişlerini sıktı. "Genissa Clark bunun bir kanıtı işte."

"Evet," dedi Callum ağır ağır. Sanki düşüncelerini konuşurken toparlıyor gibi bir hali vardı. "Ama bana sorarsan, insanlara iyilik ya da kötülük yapma seçeneği tanındığında çoğunluk iyilik yapmayı seçecektir."

"Bana göre," diye karşı çıktı Nova, "hiçbir şey insanların sandıkları kadar açık bir şekilde siyah ve beyaz diye ayrılmaz. İyilik yapmak ile kötülük yapmak her zaman birbirinin zıttı değildir."

"Örneğin?.."

Nova sandalyesini kendine doğru çekti ve oturdu. "Ne bileyim. Mesela Anarşinin Ası?"

Callum'un yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi. "Seni dinliyorum. Anlat bakalım."

Nova kaşlarını çatarak ona baktı. Ne garip adamdı bu

böyle. "Baktığımız zaman, o bir kötü, değil mi? Herkes bunu bilir. Sorgulanacak bir yanı yok. İnsanları öldürmüş. Şehrin yarısını yok etmiş."

"Ama?.."

"Aması şu ki, o olmasaydı dâhiler hâlâ korku içinde yaşıyor olacaklardı. Eziyet çekecek, mağdur edilecek, istismar edileceklerdi. Dâhilerin kendilerini savunabildikleri bir dünyayı *o* yarattı. Kim olduğumuzu saklamadan ve bunun için cezalandırılmaktan korkmadan yaşayabildiğimiz bir dünyayı. O, tüm dâhilerin hakları için savaştı. Oysa Muhalifler yalnızca kendi kanunlarına uyan dâhileri koruyor."

"Ama insanlar hâlâ korkuyordu," dedi Callum. "Anarşi Çağı hoş bir dönem değildi, hiç kimse için. İnsanlara kendilerini yeniden emniyette hissettirenler Muhalifler oldu. Yani aslında dünyaya dâhilerin de hakları olması gerektiğini gösteren Muhalifler oldu."

"Anarşinin Ası olmasaydı, Muhalifler de olmazdı."

"Amaç, yöntemi haklı çıkarır mı?"

"Bazen."

"Öyleyse Anarşinin Ası bir kahramandı."

Nova ona şüpheyle baktı. "Ben öyle bir şey söylemedim."

Callum'un suratında yeniden o sırıtış belirdi ve Nova bu sohbetin onun için eğlenceli bir tartışmadan daha fazlası olduğu izlenimine kapıldı. Kendi fikrinden bağımsız olarak her iki tarafı da savunabilecek, şeytanın avukatı dedikleri tiplerden biri olup olmadığını merak etti.

"Beni takip et," dedi Callum, ona sırtını dönerek.

"Nasıl? Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Nova yerinden kımıldamadı. Callum asansörün gelmesini

beklerken ona sabırsızlıkla bakıyordu.

Nova ayağa kalktı. "Peki. Bunun yüzünden kovulmam umarım!"

Callum güldü. "Bu teşkilatta eserler bölümünde çalışmaya meraklı senle benden başka kimse yok. Güven bana. Kimse seni işten kovmaz."

Asansör geldi ve Nova onun peşinden içeri girdi. Callum'un varsayımını reddetmeye mecbur hissediyordu kendini. Burada çalışmasının sebebi eserlere *meraklı* olması değildi. Yapılacak bir görevi vardı. Geri alması gereken bir miğfer vardı.

Ama sonra Callum'un tamamen yanılmadığını gördü. Gerçekten de bu işi ilgi çekici buluyordu. Bir mucit olarak koleksiyondaki birçok üründe bulunan yenilikçi bakış açısını takdir ediyordu.

Ama yine de... Callum'un yaptığı gibi manyak manyak her şeyi ezberleyecek hali yoktu.

Asansör yukarı çıkmaya başladı ve Nova düğme paneline baktı. Şaşkınlık içinde, doğru görüp görmediğinden emin olmaya çalıştı.

Callum onu en üst kata çıkarıyordu, Konsey üyelerinin şahsi ofislerinin bulunduğu kata.

Bir anda Nova'nın eli ayağı boşalmıştı.

Neden onu Konsey'e götürüyordu ki? Kim olduğunu anlamış mıydı? Biliyor muydu?

Anarşinin Asi'nı savunmamalıydı. Elektroliz deneyi konusunda bu kadar tedbirsiz olmamalıydı. Muhalifleri ve Ajan N'yi eleştirmemeliydi.

Nova gücünün tenine yaydığı o tanıdık sıcaklığı hissederek parmaklarını kıvırdı. Callum'un ensesini hedef aldı. Bir saniye bile geçmeden bayılıp kalırdı.

Birden asansörün tavanına monte edilmiş kamera dikkatini çekti ve Nova tereddüt etti.

"Daha önce buraya çıkmış mıydın?" diye sordu Callum, rakamların metal kapılara yansımasını izlerken. "Koleksiyonun en nadide parçalarını Konsey ofislerinin olduğu yerde sergiliyorlar. Gerçi aramızda kalsın, ben seçimlerinin sorguya açık olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, her şeyin yeri ayrı ama insanlar silahlara ve savaş malzemelerine çok düşkünler. Bana kalsaydı, Kutlu Meşale'yi filan sergilerdim. Çok gösterişli bir şey olmayabilir ama erken dâhi tarihinde önemli bir rol üstlenmişti."

Callum kafa ütülemeye devam ettikçe Nova da rahatlamıştı.

Onu Konsey'e teslim edeceği filan yoktu. Sadece pek bayıldığı eserlerinden bazılarını daha gösterme peşindeydi.

En azından Nova öyle tahmin ediyordu.

Asansörden çıktıklarında, Prizma karşılarındaki heybetli masada oturuyor, kristal teni üfleme camdan yapılmış bir avizenin aydınlığında ışıldıyordu. Callum'u görünce neşeyle gülümsedi ve dişlerinden yansıyan gökkuşağı renklerindeki göz kamaştırıcı parlak ışıklar beyaz zemine yayıldı.

"Merhaba Harika Çocuk," dedi Prizma. "Sergilenen eserleri değiştirme zamanı geldi mi yoksa?"

"Hayır, bugün onun için gelmedim. Yalnızca Uykusuz'a manzarayı göstermek istiyorum. Siz tanışmış mıydınız?"

Prizma'nın gülümsemesi bu defa Nova'yı aydınlattı. "Bir kez karşılaşmıştık. Seni yeniden görmek ne güzel." Elini uzattı. Nova uzanan eli sıktığında cam kadar sert ve soğuk olduğunu fark etti. Ajan N oklarının işlemeyebileceği başka bir dahi daha diye düşündü Nova.

Gerçi Prizma'yı etkisiz hale getirmeyi kim isterdi ki? Bildiği kadarıyla, kadın bir tür kristalden yapılmıştı ve hepsi bu kadardı. Tek "gücü" ışık tenine doğru bir açıdan vurduğunda güzel bir görsel ortaya çıkarabilmesiydi.

"Buyurun," dedi Prizma, bir kapıyı işaret ederek. "Konsey üyeleri henüz gelmediler, dilediğiniz kadar sessizlik ve huzur bulabilirsiniz."

Camekanlar içinde sergilenen çeşitli eserlerin ve duvarlarda seçkin tabloların bulunduğu yuvarlak planlı bir lobiden geçtiler fakat Callum "pek kıymetli" eserler hakkında bir yorum yapmadı. Hatta Zafer Günü'nde Anarşinin Asi'nın mağlup edilişini tasvir eden devasa tabloya bile değinmedi. Bu tablo Nova'yı şu an da ilk gördüğü günkü kadar çileden çıkarıyordu. Callum onu geniş bir kapıdan geçirdi ve Tsunami'nin ofisinin de bulunduğu kısa bir koridordan ilerleyip karargâh binasının seyir terasına çıktılar.

Nova dışarıya adımını attığında hava sıcaklığının düştüğünü hissetti. Etraflarını saran cam ve çelik, ayaklarının altından yukarı doğru kıvrılarak tepelerinde şeffaf bir korunak oluşturuyordu. Callum, Nova'nın önünden gidiyordu. Ellerini terası saran tırabzana koydu.

Nova da arkasından geldi.

Nefesi kesilmişti.

Daha önce böyle bir manzara görmemişti. Binaların, hatta gökdelenlerin çatılarında onca zaman geçirmişti ama hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı. Gatlon şehrinin böyle rüya gibi önünde uzandığına hiç tanık olmamıştı. Uzaklardaki körfezde, sabah güneşi dalgaların üzerinde erimiş altın gibi dans ediyordu. Nehrin iki yakasını birleştiren Sentry ve Stockton köprüleri yüksek direkleri ve zarif kemerleriyle ihtişam-

lı görünüyorlardı. Ünlü camdan tepesiyle Ticaret Kulesi ve tabelası hayalet misali hâlâ duvarında asılı duran yüzlerce yıllık Woodrow Oteli göze çarpıyordu. Daha önce binlerce kez görmüştü bunları ama bu şekilde değil. Bu kadar uzaktan, zamanın şehrin üzerinde açtığı yaraların izleri görünmüyordu. Parça parça dökülen binalar, terk edilmiş mahalleler, kaldırımlara ve sokaklara yığılmış çöpler yoktu. Sessizliği bozacak gürültüler buraya yükselmiyordu. Sirenler yoktu, bağırış çağırış yoktu, araba kornaları yoktu. Sokak kedilerinin miyavlamaları ya da yolları mesken tutmuş kargaların gaklamaları duyulmuyordu.

Nefes kesiciydi.

"Sana muhteşem bir şey göstermemi ister misin?" dedi Callum. Elini kaldırıp gösterdiği yer Şehir Parkı'ydı. Yemyeşil alanları ve sonbaharın renkleriyle bezeli ağaçlarıyla beton ve cam denizinde beklenemedik bir vaha gibiydi. "Parkın güneydoğu köşesindeki ağacı görüyor musun? Şu ufak ağaçların tepesine doğru uzanmış, yapraklarını dökmeyen türde olan? O bir servi ağacı. Bunların ne kadar yavaş büyüdüğünü bilir misin?"

Nova gözlerini kırpıştırdı, bununla nereye varmak istediğini anlayamamıştı. "Bilmiyorum."

"Yavaş," dedi Callum. "*Çok* yavaş. Yani bu ağacı diken her kimse, altında oturup gölgesinden yararlanmak için yıllarca, *on yıllarca* beklemesi gerektiğini biliyor olmalıydı. Belki de hiçbir zaman gölgesinde oturamadı. Belki de çocuklarının ya da torunlarının veya nesiller sonra tamamen yabancı insanların o ağacın dalları altında oturacağını ve birinin çıkıp en başta o küçük fidanı dikme öngörüsünü gösteren kişiye şükran duygularını dile getireceğini umut etmişti."

Sonra sustu ve Nova'nın kaşları çatıldı. Ona göstereceği önemli şey *bu* muydu?

"Ayrıca," dedi Callum, "trenler. Trenler de çok güzeldir."

Nova kendi kendine mırıldanmaya ve sohbetten kibarca sıyırılıp işinin başına dönmenin yollarını düşünmeye başladı.

"İlk buharlı trenleri düşünsene; tüm o mühendisliği, tüm o kaynakları... İlk başta her şey inançla başlamış olmalı, öyle değil mi? Bunun geleceğin kendisi olduğuna dair bir güven... Ulaşım, endüstri ve ticaret. Tüm o şehirleri ve limanları birbirine bağlayan rayların döşeneceğinin bir garantisi yokmuş, ama birilerinin bunu devam ettirmeye yetecek kadar inancı varmış."

"Callum..."

"Bir de alfabe!" dedi, ona dönerek. "Hiç durup alfabeyi düşündün mü?"

"Ne?"

"Düşünsene. Alfabeyi oluşturan semboller. Bunlar yalnızca kâğıt üzerine çizilen çizgiler. Ama birisi, bir noktada, onlara bir anlam yükleme fikrini geliştirmiş. Sadece bu kadarı da değil, sonra bu anlamları başka insanlara öğretmiş! Fikirlerin ve düşüncelerin kayda geçirilmesi ve paylaşılması için bir yol hayal etmek... İlk başta imkânsız bir iş gibi görünmüştür herhalde ama geri adım atmamışlar ve beraberinde getirdiği onca şeye baksana. Sence de bütün bunlar muhteşem değil mi?"

"Callum," dedi Nova, daha kararlı bir tonla. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Callum gözlerini kırpıştırarak Nova'ya baktı, sanki hüzünlü bir ifade vardı yüzünde. "Demek istediğim, Anarşinin Ası hangi amaçla yola çıkmış olursa olsun, sonuç olarak yıkıcı bir güçtü. Bir şeyleri *yok etti*. Ancak biz enerjimizi bir

şeyleri yok etmeye değil de yaratmaya verdiğimizde çok daha güçlü ve iyiyiz."

"Elbette," dedi Nova buruk bir şekilde. "Yaratanlar da Muhalifler."

Callum omuzlarını silkti. "Çabalıyorlar ama kimse mükemmel değildir. Dediğin gibi, Anarşinin Ası bile inandığı bir dava uğruna savaşıyordu. Ama o hiçbir şey inşa etmedi. Bunun yerine öldürdü, yok etti ve dünyayı alt üst olmuş bir halde bıraktı. Sonuç, dâhilere özgürlük değildi. Yirmi yıl boyunca duyulan korkuydu. İnsanlar bu yirmi yıl süresince kitap yazmayı, ağaç dikmeyi ya da gökdelen inşa etmeyi düşünmediler. Bir gün daha hayatta kalabilmek başarıydı." Acı bir şekilde gülümsedi.

"İyi ama... Ajan N de yıkıcı bir güç. Kurutuyor, hayat vermiyor. Bunun hepimiz adına geriye doğru atılmış bir adım olduğundan endişeleniyorum."

Bir süre ikisi de sessiz kaldı ve sonra Callum sıkıntıyla inleyerek saçlarını karıştırdı. "Kusura bakma. Bu gibi konulardan bahsettiğim zaman insanlar bana sıkıcı olduğumu söylüyor ama bazen bütün bunları görerek yaşamaya devam etmek çok güç oluyor." Aşağıdaki şehri kucaklayabilecekmiş gibi kollarını iki yana açtı. "Hayran olunacak o kadar çok şey var ki. İnsan bunlara zarar vermeyi nasıl isteyebilir? İnsanlar her sabah uyanıp da nasıl düşünmezler bazı şeyleri? Bak, güneş hâlâ orada! Ben de hâlâ buradayım! Bu inanılmaz bir şey!" Bir kahkaha attı ve yeniden Nova'ya dönüp baktı. "Herkesin bunu görebilmesini sağlayabilseydim... Bir dakika bile değil, çok daha azı da yeterdi... Ne bileyim?.. İşte o zaman hep beraber bir şeyler yaratmak için çalışmaya başlayabilirdik. Bir kerecik olsun, hep birlikte."

Nova yine şehri seyrediyordu. Dalgaları yararak denize açılan balıkçı teknelerini gördü. Bir dansın parçasıymışçasına sokaklardan ilerleyen otomobilleri. Yıkılmış binaları onaran ve eskilerin iskeletlerinin üzerine yeni yapılar diken vinçleri ve inşaat işçilerini.

Yüz binlerce insan hayatına devam ediyordu. Günden güne. Yıldan yıla. Nesilden nesle. İnsanlık bir biçimde *bütün* bunları inşa etmeyi başarmıştı. Yoluna çıkmaya çalışan her şeye rağmen bir biçimde devam etmişlerdi.

Bu *gerçekten* inanılmazdı. Bunu daha önce nasıl düşünmemişti? Belki de daha önce bu şekilde görme şansı olmadığı içindi. Hayatının çok büyük bir kısmını yeraltında geçirmişti. Karanlığa, cansız tünellere hapsedilmişti. Bu gizliliğin kendisi ve Anarşistler için bedelinin ne olduğuna daha önce hiç kafa yormamıştı. Asla yaşayamadıkları hayatları.

Belki de bunu şu an görebiliyordu çünkü...

Çünkü öyleydi işte.

"Harika Çocuk!" diye fısıldadı.

Callum bezgince ofladı. "Harika yeterli. Prizma, çocuk kelimesini ekleyince sevimli bir lakaba dönüştüğünü düşünüyor. Yedi yaşında olsaydım tamamdı da."

Nova ona dönerek başını iki yana salladı. "Senin dâhi olduğunu sanmıyordum."

"Evet, pek ortaya çıkan bir özelliğim değildir. Bu dünyanın tüm harikalarını geçici olarak ortaya sermek..." Kolunu yine ufka doğru salladı. "Kromdan kaslara ya da parmak uçlarından volkanik sıvılar püskürtmeye kıyasla pek mühim bir şey değil."

Bahsettiği konuyu vurgulamak için parmağını şaklattı ancak yüzünde hayal kırıklığından ziyade, yeniden büyülen-

miş gibi bir ifade oluştu. "On yedinci yüzyılda bir dâhinin patlayan bir volkanın lavlarını durdurarak köyünü..."

"*Callum.*"

Birden duraladı.

Nova gözlerini ona dikmişti. "Beni manipüle ediyordun. Bir an... Zannettim ki... İnsanların duygularıyla böyle oynayamazsın!"

"Yaygın bir yanlış anlama," dedi istifini bozmadan. "Ben insanların duygularına hiçbir etki edemem. Onlara sadece gerçek hislerini gösterebilirim ya da yakından bakma zahmetine girerlerse ne görebileceklerini. İnsanlar gerçeği gördüklerinde de, yani etraflarında gerçekten bir sürü muhteşem şey olduğunu anladıklarında, doğal olarak kendilerini etkileyen bir huşu duyma eğilimi gösteriyorlar. Demek istediğim, neden sen de aynı şeyi yaşamayasın ki?"

Nova kaşlarını çattı, bu açıklamayı tatmin edici bulup bulmadığından emin değildi. Kendisini bir oyuncak gibi oynanmış hissediyordu, sanki bir an için her şeyi örten bir gerçeklik gözünün önüne serilmişti ama bir de baktı ki hepsi bir illüzyonmuş.

Ama şu anda neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını kesin olarak bilemiyordu.

İtiraf etmek zorundaydı ki etrafındakilere hayranlıkla bakmak güzel bir lütuftu. Belki çok havalı bir şey değildi ama kim bilir, belki de Callum haklıydı. Belki de herkes dünyayı onun gibi görebilseydi, her şey bambaşka olurdu.

"Neden seni devriye ekiplerine dahil etmiyorlar?" diye sordu Nova. "Böyle bir güçle birçok tehlikeli durumu ortadan kaldırabilirsin."

"Zannettiğin kadar kolay bir şey değil. İnsanların etrafla-

rındaki dünyanın farkına varabilmeleri için durup bir saniye düşünmeleri gerekir ve insan bir çarpışmanın ortasındayken ya da suç işlerken durup da farazi gülleri koklamaz. Burada daha fazla etkili olabilirim. Diğer Muhaliflere bakış açılarını değiştirme konusunda yardımcı olmak, insanlara neyi başarmaya çalıştığımızı hatırlatmak gibi işler yapabilirim. Eğer dünyayı yeniden inşa edeceksek, bunun müteşekkir olma ve takdir etme üzerine kurulmasını yeğlerim, hırs ya da gurur üzerinde değil."

"Eğer amacın buysa," dedi Nova, alnını kaşıyarak, "başarılı olduğundan pek emin değilim."

"Bu yavaş bir süreç ama ben de sabırlıyım."

Nova parmaklarını tırabzanda gezdirerek seyir terasının kenarını adımlamaya başladı. Tam ucuna kadar gelince durdu. Gatlon şehri çoğunlukla körfeze doğru inen tepelerin üzerine kurulmuştu ve bu açıdan, yüksek bir tepenin üzerinde bulunan As'ın katedralini, çorak araziden yükselen harabe çan kulesini görebiliyordu.

Kafasında yankılan As'ın sesinin, bazen yeniye yol açmak için eskiyi yıkmak gerektiğini söylediğini duyabiliyordu.

İlerleme çoğunlukla fedakarlığın üzerine inşa edilirdi.

Muhaliflerin elinde Ajan N gibi bir şey olması fikrinden nefret ediyordu ama onun sebepleri Callum'unkilerle aynı değildi. Callum, süper güçlerin potansiyellerinin ortadan kaldırılması düşüncesinden nefret ediyordu. Oysa Nova her şeyden çok bunun neden olacağı güç dengesizliğinden nefret ediyordu. Evet, süper güçler büyük işler başarmak için kullanılabilirdi ama zalimlik ve hükmetme amaçlı da kullanılabilirdi. Dâhilerin sayısı ne kadar azalırsa, geriye kalanların mutlak güce sahip zorbalar olma olasılığı da o kadar artardı.

Eğer ipler Nova'nın elinde olsaydı, dünyanın geleceğini değiştirebilseydi, hiç süper güç bırakmazdı. Kahramanlar yok. Kötüler yok.

Yalnızca insanlık. Güçsüz ve aciz. Hep birlikte yaşama tutunmaya çalışıyorlar.

İçinden bir ses, Callum'un bu fikre katılmayacağını söylüyordu.

"Neden beni buraya getirdin?" diye sordu Nova.

Callum'un soruya cevap vermesi biraz zaman aldı. Cevabını ise alçak bir sesle verdi. "Seni sevdim Nova. Neler yaşadığını bilmiyorum ama canının yandığını anlayabiliyorum. Hâlâ da yanıyor."

Nova irkildi.

"Bazı dâhilerin güç sahibi olmaktan hoşlandıkları için Muhalif olduğunu biliyorum," diye devam etti Callum, bakışlarını onun üzerine dikerek. "Bazıları ise saygınlığından ve yakalayacakları şöhretten hoşlanır. Fakat çoğumuzun burada olma sebebi bir fark yaratmak istememiz. Her şeyi daha iyi hale getirmek istiyoruz." Duraksadı, gözleri ufka daldı. "Hikâyenin ne olduğunu bilmiyorum ama bence sen de her şeyi daha iyiye götürmek istiyorsun. Bu dünyayı görmenin senin için, burada hep beraber ne yaptığımızın, ne için savaştığımızın güzel bir hatırlatıcısı olabileceğini düşündüm."

Nova aşağıdaki şehri izliyordu. *Gerçekten de* ne için savaştığının güzel bir hatırlatıcısıydı.

Ama Callum bir konuda yanılıyordu.

Bazen daha iyisinin yapılabilmesi için bazı şeylerin yıkılması gerekirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Çok komik göründüğünü söylemiş miydim?" diye fısıldadı Max, köşeden etrafı kolaçan eden Adrian'ın arkasında saklanırken.

"Gerçekten mi?" Adrian başını eğip üzerindeki koruyucu giysiye baktı. "Dürüst olmam gerekirse, kendimi astronot gibi hissediyorum."

"Yürüyen bir şişme yatak gibisin."

Adrian omzunun üstünden ona dönüp güldü. Max'in gergin olduğu belliydi. Bu çocuk gergin olduğunda hep huysuz olurdu. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye cevapladı Max, kaşlarını çatarak. "Bu bana kuralları çiğnemek gibi geliyor. Ya birine denk gelirsem? Ya onlara zarar verirsem?"

"Saat sabahın dördü," dedi Adrian.

"Ne olmuş? Güvenlik görevlileri, devriyeler, hatta erken gelen şifacılar olabiliyor bazen. Nova zaten herkesin uyuduğu saatlerde hep ayakta ve..."

"Max!" Adrian ona sert bir bakış attı. "Asansöre kadar gideceğiz sadece. Alt tarafı..." Mesafeyi tahmini olarak he-

sapladı, "on beş metre ve ortalık temiz. Kimseye denk gelmeyeceğiz."

"Peki ya asansörden indiğimizde ortalık temiz olmazsa? Kapı açıldığında kimle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Ya da bizimle karşılaşan biri olabilir ve tamamen hazırlıksız yakalanır..."

"Kimse hazırlıksız filan yakalanmayacak. Tüm katı kapattık, merdivenlere barikat koyduk. Sorun çıkmayacak."

"Hugh ile Simon duysa ne der?"

Adrian'ın dudakları hafifçe yayıldı ama sürprizi açık etmek istemediğinden, sadece "Eminim anlayış gösterirler," demekle yetindi.

Adrian bileğindeki krom kolluklardan biriyle oynuyordu. Uzanıp Max'in saçlarını karıştırası geliyordu. Sevgisini dışa vurmaya çabucak alışmıştı fakat elindeki kalın eldivenler bunu engelliyordu. Koruyucu giysiye ihtiyacı olduğunu düşünmediği için bu durum ayrıca sinir bozucuydu. Göğsünde dövmesi vardı artık. Hiçbir sorun yaşamadan Max'e yaklaşabilmesi gerekirdi.

Ancak dövmeler hâlâ saklanması gereken bir sırdı ve en son istediği şey, bazılarının çıkıp bu konuda soru sormaya başlamasıydı. O yüzden, şimdilik koruyucu giysiye mecburdu.

"Haydi," dedi karantina odasının kapısını açarak.

Max endişeli gözlerle Adrian'ın peşinden gitmeye başladı ama sonra durdu. Turbo sandaletinin kayışını kemiriyordu. "Hayır. Sen burada kalıyorsun Turbo," dedi, yaratığı körfezin minyatür kıyısına doğru ayağıyla iterek.

Adrian her iki yönü de bir kez daha kontrol etti ve Max'e peşinden gelmesini işaret etti. Turbo arkalarından gitmedi.

Yalnızca başını eğip bir saniye onların gidişini izledi ve sonra mama kabına koştu. Çok fazla yemek yiyordu ve Adrian onun adını acaba Küçük Oscar mı koysalardı diye düşünmeye başlamıştı.

Lobinin üzerinden geçerlerken ayakkabıları asma köprünün üzerinde ses yapıyordu. Adrian ana girişin içindeki güvenlik kabinini görebiliyordu. Ancak personele çok açık talimatlar verilmişti ve onlar asansöre doğru ilerlerken kimse durmalarını söylemedi.

"Bütün gün bundan konuşuldu," dedi Max.

"Hı?"

Max eliyle işaret etti ve Adrian dönüp lobide asılı olan televizyonlardan birine baktı. Ekranda bir haber vardı ve ses kısık olmasına rağmen spikerin omzunun üstünde görünen ilaç şişesi görüntüsünden içeriği anlaşılıyordu.

Bu aralar şehrin uyuşturucu piyasasında yaygın olan bir madde nedeniyle, iki gece önce on dört yaşında bir kız aşırı dozdan ölmüştü. Uyuşturucu, kısmen Akdiken'in hastaneden çaldığı ilaçların içeriğindekine benzer maddelerden imal edilmişti. Bu haftaki sekizinci aşırı dozdan ölüm vakasıydı. Maddenin bu kadar revaçta olması, artan uyuşturucu kullanımına ek olarak sokaklardaki şiddet, karaborsacılık ve fuhuştaki artışla da ilintiliydi.

Belki de en rahatsız edici nokta, Muhaliflerin yayılan uyuşturucu bağımlılığı ya da karaborsa karşısında pek bir şey yapmamasıydı. En basit ifadeyle, yumruklarla ve lazer ışınlarıyla devrilmeyen bir düşmana karşı nasıl savaşılacağını bilmiyorlardı.

Ekranda son kurbanın ailesi ağlamaktan şişmiş gözleriyle röportaj veriyordu. Adrian başını çevirdi ve asansörün ça-

ğırma düğmesine bastı. Kızın hayatını kaybetme nedeninin Akdiken'in çaldığı ilaçlardan yapılmış uyuşturucular olup olmadığını bilmesine imkân yoktu ama yine de başarısızlığının ağırlığını hissetmekten kendini alamıyordu.

Asansör geldi ve ikisi birden içine daldı. Max'in tavandaki kameraya ya da kapının üzerindeki göstergede beliren kat numaralarına her bakışında Adrian onun gerginliğini hissedebiliyordu. Asansör yükseldikçe gerginliği de artıyor gibiydi. Bir ayağını hızla yere vuruyordu. Bir eliyle de devamlı güya alnına düşmüş saçını düzeltiyordu. Kendini sakinleştirmek için devamlı dudaklarını büzüyor ve ellerini sallıyordu.

"Bunun senin için çok garip olduğunu biliyorum," dedi Adrian. Nefesi koruyucu giysinin kaskındaki camı içeriden buğuladıkça aklına Nöbetçi'nin zırhı içindeyken hissettikleri geliyordu. "Ama göründüğü kadar riskli bir şey değil bu. Yemin ederim. Seni ya da herhangi bir Muhalifi tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmam."

"İyi de nereye gidiyoruz?" diye sordu Max sesinde hafif bir sızlanmayla.

"Otuz dokuzuncu kata." Adrian bastığı, ışığı yanan düğmeyi işaret etti.

Max ona ters ters baktı. "Ne var otuz dokuzuncu katta?"

Adrian yine bıyık altından gülmeye başlayınca Max de sinirle dudağını büktü.

Asansör kata ulaştı ve kapıları iki yana açıldı. Adrian, Max'e önce onun çıkmasını işaret etti ve Max tedirgince çıkarken bir anda olduğu yerde kaldı.

"Hey... Baba!"

Hugh asansörün on beş yirmi adım ilerisinde duruyordu. "Merhaba Max."

Max dönüp korku dolu gözlerle Adrian'a baktı fakat Adrian çoktan gülümsemeye başlamıştı. "Sana anlayış göstereceklerini söylemiştim." Max'i sırtından hafifçe ortaya doğru itip ilerlemeye teşvik etti.

Otuz dokuzuncu kat, karargâhın birçok boş katından biriydi. Ofislerle, sanal gerçeklik odalarıyla, çağrı merkeziyle, tedavi odalarıyla ya da laboratuvarla doldurulmayı bekliyordu. Kısaca, teşkilat genişledikçe neye ihtiyaç duyulursa onunla. Fakat şimdilik sadece beton bir zeminden ibaretti, tavandaki borular açıkta duruyor, sıra sıra destek sütunları binanın bir ucundan diğerine kadar uzanıyordu.

Kat Hugh Everhart, Adrian ve Max dışında boştu.

"Nasıl yani... Karantina odasından çıktığım için başım belada değil mi?" dedi Max, tereddütle babasına yaklaşırken.

"Hayır, değil." Hugh'un yüz ifadesi ciddileşti. "Bunu bir alışkanlık haline getiremeyiz ama bir geceliğine müsait bir alan ayarlamak çok zor olmadı. Ne de olsa bu özel bir durum."

"Öyle mi?" dedi Max.

Hugh başıyla onayladı. Dikkatini Max ile Adrian'ın arkalarındaki duvara yöneltmişti ve yüzünde hafif bir kaygı ama aynı zamanda umut seziliyordu. "Galiba başardık da?"

Max arkasını döndüğü anda Simon titreşerek görünmezlikten çıktı. Max büyük bir şaşkınlıkla Adrian'ın koluna bir tane vurdu. "Bana niye söylemedin?"

Simon asansörün yanında, boynunda Zindelik Tılsımı'yla dikiliyordu. İstese, yanından geçerken Max'in omzuna dokunabilirdi.

"Ben... Kendimi farklı hissetmiyorum," dedi Simon. Ondan görmeye kimsenin alışkın olmadığı bir gerginlik vardı üzerinde.

Uzunca bir süre kimse kımıldamadı. Simon yalnızca beş altı adım ötesindeydi Max'in. Yani onun güçlerinin etkisini anında hissedebileceği kadar yakındı. Önce kendini zayıf hissetmeli, sonra da güçlerinin çekildiğini fark etmeliydi. Adrian bunu yaşadığında en çok ellerinde hissetmişti. Parmakları uyuşmuş, bir daha asla çizimlerini canlandıramama tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı. Korku Bekçisi'nin ne hissedeceğinden ise tam emin değildi. Güçlsüzlük?.. Savunmasızlık?..

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu Hugh.

Simon başını iki yana salladı. "Normal hissediyorum." Sonra görünmez oldu. Tüm bedeni söndürülmüş bir lamba gibi ortadan kayboldu.

Max, Adrian'ı kolundan yakaladı ve sıktı. Üzerindeki koruyucu giysi hışırdadı.

Simon bir saniye sonra birkaç adım daha yakınında ve sevinç içinde ortaya çıktı. Boynundaki madalyonu eline aldı. "İşe yarıyor."

Bir kahkaha attı. "Adrian, bu inanılmaz. Max, ben..."

Sözünü bitiremeden Max fırlayıp kollarını Simon'ın beline doladı.

Simon'ın yüzü bu beklenmedik kucaklaşma karşısında şaşkınlıkla doldu ve o da eğilerek Max'e sarıldı.

"Bu, iskambil oyununda senin de kıçını tekmeleyebileceğim anlamına mı geliyor?" dedi Max, Simon'un gömleğine gömülmüş haldeyken.

Simon güldü. "Benim ondan çok daha iyi bir iskambil oyuncusu olduğumu gördüğünde canın sıkılabilir."

Hugh boğazını temizleyerek Adrian'ın dikkatini çekti. Başını yana eğerek Adrian'a peşinden gelmesini işaret etti. "Onları biraz yalnız bırakalım."

Adrian'ın yanaklarına gülümsemekten ağrı girmeye başlamıştı ama tozlu zeminde yürüyerek onlardan uzaklaşırken hâlâ kendine engel olamıyordu.

"Simon haklı," dedi Hugh, yankılanmasın diye sesini alçaltarak. "Zindelik Tılsımı muhteşem bir şey ve bunca zamandır kasamızda olduğundan hiçbirimizin haberi olmaması karşısında dehşete düştüm. Max'in hayatı çok daha farklı olabilirdi..." Sesi titriyordu ama bir kez daha boğazını temizleyerek bunu sakladı.

"Geç de olsa oldu işte," dedi Adrian. "Tılsımı bulduğum için mutluyum."

"Ben de. Koleksiyonumuzda neler olduğuna daha yakından bakmaları için bazı kişileri görevlendireceğiz. Gözden kaçmış başka işe yarar şeyler olabilir."

"Bu konuda Nova'yla konuşmalısın," dedi Adrian. "Son zamanlarda eserler bölümündeki mesaisine bayağı vakit ayırıyor."

"Konuşurum," dedi Hugh. "Orada sırtımızı çevirdiğimiz başka neler olabileceğini öğrenmek hepimiz için muhteşem olur."

Katın diğer ucundaki pencerelere vardıklarında Adrian, Max ile aralarındaki mesafeye baktı ve koruyucu giysinin yüz maskesini çıkardı. Hugh bu yaptığı karşısında gerilse de Adrian ona gülerek karşılık verdi. "Yeterince uzaktayız."

Adrian güçlerinin çekilmesine dair bir emare göstermeyince, Hugh da başını öne doğru sallayarak ikna oldu. "Beni dinle Adrian, bilmen gereken bir şey var. Ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi."

Adrian'ın kaşları merakla yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Akdiken davasında bir gelişme var."

Adrian bir anda dikildi. "Öyle mi? Nedir? Ne zaman oldu bu?"

"Dün sabah erken saatlerde. Şu... Elim olaydan sonra."

"Aşırı dozdan ölen kız mı?"

"Evet. Akdiken'in suç ortaklarına, kızın aldığı uyuşturucuların Akdiken tarafından çalınan ilaçlarla bağlantısı tespit edilirse, adam öldürmeye yardımdan suçlanacaklarını söyledik. İçlerinden biri konuştu. Akdiken'in nerede saklanıyor olabileceğine dair birkaç ipucu verdi."

"Bu harika," dedi Adrian. "Ekibe derhal haber vereyim. Onu hemen..." Hugh başını iki yana sallamaya başlayınca Adrian sustu. Heyecanı bir anda uçup gitmişti. "Dosyayı bize vermiyorsunuz, değil mi?"

"Clark'ın ekibini görevlendirdik bile."

Adrian karnına bir yumruk yemiş gibi inledi. "Buz Yanığı mı? Ciddi misin?"

"Onunla geçinemediğinizi biliyorum ve sizi suçlamıyorum. Biraz... Soğuk tipler." Hugh yaptığı kelime oyununa gülümsedi. Fakat Adrian'dan karşılık bulamadı. "Ama iyi bir ekip, elimizdekilerin en etkililerinden biri. Bu işi halledeceklerinden eminim."

Adrian bunun kendisini mızmız bir çocuk gibi gösterdiğini bilmesine rağmen kaşlarını çattı. Buz Yanığı'nın bu kadar çok suçluyu içeri tıkabilmesinin tek nedeninin ekibinin kurallara göre oynamaması olduğunu söylemek geçiyordu içinden. Metro tünellerinde Anarşistleri tehdit ederek işlemedikleri bir suçu üstlenmeleri için baskı yaptıkları olayda buna yeterince tanık olmuştu.

Ancak içinden gelen dürtüye direndi. Bunun sebebi yalnızca Buz Yanığı'nın aşırılıklarına dair elinde kanıt olma-

ması değil, aynı zamanda kendi ikiyüzlülüğünden de utanç duymasıydı. Nöbetçi de kurallara uymuyordu ve tıpkı Buz Yanığı'nın ekibi gibi onun da suçluları adalete teslim etmekte bu kadar başarılı olmasının nedeni kısmen buydu. Kanıtlarla, yargılamayla uğraşmak zorunda kalmadığında kötü adamları yakalamak kolaydı.

Genissa Clark'tan bu kadar hoşlanmamasının bir nedeni de belki buydu. Belki de onun yaptıklarının yanına kar kalmasını ama kendisine kökü kazınması gereken bir haşere gibi muamele edilmesini kıskanıyordu.

"Başkasından duyacağına benden duymanı istedim," dedi Hugh. "Bu seçimin sebebi sana ve diğerlerine güvenmemiz değil Adrian. Ama bildiğin üzere bu öncelikli bir vaka ve..."

"Sizin de en iyilere ihtiyacınız var," diye mırıldandı Adrian.

Hugh kaşlarını çattı ama karşı çıkmadı.

Adrian iç geçirdi. "Önemli olan, Akdiken'in yakalanması ve adalete teslim edilmesi. Kimin yakaladığının önemi yok. Sonuçta..." Dönüp Simon'a baktı ve hastane soygunundan sonra kendisine söylediklerini hatırladı, "kahramanın içinde ben yoktur."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Adrian eve varıp da merdivenlerden aşağı odasına indiğinde neredeyse şafak söküyordu. Yaşadıkları gecenin ardından kendini böyle buruk hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Max'e artık istemekten vazgeçtiği bir şeyi vermişti. Simon'la birlikte güzel vakti geçirme ve hatta arkadaşlarıyla birlikte güzel vakti geçirme şansını. Babaları da nihayet Adrian'a insanlara tılsımdan bahsetmesi için izin vermişti.

Ama Max'in mutluluğu bile, Akdiken'in peşinden gitme görevinin koca teşkilattaki onca devriye birimi dururken Buz Yanığı'nın ekibine verilmesi karşısında Adrian'ın duyduğu rahatsızlığı dindiremiyordu. Yol boyu dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu.

Yıpranmış halısının üzerinde volta atarken bileğindeki haberleşme cihazına baktı. Nihayet çağrı merkezinden gelen bildirimleri kapatmış, Nöbetçi'nin zırhını yeniden giyme isteğini kısmen öldürmüştü. Tıpkı babalarının istediği gibi sisteme güvenmeye, kanunlara inanmaya çalışıyordu. Muhaliflere bir şans vermeye, şehri korumaya ve suçluları adalet önüne çıkarmaya muktedir olduklarına inanmaya çalışıyordu.

Ama bugün direnememişti.

Şehir haritasını açtı ve çabucak Buz Yanığı'nı aradı.

Haritada küçük bir sinyal yanıp sönünce dişlerini hırsla sıktı. Aktif görevdeydi, Raikes Caddesi'nde ilerliyordu. Adrian onu izlerken, Buz Yanığı kuzeye, Scatter Creek'e döndü. Hızlı ilerliyordu, devriye aracında olmalıydı.

Gittiği yöne bakarak nereye gittiğini çıkarmaya çalıştı. Belki de Akdiken limanda eski bir kayıkhanede ya da yakınlardaki bir depoda veya terk edilmiş bir tren vagonunda barınıyordu.

Adrian yüzünü buruşturarak kendini haberleşme cihazını çıkarmaya zorladı. Cihazı yatağa atıp yüzünü yastığa gömdü.

Bırak onlar halletsin dedi kendi kendine.

Onların peşinden, Akdiken'in peşinden gitmenin göze almaya değmez bir risk olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı.

Parmaklarıyla battaniyesini kavradı.

Akdiken yakalanacaktı. Gözaltına alınacaktı. Henüz karaborsaya düşmemiş çalıntı ilaçlara el konacaktı.

Buz Yanığı övgüleri toplayacaktı ama bunun Adrian için bir önemi olmamalıydı. Önemli olan adaletin tecelli etmesi ve bir yanlışın düzeltilmesiydi. Bu noktadan sonra ne kadar düzeltilebilirse artık.

Fakat yerinden kımıldamaması yolundaki her mantıklı sebebe karşılık, beyni peşlerine düşmesi için bir bahane üretiyordu.

Ya Buz Yanığı'nın ekibi başarısız olursa? Ya Akdiken yine kaçarsa? Yardıma ihtiyaçları olabilir. Her ihtimale karşı bir desteğe.

Başını yana çevirdi. Haberleşme cihazındaki sinyal hâlâ yanıp sönüyordu.

Adrian yanağını kemirdi, içinde büyük bir mücadele veriyordu.

Emniyette kal. Saklan. Bırak Nöbetçi huzur içinde uyusun.

Ama bunun olmayacağını biliyordu. Babası onunki yerine Buz Yanığı'nın ekibinin seçildiğini itiraf ettiği andan beri biliyordu.

Akdiken'in peşinden gidecekti. Buna mecburdu.

"Sadece emin olmak için," dedi, haberleşme cihazını kapıp yeniden bileğine takarken. "Çok gerekmedikçe asla kendini göstermeyeceksin."

İspatlayacak bir şeyi olduğu için değildi. Ne kendine ne babalarına... Ne de Nova'ya.

Hayır, bu onunla ilgili değildi. Nöbetçi'yle ilgili de değildi.

Adaletin yerini bulmasıyla ilgiliydi.

Adrian limana vardığında vakit neredeyse öğlen olmuştu. Haberleşme cihazından gelen sinyaller onu bir çatıdan diğerine gönderiyordu. Yıllar önce limana gelen gemileri yükleyip boşaltmak için kullanılan eski bir vincin kabinine konduğunda ağır botları zemine gürültüyle indi. Kabinin camlarında birikmiş kirlere bakınca bu aracı yıllardır kimsenin kullanmadığını anladı. Buz Yanığı'nın takip sinyali, uluslararası ticaret durunca uzun yıllar önce olduğu yerde paslanmaya terk edilmiş nakliye konteynerlerinden geliyordu. Son on yılda endüstri ciddi anlamda hareketlenmişti fakat Anarşinin Asi'nın yükselişinden öncesine ait altyapı yavaş yavaş çürümeye bırakılmıştı.

Depolama sahasının diğer tarafındaki çitin ardında, ka-

putuna kırmızı *M* harfi boyanmış olan devriye aracını gördü. Çirkin'in bile içine sığabileceği kadar büyük bir minibüstü bu.

Adrian yere atlamadan önce vinç kulesinin yarısına kadar indi. Sert bir inişle birlikte yoğun bir toz bulutunu yerden havalandırdı. Depolama sahasındaki çürüyen labirentin içinde yolunu bularak arkadan nakliye konteynerlerine yaklaştı.

Kopan bir çatırtıyla birlikte olduğu yerde kaldı. Sonra da yarılan toprağın gümbürtüsü yükseldi. Adrian'ın ayakları altındaki zemin sarsılmaya başladı ve üst üste kule gibi dizilmiş konteynerlerden miğferine toz yağmaya başladı.

Bu Mack Baxter olmalıydı, yani *Artçı Şok*.

Bir saniye sonra öfke dolu bir çığlık duydu ve ardından Adrian'ın otuz adım ilerisindeki bir konteynerin kapıları patlayarak açıldı. Akdiken'in dikenli uzantıları çıktı önce dışarı ve dev bir ahtapot gibi konteynerden dışarı fırladı.

Adrian çömeldi ve sonra Akdiken onu fark edemeden yukarı fırladı. Korkunç bir tangırtı çıkararak en yakın konteynerin tepesine kondu ancak bu ses Buz Yanığı'nın tiz çığlığı tarafından bastırıldı. "Vatoz! Çirkin!"

Akdiken uzantılarını en yakındaki konteynerin kenarına dolayıp kendini büyük bir çeviklikle yukarı çekti. Birkaç saniye içinde hızla konteynerlerin üzerinden suya doğru ilerlemeye başladı.

Kaçıyordu.

Bir kez daha.

Adrian hırlayarak sağ elini yumruk yaptı ve kolunu ona doğru kaldırdı. Zırhının kolundaki silindir teninden yukarı doğru çıktı ve lazer ateş etmeye hazırlanırken alev renginde ışımaya başladı. Lazerle ateş etme konusunda Adrian ta-

bancayla olduğundan çok daha iyiydi ve Akdiken henüz çok uzaklaşmamıştı. Onu vurabilirdi. Hemen şu an...

Aşağılardan bir yerden Çirkin'in kükremesi duyuldu ve sonra üzerinde koştuğu konteynerler sarsılıp yana devrilince Akdiken şaşkınlık içinde bir çığlık attı. Dengesini bulmaya çalışırken iki uzantısıyla bir sonraki konteynere tutunmaya çalıştı. Uzantıları tutunmayı başardı ve dikenleri metal yüzeyi delip geçerken, Adrian'ın yüzünü buruşturmasına sebep olan bir çığlık patlattı.

Akdiken bir an konteynerin kenarında sallandı, nefesini topladı ve sonra yüksek sesle inleyerek kendini yukarı çekti.

Tam yüzüstü konteynerin tepesine düştüğü sırada Vatoz karşı uçta alaycı bir gülümsemeyle belirdi. Adrian'ın duyamadığı bir şey söyledi ve bunun üzerine Akdiken öfkeyle başını kaldırdı.

Bir uzantısını geriye doğru çekerek Vatoz'a doğru savurmaya hazırlandı ama çok geç kalmıştı.

Vatoz'un kuyruğu ona doğru fırladı, dikenli ucu omzuna saplandı.

Akdiken acıyla inledi ve öne doğru çökerek konteynerin yüzeyine yapıştı.

Adrian yutkunarak gölgelerin içine saklandı ve lazerini ortadan kaldırdı. Lazer yuvasına dönerken zırhı küçük bir tıngırtıyla açılıp kapandı.

Vatoz'un kuyruğundan zerk ettiği zehir çabucak etkisini gösterdi ve Akdiken'in gövdesi ile uzantılarını uyuşturdu. Vatoz, onun kollarını arkasında birleştirip kelepçeledi. Onu hiç de nazik olduğu söylenemeyecek bir şekilde konteynerin yan tarafından aşağı itti. Adrian, Akdiken'in tüm ağırlığıyla yere çarpmasını bekliyordu ama Çirkin aşağıda onu bekliyor-

du. Uyuşuk bedenini yakaladı ve aynı hızla da yere bıraktı.

Buz Yanığı bir konteynerin arkasından çıkıp koştu ve uzaktan Artçı Şok da göründü. Yürürken bastığı yer hafifçe dalgalanıyordu.

"İyi iş çıkardınız," dedi Buz Yanığı, Akdiken'in yanağını avucunun içiyle sıkarak. Elini çektiğinde geriye ince bir buz tabakası bırakmıştı. "Hastane soygunun arkasındaki beyni yakalamak ve laboratuvarındaki tüm ilaçları geri almak bize kesin bir terfi getirir artık."

Adrian gözlerini kapadı, içi sıkılmıştı. Bunca yolu bir hiç uğruna gelmişti. Dövüş sadece bir iki dakika sürmüştü ve Nöbetçi'ye hiç ihtiyaç olmadı. Belki de babaları bu vakaya Buz Yanığı'nı atamakta haklıydı.

Adrian, metal yüzeyde ayak seslerinin duyulmaması için sessizce bulunduğu yerden aşağı salındı. Yanından geçtiği konteynerlerden birinde kabaca açılıp ağ ile kaplanmış pencereler vardı. Geçerken duraklayıp baktı ve içerisinin tamamen değiştirilmiş olduğunu gördü. Dışarıdan bakınca sıradan bir konteynere benzeyen bu kutunun içi tam teçhizatlı bir laboratuvardı. Ocaklar, ölçme kapları, imbikler, içinden borular çıkmış, üzeri etiketli kocaman kovalar ve raflar dolusu çalınmış ilaç göze çarpıyordu.

Yalnızca Akdiken'i, laboratuvarı ve uyuşturucuları değil, söz konusu ilaçları hastaneden onun çalmış olduğunu ve bunları el altından satılan yasadışı maddelerin üretiminde kullandığını göstermek için gerekli olan kanıtları da bulmuşlardı.

Akdiken'in yargılanması çok uzun sürmeyecekti.

Adrian pencereden çekildi. Akdiken'i yakalama fırsatını kaçırdığı için hissettiği hayal kırıklığı, asıl istediğinin as-

lında kendini ispatlamak olduğunu açık seçik göstermişti. İnsanların Nöbetçi'yi farklı görmelerini istiyordu. Övgü ve takdir görmek istiyordu. Halktan olduğu kadar Muhaliflerden de. Arkadaşlarından ve babalarından da.

İç geçirerek, üstünde bulunduğu konteynerden aşağı atlamaya hazırlanırken tuhaf bir ses duyunca tereddüt etti.

Başını eğip dinledi.

Bir tıkırtıydı bu.

Yavaş, düzenli bir tıkırtı.

Birden kalbi tekledi ve hızla geri döndü, hafızası onu doğruca lunaparka ve Fünye'nin parka yerleştirdiği parlayan mavi bombalarına götürmüştü.

Bir bomba. *Akdiken'in bir bombası vardı.*

Eğilerek pencereye geri döndü ve içeri bakarak laboratuvarı gözleriyle taradı. Bulunduğu noktadan, Buz Yanığı'nın konteynerin ön tarafındaki kapısında dikildiğini görebiliyordu ve tıkırtı hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesli olmasına rağmen Buz Yanığı gayet rahat görünüyordu.

Buz Yanığı çömeldi ve yere bir şey bıraktı. Üçgen bir kutuya benziyordu.

Bomba *bu* muydu? Buz Yanığı yanında patlayıcı mı getirmişti?

İyi de neden?

Adrian konteynerin yan tarafına doğru kayarak, olanları farklı bir açıdan izlemeye çalıştı. Buz Yanığı, Çirkin, Vatoz ve Artçı Şok; elleri arkadan kelepçeli, altı uzantısı arkasına toplanmış, dizleri üzerine çökmüş Akdiken'in etrafını sarmıştı.

Adrian şu an yerdeki cihazı ve ileri geri salınan iğnesini çok daha açık seçik görebiliyordu.

Bu bir metronomdu.

Bunun Karmaşa'nın metronomu olduğundan emindi. Ne kadar yüksek olursa olsun her türlü sesin, metronomun tıkırtısının duyulabildiği alanın ötesinden duyulmasını engelleyen Ses Susturucusu.

Bunu ne için kullanacak olabilir...

"Hayır," diye yakardı Akdiken. Vatoz'un zehri yüzünden geveleyerek konuşuyordu. Bu sırada Artçı Şok ve Vatoz uzantılarını tutup dört bir yana doğru ayırıyorlardı. "Ne yapıyorsunuz?"

Buz Yanığı parmaklarını ayırdı ve altı buz ışını uzantılara doğru akıp onları dondurarak yere sabitledi. Akdiken hırlayıp uzantılarını yeniden vücuduna toplamak için çabaladı. Adrian giysisinin altındaki kaslarının kasılıp gevşediğini görebiliyordu fakat buz onları kelepçe gibi sabitlemişti.

Adrian'ın parmakları, arkasına saklandığı konteynerin kenarını hırsla kavradı.

"Sana ne olacağını söyleyeyim," dedi Buz Yanığı. "Sana bazı sorular soracağım ve sen de onları cevaplayacaksın. Eğer cevaplanmazsan..." Başıyla işaret verdi.

Çirkin bir yumruğunu havaya kaldırdı ve yumruğu gri renkli bir kayaya dönüştü. Yüzünde hain bir sırıtmayla Akdiken'in uzantılarından birinin yanına çömeldi ve yumruğunu üzerine indirdi.

Adrian irkildi. Akdiken'in çığlığı adeta onu delip geçti ve tüm limanda yankılandı.

Çirkin'in artık havada olan yumruğunun altıda ezilen uzantının hali Adrian'ın midesini kaldırdı. Dikenlerden biri kopmuştu ve yerinden sarı renkli bir kan sızıyordu.

"Evet," dedi Buz Yanığı, Akdiken'in çığlığı titreyen bir yakınmaya dönüşünce. "Hazır mısın?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bunu... Bunu yapamazsınız..." Akdiken acıyla sıktığı dişlerinin arasından zorlukla konuşuyordu. "Ben silahsızım... Hareketsizim... Kurallarınız buna izin vermez..."

"Bak sen, demek bizim kurallarımız hakkında uzmansın, öyle mi?" Buz Yanığı bir kahkaha attı. "Bir hırsız, bir imalatçı, bir satıcı... Başına geleceklere kimsenin üzüleceğini sanmıyorum."

Akdiken hırladı, gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. "Sevgili Konseyiniz bana *işkence* ettiğinizi gördüğünde ne diyeceksiniz?"

Buz Yanığı tekrar güldü ve kemerindeki tabanca kılıfının kapağını açtı. "Canım, onlar hiçbir şey görmeyecek."

Elindeki bir tabancaydı, son zamanlarda talim yaptıklarının aynısı. Adrian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ellerinde Ajan N vardı. Buz Yanığı bundan *bu şekilde* sıyrılmayı planlıyordu demek. Akdiken'in uzantılarına ne isterseler yapabilirlerdi çünkü etkisiz hale getirildikten sonra uzantıları kaybolacaktı. Muhaliflerin kötü muamelesinin

tüm kanıtları da ortadan kalkacaktı. Metronom tıkırdadıkça da limanın ötesindeki hiç kimse onun çığlıklarını duymayacaktı.

Onların sözüne karşılık Akdiken'in sözü... Yani kimsenin güçleri elinden alındığı için üzülmeyeceği tescilli bir suçlunun. Adrian, Buz Yanığı ile ekibinin nötrleştirici ajanla göreve çıkmasına nasıl veya niye izin verildiğini bilemiyordu. Belki de bu çok mühim vaka için özel izin verilmişti. Ancak Akdiken'i kendilerini korumak için etkisiz hale getirmek zorunda kaldıklarını ileri sürerek bu işten sıyrılmalarının çok kolay olacağının farkındaydı Adrian.

Konsey kime inanacaktı?

Karnına sancılar giriyordu.

"Malını karaborsada sattığını biliyorum," dedi Buz Yanığı. İfadesiz ve soğuk sesini duyunca Adrian dişlerini gıcırdattı. "Ticaret yaptığın satıcıların isimlerini ve lakaplarını istiyorum."

Bir an sessizlik oldu, sadece metronomun tık-tık sesleri duyuluyordu. Ağzına kadar çıkan safrayı yutan Adrian, olan biteni izlemeyi sürdürdü.

"İsim filan bilmiyorum," diye hırladı Akdiken. "Bana malı nereye bırakacağımı söylerler, ben de bırakıp parayı alırım."

Buz Yanığı başıyla Çirkin'e bir işaret yaptı.

İkinci yumruk da ikinci uzantıyı paramparça etti.

Akdiken'in çığlığı Adrian'a adeta fiziksel bir saldırı gibi tesir etmişti.

Ona acımak istemiyordu. Akdiken bir suçluydu. İlaç çalmış ve bunu uyuşturucu üretmek için kullanmıştı. Uyuşturucuyu da gençlere satıyordu. Yaptıkları muhtemelen çok sayıda ölüme neden olmuştu.

Şu an Ajan N ile etkisiz hale getirildiğini görse bile üzülmezdi.

Fakat aynı zamanda bunun yanlış olduğunu da biliyordu. Kendini savunamaz haldeyken onu dövmek, ona lüzumsuzca işkence etmek... Onu karargâha götürüp orada sorgulamaları gerekiyordu. Zaten baskı altında söylenen her türlü bilginin yalan olma ihtimali vardı.

Ama ya faydalı bir şey söylerse? diye kendisine karşı çıktı beyni. *Ya başka isimler verir ya da başka tutuklamalar sağlayacak kanıtlar paylaşırsa? Ya bunun sayesinde tüm satıcı zincirini çökertirlerse... Ya da tüm uyuşturucu şebekesini?*

Kafasını izlediği sahneden öteye çevirdi, yüzü ne yapacağını bilememenin gerginliğini taşıyordu. Arkasını dönüp gidebilirdi. Bu olanların hiçbirini görmemiş gibi yapabilirdi. Buz Yanığı ile ekibinin kuralları çiğneyip bunun adalete hizmet edeceğini ummalarına izin verebilirdi.

"Tekrar soruyorum," dedi Buz Yanığı. "Ortaklarının isimleri ne?"

Akdiken'in sesi çok cılız çıkıyordu, sağduyusu çoktan acının altında ezilmişti. "Söyledim size, bilmiyorum. İsim paylaşmayız biz."

Buz Yanığı bu cevap karşısında şüpheli olduğunu belirten bir ses çıkardı. Şöyle bir arkadaşlarına baktı. Adrian yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi seçebiliyordu.

Adrian her zaman Gatlon kanunları çerçevesinde hareket etmiyor olabilirdi ama *bu,* kural tanımazlık ve adaletin ötesindeydi. Bu, açık ve net biçimde gücün kötüye kullanımıydı.

Buna dayanamazdı.

Adrian kolunu ileri doğru uzattı. Lazer silahı kolundaki yuvasından çıktı ve ışımaya başladı.

Çirkin yumruğunu kaldırdı.

Adrian ateş etti. Kolundan fırlayan ışık Çirkin'in göğsüne çarparak onu en yakındaki konteynere kadar fırlattı. Çirkin tüm konteyner yığınını sarsan ve metal yüzeyde kayda değer bir eğilmeye neden olan bir gümbürtüyle yere düştü.

Adrian yere atlayıp Akdiken'le Buz Yanığı'nın arasına girdi. "Bu kadar yeter. Onu yakaladınız. Görevinizi yerine getirdiniz. Şimdi bu suçluyu karargâha götürüp Konsey'e teslim edin."

Buz Yanığı'nın yüzündeki ifade bir anda şaşkınlıktan nefrete döndü. "Bak sen. Senin ölümünün gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm zaten."

Sol elinde uzun buz sarkıtları oluşmaya başladı. Sağ eliyle hâlâ tabancayı tutuyordu. "Seni buraya Konsey'in yolladığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sana da mı Akdiken'i yakalama emri verildi yani?" Toprağa tükürdü. "Kusura bakma ama o yalanı ikinci kez yemezler."

"Hiçbir konuda yalan söylememe gerek yok. Kuralların dışına çıkıyorsunuz ve Konsey bunu öğrenecek. Şimdi bu suçluyu tutuklayıp kendi işlediğiniz suçları itiraf edecek misiniz, yoksa sizin yerinize bunu ben mi yapayım?"

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Buz Yanığı, hafifçe gülümseyerek. "Bana kalırsa iki tane aranan suçluyu birden teslim edeceğiz, hem de etkisiz hale getirilmiş biçimde. Konsey nasıl da memnun olur ama, değil mi?"

Birden Adrian'ın omzuna bir şey çarptı. Zırhından bir şeyin çektiğini hissetti. Vatoz'un kuyruğunun dikeni omuz parçasının altına kenetlenmiş, zırhını sökmeye çalışıyordu. Sinirle hırlayan Adrian, kuyruğu yakaladığı gibi asıldı ve Vatoz'un ayaklarını yerden kesti.

Buz Yanığı bir çığlık atarak ona bir buz kütlesi gönderdi. Adrian koluyla engellediğinde buz parçalanıp tozlu zeminin üzerine dağıldı. Adrian'ın Buz Yanığı'na doğru kaldırdığı sol elinin çevresinde turuncu ve beyaz renkte, parlayan bir alev topu oluştu.

Buz Yanığı bir adım geri çekildi.

"Hayır," dedi Adrian. "Akdiken'i gözetimim altına alıyorum. Onu karargâha bizzat teslim edeceğim."

Bu sözler, Nöbetçi zırhı içinde, omzuna attığı Akdiken'le birlikte karargâha girmesinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu pek düşünmeden, ağzından öylesine çıkmıştı ama detayları daha sonra bir şekilde hallederdi.

Sonra dönüp elindeki ateşi Akdiken'in uzantılarını yere sabitleyen buz kütlelerine yöneltti. Bitkin ve kızarmış gözlerle Adrian'ı izliyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, kırık uzantıları sarı renkli kanla kaplanmıştı.

"Çok hoş," dedi Buz Yanığı, "ama hiç de dediğin gibi olmayacak. Artçı Şok!"

Adrian tam zamanında başını kaldırıp Artçı Şok'un bir ayağını yere vurduğunu gördü. Bir yarık toprağı ikiye bölerek Adrian'ın bacaklarının arasından geçti. Şaşkınlıkla bir çığlık atan Adrian dengesini yitirdi ve yana düştü. Aynı anda Vatoz'un kuyruğu Adrian'ın boynuna dolanarak onu yere mıhladı. Adrian parmaklarını kuyrukla zırhı arasına sokmaya çalıştı ama başaramadı.

"Güzel denemeydi, kahramanca konuşmalar filan," dedi Buz Yanığı. Adrian'ın başında dikilmişti. Bir eli belindeydi, diğeriyle de tabancayı hafifçe bacağına vuruyordu.

Adrian hâlâ dizlerinin üzerinde, başını öne eğmiş halde duran Akdiken'e baktı. Sadece bir uzantısını buzdan kurtar-

mayı başarabilmişti ve o da kırık olanlardan biriydi.

"Biliyor musun, karşılaştığımıza çok memnun oldum," diye devam etti Buz Yanığı. "Biz Muhaliflerin karşısında savaştığı her şeyin eksiksiz bir hatırlatıcısısın sen."

Adrian nefretinin kaskının camından görülemeyeceğini bilse de ona öfkeyle bakıyordu. "Bence senin biraz aklın karışmış."

"Hayır, asıl *senin* aklın karışmış," diye tersledi onu Buz Yanığı. "Kanun tanımazlığın ve *adalet için çarpıştığını* ileri sürmen... Ama senin bir Muhalif olmamanın bir sebebi var ve herkes bunu biliyor. Bu dünyada yaşayan insanları gerçekten önemseseydin, acizlere ve masumlara yardım etmeyi gerçekten isteseydin, bize çok uzun zaman önce katılırdın. Ama hayır, sen kendi başına hareket edebileceğini sanıyorsun. Bu şekilde daha havalı oluyor değil mi? Şöhret, adını duyurmak... Ağzın iyi laf yapıyor ama senin asıl derdinin kendi çıkarın olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kendi çıkarı peşinde koşan dâhilerin sorunu da bu işte." Adrian'ın önünde çömeldi, bakışları kaskının koruyucu gözlüğünü delip geçiyordu. "Diğer dâhilere fikirler vermeye başlıyor bu durum. Kimin Muhalif olması gerekiyor diye düşünmeye başlıyorlar? Muhalifler olmadan ben tek başıma çok daha fazlasını yapabilirim diyorlar. Kısa süre içinde de kendi şöhretleri insanlara yardım etmekten daha önemli hale geliyor. Masumları korumayı önemsemiyorlar. Suçu engellemeyi önemsemiyorlar. Onlar bütün bunların üzerindeler. Sonra bir de bakmışsın... Dünyaya *bizim* uğraşmamız gereken bir kötü daha musallat olmuş." Yeniden ayağa kalktı ve silahın namlusunu Adrian'ın yüzüne doğrulttu. Adrian, Ajan N okunun kaskını delemeyeceğini bilmesine rağmen gözlerini kıstı. "Ya Muhalif'sindir

ya da kötü. Evet, ara sıra kuralları biraz esnetebiliriz. İşleri halletmenin daha iyi bir yolu, bu dünyayı daha iyi yapacak bir yolu olduğunu gördüğümüzde kuralları tamamen göz ardı bile edebiliriz. Ama etrafta bize karşıymışsın gibi dolaşıp, sonra da hâlâ kahraman olabileceğini mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "İşte bu kabul edilemez."

Adrian'ın üzerine bir gölge düştü. Çirkin uzanıp kaskın iki yanından yakalayarak onu çıkarmaya niyetlendi.

Adrian kükreyip kolunu döndürerek Vatoz'un kuyruğuna bir ışın gönderdi. Vatoz geri çekilerken Adrian'ın boğazını sıkan kuyruğunu gevşetti ve bundan yararlanan Adrian kaskını Çirkin'in midesine yapıştırdı. Çirkin bu darbeyi acıyla inleyerek karşıladı, Adrian'ın kaskını kavrayan elleri gevşemişti. Adrian ayağa fırlayıp arkasını döndü ve yumruğunu Çirkin'in kafasının yan tarafına hedefledi. Çirkin'in yanağı yumruğu yemeden hemen önce kayaya dönüşünce, Adrian metalin taşa vurmasıyla çıkan tangırtıyı kemiklerinde hissetti. Sonunda bir adım geri çekilerek ayağını kaldırdı ve tabanını Çirkin'in göğsüne yapıştırarak onu yere devirdi.

Artçı Şok ona doğru ortalığı sarsarak hücuma geçtiğinde Adrian bir kez daha düşmekten zor kurtuldu. Etraflarını çevreleyen üst üste dizili konteynerler sarsılıp sallanıyordu ve her an üzerlerine düşebilirlerdi.

Adrian koşarak Artçı Şok'tan uzaklaştı. Konteyner yığınlarından birinin üstüne sıçramaya hazırlanıyordu ki yerden fırlayan buz mızrakları ona doğru uçmaya başladı. Adrian sertçe bağırdı. Zamanında duramamıştı. Ayağı takılıp düşünce mızraklardan üçünü ağırlığı altında ezdi.

Dördüncü mızrak böğrünü ve karnını koruyan zırh plakaları arasına girdi. Sivri ucu hemen kaburgalarının altını

deldi ve Adrian acıyla olduğu kadar şaşkınlıkla da bağırdı. Hırlayarak iki eliyle buz parçasına yapıştı ve kendini ondan kurtardı.

Güçlükle solurken sendeledi. Zırhının içinde hem ter hem de kan döküyordu, akan damlalar tişörtünü sırılsıklam yapmıştı.

"Demek zırhın delinmez değilmiş," dedi Artçı Şok, ona doğru ağır ağır ilerleyerek. "Bunu öğrendiğimiz iyi oldu." Dizini yerden kaldırarak Adrian'a doğru bir deprem daha göndermeye hazırlandı.

Adrian kendini toparlayarak ileri doğru fırladı. Üstü üste dizilmiş dört konteynerin tepesine kadar sıçradı. Yumruğunu sıkarak yeni bir sarsıcı ışın göndermeye hazırlandı.

"Bırak onunla Mack ilgilensin," diye bağırdı Buz Yanığı. "Çirkin, biz işimizi bitirelim."

Adrian doğrulup, ışıldayan kolunu gruba yöneltti. "Dediğim gibi, sizin yerinize ben bitiririm işinizi. Akdiken artık benim sorumluluğumda."

Artçı Şok hırlayıp ayağını bir kez daha yere indirecekken Buz Yanığı bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Bekle. Bence bunu görmesi gerek."

Vatoz güldü ancak sesi zor çıkmıştı. Yediği ışından sonra henüz tam olarak kendine gelememişti. "Evet, Ajan N'nin neler yapabileceğini görmeli çünkü sırada o var."

Fakat Buz Yanığı başını iki yana salladı. Başını kaldırmış Adrian'a bakıyordu, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Akdiken'i etkisiz hale getirmeyeceğiz. Kaynaklarımızı israf etmeye gerek yok, hele ki onu bu halde *bulduğumuz* düşünülürse."

Adrian'ın kaşları çatıldı. "Ne demek isti..."

"Artçı Şok, indir onu aşağı. Çirkin, öldür şu kadını."

"Ne?" diye bağırdı Adrian. Kolunu Çirkin'e doğru çevirdi ama sonra altındaki toprağın gümbürdediğini duydu. Ayaklarını bastığı konteynerler sarsılırken atışını yaptı fakat enerji ışını hedefini ıskalayarak arkadaki bir konteyneri vurdu.

Adrian bir çığlık attı ve yan devrilen konteynerden düşmemek için kenarına tutundu.

Yarılan toprak ve kil tabaklarının, parçalanan kayaların sesinden metronomun sesi neredeyse duyulmuyordu.

Adrian, Çirkin'e baktı ve gözleri kocaman açıldı. Dehşetle. İnanamayarak.

Çirkin iki eliyle birden Akdiken'in kafasını sararken "Hayır!" diye bağırdı. Akdiken avaz avaz bağırmaya başladı. "Bunu yapamaz..."

Çirkin, tek bir merhametsiz hareketle, onun kafatasını avuçları arasında ezerek Akdiken'i susturdu.

Adrian'ın nefesi kesildi. Gözlerinin kenarında beyaz noktalar belirdi.

"Üzülme Nöbetçi," diye bağırdı Buz Yanığı yukarıya doğru. "Onu kimse özlemeyecek... Tıpkı seni de kimsenin özlemeyeceği gibi."

Topraktan yükselen deprem iyice şiddetlenmişti. Ayaklarının altındaki dengesiz konteynerler devrilmeye başladı.

Adrian adrenalin ve öfkenin de etkisiyle kendini ayağa kalkmaya zorladı ve ardından koşmaya başladı. Üzerinde boylu boyunca koştuğu konteyner tam ayaklarının altından kaydığı an sıçradı. Akdiken'in laboratuvarının üstüne kondu ve bir konteynerden diğerine sıçrayarak koşmaya devam etti. Şu an tüm dünya sallanıyordu. Liman devrilen konteynerler,

gacırdayan metaller ve kükreyen toprağın birbirine girdiği bir cehenneme dönmüştü. Adrian yeni bir konteyner yığınının üzerine her zıpladığında, altındaki konteynerler sallanmaya başlıyordu.

Canını dişine takarak, elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşmaya devam etti ve son konteyner yığını da sallanıp devrilmeye başladığı sırada yukarı doğru zıpladı.

Devasa vinçlerden birinin kancasına güç bela tutunabildi. Yakaladığı ivme sayesinde kendini ileri, limanın ardına doğru fırlatmayı başardı. Vincin kancasını bırakıp havada uçtu ve çitlerle çevrili bir paslı traktör mezarlığının içine düştü. Büyük bir forkliftin arkasına sindi, kalbi deli gibi çarparken nefesini toplamaya çalıştı.

Artık metronomun tıkırtısını duymuyordu.

Artık Buz Yanığı'nın veya arkadaşlarının seslerini duymuyordu.

Uzunca bir süre yerinden kımıldamadan, Artçı Şok'un takip edip etmediğini anlamaya çalıştı. Terden sırılsıklam olmuş teni yanıyordu. Tüm kasları titriyordu.

Gözlerini her kapattığında ise Çirkin'in Akdiken'in kafasını saran taştan ellerini görüyor ve Buz Yanığı'nın uğursuz sözlerini işitiyordu.

Tıpkı seni de kimsenin özlemeyeceği gibi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zindelik Tılsımı.

Adrian'ı karantina odasında gördüğünden beri Nova bunu düşünmekten kendini alamıyordu, en azından miğferi ele geçirme konusundaki başarısızlığı hakkında hayıflanmadığı zamanlarda. Max'in başkalarının süper güçlerini emme becerisi Adrian'ı etkilememişti ve bütün bunların sebebi bir kolyenin ucundaki o tılsımdı.

Ama tılsım kasada yoktu. Son birkaç gündür Nova ödünç verme evraklarını birkaç defa kontrol etmişti ve Adrian henüz madalyonu iade etmemişti.

Nova'nın ona ihtiyacı vardı. Max'ten korunmak için değil ama kendisini Ajan N'den korumak için. Özellikle de Ajan N'nin gaz halinden. Leroy bir şeyler başarmak üzereydi, bunu biliyordu ve kasadan yürüttüğü duman bombalarını bu zehirli gazı yaymak için nasıl kullanacağını da gayet iyi biliyordu. Ateşlendikten sonraki ilk üç buçuk dakikada (Leroy'un hesaplamalarına göre buhar moleküllerinin etkisini kaybetmesi için geçmesi gereken süre buydu) cihazın çevresindeki bir buçuk metre yarıçapında alana giren tüm

dâhiler etkisiz hale gelecekti. Güçleri, çamurumsu kıvamdaki yeşil karışımın doğrudan kalplerine zerk edildiğindeki gibi yok olup gidecekti.

Nihayet Anarşistlerin Muhaliflere karşı kullanabilecekleri bir silahları vardı. Hem de bir seferde birden fazla Muhalif'e karşı.

Ama Nova kendi yeteneklerini tehlikeye atmak istemiyordu ve hiç kimse de istemezdi. Yaklaştığını bildiği ve onu fazla bekletmeyeceğini düşündüğü savaşta kendini koruyabilmek için o madalyona ihtiyacı vardı.

Anarşistlerle birlikte kaldığı köhne evden Gatlon şehrinin sınırına kurulmuş en nezih banliyö mahallesine kadarki on kilometrelik yolda ilerlerken aklından geçen düşünceler bunlardı.

Kaptan Krom ile Korku Bekçisi'nin, eski belediye başkanının Pickering Grove'daki köşküne yerleştiğini yıllardır biliyordu. Anarşistler metro tünellerinde sefil gibi sürünürken, Honey'nin devamlı bunun ne büyük bir haksızlık olduğu konusunda sızlanıp durduğunu hatırlıyordu. Düşmanları lüks içinde sefahat sürerken *kendisi*, bir kraliçe; o pis, iğrenç kokulu mağaralara tıkılmıştı. Bir defasında Nova en büyük düşmanlarından ikisinin nerede yaşadıklarını biliyorlarsa, neden gidip saldırmadıklarını sormuştu? Leroy havalandırma borularından içeriyi zehirli gazlarla doldurabilir ya da Ingrid mekânı havaya uçuruverirdi. Ya da o zamanlar on üç yaşında ve pek kibirli olan Nova, bir pencereden içeri sızıp, ikisini de uykularında öldürebilirdi. O zamanlar henüz kimseyi öldürmemiş olsa bile.

Ancak Honey hasretle iç geçirirken, Leroy da köşkün hem teknoloji hem de süper güçlerle donatılmış güvenlik sistemi hakkında bildikleri her şeyi Nova'ya anlatmıştı.

Hayır. Kaptan Krom ve Korku Bekçisi'ni öldürmek o kadar kolay değildi.

Ama Nova bu gece kimseyi öldürmeyi planlamıyordu.

Sadece sohbet etmek istiyordu ve biraz da etrafa bakınmak.

Bu bir suç değildi, öyle değil mi?

Etrafındaki evler büyümeye, evlerin garaj yolları uzamaya ve yol boyundaki ağaçlar dallarıyla sokağın üzerinde doğal bir gölge oluşturacak kadara yaşlı ve köklü ağaçlara dönüşmeye başladıkça Nova'nın kararlı adımları hafiften yavaşladı.

Mahalle, şehrin geri kalanı tarafından da hissedilen, Anarşi Çağı'nın yıkıcı emarelerini hâlâ taşıyordu ve tahtalarla kapatılmış pencerelerle bakımsız bahçelerin sayısına bakılırsa, bu görkemli evlerin çoğu hâlâ terk edilmiş haldeydi. Nova bu tür yapılar boş dururken şehir merkezindeki dairelerin neden sağlıksızlık derecesinde kalabalık ve sıkışık olduğunu düşündü. Buraları bakımsızlıktan çürümeye terk etmek yerine çok daha faydalı bir şekilde kullanabilirlerdi.

Anarşi Çağı'ndan önce hayatın burada nasıl olabileceğini düşünmeden edemedi. Pencereden dışarı bakıp yemyeşil çimleriyle bakımlı bahçeleri ve çocukların sokakta bisiklete bindiklerini görmek ne kadar farklı olurdu. Hiç yaşamadığı bir şeyi, arka bahçede komşularla mangal yaptıklarını ve annesiyle babası akşam yemeğini hazırlarken kendisinin minik Evie'nin ödevlerine yardım ettiğini düşündü. Nova gözlerinin yaşla dolma riskini göze almadan evvel kendini bu hayali unutmaya zorladı.

Callum zihnine her ne yaptıysa, bu gibi düşünceler gün boyu aklından çıkmamıştı. Acabalarla dolu minik gündüz düşlerine dalıp duruyordu. Hayatta intikam ve yalanlar olmasaydı, acaba nasıl olurdu? Anarşistler ve Muhalifler devamlı savaş ha-

linde olmasalardı, acaba nasıl olurdu? Adrian Everhart onun düşmanı olmasaydı ve babaları Nova'yı yarı yolda bırakmasaydı; hayatı Ruby'le dedikodu yapıp Oscar'ın esprilerine gülerek, yanından geçen her kelebekten ürkmeden, Adrian'ı her gördüğünde yüreğinin pırpır edişiyle tüm sevdiklerine ihanet ediyormuş gibi hissetmeden geçseydi, acaba nasıl olurdu?

Ama böyle bir hayat asla olamayacaktı. En azından onun için. Ailesini öldüren Kakalaklar ve onları korumayı başaramayan Muhalifler yüzünden. Asırlardır dâhilerden nefret eden ve onları istismar eden herkes yüzünden. As'ın güzelim hayalinden kendilerine fayda sağlayan kötü çeteler yüzünden.

Ve bizzat Nova yüzünden. Bir seçeneği olduğunu biliyordu. Öyle bir şey yokmuş gibi davranmayı ne kadar istese de Muhalifler arasında iyiler olduğunu görmüştü. İçi boş vaatlerini görmezden gelmeyi, dünyaya söyledikleri yalanları unutmayı deneyebilirdi. Boş verebilirdi işte.

Ama Callum ona ne uğruna savaştığını hatırlatmaya çalışmıştı ve bu işe yaramıştı.

Bir daha hiçbir çocuk, hiçbir zaman gelmeyecek süper kahramanlara inanıp beklemesin diye, dünyayı Muhaliflerden kurtarmak için savaşıyordu. Artık kimsenin kalbi onunki gibi kırılmayacaktı.

Tabii bir de As için. O, Nova'yı yanına almış, onu korumuş, onu önemsemişti.

Mücadele etmeden onun ölmesine izin vermeyecekti.

Derin bir soluk vererek nefesini düzenlemeye çalıştı ve en yakınındaki posta kutusunun rengi solmuş numarasını kontrol etti. Birden kalbi hızlandı. Kendini kafasındaki düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki neredeyse evi geçip gidecekti.

Dikkati posta kutusundan dökme demir kapıya, oradan

taş döşeli uzun giriş yoluna ve eve kaydı.

Köşke.

Saraya... En azından bugüne dek Nova'nın yaşadığı her eve kıyasla.

"Yok artık," diye kendi kendine mırıldandı.

Giriş kapısı bahçeyi çepeçevre saran eski bir tuğla duvara monte edilmişti. Taş döşeli giriş yolu ise artık ya çalışmayan ya da kış yaklaştığı için kapatılmış fıskiyeli bir havuzun etrafından dolanıyordu. Kocaman kemerli pencereler bembeyaz çıtalarla bölünmüştü. Grek tarzı bir revak ön cephedeki sundurmayı ve insanı davet eden açık sarı renkteki çift kanatlı kapıyı çevreliyordu. Çatının üzerinde birkaç tane baca göze çarpıyordu ve tuğlaların arasındaki cumbalar da yapıya estetik katıyordu.

Nova evi incelerken hayranlık ve tiksinti hisleri birbirine karışmıştı, hangisinin daha baskın olduğunu bilemiyordu. Karşısındaki her şeyin ne kadar da abartılı olduğunu düşünmek istiyordu ama itiraf etmesi gerekiyordu ki bu tam anlamıyla doğru değildi.

Evin haşmetli olduğu muhakkaktı. Kendini çok bariz bir şekilde belli etmeyen klasik bir havası da vardı, son iki yüz yıl içinde yapılmış olması muhtemeldi.

Yine de üç kişi için fazla büyüktü.

Belki de Nova yalnızca bir savunma mekanizması yürütüyordu. *Böyle* bir şeye alışmış olan Adrian'ın, Nova'nın Wallowridge'teki köhne evini gördüğünde aklından neler geçirmiş olabileceğini düşünmekten kendini alamadı.

Nova yutkunarak kapıya doğru yaklaştı. Elini kapının koluna attığında en yakındaki duvarın üzerine monte edilmiş bir cihazın kırmızı ışığı yandı. Işık Nova'nın üzerinde tepeden tırnağa dolaştı ve sonra bileğindeki haberleşme cihazında durdu.

Lamba direğine gizlenmiş bir hoparlörden yükselen mekanik bir ses, "*Muhalif kimliği tespit edildi,*" dedi. "*Ana kapıya yaklaşıp kendinizi tanıtın. Uyarı: Giriş yolundan ayrılmak hayatınızı ya da bir uzvunuzu kaybetmenize neden olabilir. Gatlon Belediye Başkanı'nın Köşkü'ne hoş geldiniz!*"

Kırmızı ışık söndüğü anda, kapının içinde şakırdayarak bir kilit açıldı.

Nova'nın ittiği kapı inleyerek ve gıcırdayarak açıldı ancak içeri girdikten sonra kendi kendine kapandı. Kilit mekanizmasının yeniden kapandığını duydu.

"Yoldan ayrılma," dedi, taş döşeli yolu gözleriyle tarayarak. Her iki taraftaki geniş çimenlik alanlar tertipli ve dümdüz görünüyordu, sanki birinin gelip kriket oynamasını bekler gibi bir havası vardı. "Anlaşıldı."

Evin giriş kapısına doğru ilerledi ve sütunlu girişin gölgesine adımını attı. Basamaklarda, kayadan oyulmuş iki antik ayaklı vazonun içinde, budanarak şekil verilmiş iki top çalı vardı. Kapı tokmağı, sarı renkli kapının ortasındaki ahşap bir fil figürünün kıvrık hortumunun ortasına yerleştirilmişti.

Kapının yanındaki küçük bronz bir plakada şunlar yazıyordu:

GATLON ŞEHRİNE AİT TARİHİ ESER
BELEDİYE BAŞKANININ KÖŞKÜ

Bu ev, Anarşi Çağı olarak bilinen yirmi yıllık dönemden önce, bir asırdan uzun bir süre Gatlon şehrinin belediye başkanlarına ikametgâh olarak hizmet vermiştir.
Anarşi Çağı sırasında Başkan Robert Hayes ile ailesi ve çalışanları bu konakta katledilmiştir.

Bu ağır başlı plakanın altında daha küçük, ahşap bir plakanın üzerine, el yazısıyla EVERHART-WESTWOOD KONUTU: SATICILAR, DİLENCİLER VE KÖTÜLER ASLA GİREMEZ! yazıyordu.

Nova bunun komik olup olmadığına karar veremeden kapının kanatlarından biri açıldı.

Nova irkilerek geri sıçradı. Elini kemerine attığı anda onu yanında getirmediğini hatırladı.

"Nova!?" dedi Adrian, arkasından vuran ışığın altında. "Ben de güvenlik sistemi bana şaka yapıyor sandım." Gülümsüyor gibiydi ama tam da öyle değildi. "Burada ne işin var?"

Nova'nın aklına bir anda yüz tane minik gözlem hücum etti: Kapıdan dışarı taşan tarçın kokusu; Adrian'ın sweatshirt'ünün üzerine biraz dar gelmesi ve altındaki dizleri yırtık, boya lekeli kot pantolonu; Adrian'ın arkasındaki duvarda Stockton Köprüsü'nün gece manzarasını betimleyen karakalem bir çizim olması; elini garip bir şekilde kaburgalarının altına bastırıyor olması ve Nova'nın bunu fark ettiğini gördüğü anda elini indirmesi. Ve diyecek söz bulamadı.

Nova aklındaki düşünceler içinden en az sorunlu görüneni seçti ve konuştu. "Siz köşkte mi oturuyorsunuz?"

Adrian gözlerini kırptı, sonra da uzun bir süredir çevresine hiç dikkat etmemiş gibi giriş yoluna baktı. "Belediye Başkanı'nın Köşkü, evet. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, biliyordum," dedi. "Ama beklemiyordum... Yani burası, bildiğin köşk." Başıyla ön tarafı işaret etti. "Bahçenizde fıskiyeli havuz bile var."

Adrian'ın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Seni ürkütmesin ama arka tarafta da bir müştemilat var. Ha, bir de eskiden çalışanlar tavan arasında kalırlarmış. Hatta evin

her tarafındaki küçük düğmelerin bağlı olduğu bir zil sistemi bile var. Yani belediye başkanının karısının canı çay istediğinde tek yapması gereken bir düğmeye basmakmış. Uşak anında gelip siparişini takdim ediyormuş." Adrian'ın gözleri ışıldadı. "Bayağı havalı değil mi?"

Nova gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Sakın bana uşağınız filan olduğunu söyleme."

Adrian gülerek bir adım geri çekildi. "Uşağımız yok, merak etme. İçeri gelmez misin? Akşam yemeği için tarçınlı çörek ısıtıyordum."

"Nasıl ya? Siz her gece yedi çeşit yemek yemiyor musunuz?"

"Sadece pazarları. Bu, evet demek mi oluyor?"

"Aynen öyle." Nova eşikten içeri adımını atarken nefesini tuttu, dikkati detaylı kartonpiyer süslemelerden avizenin kristallerine kaydı. Sonra Adrian'ın karnına baktı ve tişörtünün altında kare biçiminde bir yumru fark etti. "Ne oldu karnına?"

"Önemsiz," dedi Adrian çabucak. Elini karnının üstüne koydu ve sonra kaldırıp boş ver manasında salladı. "Ben... Maket bıçağıyla birkaç koli açıyordum ve birden kaydı. İnsan ne ederse kendine edermiş derler ya hani? Nihayet bunun ne anlama geldiğini anladım."

Adrian arkasını dönüp eve girdi ve Nova da kaşlarını çatarak onu takip etti. Adrian'ın birçok özelliği vardı ama sakarlık bunlardan biri değildi. Böyle bir hata yaptığını hayal etmek güçtü.

Kıvrılarak ikinci kata çıkan meşe merdivenlerin ve kemerli bir kapının yanından geçtiler. Nova kapının ardında birkaç sandalye, kanepeler ve köşedeki piyanoyu gördü. Ancak piyanonun üzerindeki bir parmak toz bulunduğu yerden bile rahatça görülebiliyordu.

"Burası *misafir odası* mı?" dedi Nova.

"Hayır, *resmi* bir misafir odası," dedi Adrian. "Birkaç sene önce babalarım burayı yapması için havalı bir iç mimar tutmuşlardı ve o gün bugündür hiç kullanmadık diyebilirim. Buna rağmen yabancı ülke liderlerini davet etmeye başladığımızda ve onları ağırlayacak bir yere ihtiyaç duyduğumuzda buranın çok işimize yarayacağında ısrarcılar.

Nova mutfağa filan gideceklerini düşünürken, Adrian onu dar bir merdivenden bodrum katına benzer bir yere indirdi. Etraftaki tarçın kokusu burada daha yoğundu.

Ayakları tüylü bir halıya bastığında Nova şaşırarak onun odasında olduklarını anladı.

Onun yatak odasında.

Kapının eşiğinden girmek için biraz fazla tereddüt edip beklemiş olmalıydı ki, Adrian ona dönüp de yüzündeki ifadeyi fark edince biraz gerildi. "İstersen bunları alıp yukarı çıkabiliriz," dedi, içi tarçınlı çörek dolu alüminyum bir kabı ona göstererek.

"Ben... Şey yapacaktım... Iı..." Odanın diğer tarafındaki kapalı bir kapıyı işaret etti, "Projemin üzerinde çalışacaktım. Ama istersen film izleyebiliriz." Bir an duraksadı, kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Bu arada, senin ne işin var burada?"

"Ben sadece... Seni görmek istedim," dedi Nova. Adrian'ın gözleri gözlüklerinin ardında hafifçe büyüdü. Nova yol boyu bu sözcüklerin provasını yapmış, yanakları kızarmadan bunları söylemenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Şu an pek de başarılı olduğu söylenemezdi. "Babaların evde mi?"

Adrian başını iki yana salladı. "Hâlâ karargâhtalar."

Güzel. Evin her yerini dilediği gibi arayabilirdi. Gerçi ma-

dalyonu burada, Adrian'ın odasında bulmayı umuyordu. Tek yapması gereken, önce Adrian'ı bayıltmaktı.

"Bir sorun mu vardı?" diye sordu Adrian.

"Yok. Yok," dedi Nova. "Yalnızca... Canım sıkıldı. Film izlemek iyi fikir." Bunu söylerken ciddiydi. Film kolaylık demekti. Rahattı. Tamamen baskıdan uzaktı.

Zaten insanlar film izlerken çok sık uyuyakalırdı ve bunda şüphe uyandırıcı hiçbir şey yoktu. İhtiyacı olan tek şey, elini Adrian'ınkinin üzerine koyabilmek için bir bahaneydi. Parmağını elinin üstüne dokundurması yeterdi.

"Peki. Güzel. Üst katta bir televizyon var."

Nova çenesiyle ufak bir oyun konsolunun üzerinde duran televizyonu işaret etti. "Bu çalışmıyor mu?"

"Ee... Çalışıyor. Ben sadece... Emin olamadım... Yani, sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Nova uzun zamandır ilk defa, göğsünde hissettiği gerginliğin hafiflediğini fark etti. Adrian'la flört etme, ona *yakınlaşma* yönündeki başarısız girişimlerinden dolayı umudu kırılmıştı. Ama buraya daha yeni gelmişti ve varlığı Adrian'ı heyecanlandırmış görünüyordu.

Bu düşünce, tüm bedenine tatmin edici bir dalga yaydı. İnsanlar üzerinde nasıl bir gücü olduğunu düşündüğünde Honey de kendini böyle hissediyor olmalıydı. Nova ufak, ayartıcı bir gülümsemeye bile cüret etti ve Honey'nin bunu bilse kendisiyle gurur duyacağını düşündü.

Adrian'a doğru bir adım yaklaştı. "Odana kızların girmesi yasak mı?"

Adrian kıkırdadı. Sonra pek belli etmeden bir adım geri çekildi. "Bilmem. Daha önce kimse girmedi."

Nova kıpkırmızı kesildi, özgüveni geldiği hızla kaybol-

muştu. "Yani. Ben sana güveniyorum. *Uygunsuz* bir şey yapmazsın herhalde."

Adrian kıkırdayarak karşılık verdi ancak bu rahatsızlık dolu bir kıkırdamaydı. Nova bir anda, son haftalarda kaç defa kendini kelimenin tam anlamıyla onun kucağına attığını ve Adrian'ın da her defasında onu görmezden geldiğini düşündü.

Nova ellerini ceplerine soktu. Beraber oturana dek bekleyecekti. O zaman ona dokunmak için bir bahane bulması daha kolay olurdu. Gözlerinin içine bakmazken cesur olmak daha kolay olurdu.

Adrian kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Nova odada gezinmeye başladı. Üst kattaki evden çok daha sıradan bir görünümü vardı buranın. Yatağı; yarısı yerlere kadar inmiş battaniyesi; küçük, eski bir kanepe; bir şövale ve bir masa; televizyon ve oyun konsolu; köşede ise çizgi romanlar, çizim kitapları ve çeşitli çizim defterleri ile dolup taşan bir raf. Duvarlara da bazı çizimler ve bilgisayar oyunlarının posterleri asılmıştı.

"Bu koca evde sana yatacak yer olarak bodrum katını mı verdiler?"

"Üst kattaki odalarda kalmaktan daha iyi. Cinayetler o odalarda işlenmiş." Nova'ya baktı. "Cinayetlerden haberin var değil mi?"

"Okudum, evet. Girişteki plakada." *As'ın da o gece burada olduğuna kalıbımı basarım.*

Adrian başını öne doğru salladı. "Hem bu sayede kendime yüz metrekareden fazla yer sağlamış oldum."

"Burası yüz metrekare etmez ki," dedi Nova.

Adrian bir kapıyı işaret etti. "Şurada banyo var ve tadilatı

henüz tamamlanmamış bir alan. Bir de..." Uzak duvardaki ikinci bir kapıyı işaret etti, "stüdyom var."

"Senin bir *stüdyon* mu var?"

"Burası büyük bir ev."

"Görebilir miyim?"

Adrian ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra tereddütle sustu.

"Ne?" dedi Nova. "Nü tablolar filan mı yapıyordun yoksa?"

Adrian ezilip büzüldü. "Hayır, o kadar abartılı bir şey yok."

"Ne var öyleyse?"

Adrian iç geçirdi. "Peki. Bu biraz tuhaf gelebilir. Umarım o kadar tuhaf değildir ama olabilir de." Boğazını temizledi. "Bana anlattığın rüyayı hatırlıyor musun? Hani harabe binalar ve parktaki heykel filan vardı?"

Nova gözlerini kırptı. "Evet?.."

"Ben de bu fikri aldım ve büyük bir ilham geldi... Dedim neden olmasın..."

Sözünün devamını getirmedi.

Nova bekledi.

"Yapsam ya ben bunu!"

Nova beklemeye devam etti fakat Adrian başka bir şey söylemedi.

"Anlamadım."

"Farkındayım." Hiç dokunulmamış tarçınlı çörekleri masaya bıraktı. "Açıklaması biraz zor. Gel. Eğer sanatsal bir çalışmadan çok ucube gibi gelirse, uykusuz kalmama ver olur mu?" Bir an tereddüt etti, sonra buruk bir bakış attı. "Sen bu hissi pek bilmezsin ama."

Nova gülümsedi. "Kavrama aşinayım," dedi, yan odadaki gizemin Adrian'da yarattığı rahatsızlığa denk bir merakla.

Adrian boğazını temizledi ve stüdyosunun kapısını açtı. Nova da peşinden gitti.

Nova içeriye adımını atarken sendeledi. Eliyle kapıya tutunmak zorunda kaldı.

"Bu da ne böyle," diye fısıldadı.

Onu bir orman karşılamıştı. Bütün duvarlar, tavan, yer ağaçlarla ve çeşit çeşit bitkiyle kaplıydı. Oda boya kokusuna boğulmuştu ve pek havalandırılmamıştı. Duvar resmi o kadar detaylı ve canlıydı ki Nova boya kokusu yerine egzotik çiçeklerin ve ılık meltemin kokusunu aldığını sanabilirdi.

Adrian odanın ortasında dikildi. Çalışmasını incelerken yüzünde eleştirel bir ifade vardı. "Bu dürtünün nereden geldiğinden pek emin değilim ama fikir bir şekilde aklıma geldikten sonra mutlaka yapmam gerektiğini hissettim. O rüyayı anlatış biçimin bana gerçekten ilham verdi sanırım. Ben de boş zamanlarımda bunun üzerinde çalıştım."

Nova kendini kapıdan uzaklaşmaya zorladı. Kapının arkasının da kapı tokmağına kadar boyanmış olduğunu fark edince, manzarayı bütünleştirmek için kapıyı kapattı. Bir o duvara bir diğerine bakarken başı dönmüştü ama bunun sebebinin boya kokusu olmadığını biliyordu.

Parmaklarıyla resme dokunmaya başladı. Çoğunlukla bitkilerden oluşan bir kompozisyondu. Egzotik mor çiçekle, dev yapraklarını yelken misali açmıştı. Yaşlı ağaçların yosun ve mantarlarla kaplı gövdelerinden yükselen kıvrımlı dallardan upuzun sarmaşıklar sarkıyordu. Ağaçların köklerini otlar ve çalılar bürümüştü, danteli andıran yaprakları yıldıza benzeyen beyaz çiçeklerin ve parlak turuncu tomurcukların üzerine eğilmişti. Devrilmiş bir ağacın gövdesi, geniş yapraklı bir çalılığın üstünde yosun kaplı bir köprü gibi uzanıyordu.

Ama burası sadece bir orman değildi. Adrian aralara kalıntıları da eklemişti. Ormanın hâkim olduğu şehrin kalıntılarını. İri bir kaya parçası gibi görünen taş yığınının, yakından incelediğinizde bir binanın temeli olduğu görülüyordu. Eski merdivenlerin üzerinde ormandakinin aynısı olan bir bitki örtüsü kök salmıştı. Ağaçların ardındaki yıkık kemerli kapı ise hiçliğe açılıyordu. Sık bitkilerin ve yaprakların arasından sızan güneş ışınları uzun zaman önce unutulmuş bir heykelin gövdesine düşüyordu. Başlığını kafasına örtmüş ve sırtı dönük duran heykel, elinde gizemli bir hazine saklıyordu. Nova hayretler içinde rüyasını hatırladı. *Heykelin elinde bir yıldız vardı.*

"Adrian," diye fısıldadı, mekânın büyüsünü bozmaya korkarak, "bu muhteşem."

"Doğru anlamış mıyım? Rüyan böyle miydi?"

"Evet... *Evet.* Tamı tamına..." Şaşkınlık içinde gözlerinin dolduğunu fark etti. Kendini toparlamak için elini ağzına bastırarak resme sırtını döndü. Adrian'ın gözlerine yeniden bakmaya, ancak titreyerek aldığı kesik nefesler düzene girerken cüret edebildi. "Bunu benim için yapmadın... Değil mi?"

Adrian göz ucuyla heykele baktı. "Hayır..." diye söze girdi. "Gerçi, senin için yapmadım da diyemem. Bu sana anlamlı geliyor mu bilemiyorum. Demek istediğim, bunu kendim için de yapmam gerekiyordu." Omuzlarını silkti. "O zaman bana gerçekten güzel bir fikir gibi gelmişti."

"Güzel bir fikirmiş zaten. Bu... Büyüleyici."

Adrian sırıtmaya başladı ve Nova kendini hazırladı. Bu bakışı artık tanıyordu. Bundan hoşlansa da hoşlanmasa da, Adrian'ın onu etkileyecek bir şey yapmak üzere olduğunu haber veren bir bakıştı bu.

"Ara sıra güzel rüyalar da görmeyi hak ettiğini düşündüm sanırım," dedi. "Hiç uyumuyor olsan da."

Sonra elini en yakındaki duvara dayadı ve nefesini verdi.

Duvar resmi parmaklarının etrafından başlayarak canlanmaya başladı. Yapraklar başlarını kaldırıp bileğini sardı ve bu canlanma etkisi tüm duvar boyunca gölde yayılan bir dalga gibi ilerledi. Beton duvarlardan ağaç gövdeleri çıktı. Otlar dizlerine kadar yükseldi. Başlarından aşağı sarmaşıklar indi.

Nova ona iyice sokuldu ve bedenini Adrian'ın bedenine bastırdı. Ayaklarının altındaki sert zemin yumuşak yosunla kaplandı. Çiçekler açtı, mantarlar filizlendi. Boya kokusu yerini toprağın baş döndürücü kokusuna bıraktı. Nova resimde herhangi bir böcek ya da kuş görmemiş olmasına rağmen, sessizliği bölen kuş seslerini hayal etmek hiç de zor değildi. Cırcırböceklerinin ötüşleri, çeşit çeşit böceğin vızıltısı.

Başlarının üstündeki bitki örtüsü sıktı ama güneş ışığı aralardan sızarak heykele vuruyordu.

Adrian elini indirdi. Nova az önce dokunduğu yere baktı ve duvarı göremedi. Bitki katmanın ardında mıydı? Hâlâ Adrian'ın bodrum katında mıydılar? Bitkiler öyle sık, hava öyle yoğun ve hoştu ki bir binanın içinde olduklarını düşünmek neredeyse imkansızdı.

Adrian ayaklarını kımıldattığında Nova onun kendisini izlediğini anladı, yüzündeki inanamayan ifadeyi bir türlü yok edemiyordu.

"İyi numara değil mi?" dedi Adrian.

Nova'nın kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Bütün bunları yapabilen bir insan olarak," dedi yavaşça konuşarak, "kendine bula bula *Eskiz* ismini mi buldun?"

Adrian'ın dudakları yukarı doğru büküldü, bu minik yorumun ne kadar hoşuna gittiği kolayca görülüyordu. "Az şey vaat edip fazlasını sunmak daha iyidir."

"Gördüğüm kadarıyla başarmışsın." Nova yavaşça kendi etrafında dönerken yanaklarına sıcaklık basmıştı. "Oda nereye gitti? Neredeyiz?"

"Bir yere gitmedik. Yaprakları tutup kenara çekersen altındaki duvarları görebilirsin ama bembeyaz renkte olurlar. Bu şekilde ortada durduğunda görünmesinler diye tüm yüzeyleri boyadım." Başıyla etraflarını saran mistik ormanı işaret etti. "İstersen dolaşabilirsin. Sana zarar verecek hiçbir şey yok."

Nova, Adrian'ın elini tutmaktan sakındığı için ellerini bedenine yakın tutuyordu. Onu şu an uyutmayı düşünemiyordu ve bu amaç haricinde ona dokunmak da Nova'yı ürkütüyordu.

Her adımın keyfini çıkararak ormanda dolaşmaya başladı. Parmakları her bir çiçeğin yaprakları boyunca dolaşıyor, uzun otlara değiyor, aşağılara kadar inmiş sarmaşıkları okşuyordu. Gördüklerinin ona rüyasını bu kadar fazla hatırlatması inanılmazdı. Adrian'a hiçbir şeyi bu kadar detaylı anlatmadığından emindi ama yine de Adrian her şeyi en ufak ayrıntısına kadar yakalamayı başarmıştı.

Dikkati heykelin üzerine odaklanınca duraksadı, yalnızca arkasını görebiliyordu. Taştan dar omuzları yosunlardan yeşermişti ve yılların etkisiyle yer yer küçük taş parçalar kopmuştu.

Nova ona yaklaşma cesaretini gösterdi. Yumuşak zemin ayaklarının altında eziliyordu. Heykelin etrafından dolanırken kendini hazırladı. Heykelin öne doğru uzanmış elleri görüş alanına girdi.

Bir biçimde bununla karşılaşmayı bekliyor olmasına rağmen nefesi kesilir gibi oldu.

Adrian'ın onu izlediğinden emindi ve acaba biliyor mu diye düşündü. Bu resmi yaparken bu planının bir parçası mıydı yoksa?

"Nasıl?" diye fısıldadı.

Aklı karışan Adrian kaşlarını çattı. "Ne nasıl?"

"Adrian, nasıl bir *yıldız* yapabildin?"

OTUZUNCU BÖLÜM

"Ne?" dedi Adrian, onun yanına gelip dikilerek. "Şu işe bak." En az Nova kadar şaşkın görünüyordu ama bu olamazdı. Rüya Nova'nın rüyasıydı fakat resim *Adrian'ındı.* Onun gözüydü. Onun sihriydi.

Onun yıldızıydı?

Nova kaşlarını çattı.

Bu *gerçekten* bir yıldızdı. En azından Nova öyle olduğunu düşünüyordu. Heykelin elleri arasında tek bir parlak küre havada asılı duruyordu. Bir bilyeden daha büyük değildi ve gökteki en parlak yıldıza bakmaktan çok farkı yoktu. Işığı çevresindeki fantastik dünyayı hafifçe aydınlatıyordu.

Muhteşem bir görüntüydü ve tam olarak Nova'nın rüyasındaki gibiydi. Çocukken, sanrılarla dolu bilinçaltında bunun bir yıldız olduğunu biliyordu ve şimdi de bunu aynı yoğunlukta hissediyordu; astrofizik hakkında bildiği her şey bunun mümkün olmadığını ona söylese de.

Ama zaten Adrian'ın yapabildiği şeylerin büyük bölümü mümkün görünmüyordu ki.

Bir yıldız.

Ne o ne de Adrian uzunca bir süre konuşmadılar. Oda sessizdi ancak Adrian'ın yarattığı ormanda; Nova'nın şaşkınlık içinde *Adrian'ın yarattığı* diye düşündüğü ormanda insana, yaşama ve seslere, sıcaklığa ve büyümeye, artan ve yayılan bir devamlılığa dair hisler veren bir şey vardı.

Nihayet Adrian boğazını temizleyerek konuştu. "Bu, resimde yoktu."

"Biliyorum," dedi Nova, resimdeki heykeli ve Adrian'ın onu yalnızca arkası görünecek şekilde çizdiğini hatırlayarak. Bir süre daha düşündükten sonra, "Niyetle ilgili olabilir mi?" diye sordu.

"Belki de," dedi Adrian. "Bunu yaparken senin rüyanı düşünüyordum."

"Bu ne işe yarıyor peki?" dedi Nova. Bu tuhaf bir soruydu aslında. Bir yıldız ne işe yarardı ki?

Fakat Adrian yalnızca omuz silkmekle yetindi. "Senin yıldızın. Sen söyle."

Nova yanağını ısırdı. Bu onun yıldızı mıydı?

"Bilmiyorum. Hiçbir şey olmadan uyanmıştım."

Nova'nın içinden uzanıp ona dokunmak geçiyordu. Yıldızdan insanı rahatlatan bir sıcaklık yayılıyordu ve onun evrendeki gerçek bir güneş gibi kendisini yakacağını düşünmüyordu. Fakat dokunursa bu büyüyü bozacağından çekiniyordu. Belki de ışığı solacaktı. Veya daha da kötüsü, hiçbir şey olmayacaktı. Bu yıldızı hayal ederek gerçeğe dönüştürmekten kendisinin mi, yoksa Adrian'ın mı daha fazla sorumlu olduğunu bilmiyordu ve bunun hoş bir görsel efektten fazlası olmadığını ortaya çıkararak hayal kırıklığı yaratmak istemiyordu.

Çiyden ıslanmış yaprakların ve baş döndüren çiçeklerin kokusunu içine çekti. Gözlerini kapatarak olduğu yere, yu-

muşak yosunların üstüne bağdaş kurup oturdu. Bu mekânın huzuruna teslim olmak çok kolaydı; bunun gerçek dünya olduğuna, yüzlerce yıl sonrası olduğuna inanmak... Şehir düşmüştü ve ne kötüler kalmıştı ne de süper kahramanlar; ne Anarşistler ne muhalifler ne de Konsey. İktidar mücadelesi bitmişti.

Her şey bitmişti.

Adrian yanına otururken Nova gözlerini açtı. Böğründeki yarayı zorlamamaya çalışan Adrian'ın kendini biraz sert bir şekilde yere bıraktığını fark etmişti Nova.

"Kendimi bu kadar rahatlamış hissetmem için insanlığın yok olmasının gerekmesi çok mu korkunç bir şey?"

Adrian cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı ama sonra ciddi bir tonla, "Birazcık," dedi.

Nova bir kahkaha attı, bu defa gerçekten. Adrian da güldü.

"Niye?" diye sordu Adrian. "Rahatlamak niye bu kadar zor senin için?"

Nova ona bakma cesaretini gösterdi. Bunu onun hayatına burnunu sokma arzusuyla yapmadığını ve ne kadar merak etse de onu zorlamayacağını biliyordu.

Nova kendini hazırladı.

Bunu kelimelere dökmenin zor olacağını düşünüyordu ama olmadı. Hem de hiç. On senedir boğazında birikmişlerdi, Nova'nın onları dile getirmesini bekliyorlardı. Adrian'la oturup konuştuğu, gerçekten *konuştuğu* ilk geceyi düşündü, Gene Cronin ve Cloven Cross Kütüphanesi'ni gözetleme görevine çıktıkları o geceyi. O zaman Adrian'a ailesini anlatmamıştı. Asıl hikâyesini tamamen itiraf etmemişti. Ama sonunda, bir biçimde, ona bunları anlatacağını biliyordu.

"Altı yaşındayken, henüz bebek olan kardeşim Evie kollarımdayken uyuyakalmıştım." Sesi çok alçaktı, neredeyse mırıltı gibiydi. "Uyandığımda annemin ağladığını duydum. Kapıya gidip koridora baktığımda elinde silahla bir adam gördüm. Daha sonra babamın kötü çetelerden birinin şantajına uğradığını ve kendisinden istenileni yapmadığı için de bu adamın gönderildiğini öğrendim... Onu cezalandırmak için." Nova'nın kaşları çatıldı, bakışları yaprakların ve devrilmiş ağaç gövdelerinin arasında kaybolmuştu, hafızası o apartman dairesinde kısılıp kalmıştı. Bir kez daha korkudan felç olmuş bir halde ensesini omuzlarına gömdü. "Adam annemi vurdu," diye fısıldadı, "ve sonra babamı. Ben de bunu seyrettim."

Adrian'ın eli seğirdi ve Nova'nın dikkatini gölgelerden uzaklaştırıp onun zarif parmaklarına, koyu tenine yöneltti. Adrian elini ona uzatmadı, oysa Nova ilk hamleyi yapacak olsa Adrian'nın onun elini tutacağını düşünüyordu.

O hamleyi yapmadı.

"Odama koşup dolaba saklandım. Adamın içeri girdiğini duydum ve... Sonra..." Gözleri yaşla dolmuştu. "Evie'yi duydum. Uyandı ve ağlamaya başladı... Ve adam onu da vurdu."

Adrian istemsizce irkildi, tüm bedenine yayılan bir titremeydi bu.

"Henüz bir yaşında bile değildi. Sonrasında beni saklandığım yerde bulduğunda gözlerine baktım ve zerre pişmanlık duymadığını gördüm. Bir *bebeği* öldürmüştü ve hiçbir şey hissetmiyordu."

Adrian du defa uzanıp Nova'nın elini tuttu, parmaklarını onunkilere kenetledi.

"Silahını bana doğrulttu ve..."

Nova duraksadı, Adrian'a hikâyenin bu kısmını anlatamayacağını son anda fark etti. Dile getirilemez bir sırrı söylemek üzere olmasının yarattığı şok, onu hatırasından uzaklaştırmıştı.

"Sonra amcam çıkageldi," dedi, burnunu koluna silerek. "Adamı öldürdü. Beni kurtardı."

Adrian'ın omuzları çökmüştü. İçinden sessizce küfretti.

Nova başını eğdi. Hatıralarla birlikte gelen acıda suçluluk da vardı. O geceyi düşüncelerinde sayısız defa yeniden yaşamıştı ve hepsinde de buna engel olabileceğini biliyordu. Cesur olabilseydi. Kaçmasaydı. Saklanmasaydı.

Adamı uyutabilirdi. Annesiyle babasını olmasa bile, en azından Evie'yi kurtarabilirdi.

Ama korkaklık yapmıştı ve...

Ve çok emindi. Muhaliflerin geleceğinden çok *emindi*, katilin kendisi kadar, onlara olan inancı da ailesini yok etmişti.

"Ondan sonra ne zaman gözlerimi kapatsam, kafamın içinde silah seslerini duydum. Uyuyamıyordum. Bir süre sonra denemekten vazgeçtim."

Yakın zamanlara kadar, Max'in karantina odasında kısa süreliğine uyuyakaldığında bile bu kâbus peşini bırakmamıştı. Katil tepesinde dikiliyordu. Silahın soğuk çeliğini alnına bastırıyordu. Silah sesleri kafasının içinde yankılanıyordu.

BAM-BAM-BAM!

Nova ürperdi.

Adrian boştaki eliyle ensesini sıvazladı. "Nova," diye fısıldadı, başını iki yana sallayarak. "Çok üzüldüm. Anarşi Çağı'nda öldürüldüklerini biliyordum ama hiç aklımdan geçmezdi..."

"Buna tanık olduğum mu? Biliyorum. Muhaliflik başvurumda yer alması gerektiğini düşündüğüm bir şey değildi."

Adrian anlayışla başını salladı, yüzünde derin bir hüzün ifadesi vardı.

Bu hikâyeyi anlatmak Nova'yı da hüzünlendirmiş olsa da, aynı zamanda öfkelendirmişti. Son on yıldır kendi acısını besleyen bir kindi onunki.

Muhalifler neredeydi? Avaz avaz bağırmak istiyordu. *Konsey neredeydi? Babaların neredeydi?*

Dişlerini sıktı ve başını eğip kenetlenmiş ellerine baktı. Adrian'ın eli sıcak ve güçlüydü, Nova'nınki ise uyuşmuştu.

"Benim annem de öldürüldü," diye fısıldadı.

Nova yutkundu. "Biliyorum." Bunu herkes biliyordu. Yenilmez Kadın her süper kahraman kadar efsaneydi.

"Ben buna tanık olmadım tabii. Hiçbir çocuğun böyle bir şeyi yaşamaması gerekir. Ama ben..." Konuşurken alnı acıyla kırışmıştı, "uzunca bir süre bunun benim hatam olup olmadığını merak ettim. En azından, kısmen."

Nova irkildi, Adrian'ın sözlerinin kendi hissettiği suçluluk duygusunu yansıtmasına çok şaşırmıştı. "Bu nasıl senin hatan olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Akla hiç mantıklı gelmiyor ama..." Yüzünü buruşturdu. "Adeta gerçekmiş gibi gelen kâbuslar gördüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun? İçinde canavarlar olan... Tekrar tekrar gördüğüm o rüyanın bir yerinde annem evimizden çıkıyor, şehrin bir yerlerinde birilerini kurtarmak için pencereden uçup uzaklaşıyordu. Ben onun gidişini izlerken bir noktada üzerine bir gölge iniyor, onun uçmasını engelliyordu. Onun düşmesini izlerdim. Çığlıklarını duyardım. Başımı kaldırıp baktığımda ise canavar evimizin çatısında olurdu, öylece bana bakardı."

Nova titredi.

"Bu rüyayı sayamayacağım kadar çok gördüm. İş artık annemin kostümünü her giyişinde benim ortalığı velveleye vermeme kadar gelmişti. Gitmesini istemiyordum. Geri dönmemesinden çok korkuyordum. Ve sonra bir gece, geri dönmedi." Gözlerini Nova'nınkilere dikti. "Cesedini bulduklarında yere düşmenin etkisiyle öldüğü açıkça görülüyordu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Uzunca bir süre buna rüyalarımın neden olduğunu düşündüm. Bir şekilde içlerinde bir kehanet saklıydı."

"Bu senin suçun değildi," dedi Nova, onun elini sıkarak. "Yalnızca rüya görmüşsün Adrian. Basit bir tesadüf."

"Biliyorum," dedi Adrian, ancak Nova ona inandığından ya da Adrian'ın kendi söylediğine inandığından emin olamadı. "Ama annem *uçabiliyordu.* Nasıl olup da hiçbir şey yapamadan, o kadar yüksekten düşebildi?" Başını önüne eğdi. "Bildiğim kadarıyla hiçbir kötü onun ölümünü üstlenmedi. Bu hiç de onlardan beklenecek bir davranış değil. Kötü çetelerin birçoğu zaferleriyle övünmekten hoşlanırdı. Hele ki Yenilmez Kadın'ı öldürmek... Tam övünülecek bir zaferdi." Sesi titremeye başlamıştı ve bu gizemin Adrian'ı en az Nova'nın kendi geçmişinden duyduğu acı kadar uzun bir zamandır esir alıp yıprattığı açıkça anlaşılıyordu.

"Bunu kimin yaptığını bulmak istiyorsun ki..." dedi yavaşça, "intikamını alabilesin."

"İntikam değil," dedi Adrian. "Adalet."

Nova ürperdi. Adrian bunu gayet inanarak söylemişti ancak kendi yüreğinde ikisini ayırt edebileceğinden emin değildi.

Peki ya benim yüreğimde, diye merakla kendine sordu Nova.

Konsey'den intikam almak mı istiyordu, yoksa adaletin yerini bulmasını mı?

Tüm bedeni bu sorunun ağırlığı altında ezilmiş gibiydi.

Bu ona göre değildi. Bu huzur dolu an. Bu emniyet duygusu. Kahramanların ve kötülerin olmadığı, Adrian Everhart'la el ele çocukluk rüyasında oturabildiği bu dünya.

Bu dünya gerçek değildi.

Adrian alnını kaşıyarak iç geçirdi. "Affedersin. *Bunun...*" dedi, etrafına bakarak, "bir rüya olması gerekiyordu, kâbus değil."

Nova'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu bir rüya Adrian. Uzun zamandır gördüğüm ilk rüya."

Bu sözleri duyunca Adrian'ın gözleri ışıldadı. Sonra kotunun cebinden keçeli kalemini çıkarıp etrafına bakındı. "Aklıma bir fikir geldi," dedi ve parça parça dökülmekte olan taştan bir duvara dönerek çizmeye başladı. Hiçlikten gerçek ve somut bir şey yaratabilmesi Nova'yı hayran bırakıyordu. Sonsuza dek böyle devam edebilirdi. Rüya içinde rüya içinde rüya yaratabilirdi.

Adrian büyükçe bir kulaklık çizdi ve taştan çekip aldı. Kulaklığı Nova'ya uzattı. "Sesleri tamamen kesen bir kulaklık," diye açıkladı. "Silah sesleri bile geçemez bundan." Kulaklığın üst kısmıyla Nova'nın omzunu dürttü.

Burnunu şüpheyle kırıştıran Nova, yumuşak süngerli kulaklığı aldı ve başına taktı. Birdenbire, zaten sessiz olan dünya, içine hiçbir şeyin giremediği bir sessizliğe büründü; yalnızca kendi nabzını, güm güm atan kalbini duyuyordu.

Adrian'ın dudakları kımıldadı. Nova onun bir soru sorduğunu düşündü ama başını iki yana sallayarak cevap verdi.

Adrian güldü. Sırtüstü uzanarak kolunu yosunlu zemine uzattı. Bir davetti bu.

Nova olması gerekenden daha kısa bir süreliğine tereddüt

etti, sonra uzanarak başını Adrian'ın omzuyla göğsü arasındaki çukura yerleştirdi. Kulağında kulaklıklarla rahat etmesi biraz zaman alsa da, uygun pozisyonu bulduktan sonra, artık birbirine karşı atan iki kalbin olduğunu hissetti. Ormanın kokuları odayı dolduruyor olsa da, Adrian'a bu kadar yakın olunca kimyasal bir boya kokusuyla alttan alta gelen çam kokulu sabunu fark edebiliyordu.

Dikkati yıldıza döndü. Işığı hiç azalmıyordu. Hiç parlaklaşmıyordu. Hiç değişmiyordu. Öylece huzurlu bir biçimde havada duruyordu.

Bütün bunları da bu adam, bu muhteşem adam yapmıştı.

O gece neden oraya geldiğini hatırladı. Zindelik Tılsımı'nı bulmak için. Ajan N ile yapılacak savaşta kendini korumak için. Görevini yerine getirmek için.

Biraz daha bekleyebilirdi. Bir saatçik daha. Belki de iki. Sonra Adrian'ı uyutacak ve planına devam edecekti.

Şimdilik bu tuhaf ve imkânsız rüyanın içindeydi, gerisi bekleyebilirdi.

Kalp atışları yavaşça, ağır ağır birbirine uyumlu bir hal aldı. Nova ona sonsuz gibi gelen bir süre boyunca kalplerinin uyum içinde çarpmasını dinledi. Hâlâ yıldıza bakıyordu ki birden, beklenmedik bir şekilde yıldız söndü ve Nova sessiz, rüyasız bir uykuya daldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kuş sesleriyle uyandı. Uykuyla uyanıklık arasındaki o bulanık safhada, şehrin gurlayan güvercinlerinin ve gaklayan kargalarının yerini çok daha egzotik yaratıkların şakımalarının almış olması ona son derece normal gelmişti.

Bu huzur anı sadece bir saniye sürdü. Birdenbire gözlerini açan Nova hızla doğruldu. Bir eli yosunlara gömülürken diğeri bir kulaklığa denk geldi. Belini saran bir battaniye olduğunu gördü.

"Vay be," dedi Adrian. Birkaç adım ötede, sırtını heykele yaslamış oturuyordu. Yanında büyük bir resim defteri ile bir kurşunkalem vardı. Kendi bakış açısına göre ters duran, yarısı tamamlanmış bir tukan kuşu çıkardı ondan.

Adrian gülümsedi. "Asla ama asla uyumayan biri olarak, istediğin zaman tam bir uzman gibi uyuyabiliyormuşsun."

Nova avuçlarını gözlerine bastırarak uyku sersemliğinden sıyrılmaya çalıştı. "Saat kaç?"

"Beş filan," dedi. "*Akşam beş.* Yaklaşık yirmi dört saattir kesintisiz uyuyorsun. Benim hesaplamalarıma göre aradaki farkı kapatmana daha çok var." Yüz ifadesi yeniden ciddileşti

ve gözlüğünün köprüsünün üstünde yeniden o küçük kırışıklık belirdi. "Dosyanda yer alan numarayı aramaya çalıştım, amcana nerede olduğunu haber vereyim diye ama numara kullanılmıyormuş. Deneyebileceğim başka bir numara var mı? Amcan endişelenmiş olmalı."

Nova şaşkınlık içinde gözlerini kırparak ona bakıyordu, resmi evraklarında belirttiği sahte "amca" ile As'ı ilk başta birbirinden ayırt edemedi. Kafasının içi sisle doluymuş gibiydi ve hiç kimse bu kadar... *Mahmur* uyanmış mıdır diye düşündü. Öyle denirdi, değil mi? *Mahmur.*

İnsanlar buna nasıl tahammül ediyorlardı?

"Hayır, sorun yok," dedi, başını iki yana sallayarak. "Geceleri ortadan kaybolup günlerce ortalıkta görünmememe alışıktır o. Herkesler uyurken içerilerde tıkılı kalmak zor. Artı bir de devriye görevi olunca..." Parmaklarıyla saçlarını tarayarak birbirine dolaşan birkaç teli çözdü. "Neyse, ben... Şey... Dosyamı kontrol ederim sonra. Muhtemelen numarayı yanlış girmişlerdir." Bir kez daha kirpiklerini ovuşturdu ve aralarına beyaz artıklar girdiğini görünce şaşırdı. "Ben gerçekten uyudum mu o kadar..." Birden donup kaldı, her yerini saran bir telaşla sarsılmıştı. "Sence bu Max yüzünden mi oldu? Sonradan görülen bir etki filan mı?"

"Ne yani, benim sihirli, ses kesen kulaklıklarımın hakkını hiç teslim etmeyecek misin?"

Nova parmakları kulaklığın üzerinde olmasına rağmen kaşlarını çattı. Ama sonra Adrian'ın şaka yaptığını anladı.

"Aslına bakarsan, bu benim de aklımdan geçti. Bir şekilde alakası olabilir. Max sen karantinaya girdiğinden beri hafif bir uykusuzluk çektiğinden bahsetmişti. Senin gücünün ufak bir kısmını aldığını biliyoruz. Belki de artık uyuyabi-

liyorsundur ama gerek duyduğun için değil de istediğin için uyuyorsundur? Ya da belki... Koşulların sağlanması gerekir." Kulaklığa bir bakış attı.

Nova'nın parmakları kulaklığı kavradı. Şu an bile, bunca yıl sonra, kulaklarını sağır eden silah seslerini kafasının içinde duyabiliyordu. On yıllık dehşetin ardından bir çift kulaklığın zihninin huzur bulmasını sağlayacağına inanmıyordu.

Veya belki de bunun kulaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Başını Adrian'ın göğsüne dayamanın, kalbinin atışlarını dinlemenin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca yanakları kızardı. Çocukluğundan beri hiç hissetmediği bir duyguyu hissetmişti.

Güvende olmanın olağanüstü hissiyatı.

Adrian yüzünde ciddi bir ifadeyle onu izliyordu. "Sorun yok Nova," dedi, ona doğru eğilerek. "Max'le temas etmenin üstünden haftalar geçti ve o zamandan beri ilk kez uyudun. Yüzde doksan dokuz eminim ki sen hâlâ bir dâhisin."

Nova, Adrian'ın onun yüzünde gördüğü şeyi son derece yanlış yorumladığını fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Adrian, onun güçleri için endişelendiğini sanmıştı ama bu hiç de doğru değildi. Nova asıl gücünün, yani Kâbus'un insanları uyutma gücünün yerinde olduğunu biliyordu. Bundan yana korkusu yoktu.

Hayır, asıl korktuğu çok çok daha kötü bir şeydi ve daha ziyade Adrian Everhart'ın kollarındayken bu kadar kolay bir biçimde kendini unutmasıyla ilgiliydi.

Bugüne dek ellerindeki silahları almak dışında *kimseye* dokunmak zorunda hissetmemişti. Ama şimdi parmaklarının uzanıp ona dokunabilmesi için deliye dönmekten korkuyordu.

Bakışlarını Adrian'ın ağzından uzak tutmanın bu derece zor olmasından, kendi hain dudaklarının karıncalanmaya

başlamasından ya da kalp atışlarının göğsünün içinde davul çalmasından da korkuyor olabilirdi.

Adrian'ın gözleri çok hafifçe kısıldı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Biraz şüpheyle, biraz emin olamayarak "Hiçbir şey." diye fısıldadı Nova.

Her şey, diye karşı çıktı zihni.

Ne için buradaydı?

Uyumak için değil. Hayatı boyunca gizli tuttuğu tüm sırlarını Adrian'a anlatmak için değil. Her şeyin farklı olabileceğinin kendisine milyonuncu kez hatırlatılması için değil.

Keşke her şey farklı olabilseydi.

Burada ne işi vardı?

Bakışları etraftaki ağaçların dallarına döndü ve bembeyaz bir papağan gördü. "Kuşlar yeni," dedi, konuyu değiştirme hevesiyle. Aklı yeniden öpüşmeye odaklanmadan önce başka bir şey düşünmeliydi.

Adrian bir an için cevap vermedi. Nova onun kafasının içinden neler geçtiğini öğrenmek için deli oluyordu.

O da öpüşmeyi düşünmüş müydü?

Parmakları, uyurken üzerine örtülen battaniyeyi kavradı. *Yirmi dört saat.* Adrian bunca zamandır uyanık olmalıydı. O uyurken ne kadar süre yanında oturmuştu? Onu mu izlemişti? Bu olasılık normal şartlarda bile tuhaf olmasa bile sinir bozucuyken, şu an Nova'yı yalnızca uyurken kendisini zan altında bırakacak bir şeyler söylemiş olabileceği konusunda endişelendiriyordu. Veya daha da kötüsü... Ağzından salyaları akmış olabilirdi.

Hayır, hayır, daha kötüsü değildi. Kendini şöyle bir sarsıp, zihnine düşüncelerine çeki düzen vermesini emretti.

İşte bu yüzden uyumak tehlikeliydi. Duyularını karıştırıyordu. Oysa her zaman tetikte olması gerekiyordu. Kendini Adrian'ın kollarında ne kadar güvende hissetse de bu onu zayıf kılıyordu.

"Biraz yabani hayata ihtiyacı olduğunu düşündüm," dedi Adrian, "ve boş zamanım da vardı. Bu sayede çok sayıda papağan çizebildiğimi öğrendim."

Nova bezgin bir şekilde başını salladı. Callum, Adrian'ın eskiz defterlerini görecek olsa, onun yanından asla ayrılmazdı. "Sen inanılmazsın, bunu biliyorsun değil mi? Demek istediğim... *Hayatı* yaratabiliyorsun. Önce o dinozor ve şimdi de koca bir ekosistem?"

Adrian bir kahkaha attı. Teni bundan emin olunamayacak kadar koyu tonda olsa da, Nova onun yanaklarının kızardığından neredeyse emindi. "Ben bunu öyle görmüyorum. Ben hayat illüzyonunu yaratabiliyorum." Tepedeki dallarda hoplayan bir kuşun mavi kanatlarını takip etti. "Kuşların nasıl uçtuğu hakkında kabaca bir fikrim var ve böcekle beslendiklerini, bir şahin tarafından kovalanırlarsa kaçacaklarını biliyorum. Ama şu anki hallerinden fazlasını asla öğrenemeyecek ya da bundan fazla büyüyemeyecekler. Yuva yapmayacak veya yumurtlamayacaklar. Gerçek kuşlardan çok robot gibiler."

Nova ona bakıp mütevazı yorumlarını haklı görmeye çalıştı ama yine kendisini hafife aldığını anlamıştı.

Tipik Adrian davranışı.

Nova cevap veremeden, çok uzaklardan geliyor gibi duyulan bir ses yükseldi.

"Adrian! Yemek hazır!"

Nova bir anda gerildi ve gözleriyle ormandan sığınaklarını taradı.

Uzun zaman önce ölmüş bir şehrin bitkilerle sarılmış kalıntıları arasında değil de, bir evin içinde olduklarını tamamen unutmuştu.

Adrian'ın evindeydiler. Onun *köşkünde*. Korku Bekçisi ve Kaptan Krom'la beraber oturdukları köşkte.

Ve babaları evdeydiler.

Adrian da bir an için şaşırmış göründü. "Evet," dedi, kalemini sayfaları arasında bırakıp eskiz defterini kapatarak. "Acıktın mı?"

Nova'nın dudakları aralandı. Nefes alış verişleri kesik kesik, rahatsız birer hırıltıya dönüştü.

Yemek. Sıradan bir aile yemeği.

Onlarla.

Ağzını yeniden kapattı ve kendini başını sallamaya zorladı. "Evet. Aslına bakarsan açlıktan ölüyorum."

"Ben de." Adrian ayağa kalkıp elini ona uzattı ancak Nova taştan bir duvara tutunarak ayağa kalkarken bu eli fark etmemiş gibi yaptı. Henüz ona tekrar dokunmaya hazır değildi. Bundan ne kadar hoşlanacağını bilmek istemiyordu.

Nova ona döndüğünde Adrian elini cebine sokmuştu bile. Üstündeki uzun kollu giysinin yanı sıra kot pantolonunu da gri bir eşofman altıyla değiştirmişti. Halinde öylesine içten ve rahat bir tavır vardı ki onu böyle çok daha yakışıklı buluyordu.

Gerçekten de yakışıklıydı.

Bunu daha önce de fark etmişti. Muhtemelen bir milyon kez. Çıkık elmacık kemikleri, çabucak o belli belirsiz gülümsemeye dönüveren dolgun dudaklar... Koyu gözlerini çevreleyen kalın çerçeveli gözlükler bile, yüz hatlarına, Nova'nın ağzının kurumasına neden olan bir rahatlık ve duyarlılık havası katıyordu.

Nova, başının gerçekten belada olabileceğini düşünmeye başlıyordu.

Sık bitkilerin ve sarkan sarmaşıkların arasından Adrian'ın peşinden gitti. Adrian tarih öncesinden kalmış gibi görünen bir bitkinin yapraklarını kenara çekti ve karşılarında düz beyaz bir duvara monte edilmiş ahşap bir kapı belirdi.

Nova kapının eşiğinden geçip gerçekliğe dönmeden önce, heykeli ve *kendi* yıldızı gibi görmeye başladığı yıldızı izlemek için kendine biraz daha zaman tanıdı ve geri dönüp son bir kez baktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Nova, Adrian'ın peşinden bodrumdan çıkıp dar merdivenden üst kata tırmanırken, beyni bunun bir tuzak olma ihtimalini belirlemek için deli gibi çalışıyordu.

Pek olası değil, diye düşündü. Bütün gece ve gün boyunca uyumuştu ve bu onu her ne kadar rahatsız etse de, başına hiçbir şey gelmediğini itiraf etmek zorundaydı. Kimse ona saldırmamış ya da esir almamıştı.

Yine de asla tam olarak içi rahat etmeyecekti. Her zaman bir ihtimal vardı. En sonunda Winston onun kimliğini açığa vurmuş olabilirdi ya da o uyurken bazı kanıtlar elde etmiş olabilirlerdi. Yirmi dört saat, bir şeylerin yolunda gitmemesi için yeterli bir zamandı.

Adrian basamakların tepesine varınca kapıyı dirseğiyle iterek açtı ve Nova azametli giriş kısmına adımını yeniden atarken kendini hazırladı. Ancak köşk daha önce olduğu gibi sessiz ve tertipli görünüyordu.

Adrian'ın peşinden resmi görünümlü bir yemek odasına girdi. Duvarlarda lambri kaplamalar ve tavandan sarkan kristal bir avize göre çarpıyordu. Kiraz ağacından yapılmış

masa en az on iki kişilikti. Porselen tabaklar ve gümüş çatal bıçaklarla donatılmış olması gerekirken, masanın üzerinde çoğu hâlâ okunmamış gazeteler, bir sürü zarf ve *Kahramanlar* dergisinin iki sayısı duruyordu.

Adrian bir kapıyı daha iterek açtı ve hayata dair sesler Nova'yı sardı: çınlayan tabaklar, dönen bir vantilatör, doğrama tahtasından gelen ritmik bıçak sesleri...

Açık konseptli mutfağa adımını attığı an Nova'nın gözleri yemek pişiren iki adama değil, kahvaltı masasının etrafındaki kocaman kemerli pencerelere ve bir çıkışa, belki de bir kilere açılan kapıya odaklandı. Sonra da granit tezgâhın üzerinde duran mutfak bıçaklarıyla ocağın üzerinde dumanı tüten döküm tavaya ve Kaptan Krom'un üzerinde parçalanacak olmasına karşın, yeterli güçle savrulursa Korku Bekçisi'ni sersemletebilecek sıra sıra bar sandalyelerine baktı.

Tüm olası çıkışları belirledikten ve burada bile tamamen güçsüz olmadığına dair inancını sağlamlaştıracak kadar potansiyel silah seçtikten sonra ev sahiplerini selamladı.

Hugh Everhart bir elinde tahta bir kaşık tutarken, diğer elini ona uzattı. "Nova, senin de bize katılacağını duymak çok hoş bir sürpriz oldu."

Nova nefesini tutarak onun elini sıktı, gücünün yenilmez Kaptan Krom'a tesir edip etmeyeceğini merak ediyordu.

İkinci olarak da, Adrian'ın, misafiri olduğunu babalarına hangi noktada haber verdiğini merak etti. Geceyi burada geçirmesinden önce miydi, yoksa sonra mı?

Hugh başıyla barı işaret etti. Orada Simon Westwood havuçları ince uzun dilimler halinde kesiyordu.

"Yemek hazır sayılır," dedi Hugh, "ama beklerken bir şeyler atıştırabilirsiniz, çekinmeyin."

Simon, içi kiraz domates ve şeritler halinde kesilmiş dolmalık biber dolu bir tabağı Nova'ya doğru itti. Ancak Nova'nın dikkati onun elindeki kocaman bıçağa kaydı. Sonra mavi ekose önlüğünü fark etti ve bu, Korku Bekçisi'nin giyeceğini düşündüğü son şey olduğundan, bir an için rüya görüp görmediğini düşündü. Rüyalar böyle değil miydi zaten? Saçma, gülünç, tamamen mantıksız...

Bu iki süper kahramanı düşündüğünde, onları genellikle bir savaşın ortasında, çoğunlukla da her ikisini birden öldürmenin akıllıca bir yolunu keşfettiği bir savaşta hayal ederdi. Onları hiçbir zaman evde, birlikte yemek pişirmek kadar sıradan bir iş yaparken düşünmemişti.

"Adrian," dedi Hugh, havuçları tepsiye boşaltırken, "kilerden bir kutu daha domates kapabilir misin?"

"Elbette," dedi Adrian. Bir havuç çubuğu alarak yarısını ısırıverdi. Nova'ya çabucak yüreklendirici bir bakış atıp, kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Kiler, koridorun diğer ucunda," dedi Simon, tabaktaki sebzeleri düzenlerken. Nova ilk başta kendisiyle konuştuğunu fark edemedi. "Tam yemeği yaparken bir şey unuttuğunu fark edince büyük sıkıntı oluyor. Şu dolabı..." Çenesiyle dar bir kapalı kapıyı işaret etti, "temizleyelim de kilere dönüştürelim diyoruz hep ama sürekli süper kahraman zımbırtılarıyla dolup duruyor."

Nova'nın düşünceleri kafasında o kadar hızlı dönüp duruyordu ki onu anlamakta güçlük çekiyordu. Kiler?.. Bir kutu domates?..

Gergin omuzlarını rahatlatmaya, nefesini düzene sokmaya, herhangi bir saldırıyla karşılaşmayacağına kendini inandırmaya çalıştı.

Ama yine de bıçaklara yakın olabilmek için çaktırmadan yana doğru bir adım attı. *Ne olur ne olmaz!*

"Korkarım bu yemek her zamanki standartlarımızda olmayacak, en azından özel bir misafirimiz olduğundaki standartlarımızda," dedi Hugh. Ocağın başında dikilerek fokurdayan kırmızı bir sosu karıştırıyordu. "Ama ikimiz için de uzun bir gün oldu ve eve gelip de misafir bulmayı beklemiyorduk." Nova'ya yandan bir bakış attı, gözleri adeta haylazca parıldıyordu.

"Ben de ev yapımı bir yemek yemeyi beklemiyordum," dedi Nova, dikkatini domates sosundan lavabodaki süzgeçte duran spagettiye ve oradan da kıymayla dolu tavaya kaydırarak.

"Umarım İtalyan yemeği seversin," dedi Hugh. "Vejetaryen filan değilsin, değil mi?"

Nova başını iki yana salladı ve Hugh'un kıymayı sosa eklemesini izledi.

"İtalyan yemeklerine bayılırım," dedi, onların emsalsiz normalliğine ayak uydurmaya çalışarak. "Babam İtalyan'dı ve o çok sevdiği için de annem bize sık sık makarna pişirirdi. Ama hiçbir zaman spesiyali bu olmadı. En güzel yemeği Çin böreğiydi."

"Çin böreğine bayılırım," dedi Hugh, bu yorumun gerektirdiğinden çok daha hevesli bir tonlamayla.

Nova yanağını ısırdı, adeta Hugh'un, aklından geçenleri okumasını arzuluyordu. *Artık burada olmayan babam, annem. Sizin geleceğinize, onları koruyacağınıza körü körüne inanmışlardı. Bana sizin bizi koruyacağınıza inanmayı öğretmişlerdi.*

Fakat Hugh sakin bir ifadeyle önündeki tencereyi karıştırmaya devam ediyordu.

"McLain soyadı nereden geliyor?" diye sordu Simon, onu şaşırtarak. "Madem baban İtalyan'dı."

Nova'nın kalbi tekledi. Unutmuştu. O artık Nova Artino değildi. Nova Jean McLain'di. "Şey... Dedem," diye kekeledi. "Babamın babası. İskoç'muş ama İtalya'da yaşamış. Bir süre."

Simon ilgilendiğini ifade eden kibar bir ses çıkardı; basit sohbetlerde duyabileceğiniz türden bir ses.

Onları kandırmayı başarabilmiş miydi? Yoksa onu savunmasız yakalamaya mı çalışıyorlardı?

Her ikisi de ne kadar neşeli görünmeye çalışırsa çalışsın, Nova, Hugh'un gözlerinin altındaki morlukları ve her zaman sinekkaydı tıraşlı olan çenesinde uzamakta olan sakalları görebiliyordu. Simon da her zamankine kıyasla biraz durgun gibiydi.

"İkiniz de iyi misiniz?" diye sordu Nova.

Simon kıkırdadı ve Hugh ile birbirlerine baktılar. "Adrian bize dün gece uzunca bir süre uyuduğunu anlattı," dedi, kestiği havuç kafalarını avucuna doldurup barın diğer tarafındaki lavabonun içine atarken. "Sanırım sana haberi vermedi?"

"Haberi derken?.."

Nova'nın arkasındaki kapı birden açıldı ve Adrian doğranmış domates dolu konserve kutusunu adeta bir kupa gibi elinde tutarak içeri girdi. "Görev tamamlanmıştır."

"Teşekkürler Adrian," dedi Hugh, kutuyu ondan alırken. Konserve açacağı kullanmak yerine tırnaklarını kutunun kenarına bastırdı ve alüminyum kapağı yerinden kaldırıverdi. Kutunun içindekileri sos tenceresine boşalttı. "Simon da tam Nova'ya Nöbetçi'den bahsediyordu."

Nova ile Adrian aynı anda donup kaldı.

"Nöbetçi mi?" diye sordu Nova.

"Evet," dedi Simon donuk bir sesle. "Yaşıyormuş."

Adrian kaşlarını çattı. Bu, Nova'yı şaşırttı. Zira Adrian ne zaman *Nova'nın* Nöbetçi'den şikâyet ettiğini duysa, bu kanun tanımaz hakkında en ufak bir olumsuz yorumda bulunmazdı. En azından Nova böyle bir şeye tanık olduğunu hiç hatırlamıyordu. Adrian'ın bu adama hayranlık besleme ihtimalinden şüpheleniyordu.

"Evet," dedi Adrian. "Sanırım bundan bahsetmem gerekirdi. Şu an tüm haber bültenlerinde adı geçiyor."

Nova ona bakarak gözlerini kırptı. Ses tonu tuhaftı, kaçamak bir yorum yapıyordu.

Simon sandalyesinden kalkıp Nova'nın önünden geçerek, barın etrafından dolaştı. Nova'nın gözüne elindeki bıçak ilişti ve bedenindeki tüm kaslar gerildi. Parmaklarını bir pençe gibi kıvırarak onu bayıltmak için tam olarak neresine dokunacağını belirledi.

Simon tezgâhın üzerinden bir elbezi alarak bıçağı silmeye koyuldu.

"Affedersin," diyerek ona sırtını döndü.

Nova şaşırmıştı. "Ah, tabii, buyurun," dedi ve ona müsaade etti.

Simon elindeki bıçağı diğer bıçakların yanındaki yuvasına bıraktı.

Nova midesine oturan yumruyu hafifletmeye çalışıyordu, verdiği aşırı tepkiden rahatsız olmuştu. "Yaşadığını nereden biliyoruz?"

"Devriye birimlerimizden biriyle karşılaşmış. Buz Yanığı ve ekibini tanıyor musun?" Simon sorduğu sorunun saçmalığını fark etti ve güldü ama pek de eğlendiği söylenemezdi. "Elbette tanıyorsun. Seçmelerden. Her neyse, onları Akdiken'i ya-

kalamaları için göndermiştik. Sonunda onun nerede olduğuna dair bir takım somut bilgiler elde ettik ve... Onlar da Akdiken'i bulmuşlar." Sakalının altında, yanağında bir kas seğirdi.

"Sonra?" dedi Nova.

"Tam oraya ulaştıklarında Nöbetçi'yi ona işkence ederken yakalamışlar. Uzantılarından birkaçını ezmiş."

Nova irkilerek geri çekildi. *"Ne?"*

Hemen yanında duran Adrian bir havuç çubuğu alıp, hırsla önündeki sos dolu kâseye bandırdı.

"Muhaliflerin geldiğini görünce Akdiken'i onların gözleri önünde öldürmüş. Sonra da onlara saldırmış."

Nova bu söyleneni teyit etmesi beklentisiyle göz ucuyla Adrian'a baktı ama Adrian gözlerini sinirle tezgâha dikmişti.

"Durun tahmin edeyim," dedi Nova. "Kaçtı değil mi? Yine."

"Onu hafife almamamız gerektiğini bize hatırlatan bir olay daha," dedi Simon.

Nova tuttuğu nefesini bıraktı. "İyi de neden Akdiken'e bu şekilde saldırsın? Daha önce yakaladığı tüm suçlularda yaptığı gibi onu bağlayıp Muhaliflere teslim etmemesinin nedeni ne olabilir?"

"İntikam almak için öldürmüş olabileceğini tahmin ediyoruz," dedi Hugh.

"Çünkü o mavnada onu rezil etmişti."

"Bu konuda Buz Yanığı'nın sözüne güvenebileceğimizden emin miyiz?" diye sordu Adrian, parmakları arasında bir havuç parçasını daha ikiye bölerek. "Bana sorarsanız biraz abartılı gibi duruyor."

"Akdiken'in cesedini inceledik," dedi Simon. "Nöbetçi'yle giriştiği kavgada aldığı yaraları gördük. Hikâyeyi doğrular nitelikte."

Adrian bir şey daha söyleyecek oldu ama tereddüt etti. Ter ters bakarak elindeki havucu yedi.

Nova kollarını göğsünde kavuşturdu. Nöbetçi'nin hayatta olduğunu öğrenmek, onun nehrin sularına gömülmesini izlemesinden bu yana unutmuş olduğu tüm o hisleri canlandırmıştı. Nöbetçi, Kâbus'u bulma konusunda çok kararlıydı. Herkesten daha kararlı.

Kâbus'un öldüğüne en az Muhalifler kadar inanmış olmasını umut etmekten başka çaresi yoktu Nova'nın.

Yemek tabaklarını alıp kahvaltı masasına geçtiler. Nova duvar kenarına sıkışmamak için önce Adrian'ın oturmasına müsaade edip, kendisi sonra yerine geçti. Ama bu küçücük stratejik hareket bile kendini gülünç hissetmesine neden olmuştu. Neden hâlâ bu kadar kaygılandığını anlamıyordu.

Bu çatı altında saatlerdir uyuyordu. *Yirmi dört saattir.* Başına hiçbir şey gelmemişti. Onun Kâbus olduğunu bilmiyorlardı. Onun bir Anarşist olduğunu ya da As'ın yeğeni olduğunu da bilmiyorlardı. Onlara kalırsa, Nova tepeden tırnağa Muhalif'ti.

Burada ne yapıyordu?

As mezarların içinde eriyip gidiyordu ve o burada oturmuş düşmanlarıyla yemek yiyordu.

Kısa bir süre için kendini rahat, hatta güvende hissetmişti. Bir duvar resmi ve bir rüya aklını başından almıştı. Bir kez daha Adrian'a dokunmanın, hatta onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Bütün klişelere ve acınası sözlere karşın onun *gözlüğüne* bile hayranlık duymuştu.

Ama bunların hiçbiri burada olmasının sebebi değildi.

Kendini tebrik edebilirdi. Bu kandırmacaya karargâhta birkaç hafta geçirip diğerlerinden ne öğrenebilirse öğrenmek

amacıyla başlamıştı ama şu an buradaydı; en büyük iki hedefinin evinde. Üstelik Nova'ya güveniyorlardı. Hatta belki onu seviyorlardı.

Bir an duraksadı.

Onu seviyorlar mıydı?

Hugh onun tabağına spagetti koyarken, Nova kendini çok meraklı olmamaya, umursamaz görünmeye zorlayarak kaşlarını çattı ve Hugh'un elindeki maşaya baktı. Bunu lehine kullanabilirdi. Başından sonuna hepsini. Onların güvenini, bu korunmasız rutin hallerini. Onlardan bilgi tırtıklamak için eline mükemmel bir fırsat geçmişti. Bunu boşa harcayamazdı.

"Ee," dedi Adrian, suyundan bir yudum alarak, "limandaki suç mahallinde Nöbetçi hakkında yeni deliller bulabildiniz mi bari? Kim olduğu hakkında herhangi bir ipucumuz var mı?"

"Hâlâ inceliyorlar," dedi Hugh. "Bana sorarsanız, şu ana dek hakkındaki tek somut ipucumuz, bu şehrin bugüne dek gördüğü dâhiler içinde kendine bundan daha fazla güvenen birinin olmadığı."

Simon bir kahkaha attı. "Kendine fazla güvenen mi dedin? Ben bu konuda kimse senin eline su dökemez sanıyordum."

Hugh sırıttı. Nova'yı şaşırtarak *ona* döndü ve "Devamlı bana yüklenip dururlar ama bu kadar etkileyici olmanın ne kadar zor olduğunu bilmezler," dedi. "Büyük bir özveri gerektiren bir şey bu."

Ne diyeceğini bilemeyen Nova gülümseyerek karşılık verdi ve bir çatal dolusu makarnayı ağzına tıktı.

Adrian bir ekmeği ortasından ikiye böldü ve ekmekten buhar yükseldi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Bana kalırsa o,

insanlara yardım etmeye çalışıyor," dedi. "Sizlerin Anarşi Çağı'nda yaptıklarınızı hatırlasanıza."

Hugh ve Simon bir anda gerildi ve Nova bu konuşmanın aralarında ilk kez geçmediğini düşündü.

"O zamanlar uymamız gereken kurallar yoktu," dedi Simon. "Kanun koyucular yoktu. Şehri ele geçirmiş kötüleri durdurmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaptık. Ama hâlâ bu şekilde hareket ettiğimizi düşünsene. Dışarıdaki her dâhi her istediğini her istediğinde yapmaya kalksa ve bütün bunları adalet adına yapsa?.. Kısa sürede her şey dağılırdı. Toplum bu şekilde işlemez ve biz de bu şekilde hareket edemeyiz."

Nova yanağının içini kemiriyordu. Söylenenlere kısmen katılıyordu. Toplumun gerçekten bazı kurallara ve yaptırımlara ihtiyacı vardı.

Ama bu kuralları koyması için Konsey'i kim seçmişti?

Bu kurallara uymayanlara ne gibi cezalar verileceğine kim karar veriyordu?

"Nöbetçi'nin yaptıklarının birçok tartışmaya neden olduğunun farkındayız," dedi Hugh. "İyi ya da kötü, faydalı ya da zararlı. Ancak limandaki kavga onun bütünüyle güvenilir olmadığını gösteriyor. Onun bulunması ve durdurulması gerekiyor."

"Etkisiz hale getirilmesi demek istiyorsun," dedi Adrian dişlerini sıkarak.

"Mecbur kalınırsa," dedi Hugh. "Nöbetçi'nin ortaya çıkması, dahi nüfusunun kontrol altında tutulmasının ne kadar önemli olduğuna güzel bir örnek teşkil ediyor. Bu dünyadaki kötülerin bir daha asla yönetimi ele geçirmemelerini sağlamak zorundayız. Teşkilatta Ajan N konusunda bir takım soru işaretleri olduğunun farkındayım ancak dâhilerin güçlerini

hiçbir kısıtlama olmadan kullanmalarına izin veremeyiz."

"Hazır lafı açılmışken, bu Nöbetçi denen adam bana kimi hatırlatıyor biliyor musunuz?" dedi Simon ve Nova onun sanki bir tartışmadan sakınmak için konuyu değiştirmeye çalıştığı kanısına kapıldı. Simon çatalıyla Adrian'ı işaret etti ve Adrian'ın bir an için nefesi kesilir gibi oldu. "Çocukken yazdığın şu çizgi roman vardı ya. Neydi adı? Asi X miydi? Asi..."

"Asi Z!" dedi Hugh, birden canlanarak. "Ben onu tamamen unutmuştum. Evet haklısın, Nöbetçi gerçekten de ona benziyor, değil mi?"

Adrian'ın çatalı ağzının birkaç santim uzağında kalakalmıştı. "Siz onu biliyor musunuz?"

"Elbette biliyoruz. Koca bir yaz boyu başka hiçbir şeyle uğraşmamıştın."

"Evet ama... Ben sizin onu okuduğunuzu bilmiyordum. Ben... Kimseye göstermediğimden son derece eminim."

Hugh ile Simon terbiyeli bir tavır takınarak utanmış gibi yaptılar. Hugh omuzlarını silkti. "Sen yokken gizlice bakmış olabiliriz. Kendimizi tutamadık! O kadar odaklanmıştın ki bizimle hiçbir şey paylaşmıyordun. Ne üzerinde çalıştığını görmek için ölüyorduk."

"Bence harika bir eserdi!" dedi Simon, coşkulu tavrıyla Adrian'ın mahremiyetini ihlal etme kabahatlerini bastırabilecekmiş gibi. "Sonunu getirdin mi hiç?"

Adrian çatalını indirerek bir kez daha spagettiye doladı. Omuzları gerilmişti. "Üç sayı yaptım, sonra isteğimi kaybettim. Hiç de harika *değildi*. Aklınızda kalmasına bile şaşırdım."

"Bence muhteşemdi," dedi Simon.

"On bir yaşındaydım ve sen benim babamsın. Böyle düşünmen çok normal."

"Ben hep Asi Z'nin ilham kaynağının kısmen kendi hayatın olup olmadığını merak etmişimdir," dedi Hugh göz kırparak.

"Değildi," diye karşılık verdi Adrian ruhsuz bir tonlamayla.

"Ne diyeyim, yaşlı bir adamı tahminlerinden dolayı suçlayamazsın."

"Neden bahsediyoruz?" diye araya girdi Nova.

"Hiçbir şey," dedi Adrian ama onunla aynı anda söze giren Simon, "Adrian'ın on yıl önce çizmeye başladığı bir çizgi roman," diye anlatmaya başladı. "Bir süper kahraman. Bir takım biyolojik değişikliklere uğramıştı yanlış hatırlamıyorsam?"

Adrian iç geçirerek, fazla da uzatmadan açıklamaya koyuldu. "Kötü bir bilim insanı tarafından kaçırılan 26 çocuk hakkındaydı. Bu adam onları dâhiye dönüştürmek için üzerlerinde birtakım deneyler yapıyordu ve yalnızca yirmi altıncı çocuk deneylerden sağ çıkabilmişti. Kendini bir süper kahramana dönüştürdü ve bilim insanıyla birlikte onu destekleyen herkesten intikam almayı kendine görev bildi. Daha sonra işin içine büyük bir devlet komplosu girecekti ama oraya kadar gelemedim."

"Güzel bir öyküye benziyor," dedi Nova. Aslında onu biraz kızdırmak için böyle söylemişti çünkü bu konuşmanın onu ne kadar rahatsız ettiği açıkça belli oluyordu. Bu hiç de can sıkıcı bir konu olmamasına rağmen Adrian'ı anlamaya çalışıyordu. Yıllar önce çizilmiş bir çizgi roman kimin umurundaydı ki? Ama sonra, yaptığı icatlar daha tam olarak hazır hale gelmeden Leroy'un onları görmek istemesinden nasıl nefret ettiğini hatırladı. Adrian'ı biraz olsun anlamıştı.

"Okuyabilir miyim?"

"Hayır," dedi Adrian. "Kaldırıp atıldığından adım gibi eminim."

"Hiç sanmıyorum," dedi Hugh. "Bana sorarsan çalışma

odasında bir koli içinde ya da depoda olabilir."

Adrian ona Buz Yanığı'nın buz çubuklarından daha soğuk bir bakış attı.

"Bir yerlerde karşına çıkarsa okumayı çok isterim," dedi Nova.

Simon o sırada hafifçe öksürdü. Nova, Simon'un, Adrian bir daha asla bir kızı yemeğe davet etmeme kararı vermeden önce bir kez daha konuyu değiştirmek üzere olduğunu anladı. "Nova," diye söz girdi, peçeteyle bıyığını silerek, "silahlar ve eserler bölümünde işler nasıl gidiyor? Aradığını bulabildin mi?"

Nova masum bir ifade takınarak, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bu bölüme başvurmanın ardında yatan nedenlerden birinin Anarşinin Asi'nın miğferine duyduğun ilgi olduğunu düşünmüştüm de."

O an Nova'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi olsa da, Simon, dönüp Hugh ile konuşmayı sürdürürken gayet rahat ve eğlenir bir tavırdaydı. "Taklit miğferle karşılaştığı anı görmeliydin. Bir bakışta sahte olduğunu anladı. Çok etkilendim." Dönüp Nova'ya güldü. "Sana gerçeğini gösterdiler mi?"

Nova tabağındaki makarnayla oynayarak, "İçinde bulunduğu kutuyu gösterdiler," dedi.

Simon başını salladı. "Kendi gözlerinle görünce rahatlamışsındır umarım. İyi korunduğunu söylediğimde pek de ikna olmuş gibi görünmüyordun."

Nova dönüp Adrian'a baktı, ikisinin de Kahraman Yardımcısı Olimpiyatları'nda aralarında geçen konuşmayı düşündüklerinden emindi. "Emin misiniz?" diye sorarken herhangi bir ifade takınmamaya çalıştı.

Hugh bir kahkaha patlattı.

"Benim başımı belaya sokacaksın şimdi," diye mırıldandı Adrian.

"Ne?" dedi Hugh. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Adrian eğer isterse kutunun içine *girebileceğini* düşünüyor da," diye karşılık verdi Nova.

"Ne? Adrian! Hayır." Hugh bu sohbet sona ermişçesine ağzına bir çatal makarna doldurdu.

"Henüz denemediğim aşikar," dedi Adrian. "Ama bence mümkün."

"Nasıl yapacaksın bunu?" diye sordu Simon.

"Kutunun üzerine bir kapak çizerek."

"Kapak mı!" Hugh kıkırdadı. "Hadi ama... Bu çok..." Bir an duraksadı, kaşları hafifçe çatıldı. "Bu asla işe yaramaz, öyle değil mi?"

Herkes emin olamayarak birbirine bakıyordu.

Nova içinde büyüyen telaşı fark etmesinler diye göz temasından kaçınarak suyundan bir yudum aldı. "Bunun bir önemi yok. Adrian asla o miğferi ele geçirmeye çalışmayacak. Ama bu durum ilginç bir noktayı da akıllara getiriyor. Çok güçlü becerileri olan çok sayıda dâhi var. Kimsenin kutunun içine girmesi için deneme yapmasına izin vermediyseniz, kutunun açılamaz olduğunu nereden biliyorsunuz? Alt tarafı bir kutu."

"Alt tarafı bir kutu mu?" diye çıkıştı Hugh. Bir anlık kaygısı geçmiş gibiydi. "İlginç bir teori ama spekülasyon yapmaya hiç gerek yok. Ben kendimi tanıyorum ve güçlerimin nasıl işlediğini de biliyorum. O nesnenin içine girebilecek sadece bir dâhi var, o da Adrian değil..." Kaşlarını çatarak Adrian'a baktı, "ya da endişelenmemiz gereken kişi başka biri."

"Gerçekten mi?" Birden Nova'nın ensesinden aşağı bir ürperti indi. "Kimmiş peki?"

Hugh usanmış bir edayla bir elini havaya kaldırdı. "Benim!"

Nova bir kaşını havaya kaldırarak ona baktı. "Kromu dilediğiniz gibi manipüle edebildiğiniz için mi?"

"Elbette. Yıkıcı olmak istersem kutuyu parçalamak için bir balyoz da yapabilirim. Ama miğfer güvende. Henüz kimse ona erişemedi ve kimse de bunu yapamayacak."

Nova'nın nabzı hızlanmaya başlamıştı, zihninin derinliklerinde ona yeni bir fikir fısıldanıyordu.

Kromdan bir balyoz?

Bu işe yarar mıydı? Aynı malzemeden yapılmış bir silah kutuyu parçalamaya yetecek kadar güçlü olur muydu?

Ancak Kaptan'ın kendisi tarafından yapılırsa diye düşündü. Elektroliz deneyinin de ortaya çıkardığı üzere, bu kutu *normal* kromdan yapılmamıştı. Tıpkı Kaptan'ın kendisi gibi, silahları da olağanüstüydü.

"Yarın akşam galaya gidiyor musun?" diye sordu Simon. Nova kafasındaki düşüncelere öyle dalmıştı ki sorunun kendisine yöneltildiğini bir an anlayamadı.

"Gala mı?" dedi, hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışarak. "Yarın mıydı o?"

"Birkaç saat önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Hugh. "Bir sürü son dakika sponsorumuz oldu ve güzel bir etkinlik olacağa benziyor. Canlı müzik, açık büfe... Çok eğleneceğiz. Sen de gelmelisin Nova. Teşkilatta birçok kişi artık seni örnek alıyor, özellikle de gençler. Orada olman onlar için çok şey ifade edecektir."

Nova kendini zorlayarak gülümsedi. Oysa duyduğu sözler

ve Muhaliflerin gözünde vardığı nokta; onlar tarafından takdir edilen, saygı duyulan, örnek alınan biri olmak yüreğini dağlıyordu.

O, Nova McLain'di. Süper kahraman ve sahtekâr.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nova, yemeğin geri kalanı boyunca süren, çoğunlukla da Konsey'in devam etmekte olan toplumsal projeleri etrafında dönen sohbetin çok az bir kısmını hatırlıyordu. Nihayet Hugh ile Simon masadan kalkmış ve birçok defa prova edilmiş gibi gözüken bir ekip uyumuyla bulaşıkları makineye doldurmaya başlamıştı. Nova bir süre onları izlemiş, bu basit ev işini Anarşinin Ası'nı mağlup eden süper kahramanlarla bir türlü bağdaştıramamıştı.

"Ee," diye söze girdi Adrian, onun dikkatini yeniden kendisine çekerek. Şu an daha rahattı; yemeğin sona ermesinden memnun olmuş görünüyordu. "Muhtemelen artık eve gitmen gerekiyordur?"

Nova gözlerini kırparak ona baktı, az kalsın gülecekti.

Eve.

Doğru.

Gergin bir şekilde gülümseyerek, "Hiç başlayamadığımız şu filme ne dersin?" dedi.

Böylece kendini yeniden Adrian'ın odasında, eski kanepenin üzerinde buldu. Eğlence sektörü, Anarşi Çağı sırasında

duraklayan alanlardan biriydi ve sonraki yıllarda da hayli yavaş ilerliyordu. Bu yüzden Adrian'ın tüm film koleksiyonu otuz yıllık "klasiklerden" oluşuyordu. Nova hiçbirini izlememişti.

Adrian bir dövüş sanatları filmi seçti ancak ne seçtiğinin Nova için hiçbir önemi yoktu. Nasıl olsa izlemeyecekti.

Adrian kanepeye oturdu. Nova'ya temas etmiyordu ama isterse onun temas edebileceği kadar yakınındaydı. Veya belki de hiçbir art niyeti yoktu ve yalnızca sevdiği bir noktaya, tercih ettiği minderin üzerine yerleşmişti.

Nova hızlanan nabzını fark edince kendine kızdı. Sanki bir yabancı bedenini alıp kaçırmış gibi hissediyordu; kim olduğunu ve nereden geldiğini unutmuş, daha da önemlisi, *Adrian*'ın kim olduğunu unutmuş biri gibi...

Bu çekimin artık sona ermesi gerekiyordu. O bir Anarşist'ti. O *Kâbus*'tu.

Adrian her şeyi öğrendiği zaman tam olarak ne olacağını zannediyordu ki? Önünde sonunda öğrenecekti. Bu kaçınılmazdı. O miğferi ve Zindelik Tılsımı'nı ele geçirdiğinde, bu oyunu daha fazla oynamak zorunda kalmayacaktı.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak Adrian'a biraz daha sokuldu ve başını omzuna dayadı. Adrian gerildi ama bu kısa sürdü. Sonra koluyla onu sardı ve Nova kendini onun üzerine bıraktı. Rahatlığa kapılmamak için bedenini uyarıyordu. Kendini Adrian'ın sıcaklığına, kolunun belli belirsiz hissettiği gücüne, sabununun ya da tıraş losyonunun çam kokusuna fazla kaptırmaması gerekiyordu.

Düşüncelerinin sesi bu defa Adrian'ın kalp atışlarından daha yüksekti. Zihninde tik-tak eden saat, kendi nabzından daha hızlıydı.

Filmin jeneriği ekranda akıyordu. Sonra kar fırtınasının içinde ilerlemeye çalışan bir adam göründü. Yalçın bir dağın tepesindeki tapınağa ulaşmaya çalışıyordu.

Adrian'ın eli bacağındaydı. Nova, öylesine yapılmış bir hareket gibi göstermeye çalışarak elini onunkine yaklaştırdı. Parmaklarını birbirine kenetlemelerine ramak kala Adrian geri çekildi. Vücudunun pozisyonunu o kadar hızlı değiştirmişti ki, Nova minderlerin arasındaki boşluğa kaydı.

Doğruldu.

Adrian ona döndü, bir dizini kaldırıp ayağını kanepeye koydu. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı ama omuzları dimdikti. Nova, içinde kale surları gibi yükselen bir savunma içgüdüsüyle ondan uzaklaştı.

Adrian "Gala da yarın geceymiş," deyiverdi birden. Sözcükler ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki, hepsi birbirine karışıp anlaşılamayan tek bir kelimeye dönüşmüştü sanki.

Nova gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne dedin?"

"Gala diyorum. Eğer sen gideceksen ben de gideceğim... Birlikte gitmeye ne dersin? Çift olarak yani. Bu defa resmi olarak." Boğazındaki ademelması yukarı aşağı hareket etti. "Şu lunapark meselesinde pek açık sözlü olmadığımın farkındayım, o yüzden bu defa en baştan söyleyeceğim. Galada bana eşlik etmeni istiyorum. Aslına bakarsan, bunu çok istiyorum..." Sonra duraksadı ve ardından ekledi. "Eğer sen de istersen."

Nova'nın ağzı açık kaldı. Kafasının içi bir anda boşalmıştı. Stratejiye dayanan, mantıklı bir cevap üretmeye çalışıyordu. As'ın bu durumda nasıl hareket etmesini isteyeceğini; bunun davası için yararlı olup olmayacağını, işleri nasıl değiştirebileceğini düşünmeye çabalıyor ama Adrian'ın gergin

olduğunda ne kadar tatlı göründüğünden başka bir şey düşünemiyordu.

Ve bir de...

Benden hâlâ hoşlanıyor.

Reddedilen tüm girişimlerine, tüm o rahatsız edici sessizliklere rağmen... Lunaparkta yaşadıkları acı verici olaylardan sonra Adrian'ın onun üstünü çizdiğinden çok emindi ama... Şimdi bu söylediği... Yalnızca onu davet etmekle kalmamıştı, aynı zamanda bu konuda çok *istekliydi*.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdi.

Stratejiyi de sonra düşünürdü.

Adrian'ın yüzü bir anda aydınlandı. "Tamam mı?" Başını onaylar bir şekilde öne sallayarak yeniden arkasına yaslandı ve kolunu Nova'nın omzuna attı. Nefesini bıraktı. "Tamam."

Nova tekrar ona yaslandı. İçinden mutlu olmak istemesine rağmen tek hissettiği dehşetti.

O miğferi ele geçirecekti ve Anarşinin Ası eski gücüne kavuşacaktı. Muhalifler mağlup edilecekti. Toplum kendi çocuklarını yetiştirme, kendi tohumlarını atma sorumluluğunu üstlenecekti ve bu şekilde çok daha güçlü, çok daha iyi olacaklardı.

Nova da çok daha güçlü ve iyi olacaktı.

Yakında yalan söylemesine gerek kalmayacaktı. Sırlarla işi bitecekti.

Adrian'ın da onunla işi bitecekti.

Ekrandaki adam tapınağın kapısından içeri adım atıyordu. Etrafında karlar savrulan bedeni, kocaman kapıların arasında silüet halinde görünüyordu.

Düşüncelerini dizginlemeye çalıştı. Yapması gerekenlere yeniden odaklanmayı denedi.

Buraya Zindelik Tılsımı için gelmişti. Bir an onu doğruca Adrian'dan istemek geçti içinden. Max'i ziyaret etmek istediğini söylerse Adrian'ın onu reddetmeyeceğini biliyordu.

Ama bu olmazdı çünkü her şey yolunda giderse o tılsımı Uykusuz olarak değil, Kâbus olarak takacaktı ve onu ikinci kimliğiyle ilişkilendiren ne kadar az ipucu olursa, o kadar iyiydi.

Adrian "Nova," dedi ama o kadar sessiz söylemişti ki, Nova bunun hayal olup olmadığından tereddüt etti.

Başını kaldırıp ona baktı.

Adrian bir an için gözlerini onunkilere dikti ve sonra eğilip onu öptü.

Nova şaşkınlıktan ama aynı zamanda da tüm sinir uçlarına kadar yayılan akımın etkisiyle bir hayret nidası çıkarıverdi.

Adrian yine kaygılanarak geri çekildi. Gözlerinde soru işaretleri vardı ama dudakları davetkârdı.

Nova dudaklarını terk edilmiş gibi hissetti. Öpüşme çok kısa sürmüştü ve şimdiden elleri ona yeniden dokunmak için karıncalanıyor, tüm bedeni ona sokulmak için kıvranıyordu.

Aslında ne yapması gerektiğini de, şimdi yapacağı şeyin berbat bir fikir olduğunu da biliyordu ama buna rağmen Adrian'ı ensesinden çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Öpüşme hızla hararetlendi. Tereddüt dolu bir merak ve sonra kendini birdenbire gösteren delice bir istek; daha yakın olma, daha derinden öpme, onun yüzüne, boynuna, saçlarına dokunma isteği... Adrian'ın kolları belini sardı ve onu kendine çekti. Nova'nın bedenini döndürerek kollarının arasına almıştı şimdi.

Adrian birden inlemeye benzer bir ses çıkardı ve irkilerek geri çekildi.

Nova'nın gözleri açılıverdi, yüreği ağzına gelmişti. Adrian'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Adrian!"

"Yok bir şey," dedi dişlerini sıkıp bir elini böğrüne bastırarak.

"Neyin var?.."

"Yok bir şey," diye tekrarladı ve sonra onu öpmeye devam etti. Canını yakan şeyin ne olduğuyla ilgili kaygılar bir anda yok oldu. Nova titriyordu, bir anda bu kadar çok fiziksel teması kaldıramamıştı. Dudakları... Nova'nın saçlarında gezinen bir eli, göğüs kafesini kavrayan diğer eli... Kısmen Adrian'ın kucağına yerleşmiş olan bedeni onun kalp atışlarını göğsünde hissediyordu. Ve *dudakları, ah o dudakları...*

Her şeye rağmen o ses kafasının içinde fısıldamaya devam ediyor, ne kadar duymazdan gelmeye çalışsa da ona neden burada olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Adrian'ın parmakları Nova'nın başının arkasında kıvrılmıştı. Nova o kadar kaykılmıştı ki kanepenin kolunun omuzlarına battığını hissediyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu, tüm dünyanın bundan ibaret olduğuna inanmak istiyordu. Yalnızca Adrian Everhart ve onun sihirli dokunuşları...

Yine de o dinmek bilmez ses bunun gerçek *olmadığını* hatırlatmakta ısrarlıydı. Burası asla onun ait olduğu yer olamazdı. Ne o, Adrian Everhart'la ne de Adrian Everhart, onunla olabilirdi.

Sonra... Kafasındaki o ses azalıp yerini Adrian'ın dudaklarından yayılan sıcaklığa ve sımsıkı kollarının rahatlığına bırakınca, daha alçak tonda başka bir ses kendini duyurdu. Adrian'ı ilk gördüğü andan ve kalbi o kocaman gülümseme

karşısında teklediğinden beri dikkatini çekmeye çalışan bir sesti bu.

Neden olmasın?

Neden buraya ait olamazdı? Neden buna sahip olamazdı? Geri dönmeyiverirdi, hepsi bu. Hayatının geri kalanı boyunca Nova McLain'miş gibi yapabilirdi. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. *Bu gerçek olabilirdi.*

Adrian'ı daha da içten öptü ve Adrian buna inlemeyle karşılık verdi. Ona yeterince sıkı sarılabilirse... Bu anın sona ermemesini sağlayabilirse...

Bam. Bam.

Gözleri birden açıldı. Adrian bunu fark etmemişti, o sırada parmakları Nova'nın belinde çıplak tenini keşfetmekle meşguldü. Nova duyduğu hislerden, aynı anda her yanına hücum eden sayısız arzunun ezici ağırlığından titremesine engel olamıyordu.

Karşıt fikrin alçak sesi, artan suçluluk duygusu karşısında hızla yok oldu. Hayır, hayır, *hayır!* Adrian'ı seçmek demek, Anarşistlere sırt çevirmek demekti, As'ı yüzüstü bırakmaktı.

BAM.

Adrian'ı seçmek demek, Evie'nin ve anne babasının intikamını alma şansını tepmek demekti.

Nova, amacı yeniden belirginleşip *gerçekte* neden orada olduğunu hatırlarken, silah seslerini kafasından silme umuduyla gözlerini öncekinden daha da sıkı yumdu.

Ona ihtiyaç duyduklarında bir defa ailesini yüzüstü bırakmıştı. Bir daha yapmayacaktı.

Nova kendini Adrian'a bıraktı, parmakları giysisini sıkıca kavramıştı. Göz kapaklarının ardında yaşlar birikiyordu. Bunu yapmaya mecburdu. Mecburdu.

Eğer şimdi yapmazsa, *niye* yapması gerektiğini unutabilirdi.

Bedeni Adrian'ın kollarındayken, Nova gücünü dudaklarının birleştiği noktaya saldı. Olabildiğince nazik davranmıştı. Gücünü böylesine incelikle kullanmayalı uzun zaman olmuştu; yıllar önce kardeşini uyuttuğu günlerden beri...

Yine de etkisini aynı hızla gösterdi.

Adrian'ın parmakları Nova'nın saçlarından ayrıldı. Kolları iki yana düştü. Öpüşmeyi devam ettiremeyen başı yana eğildi ve bedeni kanepenin arkasına doğru tüm ağırlığıyla yığılarak Nova'yı minderlere mıhladı. Az önce Nova'nınki kadar tutkulu olan nefesi şimdiden yavaşlamaya başlamıştı.

Nova tuttuğu nefesini bıraktı.

Başını kaldırıp tavana baktı, gözlerini dolduran yaşlar nedeniyle bulanık görüyordu. Bir süre öylece bekleyip, Adrian'ın bedeninin kendi bedeni üzerindeki ağırlığını ve giysilerinin altından yayılan sıcaklığını hafızasına kazıdı. Birbirlerine dolanmışlardı. Nova'nın bacakları Adrian'ın kalçasına, onun kolları Nova'nın beline sarılmıştı. Nova'nın parmakları Adrian'ın ensesindeydi ve gerçek olsaydı, bu anın ne kadar mükemmel olabileceğini hayal etmek öyle kolaydı ki. Bir kızla bir oğlan, sarmaş dolaş, birbirlerinden minik öpücükler çalarak birbirlerinin kollarında uyuyakalsalardı. Her şey son derece basit ve kolaydı.

Ah keşke.

Kendini Adrian'dan koparmaya çalışıyor, uyanmayacağını bilmesine rağmen yavaş hareket ediyordu. Nova kendini yere doğru kaydırınca, Adrian da boş kalan kanepeye yığıldı. Yüzünün yan tarafı mindere temas edince gözlüğü yamuldu.

Nova uzanıp gözlüğü çıkardı, katlayıp sehpanın üzeri-

ne bıraktı. Sonra gidip dağınık yataktan bir battaniye aldı. Kendisi uyurken aynı şeyi Adrian'ın yaptığını düşünerek battaniyeyi üzerine örttü. O da tıpkı şu an kendisinin yaptığı gibi, Nova'nın huzur dolu yüzünü incelemek için duraksamış mıydı? Tıpkı Nova'nın şu an kendini zor tuttuğu gibi o da uyurken Nova'yı öpmeyi içinden geçirmiş miydi? Arzuları henüz sönmeden öpüşmeleri yarım kaldığı için dudakları hâlâ karıncalanıyordu.

Fakat Nova, Adrian'ın asla onu öyle gizlice öpmeyeceğini biliyordu ve bunu o da yapmazdı.

Ayağa kalktı, üstünü başını düzeltip odaya göz gezdirdi. Ne kadar zamanı olduğundan emin olamıyordu. Gücünü böyle nazikçe kullandığı zaman uyuma süresi kısalıyordu ve son zamanlarda güçleri de farklılaşmış gibiydi; Max'in karantina odasında kaldığından beri biraz zayıflamıştı.

Ama en az bir saati olmalıydı, belki de iki. Bu kadarı yeterli olurdu.

Tılsımı nerede saklıyor olabilirdi?

İlk önce yatağın altına baktı, sonra ufak bir masanın çekmecelerine. Fakat tek bulabildiği eski elektronik parçalar, kırık renkli kalemler ve sanatsal çalışmaları için kullandığını tahmin ettiği eksiksiz bir dövme takımı oldu. Adrian'ın bilgisayar oyunları koleksiyonu, tişörtler, çoraplar ve iç çamaşırlarıyla dolu bir şifonyeri karıştırdı. Sonrasında da Adrian'ın siyah pamuklu boxer çamaşırlarla nasıl göründüğü düşüncesini uzun süre aklından silemedi.

Yanakları al al olmuş bir halde köşedeki kitap rafına yaklaştı. Burada, bir dizi yıpranmış çizim defteri, bir çizgi roman koleksiyonu ile Disastrous Duo aksiyon figürlerinin arasına sıkıştırılmıştı. Çocukken bir coğrafya sözlüğünün oyulmuş

sayfaları içinde koca bir deney setini saklardı. Bu yüzden de burasının gayet iyi bir saklama yeri olabileceğini düşündü.

Bir sıra çizim defterini raftan alıp sayfalarını çevirmeye başladı ancak karşısına *muhteşem* çizimlerle dolu gerçek sayfalardan başka bir şey çıkmadı. Şehir çizimleri, portreler, sayfalar dolusu tuhaf semboller, yaya benzeyen bir dizi bukle ve ufak alevlere benzeyen başka simgeler... Fakat Adrian'ın bunları çizerken ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucuyla karşılaşmadı. Bunların arkasından da yan odadaki duvar resmi için bir takım deneme çizimleri geliyordu.

Nova son çizim defterini de hırsla kapattı ve rafa geri koydu.

Madalyon bu evde bir yerdeydi. Öyle olmak zorundaydı. Adrian onu kimseye...

Bir anda nefesi kesildi.

Tabii ya! Birine verirdi ama sadece tek bir kişiye. Bunu ona kendisi söylemişti. *İlk önce Simon'a vermeliyiz.*

Burnundan soluyarak kitap rafından uzaklaştı ve sessizce kanepenin etrafından dolaştı. Yanına kıvrılıp yatma ve görevini unutma dürtüsüne ikinci kez direnmenin çok zor olacağından korktuğu için bir kez daha Adrian'a bakmaya cesaret edemedi.

Omuzlarını dikleştirerek merdivenlerden yukarı çıktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nova girişe adımını attığında durup etrafı dinledi. Hâlâ filmin dramatik müziğini duyabiliyordu. Uzunca bir süre kulak kabartarak bekledikten sonra üst katta bir yerden duş sesi geldiğini işitti.

Omuzlarını dikleştirerek meşe basamakları çıkmaya başladı. O tırmandıkça, eski basamaklar altında gıcırdayıp inliyordu.

Merdivenlerin başında, sol tarafta çift kanatlı bir kapı vardı. Buranın ana yatak odası olduğunu düşündü Nova. Biri içeride ıslık çalarak geziniyordu. Ayrıca borulardan geçerken tüm eve yayılıyor olsa da, akan suyun sesi de bu yönden geliyordu.

Sahanlığın diğer tarafında başka bir koridor uzanıyordu. Nova bu yöne gitti.

İlk kontrol ettiği kapının ardından bir çarşaf dolabı çıktı.

İkincisini açtığındaysa dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Bir çalışma odası.

Nova içeri süzülüverdi ve koridordan biri gelecek olursa duyabilmek için kapıyı bir parmak aralık bıraktı.

Simon'ın akşam yemeğinde Zindelik Tılsımı'nı takmadığından emindi. Adrian tılsımı ona vermişse, ya yatak odalarındaydı ya da karargahtaki ofisinde. Ama şu an buraları araması söz konusu olamazdı.

İki Konsey üyesinin onun müdahalesi olmadan uyumaları umuduyla beklerken, en azından evlerindeki çalışma odasını araştırabilir, burada faydalı bir şeyler bulabilirdi.

Ortadaki büyük masaya yaklaştı. Masanın üstü evraklar ve dosyalarla dolup taşıyordu, hatta bu yığınlardan biri klavyenin üzerine bırakılmıştı. Nova en üstteki dosyayı aldı ve etiketini inceledi. Sonra diğerine baktı, faydalı bir şey bulma umuduyla hepsine tek tek göz atıyordu. Ama bütün bunlar Konsey'in yürürlüğe koymayı düşündüğü ya da çoktan koyduğu kanun taslakları, şehirde devam eden sosyal projeler, yapılması planlanan inşaatlar, yabancı ülkelerle imzalanan ticaret anlaşmalarıydı.

Daha sonra çekmecelere yöneldi. Bir tanesi çeşitli ülkelerin suç oranları hakkında istatistikler ve raporlarla doluydu. Çekmecenin üst kısmında bir yerlerde, dünyada aktif olan Muhalif birliklerinin bulunduğu şehirlerin listesi vardı.

Çok uzun bir listeydi.

Nova listeyi kenara bıraktı ve duvarın yanındaki bir dosya dolabına döndü. İçinde karargâhın ve Muhalifler tarafından kullanılan diğer binaların planları, krokileri, alarm sistemi detayları ve asansör izinlerine kadar her türlü ayrıntıyı içeren dolgun klasörler bulunuyordu. Miğfer hakkında hiçbir şey yoktu. Ajan N hakkında da. Ama yine de fena bir bilgiye eriştiği söylenemezdi.

Daha sonra incelemek üzere birkaç evrakı dosyalardan çekip aldı ve az önceki listenin yanına bıraktı.

Aramaya devam ediyordu ancak şansının ve zamanın azaldığını hissediyordu.

Odadaki gömme kitaplığa baktığında, hepsi de Anarşi Çağı'ndan önce basılmış olan cilt cilt devasa hukuk kitaplarını ve siyasi manifestoları gördü. Alttaki rafta ise bir dizi fotoğraf albümü vardı, Adrian'ın tatlı çocukluk fotoğraflarını görme merakını bastırarak yanlarında duran kutuya el attı. Kutunun kapağını açınca donakaldı.

Bir canavar, kutudan ona bakıyordu.

Nefesi kesilen Nova kutunun kapağını kenara bıraktı ve siyah pastelle çizilmiş bir yaratığın bulunduğu en üstteki kâğıdı aldı. Yaratık, kâğıdın kenarlarına dek uzanan, biçimsiz bir gölgeydi; tek beyaz yeri, gözleri olması gereken noktalardı.

Boş, rahatsız edici gözler.

Adrian'ın canavarı.

Nova bir alttaki kâğıdı da eline aldı. Yaratığın başka bir çizimiydi bu, süzülen bir karartıydı. İki yana açılmış kolları kanatları andırıyordu. Ampul gibi bir kafası vardı ve detaylı çizilen tek yeri, o ürkütücü, izleyen gözleriydi.

Birkaç çizime daha göz gezdirdi, gerçi hepsi aynıydı ama yine de ufak farklar vardı. Bazılarını çok küçükken yaptığı anlaşılıyordu. Çizgilerine beceriden çok duygular hâkimdi. Ama daha sonra yapılmış bazılarında detaylar gelişmişti. Kimisinde kanada benzeyen kolların ucunda kemikli parmaklar veya sivri pençeler vardı. Kimisi biçimsiz bir gölgeyken, kimisi de uzun ve ince bir figürdü. Gözleri bazen kırmızı, bazen sarı, bazen de kedilerinki gibi ince uzundu. Kimi çizimlerde canavar elinde bir silahla resmedilmişti: ağzı çentikli bir kılıç, bir mızrak, demir prangalar...

Rüyaları ne kadar zamandır bu yaratıkla doluydu acaba? Adrian'ın kendisi için uykusuzluk geliştirmemiş olması bir mucizeydi.

Çizimlerin bulunduğu kutunun en altında birbirine zımbalanmış sayfalar buldu. Nova bunları kutudan çıkardığında ağzından ufak, hayret dolu bir kahkaha kaçırdı.

Kapak sayfasında, kabuslarının canavarından çok daha sanatsal bir stille çizilmiş, koyu tenli bir çocuk vardı. Üzerinde beyaz bir deli gömleği olan çocuğun göğsündeki kumaş parçasında *Hasta Z* yazıyordu. Kayışlarla bir sandalyeye bağlanmıştı, tıraşlanmış kafasına her biri çeşitli makinelere uzanan bir dizi elektrot ve kablo bağlıydı. Başında dikilmiş tipik bir çılgın bilim insanı notlar alıyordu.

Sayfanın üst kısmına cesurca bir başlık atılmıştı: *Asi Z: Sayı 1.*

Dudaklarında keyifli bir gülümseme beliren Nova, ilk sayfayı çevirdi. Kapaktaki çocuk, bir marketten çikolata almak istiyor ama cebinde yeterli parası olmadığı için alamıyordu. Kasanın yanındaki rafta duran gazetelerin başlıklarında kayıp çocuklardan ve hükümet komplolarından bahsediliyordu.

Manşetlerden birinde, "Ben, doktorun yirmi altıncı kurbanıydım," yazıyordu.

Nova bir eliyle zımbalanmış kâğıt öbeğini tutup diğer eliyle sayfaları açarak çizimlere göz gezdirdi. Çocuğun başka çocuklarla beraber hücrelere kapatıldığı ve bilim insanıyla yardımcıları tarafından çeşitli testlere tabi tutulduğu kareleri inceledi. Son sayfada, çocuk bir kızın –Hasta Y– bedeni üzerine kapanmış ağlıyordu. Son konuşma balonunda ise, "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım ve sizden intikam *alacağım*. Hepinizden intikam alacağım!" yazıyordu.

En altta ise *Devamı gelecek sayıda...*

Adrian'ın on bir yaşındaki hayal gücüne artık alenen gülümseyerek tepki veren Nova, başını iki yana salladı ve kutunun içindeki 2. sayıya uzandı. Tam dergiyi alacaktı ki koridorun sonunda bir kapının açıldığını duydu.

Donup kaldı.

Ayak sesleri...

Beyni anında bir mazeret bulmak için çalışmaya başladı. *Adrian nihayet bu eski çizgi romanları bana göstermeye karar verdi. Ben de okumak için alıp aşağıya indirmek için gelmiştim ve...*

Fakat bahaneye gerek kalmadı. Ayak sesleri merdivenden aşağı indi.

Nova kımıldamadan dinliyordu. O araştırmasına dalmışken, bir noktada borulardaki su sesi kesilmişti.

Çizgi romanları kutuya geri koyup kapağını kapattı ve kutuyu yeniden rafa yerleştirdi. Karargâh planlarının detaylarını içeren klasörü ve yurtdışındaki Muhalif birliklerinin listesini kaptı.

Kapıya yaklaştı ve dışarı baktı. Sahanlığın karşısındaki çift kanatlı kapı aralıktı ve dışarı akşam haberlerinin sesiyle beraber mavi bir ışık vuruyordu.

Nova kaşlarını çattı. Yalnızca bir tanesinin aşağı indiğini duymuştu. Demek ki diğeri hâlâ içerdeydi.

Seçenekler: İkisinin de uyumasını bekle, sonra içeri sızıp odayı araştır. Ya da ikisini de dışarı çıkaracak bir yanıltmaca bul.

İlk seçenek en az riskli olan gibi görünüyordu.

Bekleyecekti. Bu sırada Adrian uyanacak olursa bir daha uyuturdu.

Tüm gece onundu.

Ortalığın temiz olduğundan emin olunca koridora çıktı ve basamakları gıcırdatmamak için mümkün olduğunca duvara yakın durarak merdivenlerden indi. Evin giriş kısmına ulaştığında, tam sütunu dönerken ıslık sesini bir kez daha duydu.

Koridordan geliyordu. Bodruma inebilmek için buradan geçmek zorundaydı.

Geri adım atarak aksi yöne döndü ve yemek odasına dalarak kapıyı arkasından sessizce kapattı. Kalbi deli gibi atarken gösterişli lambri kaplamalara, ışıl ışıl avizeye, üstü dergi ve zarf yığınıyla dolu masaya göz gezdirdi. Masanın altına saklanmayı düşündü ama yakalanacak olursa bu çok şüphe uyandırırdı. Bunun yerine, elindeki dosyayı dağınık masanın üzerindekilerin arasına sakladı ve kendini bulaşık makinesinin halen çalışmaya devam ettiği, havada yoğun bir sarımsak kokusu olan mutfağa attı.

Artık ıslık sesini duymuyordu.

Nefesini tuttu.

Derken yemek odasının kapısı açıldı ve ıslık sesi yeniden başladı.

Nova bir küfür savurarak gördüğü en iyi saklanma noktasına koştu; Simon'ın bir gün kilere çevirmeyi düşündüklerini söylediği dolaba.

Dolabın kapağını açtı. Bir anda olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Üst tarafta uzanan ahşap çubukta normalde paltolar ve montlar asılı olabilirdi ama Nova kendini inanılmaz bir şekilde Korku Bekçisi'nin siyah pelerini ve Kaptan Krom'un parlak mavi kostümüyle karşı karşıya buldu. Her ikisi de kuru temizleme poşetlerine konmuştu ve askılarından etiketler sarkıyor-

du. Hemen aşağıda, yerde altı çift Muhalif postalı duruyordu ve kapağın arkasındaki bir kancadan da Nova'nınkinden pek farklı olmayan bir alet kemeri sarkıyordu.

Nova'nın ağzı açık kalmıştı.

İşte oradaydı.

Zindelik Tılsımı, Korku Bekçisi'nin kostümünün boynundan sarkıyor, mutfağın ışığında parıldıyordu.

Bunun mutfak dolabında ne işi vardı?

Güçlükle yutkunarak elini uzattı ve kolyenin zincirini askıdan kurtardı. Beklediğinden daha ağırdı. Aşağı yukarı madeni para büyüklüğündeydi ve koyu renkli yüzeyine bir el ile yılan oyulmuştu.

Nova kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bunu bulduğuna inanamıyordu, gerçekten bulmuştu, gerçekten *başarmıştı.*

Zinciri boynuna taktı ve madalyonu yakasından içeri soktu. Demir kolyenin ucu teninin üzerinde sıcacıktı.

O sırada mutfak kapısı açıldı ve Nova hızla döndü.

Simon Westwood şaşkınlıkla hafif bir ses çıkardı ve bir anlığına titreşerek görünmezliğe büründü. Sonra hemen eski haline döndü ve elini göğsüne koydu.

"Affedersiniz," dedi Nova. "Ben... Şey... Atıştıracak bir şeyler bakınıyordum da! Şimdi hatırladım, kiler..." Yemek odasının kapısını işaret etti, "o taraftaydı, değil mi? Koridorun sonunda. Çok özür dilerim. Etrafı karıştırmak gibi bir niyetim yoktu."

Simon elini sallayarak önemi yok der gibi bir işaret yaptı. "Yo, yo, sorun değil. Bu büyük bir ev. Şaşırman normal." Yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atan Simon, yüksekçe bir dolabın yanına gidip kapağını açtı. "Abur cuburların çoğunu burada

tutarız. Adrian nerede?"

"Uyuyakaldı," dedi Nova, omuzlarını silkerek. "Yemekte çok yorgun görünüyordu. Onu uyandırmak istemedim."

"Ya." Çeşit çeşit bisküviler ve cipslerle dolu, kapağı açık dolabı işaret etti. "Buyur, ne istersen alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Simon kendisine bir çikolata aldı ve bunu görmek Nova'yı şaşırttı. Simon Westwood'un tatlı seveceğini hiç düşünmezdi. Kendini harekete geçmeye zorlayarak önünde durduğu dolabın kapağını kapattı ve abur cuburları incelemeye gitti.

Simon mutfak kapısına yönelmişti ki dönüp Nova'ya baktı. "Bu konuda bir yorum yapmasam belki daha doğru olurdu biliyorum ama... Adrian'ın bugüne dek bizimle tanıştırmak üzere eve getirdiği ilk kız sensin, biliyor musun?"

Nova'nın yanakları kızardı. "Aslında, onu görmek için buraya gelen bendim. Bu yüzden *beni eve getirmiş* sayılmaz pek."

Simon kıkırdayarak başını öne doğru sallayınca, dalgalı saçları alnına doğru iniverdi. "Öyle olsun. Ama bana sorarsan, bir gün zaten getirecekti."

Nova'nın yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı ki bundan nefret ederdi. Tüm ebeveynler bu kadar gıcık mıydı?

Bu düşünceyle beraber göğsüne bir sızı indi. Babası tarafından utandırılmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti ve hiçbir zaman erkek arkadaşını *As Amcası* ile tanıştırmak üzere evine davet edemeyecekti.

"İyi geceler Nova," dedi Simon, mutfaktan çıkarken.

Üzerindeki gerginlikten kurtulan Nova'nın omuzları düştü ve rahatlayarak bakışlarını tavana dikti.

Yemek odasına sakladığı dosyayı evden çıkmadan önce almaya karar vererek alt kata indi.

Adrian hâlâ uyuyordu. Nova bir an duraksayıp onun yüzünü inceledi. Kendi kendine, bunu hâlâ derin uykuda olduğundan emin olmak için yaptığını söyledi. Tatlı yanaklarını, köşeli çenesini, artık bir gizem olmayan ama eskisinden çok daha çekici olan dudaklarını seyretti.

"Düşmanım olmak durumunda kaldığın için çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Sonra sessizce duvar resminin bulunduğu odaya girdi. Bu evden alması gereken son bir şey kalmıştı.

Gerçek dünyayla kıyaslayabildiği için, orman şu an öncekinden daha coşkulu bir şekilde saldırıyordu hislerine. Kuşlar hâlâ dallarda ötüşüp şakıyordu ve çiçeklerin baş döndürücü kokusu etrafı sarıyordu.

Kapıdan heykelin omzunu ve kukuletasının tepesini ancak göz ucuyla görebiliyordu. Nova ağaçların ve bitkilerin arasından geçerek bir kez daha kendini heykelin önünde buldu.

Çocukluğunda gördüğü rüyada en fazla bu noktaya kadar gelmişti. Bu heykelin önünde dikildiğinde baygınlık halinde hissettiği o tuhaf huşu duygusunu ayan beyan hatırlıyordu. Şu anda bile bunun imkansızlığı karşısında kendinden geçmiş durumdaydı. Bu minik yıldızın gerçek olması katıksız bir mucizeydi.

Rüyasında yıldıza dokunmak istemiş ama hiçbir zaman bu şansı bulamamıştı. Bu isteğine ulaşamadan uyanıyordu.

Titreyen ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını ileri uzattı. İçinden bir his, ona yıldıza yavaşça yaklaşması gerektiğini söylüyordu. Çok hızlı hareket ederse, onu korkutup kaçmasına neden olabilirdi.

Yıldız, onun varlığının farkındaymış gibi ışıldıyordu. Aralarında yalnızca birkaç santim kaldığında renk değiştirmeye

başladığını, canlı beyaz renginden tatlı, sıcak bir tona döndüğünü gördü. Tıpkı babasının havadan çekip aldığı malzemenin rengine benzeyen, bakırımsı bir altın tonuna büründü.

Nova ellerini birleştirerek yıldızı avuçlarının arasına aldı. Sıcaklığı ellerinin arasında bir nabız gibiydi.

Nefesini vererek ellerini göğsüne yaklaştırdı. Kalbi deli gibi atarken başparmaklarını birbirinden ayırma cesaretini gösterdi. Yalnızca ellerinin arasındaki yıldızı görmeye yetecek kadar.

Yıldız aniden parlayarak Nova'nın gözlerini kararttı. Nova başını yana çevirerek geriye doğru sendeledi.

Parlama nedeniyle göz kapaklarının altında meydana gelen minik yakıcı noktadan kurtulmak için uzun süre gözlerini kırpıştırması ve elleriyle ovuşturması gerekti. Gözlerinin önündeki ışık lekesi kaybolmaya başladığında şaşkınlıkla etrafına baktı ve ince, altın renkli çizgilerin havada uçuştuğunu gördü.

Nova gözlerini sımsıkı yumarak ovuşturdu.

Yeniden açtığında, tuhaf ışık desenleri kaybolmuştu, aynı şekilde yıldız da.

Nova'nın göğsü hayal kırıklığıyla sıkıştı ancak hemen ardından ufak bir kahkaha attı.

Ne bekliyordu ki? Alıp yanında götürebileceğini mi? Bu muhteşem geceyi unutmamak için bu yıldızı sonsuza dek saklayabileceğini mi? Yalanlar ve kandırmacalar üzerine inşa edilmiş bir geceyi!..

İç geçirerek bitkilerin arasından kapıya doğru yöneldi. Tam kapıya ulaşacağı anda gözüne bir pırıltı ilişti.

Olduğu yerde dondu kaldı. Devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinde bir gölge belirip kayboldu. Dönüp ışığın kaynağını

görmeye çalıştı ve gölgeler yeniden oynaştı. Arkasında hiçbir şey yoktu.

Kendi etrafında bir tam tur döndüğünde, ışıklarla gölgeler de onunla beraber döndü.

Nova başını öne eğdi. Gördüğüne inanamayarak kolunu öne doğru uzattı. Babasından ona kalan tamamlanmamış bilekliğe bakıyordu.

Ortasında bulunması gereken değerli taş olmaksızın yıllarca bomboş duran yuvada, etrafına ışık yayan altın renkli bir yıldız vardı şimdi.

"Yok artık," dedi kendi kendine. Yıldızı tutup, onu bilekliğe sabitleyen tırnaklardan kurtarmaya çabaladı ama başaramadı.

Adrian'ın odasındaki televizyondan yükselen film müziğini duyuyordu. Dişlerini gıcırdatarak giysisinin kolunu bilekliğinin üzerine indirdi ve odaya döndü. Ekrandan filmin bitiş jeneriği geçiyordu. Adrian hâlâ kanepede uyuyordu ama Nova birazdan uyanacağını biliyordu.

Nova, Adrian'ın bedenini hafifçe ittirerek yanına uzandı. Daha minderlerin üzerine kendini yeni bırakmıştı ki Adrian homurdanıp gerindi ve göz kapaklarını kırpıştırmaya başladı.

Karşısında Nova'yı görünce şaşırdı ve Nova'nın çaktırmadan kendi omzunun üzerine attığı kolunu geri çekti. "Nova!.. Ben..." Uykulu yüzünü sıvazladı. "Ne?.."

Nova elinden geldiği kadar neşeli bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar uzun süre resim yapmak seni yormuş olmalı. Galiba tüm filmi kaçırdın."

"Uyuya mı kaldım?" Gözlerini ovuşturarak televizyona baktı. "Ben... Çok özür dilerim."

"Olur mu canım. Ben yirmi dört saat uyumuştum, unuttun mu?"

"Evet ama biz... Şey..." Sehpanın üzerindeki gözlüğüne uzandı. "Yani biz şey yapmıyor muyduk?.." Sözünün gerisini getirmedi.

"Benim eve gitmem gerek," dedi Nova, öpüşmeleri aklına gelince kızararak. "Galada görüşürüz, tamam mı? Sen biraz daha dinlenmeye bak."

Adrian sersemliğinden biraz daha sıyrılarak ona baktı. "Galada. Evet. Orada görüşürüz."

Sonra Nova lafı daha fazla uzatmadan eğilip onu yanağından hafifçe öptü. "İyi geceler Adrian."

Aceleyle merdivenleri çıktı. Bileğinde bir yıldız, boynunda bir madalyon ve göğsünde zalim bir sızı vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sence bu Gümüş Mızrak işe yarayacak mı?" diye sordu As. Dünyanın büyük bir kısmının miğferi yok ettiğine inandığı krom mızrak hakkında tartışırlarken sesine alaycı bir ton hâkimdi.

"Emin değilim," dedi Nova. "Ama Kaptan Krom kromdan yapılma silahlarının kutuyu parçalamaya yetecek güce sahip olduğunu alenen ima etti. Tabii yeterince güç uygulayarak kullanabilirsem." Kaşlarını çatarak yoldaşlarına tek tek göz gezdirdi. "O miğferi öyle ya da böyle alıyorum. Kutunun içine girmeyi başaramazsam, olduğu gibi getiririm ve sonrasında bir çözüm düşünürüz."

"Evet," dedi As, bir dudağını bükerek. "Düşünürüz."

Nova onun gözlerindeki gölgelerde bir öfke görüyordu ve As'ın telekinezi yeteneğinin Kaptan'ın kutusunu açmaya yeterli olacağını düşünmese de, As'ın bunu denemeye hevesli olduğunu anlayabiliyordu.

"Belki Leroy kromu delecek bir solüsyon üretebilir," dedi. "Ya da... Ya da belki kasa dairesinde işimize yarayacak başka bir şey olabilir. Veritabanını iki defa taradım ve hiçbir özel

nesne gözüme çarpmadı ama bir daha bakarım."

Bir el omzuna dokundu. Leroy ona gülümsüyordu, yana eğik ağzının çevresindeki yara izleri gerilmişti. "Bir yolunu bulacağız Nova. Güzel bir plan yaptım. En iyisi adım adım ilerlemek."

"Sen... *Her* şeyi yaparken biz ne yapacağız?" diye sordu Honey. Esnemesini gizlemek için elini ağzını bastırdı ve titreşen mum ışığı tırnaklarındaki parlak altın sarısı ojelere vurdu. "Biz de kötüyüz. Biraz sorumluluk alabiliriz."

"Biz kötü değiliz," dedi As, bir elini sıkıca yumruk yaparak. "Düşmanlarımız bizi bu şekilde göstermeye çalışıyor olabilir ama böyle tanımlanmamıza müsaade etmeyeceğiz. Bizler özgür düşünceli insanlarız. Devrimciyiz. Biz..."

"Tamam tamam, biliyorum," dedi Honey, elini kaldırıp onu susturarak. "Ama bazen beklentileri karşılamak eğlenceli olabiliyor. Her şeyi kelime anlamıyla anlamak zorunda değiliz."

As bir şeyler daha diyecekti ama bir öksürük nöbetine tutularak dizlerinin üzerine eğildi. Nova oturduğu yerden fırladı ancak Fobi ondan önce As'ın yanına eğildi ve iskeletimsi parmaklarıyla As'ın sırtını sıvazladı.

Öksürük nöbeti geçene dek kimse konuşmadı. As hırıldayarak sandalyesinin arkasına yaslandığında havadaki gerginlik adeta elle tutulur düzeydeydi. "Sadece... Bana miğferimi getir," dedi, gözlerini Nova'ya dikerek. "*Lütfen.*"

"Getireceğim," diye fısıldadı Nova. "Söz veriyorum getireceğim."

"Korktuğun başına gelmeyecek," diye tısladı Fobi ve yüzü gölgeler arasında kaldığı için Nova onun kiminle konuştuğunu ilk başta anlayamadı. "Büyük vizyonun geçen zamana

yenilmeyecek. Tüm bunlar bir hiç uğruna yapılmayacak."

Nova, Fobi'nin kime hitap ettiğini ancak As onu onaylayarak başını salladığında anladı.

"Umarım haklı çıkarsın dostum," dedi As. Bir an için Fobi'nin omzuna yaslanarak ayağa kalktı. "Seninle gurur duyuyorum benim küçük Kâbusum. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama senin imtihanın da artık sonuna yaklaşıyor. Yakında yeniden gücüme kavuşacağım ve senin yaktığın meşaleyi alıp hepimizi yeni bir geleceğe taşıyacağım."

Nova'nın üzerine eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Teni, mezarın kendisi kadar soğuktu.

"Sağ ol Amca," dedi Nova. "Şimdi lütfen gidip biraz dinlen."

As herhangi bir şey demeden, ağır ağır, bir zamanlar görkemli bir duruşu olan dört direkli yatağına yürüdü. Kemikten bir perde inerken odayı takırtılardan oluşan bir melodiyle ikiye böldü ve As'ı gözlerden sakladı.

"Bunca yıldan sonra," dedi Honey, "normal bir insan gibi konuşmayı öğrenmiştir sanırsın ama..."

Nova konuşulanların kemikten perdenin ardından duyulabildiğinden emin bir şekilde ona ters ters baktı.

"Günlerini antik felsefe okuyarak geçiriyor," dedi Leroy, başıyla mermer lahitlerden birinin üzerine sıralanmış deri ciltli külliyatı işaret ederek. "Ne bekliyordun ki?"

Honey umursamaz bir yüz ifadesiyle ona baktı ve sonra dikkatini Nova'ya yöneltti. "Ee, sen *artistle* fink atarken, bizim ne yapmamızı istiyorsun bakalım?"

"Leroy yapması gereken işi çoktan yaptı zaten," dedi Nova, Honey'nin kendisine yönelttiği imalı bakışı görmezden gelmeye çalışarak.

"Bulduğun aletler sayesinde çok daha kolay oldu." Leroy

nar şeklindeki altı tane küreyi kast ediyordu.

Fatalia'nın duman bombaları Nova'nın son icadı için harika bir araç olmuştu. Patlatıldıktan sonra Ajan N'yi bir gaz bulutu olarak etrafa yaymaya yarayacaklardı. Nova en son katıldığı eğitimlerde birkaç şişe daha Ajan N yürütmeyi başarmıştı ve Leroy'un deneylerine dayanarak, birkaç değişiklikle her şeyin kullanıma hazır olduğundan emindi.

"Bana kaçış için bir sürücü gerekecek," dedi Nova. "Beni karargâha götürüp getirecek biri."

"Elbette," dedi Leroy.

"Birinin de ben galadan ayrıldıktan sonra haberleşme cihazımı eve götürmesi gerekiyor ki izini sürecek olurlarsa, geçerli bir bahanem olsun."

Honey kayıtsız bir şekilde dudağını büktü ama sonra gözlerini devirdi. "Peki tamam, hallederim."

"Sağ olun," dedi Nova ifadesiz bir tonla. "Siz olmasanız bunu başaramazdım. Fobi, başta senin acil bir durumda bana destek olabileceğini düşünmüştüm, olur da bir şeyler ters giderse diye ama şimdi..." Onları As'tan ayıran kafatası duvarını düşündü. "Belki de birimizin burada kalması daha iyidir?"

"Ben senin acil durum desteğin olabilirim," dedi Honey.

Nova yüzünü buruşturdu. "Şey... Sağ ol ama... Bana gizlilik ve kurnazlık gerekiyor?"

Honey onun gözlerine baktı ve Nova bir an için hakaretlerle karşılaşmayı beklerken, "Haklısın, hiç bana göre değil," dedi.

"Ne var ki," dedi Nova yutkunarak, "senden yardım isteyebileceğim başka bir konu var. Bir elbiseye ihtiyacım olacak."

Nihayet Honey'nin yüzü parladı.

"Pratik bir şey olsun," diye ekleyiverdi Nova çabucak.

"Ah tatlım. Ben bir süper kötüyüm. Pratiklik benim göbek adım." Nova'ya göz kırptı.

"Evet, fark ettim zaten," diye mırıldandı Nova.

"Eve döndüğümüzde bir şey seçeriz," dedi Honey, ayak parmaklarını oynatarak. "İşimize yarayabilecek pullu minik bir seksi çözümüm olabilir."

"Seksi olmasın," dedi Nova.

Honey dudağını büktü. "Seksi olmasın diye bir seçeneğimiz *yok*."

"Fazla seksi olmasın öyleyse."

"Bakarız," dedi Honey, tek omzunu hafifçe silkerek. "Biliyor musun, eskiden her hafta balolara, davetlere çağrılırdım. Kokteyller, *dans*..." Hasretle iç geçirdi. "En güzel davetleri Harbinger'lar verirdi. Tüm hatırlı kişiler orada olurdu."

Nova göz ucuyla, köşedeki ürkütücü aziz heykelleri kadar hareketsiz duran Fobi'ye baktı. "Durun tahmin edeyim, Honey'nin büyük bir mahrum kalma korkusu var?"

Leroy bunu duyunca kıkırdadı ve Fobi bile kahkahaya benzer bir tıslama sesi çıkardı.

"Diğer feci güven sorunlarının yanı sıra," dedi Fobi.

"Ne?" diye çıkıştı Honey. "Benim güven sorunum filan yok!" Boşta duran bir kafatasını kaptığı gibi Fobi'ye fırlattı ancak Fobi orağını kullanarak bunu bertaraf etti. Kafatası tak diye yere düştü ve bunun bir zamanlar bir insana ait olduğunu göz ardı edemeyen Nova yüzünü buruşturdu.

Fobi orağının ucunu kafatasının göz yuvalarından birine sokarak onu yerden kaldırdı. Kendi kemiksi parmaklarıyla kafatasını yakaladı ve gayet kibar bir şekilde taş raflardan birinin üzerine koydu.

"Sen bekle de gör," dedi Honey, Nova'nın dikkatini yeniden kendine çekerek. "Bu gece çok eğleneceksin. O küstah zorbaların temellerini çökerteceksin. Amaçlarına ulaşmak için her riski göze alacaksın. Hakkımız olanı geri alacaksın. Bana güven tatlım. Çok eğlenceli olacak." Sivri burunlu ayakkabısıyla Leroy'u dürttü. "Sence de öyle değil mi?"

"Tüm bu planlar gerçekten de eski günleri getiriyor insanın aklına," dedi Leroy ama Nova'ya attığı bakış, Honey'ye katılmaktan çok onunla alay eder bir ifade barındırıyordu.

Nova ikisine de cevap vermedi. Bu gece için heyecan duymuyordu. En fazla, bir an önce sonuna gelme konusunda hevesliydi. Başarısız olmamaya kararlıydı. Ama bir yandan da içinde neden kaynaklandığını bilemediği bir korku vardı.

Aslında bunun büyük ölçüde Adrian'la ilgisi olduğundan emindi.

"Gala sona erdiği zaman mutlu olacağım," dedi. "Orada en fazla bir, bilemedin iki saat kalırım. Ve sonra..."

Honey haince güldü. "Ve sonra..."

Nova'nın gözleri Honey'nin omzunun üstünde hareket eden bir şeye takıldı ve kaşlarını çattı. İlk başta arılarından birisi olduğunu düşünmüştü ama...

Bir adım yakınına sokuldu. Honey dönüp arkasına baktı.

Kafataslarının birinin içinden turuncu ve siyah renkli kanatları olan bir kelebek fırladı. Hızla mezarların sonundaki merdivenlere yöneldi.

Nova bir çığlık attı. "Olamaz! Yakalayın şunu!"

Fobi siyah bir duman bulutuna dönüşerek kayboldu ve sonra yeniden belirerek çıkışı kapattı. Kelebek onun göğsüne çarpmaktan kıl payı kurtularak geri döndü ve metro tünellerinin girişini saklayan sandığa doğru dalışa geçti. Ayakka-

bılarından birini çıkarıp eline almış olan Honey zıplayarak onu yaratığa doğru savurdu.

Nova ile Leroy aynı anda ileri atılarak sandığı duvara doğru ittiler. Kelebek sandığın yan tarafına çarparak telaşla yukarı yükseldi. Leroy sandığın üzerine çıktı ve elini yaratığa doğru savurdu.

"Zarar verme!" diye bağırdı Nova, kalbi güm güm atarak.

"Niye ki?" dedi Honey.

Kelebek tavanda uçuşarak başka bir kaçış yolu arıyordu. Ama gidebileceği hiçbir yer kalmamıştı.

Mermer bir mezarın üstüne kondu ve Nova, Danna'yı nefesini toplamaya çalışırken hayal etti. Kelebeğin kanatları hareketsiz kaldı, yan yana katlandılar ve altın renkli, vitraya benzer bir desen ortaya çıkardılar.

"Bana güvenin," dedi Nova. "Bir şeyin içine tıkarak yakalayalım şunu."

Nova arkadaşları hakkında yeterince şey öğrenmişti ve onların zayıf yanlarını da iyi biliyordu. Danna'nın tüm özelliklerini öğrenmişti; eğer kelebeği yakalayacak olurlarsa, Danna kelebek sürüsü halinde kalırdı. Ama kaçırırlarsa...

Her şeyi öğrenirdi.

Yerde duran bir şarap kadehini gören Nova bunu almak üzere atıldığı anda kelebek yeniden havalandı. Artık amaçsızca uçmuyordu. Doğruca ileri atıldı ve dümdüz...

Nova'nın kalbi duracak gibi oldu.

Mumlara gidiyordu.

Kendisini yakacaktı. Burada kapana kısılmaktansa kendini feda edecekti; sürünün geri kalanı yeniden birleşebilsin diye...

"Hayır!" Şarap kadehini boş veren Nova koşmaya başladı

ve sonra şamdanı devirmek için kendini yere atıp bacağını ileri doğru uzatarak kaydı.

Ancak tam kelebek turuncu alevlerden birine erişmek üzereyken tepeden beyaz bir yastık kılıfı düştü ve yaratığı yolundan saptırdı.

Ne var ki Nova yerde kaymaya devam etti. Topuğu ayaklı şamdanın gövdesine vurduğunda şamdan yere devrildi. Mumlardan birkaçı söndü fakat bazıları da taş zeminde yuvarlanırken yanmayı sürdürdü.

Nefes nefese kalan Nova, yastık kılıfının dört köşesinin kendi kendini düğümlemesini seyretti. Sonra yastık kılıfı süzüle süzüle yere indi.

Kumaş, içinde kıpırdanan böcek neredeyse seçilmez oluncaya dek kendi ağırlığıyla yere çöktü.

"Bütün bu tantana bir *kelebek* için miydi?" diyen As'ın bitkin sesi duyuldu.

"Monark," dedi Nova soluk soluğa. Nefesini asıl kesen, koşturmasından çok, Danna'nın As'ın saklandığı yeri öğrenip diğerlerine söyleme ihtimali karşısında duyduğu korkuydu.

"Bir Muhalif," diye ekledi Honey, sesinden açıkça anlaşılan küçümseyici tonlamayla.

As kemikten perdenin ayırdığı kısımdan çıkıp geldi ve perde tıkırdayarak kapandı. Yastık kılıfının tepesinde dikildi. Hâlâ solgun görünüyordu ama bu küçük heyecanla gözüne biraz fer gelmişti. "Bir *süper kahraman* için pek de korkutucu bir şekil değil."

"Sadece bir kelebek yok," dedi Nova, titreyen bacaklarının üzerinde doğrulurken. "Koca bir kelebek sürüsüne dönüşüyor." Şamdanı yerden kaldırdı ve mumları yerine koydu. Tam sonuncusunu da yerleştirecekti ki mum ellerinden havalan-

dı. Hâlâ yanan mum, havada As'a doğru süzüldü.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Leroy.

Nova mezarları ve siyah basamakları gözleriyle taradı ama başka kelebek göremedi. "Bizi gözetlemesi için sadece bir tane göndermiş olmalı." *Ya da beni*, diye düşündü.

Nova böylesi bir tehdidi ne kadar ucuz atlattığını düşünerek ürperdi. Danna'nın onları burada nasıl bulduğunu merak etti ama zihninde cevabı bulmuştu bile.

Danna onu takip ediyordu. Ne kadar zamandır? Başka neler görmüştü?

"Bunu öldürmek pek de zor görünmüyor," dedi As.

Bir elini havaya kaldırdı ve yastık kılıfı havada süzülerek mumun alevine yaklaştı.

"Dur, bekle!"

As, Nova'ya baktı.

Bir tane kelebeğini öldürmek Danna'yı pek etkilemezdi. Geçit töreninde Nöbetçi onlarcasını yok etmişti ve Danna'nın bedeninin bir yanında korkunç yanık izleri oluşmuştu. Ama sadece *birini* öldürmek, ona kâğıt kesiğinden daha ağır bir zarar vermezdi.

Fakat kelebeklerinden birini kapana kıstırmak durumu bambaşka bir hale getiriyordu. En büyük zaafı buydu. İnsan formuna dönebilmek için Danna'nın tüm canlı kelebeklerinin birleşmesi gerekiyordu. Bir tanesi ayrı kalırsa kelebek sürüsü halinde kalırdı.

Nova, Muhaliflerin şimdiye dek onun sırlarından ne kadarını öğrendiklerini ancak tahmin edebilirdi. Asıl kimliği ortaya çıkacaktı. As'ı bulacaklardı. Hepsi mahvolacaktı.

Danna'nın tüm kelebeklerinin birleşmesine izin veremezdi.

"Onu canlı tutmamız gerek," dedi ve elinden gelenin en

iyisini yaparak Danna'nın gücünü, zayıflıklarını ve riskleri açıkladı.

As uzunca bir süre Nova'nın gözlerine baktı ve sonra isteğini kabul etti. "Sen nasıl diyorsan." Mum, şamdandaki yerine döndü ve kelebeğin içinde hapsolduğu yastık kılıfı Leroy'un ellerinin arasına düştü. İçindeki kelebek kımıldamayı kesmiş görünüyordu.

"Sürüde daha kaç kelebek var?" diye sordu Leroy.

"Yüzlerce," dedi Nova. "Belki bin tane. Onlar sayesinde çok sinsice hareket edebiliyor." İzlendikleri hissiyle yeniden etrafı kolaçan etti. Kelebekler çok küçüktü. Minicik deliklere girebilirlerdi ve kımıldamadıkları sürece bu karanlıkta onları tespit etmek neredeyse imkânsız olurdu. "Ama elimizdeki kaçmadığı sürece, bir tehdit oluşturmaz."

"Ah ne güzel," dedi Honey, parmaklarını oynatarak. "Yeni bir evcil hayvanımız oldu."

Nova gülümsedi ama kalpten gelen bir gülümseme değildi bu. İçinde kendi sözlerine inanacak gücü bulamıyordu.

Danna bir Muhalif'ti ve iyi bir Muhalif'ti.

Kesinlikle hâlâ bir tehditti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gala bir zamanlar tren garı olarak kullanılan eski ve gazametli bir yapıdaydı. Yıllar önce terk edilmiş gar binası tamamen tuğladan inşa edilmişti ve kubbeli cam tavanları vardı. Muhalifler, Gatlon şehrinin kontrolünü ele aldıktan sonra bu binayı ilk "toplumsal projelerinden" biri olarak seçmişlerdi. Özellikle Kara Işık, uluslararası politika alanına bulaşacaklarsa, ülkeyi ziyarete gelen yabancı temsilcileri ağırlayacakları bir yere ihtiyaç duyacakları ve Muhalif Karargâhı'nın yeterli gelmeyeceği konusunda ısrarcı olmuştu.

Ayrıca bu binanın, şehrin yeniden canlandırılması nispeten daha kolay tarihi binalarından biri olduğunu da ileri sürmüştü. Muhalifler, şehri Anarşi Çağı'ndan önceki haline döndürmeyi umuyorlardı. Hatta eskisinden de görkemli bir şehre dönüştürmek istiyorlardı ve burası iyi bir başlangıç noktasıydı.

Adrian hazırlıklara elinden geldiğince yardımcı olabilmek adına babalarıyla birlikte erkenden gelmişti. Öğleden sonranın büyük bölümünü masalara konulacak çiçek buketlerini çizerek geçirmişti ve tam bundan böyle tek bir çiçek bile çiz-

memeye karar verme aşamasına geldiği sırada Tsunami ona gidip giyinebileceğini söyledi. Adrian bir yandan da yapacak bir iş bulmuş olmaktan dolayı mutluydu. Bir önceki geceyi düşünmeden duramadığından, en azından kısmen de olsa aklını meşgul etmişti.

Nova'nın dudaklarının onunkilerle birleşmesini, ensesine koyduğu elini ve bedeninin kollarındaki ağırlığını her hatırladığında teni alev alev yanıyordu. Ama sonra... *Ama sonra...*

Hiçbir şey.

Çünkü uyuyakalmıştı.

Öpüşürken mi? Yoksa sonrasında mı? Her şey çok bulanıktı. Adeta elektrik çarpmış gibiydi, duygu patlaması yaşıyordu. Gözlerini kırpıştırarak uyandığında filmin bitiş jeneriğini görmüş ve Nova ona olağandışı bir şey yaşanmamış gibi gülümsemişti.

Olayı gayet anlayışla karşılamıştı; çok da önemli bir şey değilmiş, her zaman olan bir şeymiş gibi. Adrian onun zarafetini takdir etmişti. Ama yine de... *Yine de...*

Yaşananları yanlış hatırlıyor olmalıydı. Öpüşürken uyuyakalmış olamazdı. Bir noktada filmi izlemeye dönmüş olmalılardı ve sonra, ancak ondan sonra içi geçmiş olmalıydı.

Bu, en azından daha az küçük düşürücüydü.

Çok çok az.

Ama hafızası güvenilmezdi. Nova, öpüşme ve... Filmin sonu.

Buz Yanığı ve ekibiyle giriştiği kavgadan sonra sandığından daha yorgundu demek ki. Bir de öncesinde geceler boyu geç saatlere kadar duvar resmiyle uğraşmıştı.

En azından Nova galada kendisine eşlik edecekti. Her şeye rağmen Adrian bunu batırmamıştı. Bu, her neyse. Bu yeni ve ürkütücü şeyi işte.

Tuvalette, gömleğinin düğmeleri açık bir halde aynanın karşısında dikilerek göğsündeki bandajı açtı ve son yaptığı dövmesini kontrol etti. Hâlâ yer yer kan damlaları çıkıyordu ve göğsünün sol yanına yayılan alacalı bir morluk vardı. İyileşme sürecine alışıyordu ve iyileşmeye başlamadan evvel kötüleşeceğini biliyordu. Yakında dövme kabuk bağlayacak ve zımpara kağıdıyla girişmek isteyeceği bir kaşınma başlayacaktı. Her zaman en kötü kısmı buydu. Dövmeyi yapma işlemi, iğnenin durmadan deriye girip çıkması yalnızca bir saat kadar sürüyordu en azından. Ama kaşıntı günlerce devam ediyordu.

Kan damlalarını yıkamak için hafifçe eğildi ama bu hareket böğrüne bir sancı saplanmasına neden oldu. Yüzünü buruşturarak elini kaburgalarının altına, Genissa'nın buz mızraklarından birinin deldiği noktaya bastırdı. Yara derin değildi, asıl darbeyi zırhı karşılamıştı ancak Muhalif şifacıların yardımı olmadan bir süre daha ağrıyacağını biliyordu. Kendi dikişlerini çizerek ve enfeksiyonu önlemek için düzenli pansuman yaparak yarayı iyileştirmek için elinden geleni yapmıştı.

Parmaklarını hafifçe bandajın üzerine bastırarak iç geçirdi. Nöbetçi olduğundan bu yana keşfettiği üzere, en zor kısım yaralandığını saklamaktı; birisi onu dürttüğü zaman yüzünü buruşturmamaktı, arabadan inerken ya da merdiven çıkarken zorlandığını göstermemekti, tek isteği iki tane ağrıkesici alıp öğleden sonrayı televizyon karşısında kanepede uzanarak geçirmekken, acısını fark ettirmemeye çalışarak gülümsemekti.

Veya Nova'yı bir daha öpmek de olabilirdi. *Bu* kesinlikle yarasını aklından çıkarmasına yeterdi.

Dövmesini temizlemeyi bitirdi ve kâğıt havluyla kuruladıktan sonra düğmelerini ilikledi.

Oscar'ın papyon bağlamayı biliyor olmasını umut ediyordu, aksi halde babalarından birine veya daha kötüsü Kara Işık'a rica edecekti.

Adrian bu kadar gergin hissetmeye alışkın değildi. Evet, bazen gergin olurdu ama Nova McLain hayatına adımını attığı günden beri kendini çok daha sık gergin hissediyordu. Fakat bu, insanın içini kasan, geren, midesini kaldıran gerginliğe hiç alışkın değildi ve bir an önce yok olmasını istiyordu.

Yok *olacaktı*, değil mi?

Smokininin ceketini giydiğinde kapı savrularak açıldı. "Kaç saattir ne yapıyorsun içeride?" dedi Oscar. Bastonunu vurduğu zeminde o kadar çok sayıda siyah beyaz sekizgen karo vardı ki zemine bakınca Adrian'ın başı dönüyordu. "Smokinini sıfırdan filan mı çiziyordun yoksa?"

Adrian, Oscar'ın aynadaki yansımasına baktı ve gülümsedi. "Aslında bakarsan bu harika bir fikir." Az önce üzerinde olan giysilerini karıştırdı ve cebinden keçeli kalemini buldu.

"Ben şaka yapıyordum," dedi Oscar telaşla. "Lütfen soyunup yeni giysiler çizmeye başlama."

Adrian onu duymazdan gelerek gömleğinin kumaşına bir şeyler çizmeye başladı. İşi bittiğinde gıcır gıcır, beyaz bir papyon boynunda yerini aldı.

Oscar kızdı. "Hileci."

"Hepimiz Oscar Silva kadar doğal bir şıklığa sahip olamıyoruz."

Oscar kaslı kollarını gösteren manşetli açık gri gömlek ve kırmızı yelekle gerçekten de çok şık görünüyordu. Ayrı-

ca buna uygun, mükemmel bağlanmış kırmızı bir papyon da takmıştı.

"Çıtçıtlı mı o?"

Oscar homurdandı. "Yapma lütfen. Çıtçıtlıyı sadece kötüler takar."

Tuvaletten çıktıklarında Adrian davetlilerin çoktan gelmeye başladığını görünce şaşırdı. Şimdiden bir sürü Muhalif, aileleri ve eşleriyle teşrif etmişlerdi. Salona göz gezdirdi ancak kalabalığın içinde Nova'yı göremedi.

İçinde yeniden bir gerginlik yükseldi.

Mekân muhteşem görünüyordu. Geniş tavanı taşıyan dev sütunlar ve tavanın ortasındaki vitray camlı kubbe mucizevi bir şekilde Anarşi Çağı'ndan sağlam çıkmıştı. Ne var ki duvardaki büyük saatin eski fotoğraflara bakarak yeniden inşa edilmesi gerekmişti.

Artık burada ne bilet gişeleri ne tren saatlerini gösteren panolar, ne valiz taşıma arabaları ne de gazete büfeleri vardı. Bunların yerini üzerlerine kırmızı örtüler serilmiş ve ışıldayan kristal kadehler konmuş yuvarlak masalar almıştı. Tepeden sarkan lambalar görünmez bir okyanustaki şamandıraları andırıyor ve her birinden yayılan parlak ışıklar salonu zümrüt yeşili ile türkuaz tonlara boyuyordu. Şampanya kadehleri ile üstünde minik ordövrler bulunan tepsiler havada taşınıyor, boş dans pistinin hemen ardındaki sahnede yaylı dörtlüsü çalıyordu.

Yüksek perdeden bir ıslık dikkatini vestiyere doğru çekti. Ruby vestiyere paltosunu teslim ediyordu. "Pek şık olmuşsun Eskiz," dedi, vestiyer fişini alıp değerli taşlarla kaplı küçük bir çantaya koyarken. Sade bir gece elbisesi giyiyordu ama her zaman bileğine taktığı mücevherin yanı sıra boynundaki

yakut kolyeyle bu sadeliği tersine çevirmişti. Kendi tasarımı olduğu şüphesizdi. Beyaz ve siyah renklerdeki saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Bu haliyle Adrian'a beyaz bir kaplanı hatırlatıyordu. Sevimli ama vahşiydi.

"Papyonunu kalemle çizdi," dedi Oscar. "Bence bu sayılmamalı."

Ruby ona yan yan baktı. "Sen de çok şık olmuşsun."

Oscar saçını başını düzeltti. "Hareketlerimi göstermeye hazırım." Ayağını diğerinin ardına atarak hızla dönüverdi. "Bana onlarla dans edebildiğini söyle." Bastonunun ucuyla Ruby'nin topuklu ayakkabılarını işaret etti.

"İyi diyorsun da," dedi Ruby, "yiyecekleri servis etmeye başladıkları andan itibaren seni beleş yemeklerin başından ayırmanın mümkün olmadığını hepimiz biliyoruz." Birden Ruby'nin yüz ifadesi ciddileşti. "İkinizden biri bu gece Danna ile konuştu mu?"

Adrian ile Oscar başlarını iki yana salladılar.

Ruby kaşlarını çattı. "Güya beraber gelecektik ama bana mesaj atıp bir işinin çıktığını, benimle burada bulaşacağını yazdı. Ne *işi* diye sordum ama cevap vermedi."

"Tuhaf," dedi Oscar. "Ama birazdan geleceğinden eminim." Tam uzanıp Ruby'nin elini tutacakken birden durdu ve elini bastonunun topuzuna koydu. Boğazını temizleyerek Adrian'a döndü. "Nova bu akşam geliyor, değil mi?"

"Evet, sanırım." Adrian duvardaki büyük saate göz attı ve galanın resmi olarak yirmi dakika önce başladığını gördü. Gecikmişti ama *o kadar* gecikmiş sayılmazdı. Ayrıca Hugh gün içinde onu karargâhta gördüğünden bahsetmişti. Muhtemelen son dakikaya kadar çalışmıştı. "Eminim birazdan burada olur."

"Haydi bakalım." Ruby, Oscar'ın koluna girdi. Oscar şaşırarak dikildi ama sonra Ruby diğer koluyla da Adrian'ın koluna girince Oscar'ın süngüsü yine düştü. "Bizimkiler sizi görmek için sabırsızlanıyor."

Onları masalar denizinin ortasına doğru sürükledi.

Galaya yalnızca Ruby'nin kardeşleri değil, annesi ve babasıyla büyükannesi de gelmişti. Adrian, Ruby'nin bugüne dek anlattıklarından onları zaten tanıyor gibiydi ve kısa süre içinde Ruby'nin kardeşleri ona yalvararak suçluları yakalamanın nasıl bir his olduğunu, Akdiken'in gerçekten de çatallı bir dili olup olmadığını, Korku Bekçisi ile aynı evde yaşamanın tuhaf olup olmadığını sormaya başladılar. Eğer *onlar* görünmez olabilselerdi en manyak şakaları yapacaklarını de eklemeyi ihmal etmediler.

Adrian mümkün olduğunca cana yakın bir şekilde onları cevaplamaya çalışıyordu ama gözü sürekli girişte, gelen davetlilerdeydi. Sonunda Oscar'ın annesi de geldi. Salonun diğer ucunda konuklarla ilgilenen Adrian'ın babaları da sayılırsa, grupları iki masayı dolduruyordu. Adrian, Nova'ya bir sandalye ayırmıştı ve Ruby'nin de yanındaki sandalyeye çantasını koyarak Danna'ya yer tuttuğunu fark etti.

Yirmi dakika geçti. Oscar ile Ruby ellerinde dolu tepsilerle beliren garsonları kafalayabilmek için mutfak kapılarının yanına gittiler.

Otuz dakika geçti. Adrian babalarını hediye sepetleri ve tatlılarla dolu uzun bir masanın başında gördü. Çalınan ilaçları tazmin etmek için yapılan bağış etkinliğinin bir parçası olan sessiz bir müzayedeydi bu. Simon örgülü bir turta için bir teklif bıraktı. Oysa asıl turta seven Hugh'du ve Simon normalde hemen yanındaki çikolatalı pastayı tercih ederdi.

Kırk dakika geçti.

Adrian'ın kalbi yavaş yavaş kararıyordu. Giderek daha zoraki gülümser olmuştu. Oscar'ı halinden anlayan bir tavırla kendisine bakarken yakaladı ve bu onu yalnızca daha da rahatsız etti.

Gala başlayalı bir saat olmuştu ve davetlilerden masalarına geçmeleri rica edilerek salata servisine başlandı. Adrian tabağındaki türünü bilmediği marullara, şeker kaplı fıstıklara ve pancarlara baktı. Babaları da masalarına katıldı. Oscar'ın annesi onların varlığı karşısında az sonra bayılacak gibiydi. Adrian çatalıyla salatasını karıştırıyor; Hugh Everhart ile Oscar Silva'nın arasında oturduğundan, kimse fazla konuşmadığını fark etmeyecek diye minnet duyuyordu.

Gelmeyecekti.

Adrian batırmıştı.

Böylesi en iyisi demeye çalıştı kendi kendine. Onunla Nova'nın arkadaştan, birer takım arkadaşından fazlası olmasının imkânı yoktu. Adrian sırrını saklamayı sürdürdüğü müddetçe tabii. Oysa şimdiden ona gerçeği söylemenin farklı yollarını planlamaya başlamıştı bile.

Ama Nova, Nöbetçi'den nefret ediyordu. Nova'nın onun kimliğini öğrenmekten büyük mutluluk duyacağını, bir biçimde ondan etkileneceğini düşünüyorsa, zannettiğinden çok daha büyük bir inkâr içinde demekti. Hayır, gerçek bir ilişkiyi asla yürütemezlerdi. Adrian bir yandan da Nöbetçi olmaya çalışırken mümkün değildi. İkisinin de sadık olduğu şeyler bu kadar ayrıyken olmazdı. Hele ki...

"İnanmıyorum," diye fısıldadı Oscar. "Adrian." Elinin tersiyle Adrian'ın omzuna bir tane indirerek onu içine daldığı düşüncelerden çıkardı. Ruby de fark etmişti ve ikisi de aynı anda dönüp baktı.

Adrian'ın nefesi kesildi. İçindeki bütün şüpheler bir anda buharlaştı.

Şaka yapıyordu sadece. Gerçek bir ilişkiyi elbette ki yürütebilirlerdi. Yürümesini sağlayacaktı.

Oturduğu yerden fırlayan Adrian, gözlerini Nova'dan ayıramayarak masaların arasından ilerledi. Kapının önünde dikilmiş, gözleriyle kalabalığı tarıyordu ve Adrian'ı fark edince şaşkınlıkla ilerlemeye başladı. Adrian gülümsedi. Nova da ihtiyatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Belki o da gergindi.

Her nedense bu düşünce Adrian'ın çok hoşuna gitmişti.

"Vay," dedi Nova'nın yanına ulaşınca. "Muhteşem görünü..."

"Sakın alışma buna," diye sözünü kesti Nova. "Bir daha asla elbise giymeyeceğim. İnsanlar bile bile nasıl böyle bir işkenceyi kabul edebiliyorlar, aklım almıyor." Dantelli elbisesinin altındaki siyah astarın eteğini çekiştirdi.

Adrian güldü. "Hazır giymişken keyfini çıkarayım madem."

Nova'nın yanakları kızardı ve smokini içindeki Adrian'ı şöyle bir süzdü. Yutkunarak ve göz teması kurmadan "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

"Önemli değil. Çok bir şey kaçırmadın. Sana nerede oturduğumuzu göstereyim."

Nova kalabalığa baktı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Adrian'ın peşinden gitmedi.

"Bir sorun mu var?"

"Pek aç değilim. Biraz yürüsek olmaz mı?"

"Elbette," dedi Adrian. "Eğer bakmak istersen şurada bir hediyelik eşya dükkânı var."

"Hediyelik eşya mı?"

"Evet. Son yıllarda burası turistlerin ilgi odağı olmaya başladı ve Kara Işık da bir hediyelik eşya dükkânı açmanın

ekstra gelir sağlayacağını düşündü. Çok basit şeyler ama yine de eğlenceli. Özellikle de kar küresi ya da anahtarlık ihtiyacın varsa. Ya da Ticaret Kulesi'nin yanına ismini yazdırabildiğin bir Gatlon şehir silueti mıknatısı lazımsa."

Nova'nın gülümsemesi biraz daha gevşedi. "Kaç zamandır tam olarak böyle bir şey aradığımı sana anlatamam."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Nova hediyelik eşya dükkânını dolaşırken ağzı tiksintiyle bir karış açık kalmıştı. Bugüne dek üretilmiş tüm Muhalif ürünleri burada toplanmış olmalıydı ve rafların büyük bir bölümü de Konsey'e, sevgili beşliye ayrılmıştı.

Fırtına Kuşu çalar saatleri. Tsunami beslenme çantaları. Kara Işık gece lambaları. Korku Bekçisi çıkartmaları ve Kaptan Krom...

Tabii ki...

Kaptan Krom'lu *her şey*. Yemek tabaklarından güneşliklere, gitar penalarından aksiyon figürlerine, kaykaylardan buzdolabı mıknatıslarına kadar. Üzerine Hugh Everhart'ın parlayan yüzünün konması düşünülmemiş tek bir ürün dahi yoktu.

Nova tiksintiyle fark etti ki birileri bu saçmalıkları satıyorken, başka birileri de *alıyordu*.

İçinde Gatlon şehir manzarasının yer aldığı ve karargâh kulesinin de tam ortada öne çıktığı bir kar küresini eline aldı. Bunu görünce, Danna'nın kelebeğini kapattıkları, o sırada Wallowridge'deki evde, Honey'nin tuvalet masasının üzerinde duran cam kavanoz geldi aklına.

Kar küresini yerine bıraktı.

"Eskiden dâhilerden nefret ederlermiş," dedi bir raftan diğerine geçerken. Kaptan Krom ve Korku Bekçisi'nden oluşan tuzluk takımını inceledi. "Bizleri kelimenin gerçek anlamıyla avlar ve diri diri yakarlarmış. Şimdi ise..." Tuzluğu eline alıp kaldırdı. "Cicili bicili süs eşyaları olmuşuz?"

Adrian yüzünü buruşturdu. "O ikisi çok sevimsiz cidden."

"Tuhaf değil mi?" Nova tuzluğu rafa geri koydu. "O kadar uzun süre hor görülmek... Üstelik çok yakın zaman öncesine kadar."

"Son otuz yılda çok şey değişti," dedi Adrian, anahtarlıklarla dolu bir döner rafı çevirirken. "Anarşinin Ası insanlığa bazı dâhilerden korkulması ve nefret edilmesi gerektiğini gösterirken, Muhalifler de bazı dâhilerin sevilmesi ve takdir edilmesi gerektiğini gösterdi."

"Takdir edilmeli," dedi Nova. "Ama kesinlikle ilahlaştırılmamalı."

Adrian ona güldü. "İnsanın doğası böyle, değil mi? İnsanlar hep birilerini bir kaidenin üzerine koymak ister. Belki de bu sayede hayal edebilecekleri bir şeye kavuşmuş oluyorlar." Bir kartpostal kitapçığının sayfalarını çevirmeye başladı.

Nova ona bakıyordu. Adrian'ın ceketinin kolunda ufacık bir iplik parçası vardı ve onu oradan almayı o kadar çok istiyordu ki, bunu yapmamak için yumruğunu sıkıp belinin arkasına sakladı.

Adrian'dan bir öpücük daha bekliyordu ve bu ona hem heyecan hem gerginlik hem de suçluluk duygusu veriyordu. Çünkü bu ilişkinin bitmeye mahkûm olduğunu biliyordu. Ama galaya geleli beş dakika olmasına rağmen Adrian hiçbir girişimde bulunmamış, elini bile tutmaya yeltenmemişti.

Karmaşık duyguları alarm vermeye başlamıştı.

"Anarşi Çağı'ndan önce yaşasaydın, ne yapardın?" diye sordu Nova. "Güçlerini gizler miydin? Yoksa yakalanma riskine rağmen sihirbaz ya da illüzyonist olarak hayatını kazanmaya mı çalışırdın? Ya da Anarşinin Asi'ının yaptığı gibi kendini ve diğer dâhileri korumaya mı çalışırdın?"

Adrian'ın dudakları bir tarafa hafifçe büküldü. "Anarşinin Asi'nın yaptığını kesinlikle yapmazdım."

"Neden?" diye sordu Nova. Sesindeki savunmacı tonun farkında olmasına rağmen kendine hâkim olamamıştı. "O zamanlarda, kendi hayatından endişe edecektin. Hakkındaki gerçeği öğrenirlerse seni öldüreceklerini bilecektin. Hem de tek sebebi..." Bir an tereddüt etti. "Hiçbir sebebi yokken."

Adrian bu söylediğini tartar gibi görünüyordu. Uzunca bir süre sonra, "Sanırım yararlı olabileceğim bir dava bulurdum," dedi. "Savaş gazilerine yapay uzuvlar ya da durumu olmayan ailelerin çocuklarına oyuncaklar yapardım... Ne bileyim, insanlara faydalı olabilecek herhangi bir şey. Bu tür şeyler yapar ve gizlice dağıtırdım, kimse de nereden geldiğini bilmezdi. Ama buna devam ederdim ve sonunda insanlar beni bir tür koruyucu melek gibi görmeye başlardı. Yardımlarımdan ve yaptıklarımdan ötürü bana o kadar minnet duyarlardı ki sonunda kendimi açığa çıkardığımda ve bütün bunların bir dâhi tarafından yapıldığını gördüklerinde, güçlerimizin iyilik için kullanılabileceğini anlarlardı. Belki de bu, insanların bizler hakkındaki fikirlerinin değişmeye başlamasını sağlardı." Konsey temalı bir bardak takımına baktı ve omuz silkti. "Tıpkı Muhaliflerin insanlara zarar vermek yerine onlara yardım ederek fikirlerini değiştirmeleri gibi."

"Peki ya," dedi Nova, "sen kendini gösterdikten sonra yaptığın her şeyin kötü güçlerin işi olduğuna karar verselerdi, yaptıklarını savaş gazilerinin ve çocukların elinden alıp seni de öldürselerdi? Böyle şeyler yaşandı, biliyorsun. Birçok dâhi güçlerini iyi amaçlar için kullanmaya çalıştı. Birçok dâhi dünyaya kötü olmadıklarını göstermeye çalıştı ve karşılığında minnet bulmadılar."

"Belki de haklısın," dedi Adrian, "ama yine de denerdim."

Nova dudaklarını ısırarak cevap vermemeyi başardı.

As dünyayı değiştirmeyi denememişti. *Gerçekten* değiştirmişti.

Ama Adrian'ın inanarak konuştuğunu biliyordu. O olsaydı, işleri başka türlü yürütürdü. İnsanlara yardım ederek dünyayı değiştirmeye çalışırdı. İnsanlık için doğru olduğuna inandığı şeyi yapardı.

Bunun bir fark yaratmayacağını bilmesine rağmen, Nova onu takdir ediyordu.

Adrian'la birlikte galaya döndüklerinde sadece on beş dakika geçtiğini görerek hayal kırıklığına uğradı. Şüpheleri üzerinden atmak için burada en az bir saat geçirmesi gerekiyordu ama süre uzadıkça kaygısı da artıyordu. Onu bekleyen gecenin önemini düşündükçe, rahatlaması, Honey'nin ısrar ettiği gibi *iyi vakit geçirmeye çalışması* mümkün olmuyordu.

Adrian onu masalarına doğru götürüp Oscar'ın annesiyle tanıştırdı. Aralarda kırlar olan siyah saçlara ve en az oğlununki kadar içten bir gülümsemeye sahip, toplu bir kadındı. Nova, Kaptan Krom'un iki yanındaki sandalyelere kurulmuş, onu soru yağmuruna tutan Ruby'nin kardeşlerini zaten tanıyordu.

Yakındaki masalara göz attı. Muhaliflerin çoğunu artık

tanımıştı ve hepsini birden üniformasız görmek çok tuhaftı. Yiyorlar, içiyorlar, sohbet ediyorlardı. Hiç de süper kahraman gibi görünmüyorlardı.

Düşman gibi görünmüyorlardı.

Birden ağzı kuruyan Nova bir bardak su içti.

Geri adım atmak için artık çok geçti. Yapacak bir işi vardı. As, ona güveniyordu.

Oscar bir espri yaptı ve masadaki herkes güldü. Yalnızca Ruby gülmedi, söylediği saçma şey karşısında gözlerini devirerek Nova'ya döndü. Belki de bu aralarında bir şaka olabilirdi, eğer aralarında şakalar yapıyorlarsa.

Eğer gerçekten arkadaşlarsa.

O sırada hoparlörlerden yükselen ses davetlilerin dikkatini sahneye çekti.

"Benim sıram geldi," dedi Hugh Everhart ve masadan kalkarken Jade ile Sterling'e o mükemmel gülümsemesiyle bir kez daha baktı.

O giderken Nova gözleriyle takip etti ve kısa bir süre önce onu zehirli bir okla gözünden vurmaya çalıştığını hatırladı.

Muhalifler.

Onlar Muhaliflerdi.

Mikrofonun başına geçen Kara Işık, misafirlere galaya hoş geldiklerini söyledikten sonra cömert bağışlarının ne için kullanılacağını açıkladı. Ama oradaki herkesin konudan haberi olmasına rağmen hastanedeki hırsızlığa değinmedi. Herkes çalınan ilaçların yerine konabilmesi için, hasta çocuklar için, ölmek üzere olan hastalar için finansmana ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Tüm sıra dışı güçlerine rağmen Muhaliflerin üstesinden gelemedikleri bir sorundu bu. Hastanelerde vardiyalı olarak çalışan dâhi şifacıları vardı elbet-

te ama bu yeterli değildi. Türlü türlü hastalığa yakalanan her hastayı kurtarmaya hiçbir zaman yetemeyeceklerdi.

Fakat insanlar şifacılara güveniyordu. Hastaneye gittiklerinde bir dâhinin orada onlarla ilgilenmek üzere hazır bulunacağını varsayıyorlardı. Ancak istatistikler, modern ilaçların ve önleyici tıbbın, dâhilerin yardımlarına kıyasla çok daha fazla insanın tedavisinde işe yaradığını ispatlıyordu.

Fakat ilaç sektörü kârlı değildi. Dâhiler işin başındayken de olamazdı. Peki şimdiden sonra, yani bu hırsızlık modern tıbbın değerini ve gerekliliğini kanıtladıktan sonra olacak mıydı?

Konsey'in diğer üyeleri de sahnedeki Kara Işık'a katıldı, hepsi birden gururla gülümsüyordu. Nova bir anda resmi geçidin olduğu güne döndü. O zaman da böyle krallar ve kraliçeler gibi duruyor, hayranlarının tezahüratlarının keyfini çıkarıyorlardı.

Nova işte bu yüzden buradaydı. Bu sözde kahramanların ilahlaştırılmasına ve verip de tutmadıkları sözlere bir son vermek için. Ailesini kurtarmayan kahramanlar. Onu kurtarmayan kahramanlar. As'ı mahveden kahramanlar. Toplumu kendilerine bağımlı hale getiren kahramanlar.

Olur da unutursa diye, tüm sebeplerini kafasında döndürüp duruyordu.

Kaptan Krom mikrofonu Kara Işık'tan aldı. Otuz iki dişini birden sergiliyordu.

"Her gün bu dünyanın gördüğü en parlak, en cesur, en şefkat sahibi dâhilerle çalışıyor olmak bana ilham veriyor," diye söze girdi, "ve umarım her biriniz buradan ilham alarak ayrılırsınız. Çünkü Gatlon şehrini, bir zamanlar altında ezildiği sıkıntılardan birlikte kurtardık ve her zamankinden

daha iyi, daha parlak bir şehri, bir ülkeyi, bir dünyayı kurmaya birlikte devam edeceğiz. Bu gece burada gördüğümüz destek bunun kanıtıdır!"

Davetliler coşkuyla alkışladı ve Nova da her alkışa içindeki kini yansıtarak zorla ellerini birbirine vurdu.

Ailesini korumamışlardı. Evie'yi kurtarmamışlardı.

Konuşmanın gerisini neredeyse işitmedi bile. Diğerlerinin konuştuklarına da dikkat etmedi ve sonrasında sessiz müzayedeyi kazananlar açıklandı. Kulakları alkışları belli belirsiz duyuyordu.

Saate baktı.

Kalp atışları hızlandı. Damarlarındaki kan, geçen saniyelerle uyum içinde akıyordu.

Yan taraftaki kapıdan ellerinde yemek tepsileriyle garsonlar çıktı. Nova'nın önüne koyu balzamik sirkeli ve portakal marmelatlı bir balık fileto, üzerine biberiye serpiştirilmiş patates püresi, közlenmiş havuçlar ve kiraz domateslerle dolu bir tabak kondu. Hatta bir dal taptaze, parlak maydanoz bile vardı.

Bu, hayatı boyunca Nova'ya sunulan en çekici yemekti ancak hiç canı istemiyordu.

Etrafındaki herkes hastane için toplanan paradan bahsediyordu. Nova midesinin isyanına rağmen zorla birkaç çatal aldı.

Düşündükçe hevesi artıyordu. Yaptığı işin devamını getirmek istiyordu. Bu gecenin sona ermesini istiyordu. Diğer tarafta olmak; korkuyu, suçluluğu ve belirsizliği geride bırakmak istiyordu. As'ın kendisine gurur dolu gözlerle bakıp, bunun için çektiği her şeye değdiğini söylemesini istiyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Dans edelim mi?"

Neredeyse kulağının içine fısıldanan bu sözcükler Nova'nın yüreğine inecekti. Soruyu algılaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Sinirleri yerinden oynamıştı ve gözlerini kırpıştırarak Adrian'a baktı. Aklının gerisinde bir liste oluşturuyordu. Bir sürü madde. Yapması gereken her şeyi sıralıyordu. Bu gece yolunda gitmeyebilecek her şeyi.

Adrian başıyla dans pistini işaret etti. Nova, Ruby ile Oscar'ın çoktan pistte yerlerini aldıklarını gördü. Masadan kalktıklarını fark etmemişti bile. Oscar, bastonunun, hareketlerini engellemesine izin vermiyor, aksine onu bir yardımcı unsur olarak kullanıyordu, Ruby'yi kendi ekseni etrafında döndürdükten sonra bastonunu olta gibi kullanarak onu yakalıyordu. Ruby başını iki yana sallayarak bir an için olduğu yerde kalıyor, sonra bir kahkaha patlatıyordu. Ardından da yanaklarını şişirerek Oscar'ın çevresinde yüzüyormuş gibi dönüyordu. Dans eden diğer insanlar onlara tuhaf tuhaf bakıyorlardı ama ikisi pistte başka kimse yokmuş gibi rahat takılıyordu.

"Peki," dedi Nova normal davranması gerektiğini kendisine hatırlatarak. En azından mümkün olduğunca normal. "Olur."

Masaların arasından ilerlerken Adrian elini tuttu. Fazla sıkı tutmamasına rağmen, Nova'ya kolundan yukarı bir dizi yıldırım yükseliyor gibi geliyordu.

Adrian onu ilk defa kollarına almıştı ve orkestranın hareketli müziği tarafından sarılmışlardı. Nova bunun nasıl yapılacağını hatırlıyor muydu acaba? O dövüşmek için eğitilmişti. Öldürmek için. Dans etmekten ne anlardı?

Fakat Adrian da rahat görünmüyordu; dans becerilerinin, bir elini Nova'nın beline koyup onu müzikle birlikte doğru zamanda döndürmekten öteye geçmediğini görünce Nova rahatlamıştı. Nova etraflarında dans edenleri gözlemliyordu. Dikkatini Kara Işık çekti, normalde kendini beğenmiş ve burnu havada gibi görünmesine rağmen bilinçli olarak kendiyle dalga geçtiğini görünce çok şaşırdı. Bir an ellerini havaya kaldırıyor, sonra kalçalarını sallayarak eski dans hareketlerini taklit ediyordu. Epey eğleniyor gibiydi.

Biraz ötede Tsunami vardı. Çıtı pıtı vücudunun tam tersi, iriyarı bir adamla dans ediyordu. Çok yavaş hareket ediyor ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Sanki salonda onlardan başka kimse yoktu. Bu adam onun kocası mıydı? Nova onu daha önce görmemişti ve hiç de Tsunami'nin eşi olacak bir profilde görünmüyordu. Çok kısa, çok toparlak, çok... Saçı dökülmüştü. Adam bir süper kahraman eşi olarak hayal edebileceğinin tam tersiydi ama birbirlerine bakışlarını gördükçe başka türlüsü olamaz diye düşünüyordu.

Nova dişlerini hırsla sıkmıştı ama bu çiftte onu rahatsız edenin ne olduğunu da bilmiyordu.

İçinden çığlık atmak gelse de yüzüne memnun bir ifade yerleştirmeye çalışarak yeniden Adrian'a odaklandı. Adrian nasıl bu kadar iyi, tatlı, farklı, hem de çok farklı olabiliyordu? Nasıl *onlardan* biri olabiliyordu?

"Bak Nova," dedi Adrian, "şundan emin olmak istiyorum... Dün gece..." Sözü yarım kaldı ve Adrian'ın bahsettiği anlar aklına gelince Nova'nın kalp atışları hızlandı. Öpücükleri, elleri, kulaklık, yıldız... "Ben... Çizgiyi aşacak bir şey yapmadım... Değil mi?"

Nova kahkahayı bastı. Hiçbir şey olmasa, hissettiği rahatsızlıktı bu kahkahanın sebebi. "Benim de seni engellediğim pek söylenemez," dedi, sözlerinin doğruluğundan, hatırladıklarından dolayı yanakları kızararak.

Adrian'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet ama... Ben sadece senin şey diye düşünmeni istememem..." Yine cümlesinin devamını getirememişti ve Nova ne düşünmemesi gerektiğini merak etti. Sonrasında Adrian'ın düşünceleri başka bir yöne kayar gibi oldu. "Şu uyuma meselesi için de çok özür dilerim. Sanırım ne kadar yorgun olduğumu fark etmemişim ve senin... Anlarsın ya... Sıkıldığımı filan düşünmeni istemem."

"Önemli değil," dedi Nova. Yanaklarına basan ateş artık dayanılmaz hale gelmişti. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Adrian başını çevirdi ve Nova, onun, söylediğine katılmakta pek acele etmediğini fark etti. Şüphelenmiyordu herhalde, öyle değil mi? Emin olamıyordu. Avuçları terlemeye başlamıştı ve ellerini Adrian'ın smokinine silmemek için kendini zor tutuyordu. Adrian uyuyakalmadan kısa süre önce başını yasladığında o kasları hissetmişti. Kesinlikle bir daha hissetmek istemiyordu. Bu gece olmazdı.

"Yeri gelmişken," dedi Adrian. Daha kısık bir sesle konuştuğundan, Nova onu duyabilmek için kulağını yaklaştırmak zorunda kalmıştı. "Hani, yani aklın karışmasın diye söylüyorum... Senden gerçekten hoşlanıyorum Nova."

Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Adrian onu dikkatle takip ediyordu.

Nova yutkundu. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Bu bir yalan değildi.

Nova'nın itirafı Adrian'ı şaşırtmamıştı ama yine de rahatlamış görünüyordu.

"Sevindim," dedi. "Çünkü bu konuda pek de iyi olamadığımı biliyorum." Eliyle ikisini işaret etti.

Nova tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Hayır, kesinlikle bir acemisin... *Bu konuda.*" Adrian'ın yaptığı hareketi taklit etti.

Adrian, Nova'nın beklediği gibi, bu yoruma gülmek yerine aklı karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Acemi mi?"

"Pardon," dedi Nova, bir kez daha kıkırdayarak ve bu konuda daha berbat olması mümkün mü diye düşündü. "Yani amatör."

"Ne anlama geldiğini bili..." Adrian birden durdu ve kaşları daha da çatıldı. Nova, ona bakarken aklından başka bir şey geçirdiğini görebiliyordu.

"Ne?" diye sordu.

Adrian başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece bir anlığına bana... Birini hatırlattın." Başını yeniden salladı ve kendini gülümsemeye zorladı. "Boş ver."

"Araya girebilir miyim?" Oscar, ikisine de cevap verme şansı bırakmadan Adrian'ı dirseğiyle kenara itti.

Adrian gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ha... Şey... Tabii," diye kekeledi.

Nova gülümsedi ve Oscar'ın Adrian'ı tutup döndürmesine izin verdi. Arkasına dönüp baktığında Adrian'ın dans pistinden uzaklaştığını gördü.

"Sen kendini kaptırmadan önce söyleyeyim," dedi Nova, "Beni *tutamazsın.*"

Oscar ona tuhaf tuhaf baktı. "Nasıl?"

"Hani az önce yaptığın numara vardı ya, balık tutma hareketi..."

Jetonun düşmesi için bir saniye daha geçmesi gerekti ve Oscar hiç de kendisi gibi olmayan bir şekilde, rahatsızca sırıttı.

Dans etmeye başladılar ancak Oscar'ın Ruby karşısındaki rahatlığı yerini çekingen hareketlere ve gergin bir ifadeye bırakmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Nova, dikkati yeniden saate dönmüş olsa da.

"Evet. Evet, evet. Her şey mükemmel. Güzel parti, değil mi?"

"Çok güzel."

Oscar boğazını temizledi ve dans pistinde kim var kim yok diye kolaçan ettikten sonra Nova'yı kendine doğru çekti. "Pekâlâ, dürüstçe söyle. Sence nasıl gidiyorum?"

Nova gözlerini kırptı. "Gitmek?.."

"Ruby konusunda. Gece boyu onu etkilemeye çalıştım ama sonuçlarını bir türlü anlayamıyorum. Sence güzel vakit geçiriyor mudur?"

"Şey... Evet?" dedi Nova. "İkiniz de çok eğleniyor gibi görünüyordunuz."

"Öyleydik, değil mi? Yani ben öyleydim en azından. Eğleniyordum. Bir yandan da her an kızın ayakkabılarına ku-

sabilirim korkusu vardı içimde. Böyle bir şey yapmayı asla istemem. Güzel ayakkabılar sonuçta, biliyorsun."

Nova bilmiyordu ama yine de anlayışla gülümsedi.

"Peki o zaman, sana şunu sorayım. Muhalif Muhalif'e. Yakın arkadaşlar olarak."

"Öyle mi?.."

"Hadi ama inkâr etme."

Nova dudağını ısırdı.

"Bildiğin kadarıyla 'Vaay, şu Oscar ne kadar da düşünceli ve erkeksi veya inanılmaz derecede karşı konulamaz bir adam' lafları çıktı mı hiç Ruby'nin ağzından?"

Nova kahkahasını bastırdı. "Şey... Kelimesi kelimesine bunlar çıkmadı, hayır."

Oscar'ın yüzü umutla aydınlandı. "Ama benzerleri mi çıktı?"

"Bilmiyorum Oscar. Seninle vakit geçirmekten hoşlandığı çok açık ve sen de onun kardeşlerine çok iyi davranıyorsun. Eminim bunu o da çok... Tatlı buluyordur."

Oscar'ın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Düşünceli bir tatlılık mı, yoksa erkeksi bir tatlılık mı?"

"Ben 'erkeksi tatlılığın' ne olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Evet, ben de." Oturdukları masaya doğru bir bakış atıp, Nova'yı bir kez daha kolunun altından çevirdi. Nova vücudunun Oscar'ın yönlendirmelerine verdiği tepkilere şaşırmıştı ve Oscar'ın tüm antikalıklarına, destek alabilmek için bastonuna ihtiyaç duymasına rağmen dans etmeyi gerçekten bildiğine kanaat getirdi.

"Ondan uzun süredir hoşlanıyorsun, öyle değil mi?"

Oscar efkârlı bir şekilde gülümsedi. "Muhalif seçmelerin-

de onu gördüğüm ilk andan beri. Ama her daim içimden bir ses onun bana... O şekilde bir ilgi duymayacağını söyleyip durmuştur."

Nova kaşlarını çattı. Daha önce bir kez olsun Oscar'ın bu kadar kendinden emin olmayan bir ifade kullandığını duymamıştı.

Oscar, Nova'nın yüz ifadesini görünce başını dikleştirdi. "Merak etme, aştım artık ben bunu. Hastane soygununda kurtardığım şu kahvecideki çalışanı hatırlıyor musun? Yani, Ruby ile birlikte kurtardığımız."

"Şu genç kız mı?"

"Evet. Biliyorum sen o sırada yanımızda değildin ama o kız benden gerçekten hoşlanmıştı. Ben de dedim ki niye kafaya takıyorum? Benden iyisini mi bulacak?"

Oscar onu yeniden kendisine doğru çekerken Nova güldü. "Mantığında hiçbir sıkıntı göremiyorum."

"Kesinlikle. Madem öyle, sen şimdi bana biraz yol göster bakalım. Adrian ve sen arkadaşlık çizgisini nasıl aştınız?"

Nova ona bakakaldı. İnsanlar Adrian'la ikisini böyle mi görüyorlardı? Eskiden arkadaş olan ama şimdi bunun ötesine geçmiş kişiler olarak mı?

Bunun sebebinin kendisinin muhteşem rol yeteneği olduğuna inanmak istiyordu ama olayın bundan ibaret olmadığını biliyordu. Ne kadar istese de, Adrian söz konusu olduğunda rol yapmak pek söz konusu olamıyordu ve uzun zamandır da olmamıştı.

Ondan *gerçekten* hoşlanıyordu. Olması gerekenden çok daha fazla. İtiraf edebileceğinden çok daha fazla.

"Ona söyleyebilirsin, biliyorsun." Omuz silkti. "Bir arkadaştan daha fazla hoşlandığını söyle ona ve ne olacağını gör."

Oscar bozulmuş bir ifadeyle ona baktı. "Hadi ya? Bulabildiğin en iyi öneri bu mu?"

"Yapılacak en akla uygun hareket bu."

"Ona öylece çıkıp *söyleyemem*. Ya bana gülerse? Ya her şey iyice karmaşık hale gelirse?"

"Göze alman gereken bir risk bu. Ya her şeyi olduğu gibi sürdürmeyi kabul edersin ya da reddedilme ihtimalini kabullenerek ortaya çıkarsın."

Oscar başını iki yana salladı. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Cidden. Adrian seni nasıl tavladı?"

Nova bu defa gerçekten güldü. Onu tavlamak mı? Adrian onu *tavlamamıştı* ki.

Ama sonra kahkahası birden kesildi.

Tavlamamıştı.

Yoksa tavlamış mıydı?

Ona olan duygularının hangi noktada değişmeye başladığını düşünmeye çalıştı. Bir Muhalif'ten, can düşmanlarının oğlundan başka birine dönüşmeye ne zaman başlamıştı? İlk başta her şey yavaş gelişmişti ama sonra... O kadar da yavaş değildi. Son aylar gözlerinin önüne geldi ve Nova onun iyiliğine, nezaketine, yeteneğine, etkileyiciliğine nasıl tanık olduğunu düşündü. Onu *o* yapan tüm o küçük şeylere.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Benimle birlikte lunaparka gitmek istedi. Yani bu hem iş içindi hem de... Bir tür randevuydu. Yani galiba öyleydi."

"Evet, evet, bunu ben de denedim. Onu benimle çeşitli yerlere davet ettim. Ama hep Muhaliflerle ilgili bir şey olduğunu ya da grup halinde gittiğimizi düşünüyor. Ne zaman bir yere çağırsam 'Harika, Danna'ya bir sorayım bakayım, bizim arabayla gelmek ister mi,' diyor." Oscar sıkıntıyla ofladı.

Danna'nın adı geçince Nova'nın alnında bir sinir seğirdi ve kavanozun içinde hapsolmuş kelebeği hatırladı.

"Adrian bir defasında bana sandviç getirmişti," dedi. "Geç saatte karargâhta çalışıyordum."

Oscar ona bu söylediğini değerlendirir bir edayla baktı. "Sandviçi severim."

"Muhtemelen Ruby de seviyordur."

Oscar bir kez daha Nova'yı döndürerek kendinden uzaklaştırdı ve tekrar geriye döndürdüğünde yüzünde daha keyifli bir ifade vardı. "Sandviçi kim sevmez ki?" dedi, aniden neşelenmiş bir ses tonuyla.

Nova, Honey'nin flört etme ve baştan çıkarma konusunda verdiği tüm tavsiyeleri hatırlayarak ekledi. "Ayrıca ona dokunmanın ufak yollarını bulman gerek. Belli belirsiz dokunuşlar ama çok da belirsiz değil."

Oscar dikkatle başını salladı. "Tamam. Anladım."

"Bir espri yaptığında mutlaka gülmeyi ihmal etme. O kadar komik olmasa bile gül."

Oscar bunu düşündü. "Ruby zaten komik ki. Yani, ikimiz arasında asıl komik olan kesinlikle benim tabii ama... Eğer... Bazen... Neyse işte, demek istediğimi anladın sen. Ama yine de Ruby'nin espri anlayışı harikadır."

"Ya!" dedi Nova, Honey'nin tavsiyelerinin fazla derinine indiğini fark ederek. "Ara sıra hediyelerle şaşırt ki onu düşündüğünü anlasın. Çiçek iyidir. Mücevher de."

Oscar bundan pek emin görünmüyordu. "Kız kendi mücevherlerini kendisi yapabiliyor."

"Önemli olan *düşünmek*," dedi Nova. Elini Oscar'ın omzundan çekip elbisesinin dantelli kolunu sıyırarak bilekliğini gösterdi. "Adrian'la ilk tanıştığımızda bilekliğimin kopçasını

tamir etmişti. Bunu bana o vermemiş olabilir ama yine de..." Sesi adeta hüzünle alçaldı, "her gördüğümde onu düşünmekten kendini alamıyorum."

Tam o anda bir el Nova'nın koluna yapışıp onu çevirdi. Nova gerilip, bunu yapanın kolunu kırmaya hazırlandı. Ama karşısında yalnızca şaşkınlıkla bilekliğe bakan Saksağan vardı.

"Aa," dedi Nova, sakinleşerek. "Sen ha. Ne ilginç, tam da senin bilekliğimi çaldığın günü anlat..."

"*Bu* nedir?" dedi Magpie.

Nova şaşkınlıkla bilekliğin ortasındaki parlayan küreyi ortaya çıkarmış olduğunu fark etti. Onun orada olduğunu unutmuştu. Elini çekip elbisesinin kolunu üstüne örttü.

"Hiçbir şey," dedi.

"Daha önce yoktu bu," dedi Saksağan, Nova'nın bileğini işaret ederek.

"Evet. Kuyumcuya götürdüm." Yeniden Oscar'a doğru dönmeye meyletti.

"İyi ama nedir, yani malzemesi?" diye ısrar etti Saksağan, Nova'nın dirseğine yapışarak. "Dokusu diğer hiçbir şeye benzemiyor."

Nova kaşlarını çatarak ona baktı. "Dokusu mu?"

"Evet. Kehribar değil. Sitrin değil. Pırlanta olmadığı kesin..."

Saksağan bileklikten aldığı enerjiyi anlamlandırmaya çalışırken aksi suratı daha da sinir bozucu bir hal almıştı. "Ama bu..." Kız kesik kesik solumaya başlamıştı ve Nova kolunu kaldırıp elbisesini sıyırmasına direnmedi. "Bu değerli bir şey. Hem de *çok* değerli." Gözleri arzuyla kocaman açılmıştı.

Nova kolunu tekrar ondan kurtardı ve afallamış bir halde Oscar'a baktı.

"Nereden geldi bu?" diye sordu Magpie. Öğrenmek için deli oluyordu ama Nova ona ne diyeceğini bilemiyordu.

Bir rüyadan geldi mi diyecekti? Bir resimden?.. Bir heykelden?..

Neydi ki bu?

Nova da bilmiyordu.

Saatin gongu salonda yankılanınca Nova irkildi.

"Boş ver," dedi telaşla. "Önemli bir şey değil." Oscar'ın koluna girdi. "Haydi bizimkilerin yanına dönelim."

Oscar itiraz etmedi ancak Nova, onun dans pistinden ayrılırken hâlâ Saksağan'ı izlediğini hissedebiliyordu. "Bu da neydi şimdi?"

Nova başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Bu çocuk bir sebepten bilekliğime kafayı takmış. Olur da kaybolursa, hesabını kime soracağımı biliyorum." Ruby'nin masada oturduğunu gören Nova duraksadı ve Oscar'ın kolunu sıktı. "Hey Oscar!"

"Efendim."

Nova onun gözlerine baktı ve bir an tereddüt ettikten sonra gülümsedi. O an farkına vardı ki... Bu son olabilirdi. Bu geceden sonra Oscar'ı ya da Ruby'yi bir daha asla göremeyebilirdi. En azından bir savaş meydanının karşı taraflarında olmadan.

Sözlerinde ne kadar samimi olduğunu anlamasını umarak Oscar'a döndü. "Biliyorum, biraz basmakalıp bir şey olabilir bu ama ciddi söylüyorum, Ruby senden iyisini bulamaz ve... Bence o da bunu iyi biliyor. Sen yalnızca kendin ol. Sana âşık olmaması nasıl mümkün olabilir?"

Oscar, Nova'ya uzun uzun baktı ve Nova bir an onun güvensizliğinin ne derece derin olduğunu gördü. Kahverengi gözleri minnetle parıldıyordu, umutla ve arzuyla doluydular. Nova ilk defa, Oscar'ın özgüvenli tavırlarından ne kadarının rol olduğunu merak etti.

Veya belki de özgüven denilen şey zaten buydu: bir rol.

Sonra o bakışma anı geçti ve Oscar'ın çarpık gülümsemesi geri geldi. "*Biraz* basmakalıp öyle mi? Doğru söyle Nova, bu tavsiyeyi bir doğum günü kartından filan mı yürüttün? 'Sen yalnızca kendin ol.' Hadi ama. Onca faydasız tavsiyenin içinden..." Önünü kapatan bir sandalyeyi bastonuyla kenara iterek yürüdü gitti.

Nova başını iki yana salladı. Gülüyordu ama tekrar saate göz attığında gülümsemesi silindi.

Şimdiden zamanı geçirmişti bile.

Adrian masalarında oturmuş, Ruby'nin kardeşlerine antrenman salonlarından sanal gerçeklik simülatörlerine dek karargâhta bulunan bir sürü etkileyici şeyi anlatarak onları eğlendiriyordu.

"Adrian," dedi Nova, elini onun bileğine koyarak. Adrian irkildi. "Kusura bakma ama... Bu akşam evden çıkmadan önce amcam kendini iyi hissetmediğini söyledi. O yüzden bu kadar geç kaldım zaten. Gecemizi bozmak istemezdim ama... Onun için biraz endişeleniyorum. Eve gidip iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Adrian oturduğu yerden ayağa fırladı. "Onu aramak ister misin?"

Nova yalandan bir kahkaha attı. "Ararım ama katır gibi inatçıdır. Ölüm döşeğinde bile olsa hiçbir şey söylemez. Yok, ben gitsem çok daha iyi olacak."

"Elbette. Seni bırakayım mı? Ya da..."

Nova başını iki yana salladı. "Bir taksi çağırırım. Ama yine de sağ ol."

Adrian ısrar etmedi ve Nova bir an için bunun sebebini merak etti. Başının çaresine bakabileceğini mi düşünmüştü, yoksa "evini" bir kez daha görüp onu utandırmak mı istememişti?

"Umarım amcan iyidir," dedi Adrian. "Yarın karargâhta görüşürüz?"

"Evet tabii."

Nova bir an, kısacık bir an Adrian'ın eğilip onu öpeceğini sandı. Burada, herkesin önünde.

O kısacık anda da o öpücüğü çok istedi. *Yalnızca bir kez daha.*

Fakat Adrian çok uzun bir süre tereddütte kaldı ve Nova da kendini gülümsemeye zorlayarak arkasını döndü.

Tam bu sırada Adrian onu bileğinden yakalayıp kendine çekti. Nova'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve Adrian ona doğru eğilerek dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

Biraz mahcup bir tavırla geri çekildi. "İyi geceler."

Nova'nın tüm bedeni karıncalandı, bir kalp atımı kadar kısa süreliğine de olsa gitmemeyi düşündü.

Ama o an geçince kendini toparladı. "İyi geceler."

Sersemlemiş bir halde masalar denizinin arasından ilerledi. Ağzı kurumuştu, dizleri tutmuyordu. Nihayet kendini çıkış kapısından dışarı atıp gecenin soğuğu yüzüne çarptığında, dağılmış düşüncelerini toparlamaya başladı.

Adrian sorun demekti. Doğru düşünme yetisine zararlıydı. Sadık olduğu değerlere zararlıydı.

Bu geceden sonra kafası çok daha rahat olacaktı.

Çünkü artık bir Muhalif olmayacaktı. Bu maskaralık sona erecekti; onunla beraber, Adrian Everhart'la olan her türlü bağı da.

"Hoşça kal Adrian," diye fısıldadı gecenin karanlığına.

Leroy ve Honey ile buluşmayı kararlaştırdıkları üç sokak ötedeki otoparka doğru yürürken, biraz olsun üzülmek için kendine müsaade etti. Cart sarı renkli, çizik ve vuruk içindeki spor otomobil oradaydı. Honey Harper kaputa tünemiş, tırnaklarını parlatıyordu. Leroy dirseğini camdan sarkıtmış, sürücü koltuğunda oturuyordu.

"Nasıl gitti?" dedi Honey, bacağını sallayarak.

"Harika," dedi Nova, haberleşme cihazını bileğinden çıkararak. Cihazı uzattığı Honey, bu ileri teknoloji ürününe belli belirsiz bir güvensizlikle bakıyordu. "Bunun eve geri götürülmesi gerekiyor."

"Sence daha önce yaptığımız plana hiç kulak vermedim mi ben? Çok kıymetli ispatın için endişelenme. Cebimde taksi param var ve hatta kendimi gizlemek üzere hazırlık bile yaptım." Büyük çerçeveli bir güneş gözlüğü çıkardı ve gözüne taktı.

"Gecenin bir yarısı," dedi Nova başını sallayarak. "Gerçekten de hiç şüphe çekmiyorsun."

"Şüpheli değil, *gizemliyim.*"

"Her neyse. Doğruca eve git lütfen. Yolu uzatma."

Honey parmaklarını havada oynattı ve bu hareket Nova'nın sinirlerini daha da gerdi. Belki de bu işi Fobi'ye vermeliydi. Bir şeylerin ters gitmesi halinde, haberleşme cihazını takip edecek olurlarsa Nova'nın başka bir yerde olduğuna dair kanıtı olacaktı o cihaz. İşlerin böyle gelişmesini beklemiyordu. Yalanlarının sona erdiğini düşünmek için yeterli sebebi vardı.

Başarısız olmayacaktı.

Zaten bu saatten sonra planı değiştirmek için çok geçti.

"Vedalaştınız mı?" diye sordu Honey, arabanın üstünden inip delici bir bakış atarak. "Eminim kolay olmamıştır."

Nova dişlerini sıktı. "O kadar zor da değildi," diye homurdandı.

Honey'nin yanından geçerek yolcu koltuğuna doğru yönelecek oldu fakat Honey yana doğru bir adım atarak onun önünü kesti. Dudakları hâlâ gülümsüyordu ama gözleri güneş gözlüğünün arkasındaydı. "Bugün biraz kafan dağınık gibi küçük Kâbus. Senin için endişeleniyorum."

Nova ona dik dik baktı. "Düşünecek çok şeyim vardı, belki fark etmişsinizdir."

Honey boğazından umursamaz bir ses çıkardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Leroy, arabanın kapısını açıp aşağı inerek.

"Biliyor musun," diye devam etti Honey, Leroy'u dikkate almayarak, "sen muhtemelen hatırlamazsın, çok küçüksün ama bir zamanlar bizden korkulurdu. Korkulur ve saygı duyulurdu. Şimdi ise *bu* haldeyiz." Parlak ojeli parmağıyla pas ve göçük içindeki arabayı işaret etti.

Leroy ofladı. "Hiç sırası değil Honey Harper."

"*Kraliçe Arı*," dedi Honey, sesini sertleştirerek. "Araban iyi hoş ama bir zamanlar çeteler bize imrenirdi. Mücevherlerimiz, şampanyalarımız, *gücümüz* vardı... Ama şimdi gecenin bir yarısı bir otoparkta saklanıyor, yüzümüzü göstermeye korkuyoruz. Hepsi de o Muhalifler yüzünden."

Nova bileğindeki bilekliğini döndürdü. "Bunun ben de farkındayım Honey. Benim de her şeyimi aldılar."

"Doğru, aldılar." Honey gözlüğünü burnunun ucuna kadar

indirdi ve buğulu bakışları Nova'yı delip geçti. "Sana kötü bir şöhret ve havalı bir çift bot verebilirler. Hatta bileğindeki o dandik şey gibi cicili bicili mücevherler de verebilirler."

Nova'nın bir anda kalbi tekledi ve eli otomatik olarak, saklı yıldızının üzerine kapandı.

Honey kıkırdadı. "Bugün elbise provasındayken fark etmiştim. Sence gözümden kaçar mıydı?"

"Bu hiçbir şey değil," dedi Nova.

"Ne olduğu umurumda bile değil. Benim anlatmaya çalıştığım Nova, Muhalifler sana çok şey sunabilirler ama asla intikamını sunamazlar."

"Majesteleri," dedi Leroy, az sayılamayacak bir alaycılıkla, "bütün bunları yapanın Kâbus olduğunu unuttun mu? Onun araştırmaları, onun planı. Bu görev uğruna hayatını tehlikeye atıyor."

Honey tatlı bir şekilde gülümsedi. "Unutmadım Siyanür. Yalnızca *onun da* unutmadığından emin olmak istedim."

"Unutmam," dedi Nova sıktığı dişlerinin arasından.

"Güzel." Honey bir eliyle Nova'nın yanağını avuçladı ve Nova onun temasından kendini kurtarmamak için iradesini sonuna dek zorladı. "Bizi gururlandır." Elini çekip, Nova'nın haberleşme cihazını cebine koydu ve gecenin karanlığına daldı.

Nova güçlükle yutkundu. Bileğindeki yıldızın hiçbir fiziksel ağırlığı olmamasına rağmen varlığını bir pranga gibi hissediyordu.

Leroy onu inceliyordu. "Nova, sen..."

"İyiyim," dedi Nova hırsla. Ona bakmadan arabanın kapısını açtı. "Hazırım. Haydi indirelim şunları."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Leroy karargâhın bir sokak ötesindeki boş bir otoparkta aracı durdurdu. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı.

"Bagajı aç," dedi Nova, yolcu kapısını açarken.

"Sen ne zaman bu kadar buyurgan oldun?" diye ona takıldı Leroy. "Bu küçük gruba iki tane Kraliçe Arı çok gelir."

Nova cevap vermedi. Atışma havasında değildi.

Arabanın arkasına doğru adımlarını atarken ayakkabıları beton zeminde tıkırdadı. Gölgeler arasında tanıdık bir siyah mont, pek sevdiği silah kemerini ve en üstte de yüzünün şekline göre biçimlendirilmiş metal maskeyi gördü.

Elini ensesine atarak elbisesinin fermuarını indirdi. Yılan gibi kıvrılarak elbiseden kurtuldu, ardından siyah pantolonunu, askılı atletini, montunu, maskesini ve son olarak da kendi tasarımı eldivenlerini giydi. Bunları takıp en önemli güç kaynağını kapatmak onu her zaman biraz rahatsız ediyordu. Başı derde girecek olursa, parmaklarının serbest olmasını tercih ederdi ancak bu gece eldivenlere ihtiyacı olacaktı.

Bu giysiler, artık alıştığı Muhalif üniformasına kıyasla kısıtlayıcı hissettirse de, hepsi tamam olduğunda Nova kendini güçlü hissetti. Kudretli. Neredeyse *yenilmez.*

Artık çelişen sadakatler yoktu. Artık belirsiz gündemler yoktu. Artık sırlar yoktu, yalanlar yoktu.

O bir Anarşist'ti. Bir kötüydü. Mademki Anarşist olmak onu otomatikman böyle yapıyordu, kabul ediyordu.

O, Kâbus'tu.

Bagajı sertçe kapattı. "Bana bir saat ver," dedi Leroy'a. "Takip edilme ihtimalimize karşı sabit bekleme, arabayla dolaş."

"Sen beni amatör mü sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde güldü Siyanür, dirseğini camdan sarkıtarak. "Bir saat sonra buradayım."

Nova, Leroy'un lastikleri öttürerek hızlanıp gitmesini bekledi. Bilekliğindeki yıldızın kapandığından emin olmak için montunun kolunu indirdi ve koşmaya başladı.

Gölgelerin arasından ve merdivenlerin altından ayrılmadan, her bir köşeyi kontrol edip, boş sokakların temiz olduğunu teyit ederek ilerliyordu. Kısa süre içinde Muhalif Karargâhı'nın az kullanılan arka kapısına ulaştı. Buradan sevkiyatlar yapılır ve turistlerle gazetecilerin izdiham yaratabileceği düşünülen durumlarda yabancı ülke temsilcileri bu kapıdan içeri sokulurdu. İki kat yukarıda bir güvenlik kamerası vardı ancak binanın en zayıf noktası olan kapıya dönüktü.

Nova kapıdan girmeyecekti.

Kimsenin onun yaklaştığını görmediğinden emin olmaya yetecek kadar uzun bir süre bir çöp konteynerinin ardında çömelerek bekledi, sonra kafasını kaldırıp yukarı baktı ve

tırmanacağı mesafeyi değerlendirdi. Binanın yan cephesi düzdü ancak pencere kenarlarında gerektiğinde ayaklarını basabileceği çıkıntılar vardı.

Kolay bir tırmanış olmayacaktı ama üstesinden gelemeyeceği bir şey de değildi.

Arka taraflarındaki düğmeye bastığında eldivenlere bir elektrik akımı yayıldı. Avuçlarında ve parmak uçlarında vantuzlar ortaya çıktı. Nova yukarı uzandı ve elini binanın yan cephesine bastırdı. Eldivenler ağırlığını kaldırınca tırmanmaya başladı.

Üçüncü, dördüncü... Onuncu katı geçti ve etraftaki binalar tek tek aşağıda kalmaya başladı. Çatılara ve su depolarına bakındı, bir an kendini açıkta hissetti ama mantıklı düşünüldüğünde endişelenmesi gereken bir durum yoktu. Gökdelenlerle dolu bir şehirde yaşamanın en ilginç yanı, kimsenin yukarı bakmamasıydı.

Ayrıca, korunmasızlık hissine alışmaya başlamıştı. Nova, Muhalif seçmelerinin yapıldığı alana adımını attığı andan beri paranoyakça duygular içindeydi. En başından beri, bıçak sırtı bir durumda olduğunun gayet farkındaydı.

Güvenlik ofislerinin bir kat üstü ve kullanılmayan birçok kattan ilki olan yirmi altıncı kata ulaştığında endişeden çok rahatlama hissetti. Bu gece burada ne olursa olsun, bundan sonra yalan söylemek zorunda kalmayacaktı.

Ayaklarıyla pencerenin kenarına basıp bir eliyle de duvara tutunarak, kemerine asılı cam kırma aletine uzandı. Silindiri camın alt köşesine yerleştirdi, tetiğe basıp yayla kurulu mili serbest bıraktı.

Cam çatlayıp parçalandı. Minik cam parçaları pencerenin kenarına ve aşağıdaki caddeye yağdı. Beton zemine çarptık-

larında rüzgâr çanları gibi sesler çıkardılar. Nova elindeki cam kırıcıyla pencerenin çerçevesinde kalan sivri parçalarını temizledi ve içeri girdi.

Adrian'ın evinden yürüttüğü planları inceledikten sonra, günün erken saatlerinde kontrol ettiği gibi kat şimdi de boştu. Burada güvenlik kamerası, hareket sensörü, alarm filan da yoktu.

Koşar adım merdivenlere doğru gitti ve yirmi beşinci kata indi. Kapı bej renklerde bir koridora açılıyordu. Geçiş, kapının hemen ardındaki güvenlik ipi ve YALNIZCA GÜVENLİK PERSONELİ GİREBİLİR yazan bir tabelayla kısıtlanmıştı.

Nova ipin üzerinden atlayıp kapalı kapılar ve kimlik tarayıcılarla dolu koridor boyunca ilerledi. Yan koridordan ayak sesleri gelince hızını kesmedi ama tanımadığı bir kadın köşeyi döndüğünde şaşırdı. Üzerinde gri Muhalif üniforması yerine, göğüs cebine bir kimlik kartı iliştirilmiş şık bir lacivert takım vardı.

Kadının bir dâhi değil, yönetici olduğunu düşündü.

Nova'yı gören kadının gözleri kocaman açıldı ve olduğu yerde dondu kaldı.

Nova eldivenlerinden birini çıkarıp kadının üzerine atladı. Kadın ağzını açtı fakat çığlık atamadı. Nova'nın parmakları ensesine dokunduğu an, gücü kadının bedenine hücum etti. Boğuk bir inilti çıkaran kadın, Nova'nın kollarına yığıldı.

Nova onu bir musluğun altındaki boşluğa itip, kimlik kartını kapıverdi.

Artık çok daha hızlı hareket ediyor, neredeyse koşuyordu ve binanın planlarında güvenlik merkezi olarak görünen odaya gelene kadar da durmadı. Kadının kimliğini tarayıcıya okuttu

ve yeşil ışık yandı. Nova kapının tokmağını çevirip açtı.

Karşısına karargâhın yüz farklı açıdan görülebildiği monitörlerle dolu bir duvar ile iki boş sandalye çıktı.

Nova odaya girdi.

Kapının arkasından fırlayan bir şey bacağına yapıştı. Nova bacağına saplanan dikenler etini yırtarak çözülürken bir çığlık attı. Bir dizinin üzerine çöktü, sanki bacağı ısırılmış gibi hissediyordu. Birkaç saniye içinde yaranın etrafı yanmaya ve bacağından akan kanlar yere damlamaya başladı.

"Sen benimle uğraşabileceğini mi sanıyorsun?"

Nova başını kaldırdı. Tepesinde dikilen Vatoz kapıyı çarparak kapattı. Yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu.

"Eskiz ve sefil arkadaşlarının başına onca belayı açan bu muymuş yani? Merdivenlere adımını attığın an gördüm seni." Başıyla monitörleri işaret etti. "Ne büyük bir zaman kaybı. Ben de seni çetin ceviz bir kötü sanıyordum." Dudak bükerek Nova'nın yanına çömeldi. "Şu bacağındaki felç etkisi geçene kadar en azından birkaç dakikalık zamanımız var. Şunun altında kim varmış bir bakabiliriz mesela."

Vatoz elini Nova'nın maskesine uzattı. Nova dişlerini gıcırdatarak, maskenin yan tarafına giren ıslak ve yapışkan parmaklardan kaçma dürtüsüne direndi.

Vatoz'un parmak uçları Nova'nın çenesine sürttü. Nova'nın ihtiyacı olan tek şey de buydu: Ten teması.

Vatoz'un yüz ifadesi yaptığı amatörce hatayı anladığını gösteriyordu. Sonra güm diye yana devrildi.

Vatoz bayılınca, Nova dikkatini yarasına yöneltti, avucunu üstüne bastırıp çektiğinde eli kandan sırılsıklamdı.

Yaralı ve acı içindeydi ama Vatoz'un zannettiği gibi felç olmamıştı.

Pantolonunun yan tarafındaki kanı sildi ve kemerindeki çantadan aceleyle bir bandaj ve merhem çıkarıp yarasını sardı. Montuyla göğsü arasında sıkışmış olan Zindelik Tılsımı'nın sıcak temasını hissedebiliyordu.

Hastalıkların yanı sıra belli ki Vatoz'un zehrine karşı da işe yarıyordu. Muhalifler bu madalyonu hiç araştırmadan öylece kasalarına kaldırıp atmakla ne ahmakça hareket etmişlerdi. Bu da kibirlerinin başka bir örneğiydi.

Yarasını sarma işini bitirdikten sonra dikkatini monitörlere verdi.

Buz Yanığı'nın ana girişi koruduğunu gördü ve Artçı Şok da giriş katın arka tarafında devriye atıyordu. Çirkin'i bulmak daha uzun sürdü ancak sonunda onun da asma katta dolaştığını gördü.

Hiçbiri kaygılı ya da telaşlı görünmüyordu. Vatoz, Kâbus'u tek başına indirebileceğini düşünmüş olmalıydı. Ekibin geri kalanını uyarmaya lüzum görmemişti.

Nova, Vatoz'un haberleşme cihazını söküp kemerindeki çantaya attı ve sonra Vatoz'un uyuyan gövdesinin üzerinden atlayarak kontrol paneline yaklaştı. Kurulum şemasını, kodlamaları, destek yazılımını, arıza emniyetlerini, alarmları enine boyuna incelemişti. Gözleri bulanana dek çeşit çeşit senaryolar planlamıştı.

Sonunda binadaki tüm güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak sekiz dakikadan biraz az sürdü. Hepsini kapatarak sistemi etkisiz hale getirmişti.

Sekiz dakika ona sonsuzmuş gibi gelmişti ama güvenlik sistemini kapattıktan sonra işi artık çok daha kolaydı.

Güvenlik odasından çıkarken adrenalin damarlarında hızla dolaşıyordu. Musluğun altına bıraktığı kadının yanın-

dan geçerken dönüp bakmadı bile. Onu kontrol etmeye kimse gelmemişti.

Bina büyük ölçüde boştu ama bu kadın, *herkesin* galaya gitmeyi tercih etmediğini gösteren bir uyarı niteliğindeydi. Başka sürprizler de olabilirdi.

Dikkatli olmalıydı. Vatoz kendinden fazla emin davranmıştı ve bu ona pahalıya mal olmuştu. Nova aynı hatayı yapmayacaktı.

Asansörlere ulaştı ancak tereddüde düştü. Fikrini değiştirerek merdivenlere yöneldi. Bacağı sızlıyordu ama acıya direndi. Katları saymaya odaklandı. Aklını işine verdi.

Eserler bölümüne ulaşınca duraksadı –yalnızca sargılarının yerinde olup olmadığını kontrol etmeye yetecek kadar. Bandajın dışına bir damla kan sızmıştı ancak yaranın etrafındaki yanma hissi hafif bir zonklamaya dönüşmüştü.

Kapıyı açtı.

Onu tanıdık bir manzara karşıladı: biri derli toplu ve temiz, diğeri de Şipşak'ın ıvır zıvır eşyalarıyla dolu iki masa. Işıklar kapalı, kat sessiz ve boştu. Nova evrak odasından geçip, Vatoz'un haberleşme cihazını kullanarak kasanın kapısını açtı. Kulağına gelen tek ses, loş bir ışıkla aydınlatılmış rafların arasından geçerken yerden yükselen kendi adımlarının sesiydi.

İlk olarak dâhilerin silahlarının bulunduğu kısma gitti ve buradan Gümüş Mızrak denilen silahı aldı. Kaptan'ın kendi mızrağıydı bu, miğferi yok etmek için kullanmıştı. Denemiş ve başaramamıştı. Nova mızrağı raftan aldı. İki buçuk metre uzunluğundaki silahın elindeki duruşu çok iyiydi. Güçlü ve sağlamdı ama çok ağır değildi. Aslına bakılırsa mükemmeldi. Zarif. Sivri. Dengeli.

Mızrağı omzuna attı ve kısıtlı giriş izni olan bölüme doğru ilerledi.

Krom küp koridorun sonunda, her zamanki gibi rafta duruyordu; parlak, katı ve biraz da alay eder gibi. Gölgelerin ve diğer eser kalabalığının arasında kaybolmuştu, sanki içindeki nesnenin hiçbir değeri yokmuş gibi.

Dişlerini sıkan Nova mızrağı bir elinden diğerine geçiriyordu. Bir gün bu silah muhtemelen bir müzede sergilenecek diye düşündü. İnsanlar Anarşinin Asi'nın miğferini yok ettiğine inandıkları silahı görebilecekler. Kaptan Krom'un yaptığı iyi şeyleri anlatacaklar. Toplumu içine düştüğü çaresizlikten nasıl kurtardığını, gelmiş geçmiş en zararlı süper kötüyü nasıl mağlup ettiğini. İnsanlar ilk Muhaliflerden ve inandıkları dünya uğruna savaşacak kadar cesur olduklarından bahsedeceklerdi ve bu çok... Çok...

Nova yüzünü buruşturarak bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Kaptan Krom'un da aralarında bulunduğu o ilk Muhaliflerbirçok insana yardım etmiş olabilirlerdi ama *ona* yardım etmemişlerdi.

"Çık git aklımdan," diye hırladı, mızrağı tutan yumruğunu iyice sıkarak.

Koridorun diğer tarafından, gölgelerin arasından Callum çıktı. Her zaman giydiği kırışık giysiler içindeydi. Nova onun neden galada olmadığını çok merak etti. Belki de etrafında katlanamayacağı kadar çok sayıda kıymet bilmez insan olacağı içindi.

Siyah kapüşonlu, metal maskeli ve elinde krom mızrak tutan Nova'dan korkmaktan çok düşünceli gibi görünüyordu Callum.

"Kâbus," dedi, rafları gözleriyle tarayarak. "Buraya ne için geldin?" Gerçekten merak etmiş gibi görünüyordu. Nova o sırada Callum'un beyninin deli gibi çalıştığını, buradaki yüzlerce eşyadan hangisinin, ölmüş olduğu zannedilen bu Anarşist'e cazip gelebileceğini belirlemek için uğraştığını görebiliyordu. Ona doğru yaklaştı. Bir yandan da gözleriyle rafları tarıyordu. Sonunda krom kutuya odaklanarak durdu. "Miğfer için, öyle değil mi?"

Nova mızrağın ucunu ona doğrulttu. "Beni durduramazsın," dedi, bir adım yaklaşarak. Callum geri adım atmadı. "Sakın kahraman olmaya çalışma."

Callum'un bakışları mızrağa döndü. Sonra Nova'ya iyice yaklaşarak onunla krom kutunun arasına girdi.

Nova hırlayarak ilerledi, ta ki mızrağın sivri ucu Callum'un karnının birkaç santim önünde durana dek. "Çekil."

Callum'un yanağında bir kas seğirdi ve Nova'nın aklından bir anı geçti. Tüm dünya gözlerinin önündeydi. Masmavi gökyüzünün altında okyanus ışıl ışıldı. Şehir capcanlıydı. Her gün binlerce minik mucize ve daha fazlası meydana geliyordu. Hayran kalınacak sayısız şey vardı. Callum bunu ona göstermişti. Callum ona...

Nova'nın boğazından hayvani bir çığlık yükseldi. Mızrağı çevirdi ve ileri atılarak sivri olmayan ucuyla Callum'un göğsüne vurdu. Callum inleyerek yere düştü. "Ne oluyor," dedi. "Niye yaptın ki şimdi bunu?"

"Kafamın içinden uzak dur."

Callum dirsekleri üzerinde doğruldu. Gülesi varmış gibi görünüyordu ama gülmedi. "Ben bir şey yapmadım." Ardından aklı karışmış bir yüz ifadesiyle kaşları çatıldı. "Bir saniye... Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ne yapabildiğimi?"

Nova ona ters ters baktı. "Düşmanlarımı iyi tanırım."

Callum göğsüne darbe aldığı yeri ovuşturarak biraz daha dik oturdu. "Dinle beni."

Nova onu dinlemek istiyordu. Söyleyeceklerini duymayı *gerçekten* istiyordu. Dünyaya baktığı o tuhaf açıdan ne bilgelik çıkartacaktı acaba? Çünkü Callum'un dünyaya bakışını seviyordu. Dünyayı onun gördüğü gibi görebilmeyi isterdi. İçinin derinliklerinde bir yerde tüm dünyanın –Muhaliflerin ve Anarşistlerin, dâhilerin ve sivillerin– uyum içinde, savaşlar ve iktidar mücadeleleri olmadan, kahramanlar ve kötüler olmadan birlikte var olabileceğine inanmak istiyordu.

Fakat Callum'un bakış açısı kusurluydu. Ancak herkes dünyayı onun gördüğü gibi görürse bir işe yarardı.

Acı gerçek ise *kimsenin* dünyayı onun gibi görmüyor oluşuydu.

"Hayır," dedi Nova onu şaşırtarak.

"Hayır mı?"

"Hayır. Dinlemeyeceğim. Bunun için artık çok geç."

Mızrağı arkasına alarak öne doğru eğildi ve parmak uçlarını Callum'un alnına değdirdi. Callum'un yüzü buruşmamıştı ama hayal kırıklığı ifadesi kendini gösteriyordu.

Callum uykuya dalınca, Nova elini sallayarak gücünü kullanmanın yarattığı histen kendini kurtarmaya çalıştı. Pek de düşmanı olarak göremediği birine karşı gücünü kullanmak kendini tuhaf hissettirmişti. Onu arzuyla doldurmasına karşın, Adrian bile her zaman onun düşmanı olmuştu.

Omuzlarını dikleştirerek Callum'un üstünden atladı ve mızrağı rafa dayadı. Küpe uzandı. Elini yaklaştırdıkça bilekliğinin ısınmaya başladığını hissetti. Dudaklarını büzen Nova, giysisinin kolunu sıyırdı. Yıldız, tüm gün göründüğün-

den daha parlaktı, neredeyse insanı kör edecek gibi ışıldıyor ve rafların üzerinde dans eden gölgeler yaratıyordu. Nova onun az sonra patlayacağını ya da heykelin uzanmış ellerinden ilk almaya çalıştığındaki gibi yok olacağını sandı. Fakat birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmayınca, dikkatini yeniden kutuya verdi.

Derin bir nefes alarak küpü yerinden aldı ve dört bir yanını her açıdan inceledi. Her yönü diğerleriyle aynıydı, hiçbir gözle görünür işaret ya da zayıf nokta yoktu.

Küpü yere bıraktı ve mızrağı eline aldı. Bir adım geri çekildi ve neler olacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kendini az sonra yapacağı şeye hazırladı. Kaptan o gece yemekte o yorumu yaptığından beri bu anı yüzlerce kez hayal etmişti.

Yıkıcı olmak istersem kutuyu parçalamak için bir balyoz da yapabilirim.

Bu noktaya geldiğinde, elinde mızrakla kutunun başına dikildiğinde, bir sonraki adımın gayet bariz olacağını ummuştu hep. Ama şu an, bunun işe yarayacağına dair zayıf bir umutla olduğu yerde dikiliyordu.

"Bu işe yarayacak," diye mırıldandı, mızrağı daha sıkı tutarak. "Lütfen işe yarasın."

Mızrağı başının üstüne kaldırdı, kendini hazırladı ve ucunu kutunun ortasına indirdi.

Darbe metalin üzerinden kollarına geçerek onu kemiklerine kadar çatırdattı. Nova geriye doğru sendeledi.

Krom kutu bir iki metre öteye kaydı ama hiçbir zarar görmedi.

Ufacık bir göçük dahi olmamıştı.

Nova hırlayarak bir daha denedi. Bu sefer daha güçlü. İki metal parça yüksek sesle çarpıştı ve bir kez daha kolları

darbenin etkisiyle sızladı. Kutu en yakındaki rafa çarptı ve üstündeki her şeyin sallanmasına neden oldu.

Hâlâ en ufak bir zayıflama belirtisi göstermiyordu.

Çaresizlik hissi bir anda içini kapladı. Hayır, hayır, hayır... Yaptığı her şey bir hiç uğruna olamazdı.

Bunun işe yaraması gerekiyordu.

Mızrağı çevirdi ve bu defa balta gibi savurarak yeniden denedi. Mızrak kutuya sertçe indi. Nova'nın vücudu darbenin etkisiyle sarsıldı. Tekrar savurdu. Tekrar. *Tekrar.*

Geri çekilerek, tiksintiyle elindeki mızrağa baktı. Soluk soluğaydı. Buna fiziksel çaba kadar öfkesi de sebep oluyordu. Bu işe yaramak zorundaydı. O miğfere ihtiyacı vardı ve başka seçeneği yoktu.

Başarısız olamazdı. *Şimdi* olmazdı.

Mızrağı omzunun üstüne kaldırdı ve bir çığlık kopardı. Bileğindeki yıldız kör edici bir ışıkla parladı. Mızrağı tüm gücüyle fırlatırken bir elektrik akımı kolundan parmaklarına doğru indi.

Mızrak koridor boyunca süzülerek giderken ışık saçıyordu.

Gümüş değil, bakırımsı altın rengindeydi.

Kutunun yüzeyine tam ortadan vurdu.

Küp paramparça oldu.

Sanki camdan yapılmışçasına.

Kırılan krom parçaları ayak bileklerine doğru saçılırken Nova geriye sıçradı. Mızrak tangırdayarak yere düştü ve birkaç adım öteye yuvarlandı. Rengi yeniden grimsi gümüş tonuna dönmüştü.

İçinden geçen enerji nedeniyle Nova'nın kolu karıncalanıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Bacağındaki yara fena halde zonkluyordu.

Ama bütün bunlar yakında unutulacaktı.

Nova inanamayan gözlerle bakarken dudaklarından bir çığlık yükseldi.

Miğfer karşısındaydı, parçalanmış kutunun içinde, tam da hatırladığı haliyle duruyordu. Bronz rengindeki malzemesi hâlâ hafifçe ışıldıyordu. Nova'ya babasını, o çalışırken ortaya çıkan incecik enerji iplerinin güneş ışınlarını andırmasını hatırlattı. Miğferin tepesinden başlayan bir şerit, kaşların hizasında ve bir zamanlar As'ın gözlerinin baktığı açıklığın üstünde sivrilerek sona eriyordu.

Nova ona yaklaşırken krom parçaları botlarının altında gıcırdıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp miğferi aldı ve ona sarıldı.

Hiç de tehlikeli görünmüyordu. Tehditkâr bir havası bile yoktu.

Yalnızca onu bekliyormuş gibi görünüyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Adrian galadan ayrıldığında Ruby ile Oscar yine dansa kalkmışlardı. Nova gideli bir saatten fazla olmuştu ve o da bu süre boyunca Kasumi ve kocası ile biraz sohbet etmiş, yıllar önce beraber eğitim gördüğü ama son zamanlarda yan yana geçerken karşılaşmak dışında nadiren gördüğü eski Muhalif arkadaşlarından birkaçıyla takılmıştı. Limonlu ve kremalı tatlısını yemiş ve Nova'nın payını da Ruby'nin kardeşlerine vermişti. Bir defa Ruby ile bir defa da Oscar'ın annesiyle dans etmişti.

Ne var ki Nova gittiğinden beri dakikaları sayıyor, gerçek tamamen ortaya çıkmadan önce oradan ayrılma saati gelene dek vakit öldürüyordu.

Nova olmadığı sürece ne dans etmekle ne de havadan sudan sohbetlerle ilgiliydi. Tek istediği eve gitmek, yaptığı ormanda yatıp, onu bir daha ne zaman göreceğini düşünmekti.

Onu bir daha ne zaman öpeceğini.

Galadan çıkarken kendini gülümsemekten alamıyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, kalemi cebindeydi, onu çıkarıp avuçlarının arasında yuvarladı.

Nova için bir şey çizmeliydi, sabah birbirlerini gördüklerinde ona vereceği bir şey. Ona yalnızca son iki geceyi hatırlatacak, ufacık bir şey. Nova'yı düşündüğünü, onunla ilgili ciddi olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey.

Nova'nın öyle çabucak güvenemediğini biliyordu. Kafasındaki belirsizlikleri yavaş yavaş atabilirdi. İncinme riskine yavaş yavaş girerdi. Anne babası ve kardeşinin başına gelenleri anlatmasının ardından Adrian şimdi onu daha iyi anladığını düşünüyordu. Ah, zavallı kardeşi Evie.

Bunu düşününce yüzündeki gülümseme yok oldu. Nova'nın, küçük ve korkmuş Nova'nın böylesine korkunç bir şeye katlanmak zorunda kaldığını hayal edince yüreği burkuldu.

Bu gezegende onun korumasına Nova McLain'den daha az ihtiyaç duyan biri olmadığını bilmesine rağmen, yine de onu koruma, bir daha böyle bir acı yaşamasına engel olma isteğine bir türlü gem vuramıyordu.

Kalemi elinde çevirerek, bütün bunları kapsayacak nasıl bir hediye çizebileceğini düşünüyordu. Kösele ayakkabılarının topukları kaldırımda yüksek sesle tıkırdıyordu. Eve doğru tanıdık ve karanlık sokaklardan ilerlerken bu ses de peşinden geliyordu.

En klişe ve saçma fikirleri –mücevher, çiçek, yeni bir silah kemeri– elemişti ki, gözünün önünden, neredeyse gözlüğüne çarparak ufak bir şey geçti.

Adrian irkildi. İlk başta bir kuş ya da bazen odasında gördüğü, nereden çıktığını bilmediği o ürkütücü güvelerden biri sandı.

Ama sonra ne olduğunu gördü. Siyah ve altın renklerde bir kelebekti, bir iki adım ötesindeki bir sokak lambasının etrafında uçuşuyordu.

"Danna?.." dedi Adrian, sokakta uçuşan başka kelebekler var mı diye etrafına bakınarak. Kelebek yalnız gibiydi ve bir an için Adrian'ın aklından acaba sıradan bir monark kelebeği olabilir mi düşüncesi geçti.

Belki de gecenin bir vakti sokakta öylesine uçuyordu.

Kapağı kapalı kalemiyle çenesini kaşıyarak yavaşça sokak lambasını geçip yürüdü.

Kelebek arkasından ok gibi fırladı. Başının etrafında bir tur dönüp, bir yangın musluğunun üstüne kondu.

"Danna," dedi Adrian yeniden, bu defa çok daha emin bir edayla.

Kelebek ona karşılık verircesine kanatlarını açıp kapattı. Gerçi Danna ona kelebeğe dönüştüğü zaman duyamadığını söylemişti ama... Yalnızca görebiliyor ve *hissedebiliyordu*. Bunu açıklamanın zor olduğunu söylemişti Danna.

Adrian bir kez daha etrafa bakındı ama caddede kimse yoktu: Park edilmiş araçlar ve karanlık dükkân vitrinleri... Neon bir tabelaya çarpıp duran sivrisinekler ile çayır sinekleri vardı ama hiç kelebek yoktu.

Sürünün geri kalanı neredeydi?

Danna gece boyu nereye kaybolmuştu?

Kelebek, Adrian'a doğru kanat çırptı. Adrian elini uzattığında üstüne kondu. Antenlerini oynattı. Sanki onu inceliyor, bekliyordu.

"Pekâlâ," dedi, kalemini cebine koyarak. "Yolu göster."

Onu duysa da duymasa da, kelebek havalandı, yine etrafında bir tur döndü ve ileri doğru uçmaya başladı.

Adrian peşinden gitti.

Yaklaşık dört kilometre sonra, keşke eve uğrayıp başka ayakkabılar giyseydim diye geçiriyordu içinden.

Çevredeki yapılar cam ve çelikten yapılma ofis binalarından marketlere ve depolara, sonra da bitişik nizam konutlara dönmüştü. Yol çoğunlukla yokuş yukarıydı ve rakımla beraber mahallenin refah düzeyi de artıyordu. Kendi evlerinin bulunduğu sokaktaki gibi konaklar olmasa da, buradaki evler de sessiz banliyölerin hatırasını hatırlatıyordu.

Evlerden bazılarında hâlâ insanların yaşadığı anlaşılıyordu. Hatta bazılarının çimleri yeni biçilmişti ancak şehirdeki çoğu mahalle gibi burada da terk edilmişlik ve bakımsızlık kendini gösteriyordu. Çitlerin boyasının yenilenmesi gerekiyordu, kırılmış camların yerine tahtalar çakılmıştı, çatılar yosun tutmuştu ve bakımsız ağaçların yaprakları her tarafı kaplamıştı.

Kelebek yavaş uçuyordu ve sık sık duraklayıp Adrian'ın yetişmesini bekliyordu. Adrian, Danna'nın neden insan biçimine dönmediğini ve sürünün geri kalanının nerede olabileceğini bulabilmek için kafa patlatıp duruyordu. Bulabildiği tek açıklama kelebeklerinin geri kalanlarının bir yerde kapana kısılmış olduğu ve bu yüzden dönüşemediğiydi. Belki de sorun buydu. Onu serbest bırakabilmesi için, Adrian'ı bulunduğu yere mi götürüyordu? Eğer öyleyse, durum en başta düşündüğü kadar vahim olmayabilirdi. Belki kelebeklerinden biri bir poşete sıkışmıştı ya da bir çocuk fen bilgisi deneyi yapmak amacıyla onu yakalayıp bir kavanoza filan kapatmıştı.

Fakat sonra tepe dikleşti ve mahalle ıssızlaştı. Adrian kelebeğin onu nereye götürdüğünü anlamıştı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Uzun zaman önce meydana gelmiş bir savaşın ve sebep olduğu yıkımın işaretlerini fark etmeye başladı. Kaldırım-

daki derin oyuklar, tuğla duvarlara açılmış delikler, camları kırılmış koca bir bina...

Sonra etrafta bina da kalmadı.

Adrian harap durumdaki evleri ve apartmanları ardında bırakıp bomboş arazinin kıyısında durdu. Gatlon Savaşı üç kilometrekareye yakın bir alandaki medeniyeti tamamen yerle bir etmişti ve bu yıkımın enkazı hiçbir zaman kaldırılmamıştı. Bu alanın etrafına tel örgü çekilmiş, radyasyon zehirlenmesine karşı uyarı levhaları asılmış ve bu da turistlerin çoğunu uzak tutmaya yetmişti.

Arazinin ortasında Anarşinin Asi'nın evi, bir çeşit karargâh olarak da kullandığı katedralin kalıntıları duruyordu. Çan kulesi ile revaklı avlu ve binanın kuzey cephesi büyük ölçüde ayaktaydı ancak gerisi yıkılmıştı.

Adrian'ın parmakları kaşınıyor, gömleğinin düğmelerini çözerek onu Nöbetçi'ye dönüştürecek fermuar dövmesini açmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama bu durumda bile, Danna'nın sırrını öğrenmesi riskini göze alamıyordu.

Kelebek tel örgünün üstünden uçtu ve Adrian birinin telleri keserek içinden geçmeye yetecek kadar eğdiğini fark etti.

Meraklı turistler olsa gerek diye düşündü. Ya da cesaretlerini sınayan gençler.

Ama bundan emin olamazdı. Buraya kimin gelmiş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu mekân Anarşinin Asi'nın mağlup edilmesinden beri terk edilmiş haldeydi.

Danna neden onu *buraya* getirmişti?

Kalemini kavrayarak tellerdeki açıklıktan daldı. Teller ceketine sürtündü ve Adrian bir parçanın omzuna takılıp dikişlerini söktüğünü hissetti. Diğer tarafa geçince ceketi çı-

karıp dönüşte açıklığı bulabilmesi kolay olsun diye tellerin üstüne astı.

Kelebek kalıntıların içine dalıp çıkarak katedrale doğru ilerliyordu. Adrian bakımsız durumdaki ikinci bir tel örgüden ve DİKKAT: GİRİŞ YASAKTIR yazılı tabelanın yanından geçti. Kelebek bu tabelanın üstüne kısa süreliğine konup sonra yeniden havalandı.

"Peki bakalım Danna," diye mırıldandı Adrian ve durakSayıp, yıkıntıların etrafında uçuşan kelebeğin kanatlarını izlemeye koyuldu. "Destek çağırıp çağırmama konusunda bir karar vermek için iyi bir noktadayız."

Ama kelebek cevap vermedi tabii. Zaten dediğini anlayamıyordu.

Adrian yanağını kemiriyordu. Karasızlığın pençesine düşmüştü. Destek çağırmalı mıydı? Çağıracaksa da, ekip arkadaşlarını mı, yoksa babalarını mı çağırmalıydı?

Ya da Nöbetçi'ye dönüşüp, ilk olarak neyle karşı karşıya olduğuna mı bakmalıydı?

Kelebek yıkılmış bir sütunun üzerine konmuş bekliyor, sabırsızlıkla kanatlarını oynatıyordu.

Adrian yutkundu.

Akdiken'in peşine düştüğünde yanında diğerleri de olsaydı işler tamamen farklı gelişebilirdi.

Kahramanın içinde ben yoktur.

"Öyle olsun," diye mırıldandı ve bileğindeki cihazı dudaklarına yaklaştırdı. "Ekibe mesaj gönder. Acil destek çağrısı. Yer..."

Adrian'ın ayak bileklerinin çevresinde aniden bir rüzgâr esti ve bir toz bulutunu havalandırdı. Kelebek bu rüzgâra kapılarak yıkılmış bir kemerin üzerindeki çıkıntıya doğru savruldu.

Adrian'ın dudaklarından dökülen sözcükler birden kesiliverdi. Toz bulutu dönüşmeye başladı. Karardı. Somut bir hal aldı.

Siyah renkli bir harmaninin içinde bir şekil belirdi. Başlığının altında, yüzünün olması gereken yerde karanlık gölgelerden başka bir şey yoktu ve elindeki orağın kıvrık bıçağı gökyüzünü ikiye bölecek gibi duruyordu.

Fobi.

Adrian'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ona sonsuz gibi gelen bir kalp atımı süresi boyunca Fobi'nin harmanisinin içindeki hiçliğe baktı, korku ta derinlerine çöktü. Anarşistler arasında uzun zamandır en korkutucu bulduğu Fobi'ydi. Bunun sebebi yalnızca gücünün insanın en büyük korkularını kontrol edebilmesi değil, aynı zamanda hakkında çok az şey bilinmesiydi. Kimse onun zaaflarını bilmiyordu, tabii varsa. Fobi'nin yaralandığını bir kez olsun duymamıştı, Gatlon Savaşı'nda bile. Bir defasında çoğu kişiyi delip geçebilecek dev bir buz sarkıtıyla vurulduğunu görmüştü ancak Fobi yalnızca kısa süreliğine ortadan kaybolarak siyah bir duman bulutuna dönüşmüştü. Buz parçası yalnızca geçici olarak etki edebilmişti.

Bunlara rağmen Adrian olduğu yerden kımıldamadı. Seçeneklerini tartıyordu. Fobi'yle yapacağı bir dövüşte yardımı olabilecek ne çizebilirdi?

"Seninkine benzer korkuları daha önce de tatmıştım," dedi Fobi, hırıltılı ve tıslar gibi çıkan sesiyle. "Aciz olmanın korkusu bu."

Adrian dişlerini sıktı.

Kahretsin.

Bir düğmesini koparark gömleğinin yakasını çekip açtı.

Parmakları mürekkeple yapılmış fermuarı çekti.

Fermuarı aşağı doğru indirirken birinin çığlık atarak ismini seslendiğini duydu.

Donakaldı.

Tüm bedeni tepeden tırnağa çöktü. İnanamama hissi dört bir yanını sardı. İçinden bunun bir numara olduğunu, yutmaması gerektiğini bilse de dönüp *bakmaması* mümkün değildi.

O sefil iyimserliğiyle, umut etmemesi mümkün değildi.

Başını çevirdi ve onu gördü.

Delice bakan gözlerini çevreleyen kalın örgülü saçlarını, arkasında uçuşan altın renkli pelerini, bir anda çok katı bir yüz ifadesinden sevgi dolu bir hale dönüşebilen o cesur, güzel simayı.

Annesi onun imdadına yeterince hızlı koşamamış gibi katedralin üstünde süzülüyordu. Yüzüne dünyanın tüm korkuları yansımıştı ve tek oğlunu, hayatının aşkını korumaya geliyordu.

Bir kuklanın ipinin kesilmesini seyretmek gibiydi.

Havada uçuyordu.

Sonra da düşmeye başladı.

Boş araziye doğru hızla iniyordu.

Çığlıkları rüzgâra karışıyordu. Kollarını bacaklarını çaresizce sallıyordu.

Adrian bağırarak ona doğru koşmaya çalıştı ama ayakları yere yapışmıştı. En korkunç kâbusu buydu, en kötü kâbusları canlanmıştı. Annesi ölümüne düşüyordu ve kendisi olduğu yere mıhlanıp kalmış, hiçbir şey yapamıyordu. Onu bir kez daha kaybediyordu ve tamamen acizdi.

Annesi yere çarpmadan önce bedeninden bir gölge geçip gitti.

İllüzyon kayboldu.

Adrian dizlerinin üstüne çöktü. Sivri bir taş parçasına denk gelince tüm bacağına bir acı yayıldı. Gözlerini kırparak biriken yaşlardan kurtulmaya çalıştı ve havada dönerek tel örgüye doğru uçan gölgeyi seyretti.

Bu bir gölge değildi. Bir sürüydü. Yüzlerce monark kelebeği.

Uzakta ise birinci tel örgüden içeriye henüz adım atan Ruby ile Oscar vardı. Adrian henüz kendisini görebildiklerini sanmıyordu.

Fobi onlara doğru döndü. İskeletimsi parmakları orağının sapını kavradı, ardından kara kargalardan oluşan bir buluta dönüştü. Kargalar, kelebeklerin peşinden havalanarak onları uzaklaştırdı.

Adrian bitkin bir şekilde bağırarak eğildi ve kendini yıkılmış kemerin arkasına attı. Omzunun üstüne düştü. Gözleri yaşlıydı. Bedeni hâlâ az önce gördüklerinden dolayı titriyordu. O kadar gerçek görünüyordu ki. Annesinin sesi, dehşet dolu ifadesi, Adrian'ın yüreğinin ona erişme, onu *kurtarma* isteği.

Zihnindeki düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

İşe yaramadı. Gördüğü manzara tüm zalimliği ve boğuculuğuyla aynen duruyordu.

Ama o yine de fermuara elini attı ve Nöbetçi'nin zırhı bedenini kapladı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Adrian kendini molozların arasından kalkmaya zorladı. Bacakları zayıftı fakat artık zırhından destek alıyordu. Kelebek sürüsü tel örgüye doğru uçuyordu ve Adrian, Danna'nın canını kurtarmaya mı, yoksa Fobi'yi arkadaşlarından uzak tutmaya mı çalıştığından emin değildi. Her ne olursa olsun karga sürüsü ona yetişiyordu, siluetleri gece karanlığında neredeyse hiç görünmüyordu.

Adrian bu besin zincirinin sonunu biliyordu.

Kargalar Ruby ile Oscar'ın üzerinden geçti. Ruby öfke dolu bir çığlık patlatarak kantaşını onlara doğru savurdu ve kuşlardan ikisini indirdi. Biri tel örgüye çarptı ve diğeri de yere düştü. Kanadı ters bir açıyla kırılmıştı.

Diğer kargalar verdikleri kaybı umursamadı.

"Danna!" diye bağırdı Ruby.

Adrian koşmaya başladı, ardından ayak tabanlarındaki dövmelerin yardımıyla uçuşa geçti.

Yumruğunun etrafında alevler belirdi. Zırhın altından alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu ama bu onu korkutmaktan çok yüreklendirdi. Alevler tüm kolunu sarana dek

büyüdü ve beyaza çalan renkleriyle havayı yalamaya başladı.

Oscar üniformasının sırtından yakalayarak Ruby'yi Adrian'ın yolundan çekti.

Adrian arkadaşlarının üzerinden geçti ve avucunu ileri doğru uzatarak havaya yükseldi.

Alevler kolundan fırlayarak kargalara yöneldi. Gaklamalarını ve bağrışmalarını yutarak, tüylerini ve pençelerini tutuşturarak hepsini sarıp yok etti.

Adrian tel örgünün hemen iç tarafına sertçe indi. Bir dizinin üstüne çökerek nefeslendi.

Çorak arazinin ötesinde, alevlerden kaçabilen bir öbek kuşun siyah duman bulutlarına dönüştüğünü gördü. Kelebekler hurda bir taksinin altına sığınırken, onlar da dağılıp gitti.

Yan tarafındaki bir hareket Adrian'ın dikkatini çekti ve dönüp baktığında Ruby'nin taşıyla indirdiği kargalardan birini gördü. Kanadı kırılmıştı ve boncuk gibi kara gözleriyle Adrian'a bakıyordu. Düşünüyordu, hesaplıyordu.

Adrian ürperdi.

Kuş bir anda kapkara küle dönüştü ve rüzgârda dağıldı.

Adrian derin, yorgun bir nefes verdi. Fobi'nin öldüğünü düşünecek kadar saf değildi. Ama en azından bugün bu kötüyü bir daha görmemeyi umuyordu.

Toprağın üzerinde bir çift bot gıcırdadı.

Adrian gözlerini yumarak kendini hazırladı ve ayağa kalktı. Onlara döndü.

Duman Perdesi ve Kızıl Katil. Ekip arkadaşları. Dostları. Ruby bir eliyle kantaşının ipini, diğeriyle de yakuttan bir hançeri kavramıştı. Oscar'ın ise etrafında kömür karası bir duman bulutu oluşmuş, ayaklarının altındaki zemini kaplamıştı. İkisinin de yüzünde aynı tedirgin ifade vardı.

Adrian onunla kapışmak istemediklerini seziyordu ama bunun bir yoldaşlık hissinden kaynaklandığını sanmıyordu.

Hayır. Korkuyorlardı. Ona karşı bir dövüşte kazanabileceklerini sanmıyorlardı.

İlk kez böyle bir olasılığı ciddi olarak düşünmesine rağmen haklı olabileceklerini düşündü.

Oscar göz ucuyla Ruby'ye baktı. Endişe dolu, kısacık bir bakıştı bu. Adrian onun dikkatini dağıtmayı planladığını tahmin edebiliyordu. Ruby'yi dumanıyla gizleyecek, Nöbetçi'nin saldırısını kendi üzerine çekecekti. Nöbetçi'nin yapabilecekleri düşünüldüğünde riskli bir hareketti bu ancak onu alaşağı etmek için ellerindeki en iyi seçenekti. En azından Ruby'ye daha etkili saldırabilme şansını verirdi. Belki de Nöbetçi'nin dikkati dağıldığında bir karşı saldırıda bile bulunabilirdi.

Antrenman salonunda onlarca kez çalıştıkları bir stratejiydi bu. Ufak hareketleri, ellerinin kollarının neredeyse fark edilemez duruş biçimleri o kadar tanıdıktı ki, Adrian'ın gülesi gelmişti.

Bir gün bu taktiklerin kendisine karşı kullanılacağını hiç beklemezdi.

Adrian ellerini kaldırıp parmaklarını aralayarak kötü niyetli olmadığını belirtti.

"Sizin düşmanınız değilim," dedi. "Hiçbir zaman düşmanınız olmadım."

"Kusura bakma ama bunun kararını Konsey verir," dedi Ruby, başını hafifçe öne eğerek.

Oscar ellerini birbiri etrafında çevirerek Adrian ile Ruby arasında bir duman perdesi yaratmaya hazırlandı.

Fakat aynı anda Ruby bağırdı. "Dur!"

Oscar'ın gözleri kocaman açıldı.

Adrian'ın görüş alanında, kaskının hemen önünde bir şey uçuştu. Adrian gözlerini kırptı.

Bir monark kelebeği parmaklarından birine konmuştu.

Bir başkası da çabucak onu takip ederek başparmağına kondu. Ardından diğer eline üç tane daha...

Danna'nın sürüsü onu kaplayarak omuzlarına, kollarına, ayaklarına, hatta tahmininee kaskının üstüne konarken Adrian kılını bile kıpırdatmadı. İçlerinden birini metal zırhının altında ezme ihtimali yüzünden kımıldamaya korkuyordu.

Yüz ifadeleri kararlılıktan şaşkınlığa dönerken Oscar ile Ruby yavaş yavaş gardlarını düşürdüler. Ruby'nin kasları gevşedi ve silahını yan tarafına indirdi. Oscar'ın duman bulutu da havaya karıştı.

Kocaman açılmış gözlerle ona bakıyorlardı ve Adrian o bakışların altında huzursuz oldu.

"Kimsin sen?" diye sordu en sonunda Ruby.

Adrian dudaklarını birbirine bastırdı. Onlara söylemek zorunda değildi. Kelebekleri kovalayabilirdi. Onlar kendisini durdurmayı düşünemeden çoktan gitmiş olurdu.

Peki ama asıl istediği bu muydu? Bu yalanlara sonsuza dek devam etmek mi? Sırrını kimseyle, en iyi arkadaşlarıyla, canını emanet ettiği ekibiyle bile paylaşamamak mıydı?

Titreyerek bir nefes aldı ve elini kaskına attı.

Kelebekler uçuştu. Boş arazinin üzerinde dönerek, devrilmiş bir aziz heykelinin üstüne kondular. Parlak sarı kanatlar ay ışığının altındaki yegâne renkli şeydi.

Adrian kaskının cam korumasını açtı. Tıslayarak yukarı kalkan cam, yüzünü ortaya çıkardı.

Derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Adrain, Oscar ve

Ruby'nin yüz ifadelerini okumaya, inanamama ve ihanete uğramışlık duygularının ipuçlarını görmeye çalışıyordu. Fakat her şeyden öte, dumura uğramış görünüyorlardı.

"Lütfen kimseye söylemeyin," dedi Adrian. Bu sözler hiç de istemediği bir şekilde, fazla yalvarır bir tonda dökülmüştü ağzından. "Özellikle de babalarıma. Ya da... Ya da Nova'ya. Bunu benden duyması gerek."

"Nova'nın haberi yok mu?" dedi Ruby, adeta ciyaklayarak.

Oscar cevabı Adrian'ın yerine verdi. "Tabii ki yok. Nova, Nöbetçi'den nefret ediyor."

Adrian'ın kaşları çatıldı ama gerçeği de inkâr edemedi.

Bir süre kendi kendine söylenen Oscar, sıkıntıdan parmaklarıyla saçlarını tarayarak sordu. "Nasıl olur da bize söylemezsin? Ben de zannediyorum ki... Bunca zamandır!"

"Haklısın. Özür dilerim. Söylemeyi çok istedim. Ama geçitten sonra Danna yaralanınca..."

"Senin yüzünden!" diye bağırdı Oscar. "Senin yüzünden yaralandı!"

Adrian süklüm püklüm oldu. "Biliyorum. Bir kazaydı. Ben onu asla... İstemeden oldu."

"Sen de oradaydın," diye devam etti Oscar başını iki yana sallayarak. "Kütüphanede ve... Akdiken'i kovaladığımızda. Biz nasıl görmedik?"

"Çünkü onun adı *Eskiz*," dedi Ruby. "Sen ancak çizim yapabilirsin, alevleri veya lazer ışınlarını kontrol edemezsin! On beş metre havaya sıçrayamazsın! Nasıl peki... *Nasıl yapabiliyorsun?*"

"Dövmelerle," dedi Adrian. "Vücuduma kalıcı dövmeler yapıyorum ve onlar sayesinde farklı güçlerim oluyor."

İkisi de inanamayan gözlerle ona bakıyordu.

"*Dövme mi?*" diye çığlık atarcasına sordu Ruby. "Ciddi olamazsın."

Oscar ise düşüncelere dalmıştı. "Dövme ha. Vay be, bu dahice dostum. Bana da yapar mısın?"

"Hayır!" diye karşılık verdi Ruby. "Yapamaz! Bize söylemediğine hâlâ inanamıyorum!"

"Biliyorum. Gerçekten çok özür dilerim. Çok istedim size söyle..."

"Sus," diye çıkıştı Ruby. "Bunu söyleme bile. İsteseydin bizimle paylaşırdın." Kollarını havaya kaldırarak ileri geri volta atmaya, önüne çıkan taşları tekmelemeye başladı. "Şimdi ne yapacağız? Anarşistlerle beraber şehirde en çok aranan dâhi sensin. Sağda solda kuralları çiğneyip durdun. Biz de şimdi senin suç ortakların mı olacağız? Çenemizi kapatıp hiçbir şey söylemememizi mi bekliyorsun?"

Adrian'ın omuzları çöktü. "Hayır. Bilmiyorum. Sizden bunu istemem hiç adil değil."

"Ama yapacağız!" dedi Ruby. Hâlâ bağırıp çağırıyor, telaşla olduğu yerde dönüyordu. "Tabii ki yapacağız çünkü seni seviyoruz ve sen *Adrian'sın*! Bunu şöhret sevdasıyla yapan kötü kalpli bir suçlu olmadığını biliyorum. İyi bir insan olduğunu ve bütün bunları yapmanın makul bir gerekçesi olduğunu biliyorum. Keşke... Keşke bize de söylemiş olsaydın diyorum sadece."

"Bir saniye... Akdiken olayı," dedi Oscar. "O da neyin nesiydi Adrian? Bize dediler ki, sen..."

"Ben yapmadım," dedi. "Her şey Buz Yanığı ve yancılarının başının altından çıktı. Ona işkence yaptıklarını gördüm ve suçu benim üzerime atabilmek için de onu öldürdüler. Ben bir şey yapmadım."

Oscar duyduklarını algılamaya çalışırken topuklarının üzerinde sallanıyordu. Yüzü birden aydınlandı. "Evet, buna inanırım işte."

Başlarının üstünden bir kelebek öbeği uçuştu ve tepelerinde dönüp yeniden yıkılmış heykelin üstüne kondular.

Beyaza boyalı perçemlerini alnından çeken Ruby elindeki hançeri Adrian'a doğrulttu. "Bu tartışma kesinlikle burada bitmedi," diye onu uyardı ama sonra hançerini Danna'ya doğru çevirerek, "ama şu an ilk yapmamız gereken, Danna'nın neden dönüşemediğini anlamak," dedi.

Kelebekler buna cevap verircesine spiral biçiminde dönerek yeniden havalandı ve sonra düz bir çizgi halinde çorak arazinin tersine, doğrudan yıkık katedralin temeline yöneldi. Sonra da dağılarak, parçalanmış bir ahşap kapı, kırılmış bir taş heykelin kafası ve etrafa saçılmış bunlara benzer yıkıntıların üzerine kondular.

"Buraya beni Fobi yüzünden getirdiğini sanmıştım," dedi Adrian, "ama ya başka bir şey daha varsa?"

"Ya da başka birisi," diye mırıldandı Ruby.

"Yok artık," dedi Oscar. "Ya Kraliçe Arı ve Siyanür de buradaysalar? Ya burası onların gizli sığınağıysa?"

"Burası yıllar önce onların gizli sığınağıydı," dedi Ruby. "Kim böylesi bir aptallık yapıp aynı yere döner ki?"

"Fobi buradaydı ama öyle değil mi?" dedi Oscar.

Adrian'ın kaşları çatıldı. "Belki de Fobi bir şeyi koruyordu."

Kelebeklere ve ay ışığı altında parıldayan kanatlarına baktılar.

Adrian kaskının camını indirdi. "Öğrenmenin tek yolu var."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Nova bir kahkaha attı. Kendini tutamıyordu. Merdivenlere doğru koşup terk edilmiş katın kapısını açarken, inanamama hissi ve yükselen gurur birleşmiş, bir anda istemsizce dökülüvermişti dudaklarından bu kahkaha.

Binadan çıkmak, girmekten daha kolay olacaktı. Açık bir pencerenin önüne bıraktığı halatlar onu bekliyordu. Hepsi de onun ağırlığını taşımaya hazır vaziyetteydi.

İki dakika içinde caddede olacaktı.

Altı dakika içinde de otoparkta.

Vatoz ya da Callum uykularından uyanmadan önce As Amca'sına doğru yola koyulmuş olacaklardı.

Planlarının ilerisindeydi hatta.

Krom mızrağı sırtına bağlamış, miğferi ise kolunun altına sıkıştırmıştı. Onun hafifliğini ve sıcaklığını hissederek koşuyordu. As'ın onu görünce tam olarak nasıl gülümseyeceğini tahmin edebiliyordu.

Tepeden tırnağa başarı hissiyle doluydu. Başarmıştı. Gerçekten başarmıştı.

Pencereye varmak üzereyken bir şey ona çarparak ayakla-

rını yerden kesti. Nova bir çığlık atıp yerde birkaç kez yuvarlandı. Miğfer elinden düştü ve yerde taklalar attı. Nova ona erişmek için çabalayacak oldu fakat bileğine yapışan bir el, onu yerden bir hamlede kaldırdı.

Nova debeleniyordu, soluk soluğaydı, tüm keyfi uçup gitmişti.

Çirkin, çakıl taşından dişlerini sergileyerek sırıtıyordu.

Nova tüm gücünü onun üzerinde kullanmayı denedi ama çirkinin eli tamamen taştandı ve hiçbir şey etki etmiyordu.

Nova hırlayarak bacaklarını savurup onu tekmelemeye uğraştı ama Çirkin, Nova'yı adeta bir fareyi kuyruğundan tutar gibi tutuyordu. Büyük ölçüde rahat olmasına karşın yine de Nova'yı bir kol boyu mesafeden fazla yaklaştırmıyordu. Yere eğildi ve dolma parmaklarıyla tepesinden kavradığı miğferi eline aldı.

"Bayağı iyi denemeydi," dedi. "Ama yeterince iyi değildi."

Nova'yı sürükleyerek, bekleyen asansöre soktu ve girişe indirdi. Nova debelenmedi. Yalnızca güç kullanarak bu adama baskın gelemeyeceğini biliyordu ve gücünü doğru zamana saklamakta yarar vardı.

Max'in karantina odasının önünden geçtiler ve Nova başını kaldırıp içeri bakmaktan kendini alamadı. Işıkların sönük ve Max'in çoktan uyumuş olmasını, olan biteni görmemesini umdu.

Fakat umutları tükenmişti. Max cam kenarında dikilmiş, kaşlarını çatmış, merakla bakıyordu. Avuçlarını cama yapıştırmıştı, arkasında maket şehrinin gökdelenleri parıldıyordu.

Çirkin onu kolundan çekiştirince Nova'nın dikkati lobinin ortasına döndü. Buz Yanığı ve Artçı Şok oradaydılar, kendini beğenmiş ifadelerini takınmışlardı.

Çirkin miğferi Buz Yanığı'na doğru attı. Buz Yanığı miğferi evirdi çevirdi, boş göz yuvalarına baktı.

Sonra da Artçı Şok'a uzattı. Hiç umursamadan. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sonra bir elini kaldırıp parmaklarını şaklattı. Lobide buz gibi bir hava esti ve tepelerinde donan suların sessiz çatırtıları yüksek tavanda yankılandı. Nova başını eğip yere baktı. Ayakları büyük bir buz kütlesinin içine hapsolmuştu. Homurdanarak ayaklarını kurtarmaya çalıştı ama artık çok geçti. Buz hızla kristalleşerek bacağından yukarı, dizlerinin üstüne doğru yükseldi. Çirkin bileğini bıraktığında neredeyse düşecekti ama buz onu ayakta tuttu. Botları onu soğuktan korusa da pantolonu korumuyordu ve buz yakıyordu.

Nova hırlayarak, elini kemerinin arkasına asılı olan avcı bıçağına attı. Kolunu omzunun üstüne kaldırıp bıçağı Buz Yanığı'na atmak üzereyken elinin etrafında yeni bir buz bloğu oluştu ve parmakları bıçağın ucundan tutar haldeyken dondu. Buz Yanığı aynı şeyi Nova'nın diğer eline de yaparak dört uzvunu da tamamen buza gömdü ve böylelikle onu hareketsiz kılmakla kalmadı, bir yandan da soğuktan *dondurdu*. Nova'nın dişleri birbirine vurmaya başladı.

Buz Yanığı ona doğru yaklaştı. "Merak etme. Buz yanığı tenine yerleşmeden önce uyuşursun ve eminim Konsey üyeleri buraya geldiklerinde seni kurtarırlar. Seni bu kadar iyi muhafaza edilmiş gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Nova ile empati kurarcasına iç geçirdi. "Tabii buz yanığı sebebiyle tüm parmaklarını ve iki aya-

ğını birden kestirmek zorunda kalacaksın büyük ihtimalle. Pek hoş bir manzara olmayacaktır. Eğer şanslıysan, öncesinde sana anestezi verirler ama..." Dilini damağında şaklattı. "Yerinde olsam buna pek güvenmezdim."

Nova'nın yüzünün birkaç santim önünde durdu. "Kendini şimdiden hazırla bence," diye fısıldadı, "çünkü uzuv kaybı, başına geleceklerin en basiti olacak." Belinden bir tabanca çekti. Nova'nın eğitimden tanıdığı bir tabancaydı bu. Buz Yanığı öne doğru eğilip tabancanın namlusunu Nova'nın göğsüne bastırdı. "Hafif bir yanma hissedebilirsin."

Tetiği çekip, tabancadaki sıvıyı doğrudan Nova'nın kalbine enjekte etti. Nova sıvının etkisiyle inledi. Bacakları buzun içinde böylesine sıkışmış olmasaydı yere düşebilirdi. Göğsü acıdan yanarken bağırdı. Bir yandan da elleri ve bacakları soğuktan kemiklerine kadar sızlıyordu.

Nefesini tuttu ve kendisini de şaşırtarak gülmeye başladı. Kendi kulaklarına bile delirmiş gibi gelen, bitkin bir kıkırdamaydı bu.

Ajan N. Buz Yanığı onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu.

Fakat Nova'yı montunun altında gizli olan Zindelik Tılsımı'nın yalnızca birkaç santim yanından vurmuştu. Nova madalyonun seruma karşı etkili olup olmayacağını test edememişti ama şu an bunun için en uygun zamandı.

"Teşekkür ederim," dedi Nova, hırıltılı kahkahası kesilince. Maskenin ardında dişlerini gıcırdattı. "Başka türlü bunu deneyecek cesareti kendimde bulamazdım."

Buzla kaplı yumruğunu savurarak kemerine asılı kürelerden birine vurdu. Duman bombası bu darbenin etkisiyle çatırdadı ve mekanizmayı harekete geçiren kol yuvasından fırladı. Yeşil bir duman havaya yayılarak Nova'nın bedeninin

çevresini sarmaya başladı.

Buz Yanığı şaşkınlıkla geriye sıçradı ve Artçı Şok'u yana itti. "Bu da neyin nesi böyle?"

"En kötü kâbusunuz," dedi Nova. Buz Yanığı kendini geri atınca arkaya doğru sendeleyen ama yeterince geriye çekilemeyen Çirkin'e çarptı. Yaşadığı şaşkınlıktan sıyrılmaya çalışıyordu. Nova ona göz kırptı. "Ok kullanmaya hiç gerek yok taş beyinli."

"Trevor!" diye bağırdı Genissa. "Çekil!"

Çirkin en sonunda üç dört adım geriledi. Nova sessizce sayarak bekliyordu. Daha tadına varmamışlardı. Leroy'un hesaplamaları yanlış olabilirdi.

Fakat Çirkin iri bir adamdı ve çoğu şeyin beynine ulaşması uzun zaman alıyordu. Bu niye farklı olsundu ki?

Kuklacı'da olduğu gibi ilk tepkisi gözlerinin kocaman açılması oldu.

Nova güldü. Leroy, Ajan N'yi gaza dönüştürmenin bir yolunu bulmuş ve o da bunu başarılı bir şekilde bombaya çevirmişti. As, Muhaliflere karşı bir silahları olmasını istiyordu ve artık vardı.

Buz Yanığı bir küfür savurdu ve dumandan sakınmak için daha da geri çekildi ancak Nova zaten gazın o mesafede etkili olamayacak kadar dağılmış olduğunu biliyordu. Bomba tükenmişti.

Çirkin'in cildi değişmeye başladı; sert, kabuksu, taş gibi dış yapısını yitirdi ve benek benek, bebeksi bir tene dönüştü. Değişim kafasından başlayıp boynuna, oradan da omuzlarına ve göğsüne doğru indi.

Dehşet içinde Nova'ya bakıyordu.

"Üzüldün mü sen buna?" diye alay etti Nova.

Çirkin kükreyerek ona saldırdı ve hâlâ taş yapısını koruyan kolunu savurdu. Nova ellerini kaldırdı ve Buz Yanığı bir çığlık kopardı.

Çirkin'in yumruğu kaskatı buz bloklarına inip onları paramparça etti.

Taşlaşma özelliğini tamamen yitirmeden önce son yaptığı iş bu oldu.

Çirkin inleyerek dizlerinin üzerine çöktü ancak Nova onu umursamadı. Serbest kalan elleriyle kemerinden ikinci bir duman bombası alarak Buz Yanığı ile Artçı Şok'a fırlattı. Yere çarpan bombadan yeni bir yeşil gaz bulutu yükseldi. Duman patlamasını gören Artçı Şok miğferi elinden fırlatıp kendini yere attı ve Buz Yanığı da lobinin uzak köşesine doğru kaçtı. Emirler yağdırıp duruyordu ama Nova kimsenin onu dinlediğini sanmıyordu.

Nova bir küfür savurdu, ikisinin de dumana yeterince maruz kalıp kalmadığından emin olamadı. Daha dikkatli olmalıydı, bombalarını harcayamazdı.

Elini omzunun üstünden geriye atıp, arkasına bağladığı mızrağa uzandı. Çirkin'in, silahlarını almaya bile tenezzül etmeyecek kadar kendini beğenmiş olmasından çok memnundu. İki eliyle kavradığı mızrağın ucunu ayaklarını saran buz tabakasına vurdu. Önce buzdan ufak parçalar koptu, sonra da buz bütünüyle çatladı. Dört darbe daha indirdikten sonra bacakları kurtulmuştu.

Nova kendini buzun içinden çıkarınca sendeledi ve dizlerinin üstüne çöktü. Ayakları uyuşmuştu. Bacakları emirlerine uymak istemiyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde debelenerek uzuvlarını canlandırmaya çalıştı. Sendeleyerek ve sallanarak yeniden

ayağa kalkmayı başardı. Uzanarak As'ın Miğferi'ni yerden aldı. Sonra dönmeye çalıştı ama ayakları birbirine dolandı ve tekrar yere düşerek dizini sert zemine çarptı. Küfrederek, mızraktan destek alıp kendini yeniden ayağa kalkmaya zorladı.

Ana çıkış kapısına doğru yolu kapalıydı, bu yüzden ters tarafa döndü. Asma köprüye, oradan merdivenlere ve arka kapıya gidecekti. Seçenekler zihninden hızla geçiyordu. Binanın haritası hafızasına kazınmıştı. Her koridoru, her kapıyı ezbere biliyordu.

En kısa yolu belirleyerek sola döndü.

Ayaklarının altında bir depremin gümbürtüsü koptu. Yer ikiye ayrıldı ve bacaklarının arasında bir yarık belirdi. Nova bir kez daha düştü.

Yarık onu geçip, lobinin ortasındaki M simgesini parçalayarak zemin katı ikiye böldü.

Nova fay hattının ilerlediği yönü görünce dehşet içinde bir çığlık attı. Doğrudan asma köprüye ilerliyordu.

Yani karantina odasına.

Max yerinden kımıldamadı. Altındaki zemin ikiye ayrıldığında bile kımıldamadı.

Nova çığlık çığlığaydı ama kulakları sağır eden beton ve metal gacırtıları, parçalan camların sesleri onun çığlıklarını yutmuştu.

Taşıyıcı kolonlardan biri yıkıldı. Çıkan ses koçbaşıyla yıkılan bir ağaç gövdesinden gelir gibiydi.

Asma köprü yıkıldı.

Ardından da karantina odası çöktü.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adrian katedralin yıkıntıları tarafından çevrelenmiş karanlık deliğe bakıyor, Ruby ile Oscar da sessizce iki yanında dikiliyordu. Danna'nın kelebekleri girişin etrafına konup onlara sessizce yol göstermeseydi, merdivenleri asla keşfedemezlerdi. Merdivenler ancak hemen yanına gelindiğinde görülebiliyordu, yıkılmış duvarların ve parçalanmış tuğlaların arasına ustalıkla gizlenmişlerdi. Giriş tesadüfen kapanmış gibi görünüyordu ama Fobi'yle kapışmalarından sonra Adrian işin öyle olmadığını anlamıştı.

Anarşistler ne kadar zamandır burayı koruyorlardı acaba? Tünellerinden çıkarıldıklarından beri mi, yoksa daha da öncesinden mi? Aşağıda başka bir yere taşıyamayacakları ne olabilirdi? Bir silah mı? Çalıntı malları sakladıkları bir depo mu? Dik başlı dâhiler için yatılı okul mu?

"Evet," dedi Oscar, tedirginliğini saklamayı başararak, "sanırım önden ben gidiyorum."

Bir adım attı ve Adrian bir elini onun omzuna koyarak nazikçe geri çekti. Oscar onunla inatlaşmadı.

"Pekâlâ," dedi, bastonunu hafifçe Adrian'ın sırtına vura-

rak. Bu temas metal zırhtan büyük bir tangırtı çıkardı. "Senin gitmen daha akla yatkın görünüyor. Ama fikrini değiştirecek olursan..."

"Oscar!" dedi Ruby uyarmak için.

Oscar sustu.

Adrian merdivenlerden inmeye başladı. O kadar dardı ki inerken hafifçe yan dönmek zorunda kaldı. Küçük bir taş sahanlığa ulaştı ve inmeye devam etti. Vizörünü gece görüşüne ayarlamış olduğundan, katedralin alt katlarını ürkütücü bir yeşil tonda görüyordu. Oscar ile Ruby'nin peşinden indiklerini duyuyordu ama onların varlığı Adrian'ı rahatlatmaktan çok geriyordu.

Kendi kendine, babalarına gizli kimliğini itiraf ettikten sonra Muhalif üniformalarına zırh eklemeye başlamaları için ısrar edeceğine yemin etti. Zaman zaman ağır ve çok tangırtılı olabiliyordu ama arkadaşlarının da birer zırhı olsaydı, kendini çok daha iyi hissederdi.

İkinci bir sahanlığın ardından daha geniş bir merdivene ve üzerine Latince sözler oyulmuş kemerli bir kapıya ulaştılar.

Geniş bir odadan geçtiler. Bir mezarlıktı burası. Karşılıklı iki duvar boyunca beyaz mermer lahitler sıralanmıştı. Başlarında da örümcek ağları ve toz bürümüş taş heykeller nöbet tutuyordu. Adrian kendini belli etmeden hareket etmeye uğraşıyordu ama botlarından çıkan sesler boş mezarlıkta yankılanıyordu. Geniş odanın sonunda karşılarına metal destekli, ahşap bir kapı çıktı. Adrian kapının kenarlarından belli belirsiz sarı bir ışığın sızdığını gördü.

Oscar parmaklarının etrafında bir duman bulutunu hazır etmişti. Bir sorunla karşılaşacak oldukları anda içeriyi dumanla doldurarak düşmanlarını şaşırtacaktı.

Ruby bileğine asılı kantaşını sıkıca kavradı.

Adrian kolundaki ince silindirleri yuvalarından çıkardı. Kapalı mekanlar onu huzursuz ediyordu. Yayları işlevsiz kaldığı gibi böyle bir alanda alev toplarını kullanırken arkadaşlarına zarar verme ihtimali de vardı. Kapıyı açtığında karşısında Kraliçe Arı ve Siyanür'ü göreceğinden şüpheleniyordu. Zırhı onu ikisinden de en azında bir süre korurdu. Oscar ile Ruby de yanında olduğundan hızlı bir dövüş olacaktı, özellikle de Anarşistler gafil avlanacak olurlarsa. Fakat botlarından çıkan sesler yüzünden bu pek mümkün görünmüyordu.

Adrian elini kapının koluna attı ve kendini hazırladı. Duman Perdesi ve Kızıl Katil'in de arkasında pozisyon aldıklarından emindi.

Dişlerini sıkarak kapıyı sertçe açtı.

Yan tarafta bir iskelet duruyordu.

Ruby bir çığlık koparark kantaşını ona fırlattı. İçgüdüsel olsa gerek diye düşündü Adrian. Taş iskeleti iki kaburga kemiğinin arasından vurdu ve tüm iskelet takır takır sesler çıkararak yere çöktü. Kafatası Adrian'ın ayağına doğru yuvarlandı.

Adrian kalbi güm güm çarparken başını kaldırıp yukarı baktı. Bir yeraltı mezarlarındaydılar. Bir sürü tabut, kemikten duvarlar ve raflar dolusu kafatasıyla çevrelenmişti. İki ayaklı şamdanın üzerinde, neredeyse dibine gelmiş beyaz mumlar yanıyordu ve boylu boyunca uzanan kemiklerden yapılma bir perde, arkasında ne olduğunu gizliyordu.

Fobi?.. Buharlaşınca buraya mı dönmüştü? Bu, Adrian'a bir bilgisayar oyunu karakterinin her öldürülüşünde etabın başına dönmesini hatırlattı ve boğazına takılan kahkahası boğucu bir öksürüğe dönüştü.

Ayaklarının dibindeki kemikler kıpırdanmaya başladı. Yerde sürüklenerek yavaş yavaş bir araya geldiler ve iskelet yeniden dimdik karşılarına dikildi. Boş gözleri ve tüm dişlerini gösteren sırıtışı hiç değişmemişti. Adrian bu figürden duyduğu rahatsızlığın hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını merak etti.

İskelet önlerinde eğildi ve kafasını kaldırmadan, dramatik bir şekilde kemikten perdeyi işaret etti.

Adrian iskeletten uzak durmaya çalışarak kapıdan içeri adımını attı. Ruby ile Oscar da içeri girince yaratık bir lahdin üzerinde asılı duran ahşap bir panonun üstüne tırmandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve uykuya daldı. Ya da öldü.

Adrian hâlâ iskeleti incelerken, kemikten perde olduğu gibi aşağı inip taş zemine çakıldı. Kemikler dört bir yana saçıldı.

Adrian hızla döndü. O anda ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Gözlerine inanamıyordu.

Anarşinin Ası.

Anarşinin Ası.

Gözlerine tam olarak güvenemiyordu. Tam olarak emin olamıyordu. Bu kötünün miğfersiz fotoğraflarını daha önce görmüştü ama neredeyse hepsi gençlik zamanlarındandı, güç kazanmadan önceki yıllarda çekilmişlerdi. Bu adam genç değildi. Güçlü bir hali de yoktu. Teni çok soluktu ve kırış kırıştı. Saçları seyrelmiş, bedeni ise onları karşılayan iskeleti andırır bir hale gelmişti. Koca bir hükümeti deviren, dünyayı korkuya ve kanunsuzluğa mahkûm eden geniş omuzlu dâhiden eser kalmamıştı.

Ama gözleri... Neredeyse siyah renkte olan koyu gözleri Adrian'ın ondan bekleyeceği üzere bıçak gibi keskindi.

Havada duruyordu, yere saçılan kemiklerin üzerinde meditasyon yapan bir rahip gibi bağdaş kurmuştu.

Sesi güçlüydü ama bir yandan da derin bir bitkinlik barındırıyordu.

"Çok memnun oldum," dedi Anarşinin Ası, dişlerini göstere göstere.

Adrian arkasındaki duvara yapıştı. Sırtı taşa o kadar sert vurdu ki tavandan aşağı tozlar yağdı. Homurdanarak hareket etmeye çabaladı. Ama eli kolu zırhın içinde serbestçe hareket edebilse de, zırhın kendisi olduğu yere mıhlanmıştı.

Adrian öfkeyle sövdü.

Telekinezi.

Zırhın kendini koruyacağını düşünüyordu ama elbette koruyamazdı, hele ki Anarşinin Ası gibi bir telekinetiğin karşısında.

Mezarlığa bir anda beyaz bir duman doldu, o kadar yoğundu ki Adrian bir adım önünü göremez oldu. Daha fazla çabaladı. Kolunu bir kıpırdatabilse, göğsündeki zırhı kapatacak düğmeye erişebilirdi...

Faydası yoktu. As onu bırakmayacaktı.

Ruby'nin savaş çığlığını duydu ve onun bıçak gibi keskin kantaşını Anarşinin Ası'nın boğazına doğru savurduğunu hayal etti. Ama Ruby'nin çığlığı, yerini bir hayret nidasına bıraktı.

Adrian'ın tüm bedeni gerildi ve bir kez daha onu sabitleyen görünmez bağlarla savaşmayı denedi. Boşunaydı. Kafasını kaskının arkasına vurarak kaslarını gevşetmeye çalıştı. Sakin olmak zorundaydı. Düşünmek zorundaydı.

Kulağına hırıltılar, öfkeli bağırışlar geliyordu. Keşke duman bu kadar yoğun olmasaydı da ne olup bittiğini görebilseydim diye geçirdi içinden.

Adrian nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Düşün. *Düşün.*

Parmaklarını esnetti ve bir an için As'ın onun üzerindeki kontrolünün gevşediğini düşündü. Ama sonra, As'ın, boynundan el ve ayak bileklerine kadar tüm vücudunu sabitlemişken onun parmaklarıyla ilgilenmediğini anladı.

Kaskın içinde başını mümkün olduğunca döndürdü. Duvarın üzerindeki toz tabakası hayli kalındı. Duvara çarptığında tüm zırhını kaplamıştı.

Duman seyrelmeye başladı ve Adrian birkaç metre ötede Ruby ile Oscar'ı gördü. Ruby dizlerinin üzerine çökmüştü. Kantaşının teli kendi boynuna dolanmıştı. Parmaklarını telle boğazının arasına sokmuş, çaresizce boğulmaktan kurtulmaya çalışıyordu. Parmakları kanıyor, kristalleşmeye başlayan kan pıhtıları parlıyordu. Oscar onun yanına diz çökmüş, yüzünde telaşlı bir ifadeyle teli gevşetmesine yardım etmeye çalışıyordu.

Adrian dumandan örtünün içinde kötüye dair hiçbir iz göremiyordu.

Zırhın içinde kıvırdığı parmaklarından birinin ucunu duvara bastırdı. İlk aklına gelen şeyi çizdi, yapabildiği en basit şeyi. Toz tabakasının içinde bir daire. Tepesinden tek bir kıvrık çizgi çıkmıştı. Bunun ucuna birkaç küçük çizik daha attı.

Bir bomba.

Bir fitil.

Ve bir kıvılcım.

Bombayı duvardan çekip alırken "Oscar!" diye hırıldayarak bağırdı. "Siper al!"

Oscar'ın gözleri kocaman açıldı. Ruby'yi kollarının altından tuttuğu gibi tabutlardan birinin ardına çekti.

Adrian bombayı yere bıraktı. Duvardan birkaç santim öteye yuvarlanan bomba patladı.

Oluşan parlama gözleri kör edici cinstendi. Patlama, Adrian'ın gövdesine yaptığı basıncın ardından duvarda bir delik açtı. Adrian öne doğru, elleriyle ayaklarının üstüne düştü. Anında elini göğsüne atıp zırhı kapattı ancak bunun sonucunda havadaki toz ve duman nedeniyle öksürüklere boğuldu. Oda şu an daha karanlıktı. Patlama şamdanlardan birini devirmiş ve yaydığı azıcık ışığı da yok etmiş olmalıydı.

Yerde emekleyerek Ruby ile Oscar'ı bulmaya çalıştı. Bir yandan da gözlerini kırpıştırarak içlerine dolan toz toprağı temizlemeye çalışıyordu.

İlk olarak Ruby'yi boğan teli buldu. Bir kemik yığınının üstündeydi. Ruby'nin derisini kesen yerleri minik kızıl taşlarla kaplıydı.

"Duman Perdesi!" dedi. "Kızıl Katil!"

"Bu... Buradayız," diye cevap verdi Oscar öksürükler içinde.

Öfkeli bir kükreme Adrian'ın dikkatini yukarı çekti.

Anarşinin Ası artık havada asılı değildi. Sade, dökümlü cüppesi tozdan bembeyaz olmuştu ve kollarını iki yana uzatınca kumaş dalgalandı. Mezarların ortasında dikiliyordu, yüzü az önce ortada olmayan bir öfkeyle doluydu. Dudakları sinirden çarpılmış, adeta şekilsiz bir hale bürünmüştü.

Adrian saldırı karşısında kendini hazırladı. Keskin kantaşının aniden havaya fırlayıp kendisine saplanmasını, Oscar'ın bastonunun içlerinden birinin kafasına inmesini ya da binlerce kemiğin altında kalmayı bekliyordu.

İki taşın birbirine sürtme sesini duydu.

Adrian ayağa kalktı, sesin nereden geldiğinden emin değildi. Sonunda tabutlardan birinin ağır kapağını gördü. Lahdin üzerinden kayarak yere düştü ve boylu boyunca çatladı.

Adrian'ın ağzı açık kalmıştı. Koca tabut tüm ağırlığıyla yan dönüp etraflarını çevreleyen katedralin hasar görmüş temellerini sarsınca, Adrian'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Yüzlerce yıllık bir cesedin kemikleri tabutun içinden döküldü.

Adrian sendeleyerek bir adım geri çekildi. Anarşinin Ası'nın binaları temelinden söktüğünü, köprüleri yıktığını, tankları mağaza vitrinlerinden içeri fırlattığını okumuştu.

Ama bunlar güçlü olduğu zamanlardaydı. Miğferi olduğu günlerde. Max onun gücünün bir kısmını almadan önceydi.

Şimdi bile ağırlığı bir tonu bulan, belki de daha fazla olan bir şeyi böylesine kolaylıkla kontrol edebildiğini görmek insanın ödünü koparıyordu.

Fakat As mezarı yerinden kaldırmıyordu.

Adrian bir kez daha onun yüzüne baktı. Gözleri düşmanca bakışlarla alev alev yanmasına rağmen, bir yandan da zorlanıyordu. Yüzü odaklanma çabasıyla kasılmıştı. Dişlerini sıkıyordu ve her yanını ter basmıştı.

Belki mermer bir lahit kadar ağır bir şeyi yerinden oynatabiliyordu ama bu hiç kolay olmuyordu.

Cesareti artan Adrian ona saldırmaya karar verdi. Yumruğunu savurmaya hazırlanırken diğer yandan beyni bir plan üretmeye çalışıyordu. O ve Oscar antrenman salonunda epey dövüş çalışması yapmışlardı ama bu becerilerni gerçek bir kapışmada nadiren kullanırdı.

Sonuç olarak, bir önemi yoktu.

Anarşinin Ası, Adrian'a doğru bir bakış attı ve yere devrilmiş şamdan havada uçarak Adrianın karnına gömüldü. Adrian acıyla inleyerek yere düştü ve ellerini karnına bastırdı.

Öfkeyle hırlarken, tam zamanında başını kaldırarak tabutun bir kez daha döndüğünü gördü.

Ruby ile Oscar çığlık atarak birbirlerine sarıldılar. Adrian, tabut üstlerine kapanarak onları oldukları yere hapsetmeden saniyeler önce, Oscar'ın kollarını Ruby'nin başına kapadığını gördü. Boğuk çığlıklarını, taş mezarın içine indirdikleri yumrukları takip etti.

Anarşinin Ası olduğu yere yığıldı ve Adrian onun nefesini toplamaya çalıştığını gördü.

"Onlarla sonra ilgilenirim," dedi, alnında biriken terleri koluyla silerken. Bakışlarını Adrian'a çevirdi ve başını yana eğerek onu incelemeye koyuldu. Sonra gözleri ilgiyle, belki de keyifle parladı. Adrian onun kendisini tanıdığını anlamıştı. Nasıl olduğunu bilemiyordu. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve Anarşinin Ası, Adrian çocukken ortadan kaybolmuştu, daha doğrusu herkes *öldüğünü* sanıyordu.

Ama bunca zamandır burada saklanmıştı. Saklanmıştı. Beklemişti. Fobi ve belki de diğer Anarşistler tarafından korunmuştu. Ona Kaptan Krom ve Korku Bekçisi hakkında bilgiler sunmuş olabilirlerdi. Muhtemelen Yenilmez Kadın'ın öksüz oğlunu evlat edindiklerini de söylemişlerdi. Belki de ona gazete ve dergiler getirerek düşmanlarını takip etmesine yardımcı olmuşlardı.

"Ne kadar enteresan," dedi As, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak. "Yeğenimi tanıyorsun diye tahmin ediyorum."

Sonra güldü –aynı zalim gülüştü bu– ve kollarını başının üstüne kaldırdı.

Adrian yumruğunu sıktı. Kolundaki silindir biçimli dövme ışıldamaya başladı, akkor kesilmişti. Teni ısınıyordu.

Arkasındaki raflar takırdamaya başladı ve Adrain, As'ın

onları tepesine indirerek onu ezmeye çalışacağını düşündü.

Adrian yumruğunu As'a doğrulttu, parmaklarını araladı.

Fakat ateş etmeden önce, Anarşinin Ası öksürüklere boğularak bir dizinin üstüne çöktü. Rafların takırtısı kesildi.

Adrian tereddütteydi.

As öfkeli bir kükremeyle yumruğunu yere indirdi. Kolunu savurdu ve bir kemik dalgası Adrian'a doğru uçtu. Adrian bir kolunu kendine siper etti, kemikler üstüne çarpıp, fazla zarar vermeden yere düştü.

As bir kez daha bağırdı ve bu haliyle ona öfke nöbeti geçiren bir çocuğu hatırlattı. Soluk soluğa kalan, ter içindeki kötü, yeniden ayaklarının üzerine doğruldu. Az önce ölçüp biçerek bakan gözleri şimdi telaşlı bir çaresizlik içindeydi. Bu defa iki kolunu birden savurdu ve Adrian geri kalan kemiklerin de yağıp tükenmesini bekledi. Arkalarında çok az güç vardı.

Anarşinin Ası kendini tüketmişti.

Kötü, bir kez daha tıslayarak öne doğru iki büklüm yığıldı ve parmaklarıyla bir kafatasını göz yuvalarından kavradı. "Canınız cehenneme," diye hırladı. "Senin de, Muhaliflerinizin de Konsey'inizin de. Bunu bana *onlar* yaptı. Beni bu hale getirdiler."

Dövmesi hâlâ yanıyordu ama Adrian kolunu indirdi. "Kendini bu hale sen getirdin."

As güldü. "Sen aptalın tekisin."

"Yeğenini tanıdığımı söylerken, ne kast ettin?"

As sakinleşti, yüzünde neredeyse keyif dolu bir ifade vardı. "Galiba sen onu Kâbus adıyla tanıyorsun." Kocaman bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Diğer isimlerinin dışında."

Adrian'ın çenesi seğirdi. "Öyleyse kaybın için üzüldüm."

"Yo, hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

Adrian avucunu kötüye doğru kaldırdı ve ateş etti. Sersemletici şok dalgası Anarşinin Ası'nın göğsüne indi. Geriye doğru düşen As elindeki kafatasını bırakmadan kemik deryasının üstüne devrildi.

Adrian, bu darbenin onu öldürmüş olabileceğinden endişelenerek yere yığılmış bedene baktı. Zarar vermekten çok sersemletmek amacıyla tasarladığı bir silahtı bu ama Anarşinin Ası bugüne dek Adrian'ın karşılaştığı düşmanlarının çoğundan daha zayıf durumdaydı. Şu sessiz ve hareketsiz haliyle ne kadar zayıf olduğunu görmek daha da kolaydı.

Fakat Adrian yakınına sokulduğunda, çok hafif de olsa nefes aldığını gördü.

Sonra ters dönmüş lahdin yanına gitti. "Oscar! Ruby!"

"İyiyiz," diyen boğuk bir ses duyuldu. "Öldü mü?"

"Hayır ama baygın. Dayanın."

Adrian yeniden zırhına büründü. Nöbetçi'nin gücüyle bile arkadaşlarını lahdin altından kurtarmak için kendini sonuna dek zorlaması gerekti. Tepeden tırnağa toz içindeydiler. Birbirlerine sarılmışlardı. Ruby'nin parmakları değerli taşlarla kaplıydı. İkisi de bir şey söylemediler ancak serbest kaldıklarında bile birbirlerinden ayrılmakta tereddüt ettiler.

Oscar yavaşça ayağa kalktı ve lahdin kenarına yaslandı. Kesik kesik soluyordu. Eğilip Ruby'nin elinden tuttu ve onu çekip kaldırdı. "İyi misin?"

Ruby sersemlemiş bir halde Oscar'a baktı ve başını salladı. "Evet. İyiyim."

Oscar da ona bakarak başını öne doğru salladı.

Gözleri ışıl ışıldı, bedenleri birbirine yaslanmıştı ve bir öpüşme öncesi nasıl olur diye Adrian'a sorsalar, işte bunun gibi derdi.

Adrian yüksek sesle boğazını temizledi ve ikisi sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştılar, ancak elleri ayrılmadı.

"As," dedi Adrian, yavaşça, tane tane. "*Anarşinin Ası.*"

"Evet," dedi Oscar, toz içindeki saçlarını parmaklarıyla tarayarak. "Evet." Bastonunu alıp As'a doğru yaklaştı ve ayağını dürttü. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Konsey'e haber vermeliyiz," dedi Ruby.

Adrian dövüşün sebep olduğu yıkımı inceledi. "Haklısın. Onu alıp Cragmoor'a kapatsınlar. Ayrıca Danna'nın neden dönüşemediğini hâlâ bilmiyoruz. Eğer As bir şekilde onun kelebeklerinden birini bir yere kapattıysa..."

"Bir saniye," dedi Ruby. "Kalemin yanında mı?"

Adrian kaşlarını çattı, sonra zırhının eldivenini çıkardı ve keçeli kalemini ona uzattı. "Ne yapacaksın?"

"Aklıma bir fikir geldi." Ruby, Anarşinin Ası'nın yanına çömeldi ve elindeki kafatasının üstüne bir şeyler yazmaya başladı. Kendi kıvrımlı el yazısı yerine köşeli büyük harflerle yazdığı mesajı yüksek sesle okudu.

BUNU BİR BARIŞMA HEDİYESİ OLARAK
KABUL EDİN.

–NÖBETÇİ

"İşte," dedi, kalemin kapağını kapatıp, memnun bir gülümsemeyle Adrian'a uzatırken. "Onlara Danna'nın bizi buraya getirdiğini ve geldiğimizde de bunu bulduğumuzu söyleyeceğiz. Muhalifler senin, yani *Nöbetçi'nin* kötü olmadığını bilmeli ve sen, yani o, aslında sen..." Gözlerini kapatarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "*Sen,* Anarşinin Ası'nın ya-

kalanmasına yaptığın katkının karşılığını almalısın. Belki bunun sana faydası olur. Onlara gerçeği itiraf ettiğin zaman."

Adrian bunu göremeyeceğini bilse de ona gülümsüyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Burada telefonlar çekmez," dedi Oscar. "Yukarı çıkıp Konsey'e haber verelim."

Ruby teliyle Anarşinin Asi'nın bileklerini bağladı ve Adrian hiç ihtimal vermese de, Konsey üyeleri buraya gelmeden önce kendine gelecek olursa diye, bir telekinetiğin bile çözmekte zorlanacağı kadar sağlam olmasına özen gösterdi.

Merdivenlerin daha yarısını çıkmışlardı ki, üçünün de aynı anda sinyal veren haberleşme cihazları irkilmelerine neden oldu.

"Hadi canım..." Oscar şüpheyle kolunu ileri doğru uzattı. "Bu kadar çabuk haber almış olamazlar."

Mesaja ilk bakan Ruby oldu. Yüzü bir anda bembeyaz kesildi. "Hayır. As'la ilgili değil. Bu..." Duraksadı.

"Ne olmuş?" diye sordu Adrian. Ruby'nin bakışlarını hiç beğenmemişti.

"Mesajı gönderen Max. Kâbus'un yaşadığını ve orada, karargâhta olduğunu yazmış."

Adrian'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Onu yakalamışlar!"

"Hayır Adrian. Max, Kâbus'un As'ın Miğferi'ni ele geçirdiğini ve onu kendisinin durdurmaya çalışacağını söylüyor."

Adrian kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

Max mi?

Max mi onu durdurmaya çalışacakmış?

İkisini de yana iterek dar merdivenden yukarı fırladı. "Ben gidiyorum. Babamlara mesaj atın, As'ı da Kâbus'u da haber verin. Birilerini göndersinler."

Cevaplarını beklemedi, sadece yüzeye doğru koşturdu. Terk edilmiş araziden karargâha doğru.

Max'e ve Kâbus'a doğru.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"*Max!*" diye avaz avaz bağırdı Nova.

Camlar lobinin dört bir yanına yayılmıştı. Minik cam binalar, camdan arabalar, camdan insanlar, sokak lambaları, trafik lambaları yerlere saçılmış ve paramparça dağılmıştı. Etrafa sim gibi parlayan bir cam ve toz bulutu yağmıştı. Cilalı, parlak yer döşemeleri un ufak olmuş ve örümcek ağları gibi her yöne saçılmıştı

Eskiden karantina odasının olduğu yerde şimdi birkaç bükülmüş çelik kolon ve dağılmış alçılardan başka bir şey yoktu.

Max'in olduğu yerde...

Nova sendeleyerek ayağa kalktı. Birkaç dengesiz adım atıp etraftaki enkazı taradı ama ondan hiçbir işaret göremedi. Kabarık saçlarını, ekose pijamalarını aradı gözleri. Toz bulutu gözlerini acıtıyordu. Muhtemelen içinde cam zerrecikleri de uçuşuyordu ama Nova yine de gözlerini kırpıştırarak aramayı sürdürmekten kendini alamıyordu.

Parçalanmış bir şehir. Kırılmış lambalar. Çökmüş bir zemin.

Toz bulutu dağılırken enkazın arasından ince bir ses duydu. Yerde ayakları kayarak ilerlemeye çalışan yaratığı seçebilmek için bir süre bakındı. Nova onu ilk başta yavru bir kertenkele zannederek ne yapacağını bilemez bir halde öylece seyretti.

Sonra şaşkınlıkla bunun velociraptor olduğunu anladı. Bir zamanlar Adrian'ın onun avucuna çizdiği dinozor.

Kalbi hızla çarparak çömeldi ve elindeki mızrağın dip tarafını uzatarak hayvana tırmanabileceği bir zemin sağladı. Böylece onu kaldırıp güvenli bir yere koyabilirdi.

Dinozor ciyaklayarak, yıkılmış bir kirişin altına sığınmayı tercih etti.

Enkazdaki parçalar yerinden oynamaya başladı. Birkaç parça alçı iki yana dağılır gibi yerde kayıp savruldu ancak hâlâ Max'ten bir iz yoktu.

Nova'nın kaşları çatıldı.

Birkaç parça cam şangırdadı ve camdan bir kilisenin çan kulesi, görünmeyen bir ağırlığın altında ezildi.

Nova bir nefes sesi duydu ve Max titreşerek aniden önünde belirdi. Şaşkınlıkla çığlık atan Max, odaklanarak yüzünü buruşturdu ve bir kez daha titreşerek gözden kayboldu.

"Görünmezlik," diye fısıldadı Nova. Korku Bekçisi'nden ona geçen görünmezlik yeteneği vardı.

O anda Nova'nın ayağına bir buz kütlesi çarptı ve bacağına dolandı. Sinirle hırlayan Nova mızrağı kullanarak buzu yayılmadan önce kırdı. Ayağını kurtardığı an yer yeniden oynadı ve Nova dengesini kaybederek düştü. Kalçasını yere sertçe vurduğunda, yaralı bacağı da büyük bir acıyla zonkluyordu. Cam parçaları büyük bir şangırtı çıkararak birkaç metre ötesindeki devasa yarığın içine bir çığ gibi boşaldı.

Artçı Şok diğer tarafta dikilmiş, ona hiddetle bakıyordu.

Bir elinde miğferi diğer elinde mızrağı tutan Nova hırsla yumruklarını sıktı. Gözleriyle etraftaki enkazı taradı. Hâlâ Max'ten iz yoktu ve Buz Yanığı'nı da göremiyordu. Çirkin olduğu yerden kımıldamamıştı. Hayır, Çirkin *değil*. O artık Trevor Dunn, bir zorba, bir ödlekti. Kocaman vücudu, artık hiçbir şeye yaramayan cüssesiyle, Nova'nın onu son bıraktığı yerde sefil bir şekilde iki büklüm kalmıştı. Nova onun bu şekilde kendi derdine düşünmesinden, öylece çöküp kalarak her şeyi boş vermesinden tiksindi.

Bu adamda hiçbir zaman bir kahraman kumaşı olmamıştı.

Nova boynundaki Zindelik Tılsımı'na minnettardı, onu Max'in gücünden korumuştu. Ama bir zamanlar ramak kaldığı gibi gücü ondan çekilip alınsaydı bile buna daha onurlu bir şekilde tepki vereceğini tahmin ediyordu.

Artçı Şok kükreyerek Nova'nın dikkatini yeniden kendine çekti. Bir dizini yere indirip iki avucunu birden yere vurmaya hazırlandı.

Nova bir çığlık koparak elindeki mızrağı kaldırdı ve tüm gücüyle fırlattı.

Artçı Şok devreye giren içgüdüleri sayesinde mızraktan sıyrıldı. Mızrak başının üstünden geçip danışma masasının tabelasına saplandı. Artçı Şok gözlerini kırparak Nova'ya baktı. Nova olduğu yerde donup kalmıştı ama bu kısa sürdü, hemen ardından sırıtmaya başladı.

Nova'nın elinde icatlarından biri vardı. Masum bir dolmakalem kisvesine bürünmüş bir ok tabancası.

Artçı Şok kıkırdadı. "Bana aşk mektubu yazmaya mı karar verdin yoksa?"

"Bir ağıt diyelim istersen."

İki dudağının arasına alarak üflediği kalemden fırlayan ok Artçı Şok'u göğsünden, tam kalbinin üstünden vurdu. Buz Yanığı'nın oku Nova'ya sapladığı yerden... Yeşil sıvı bedenine akarken Artçı Şok dehşetle başını eğip baktı.

"Huzur içinde uyu Artçı Şok," dedi Nova abartılı biçimde iç geçirerek. "Yetenekleri richter ölçeğiyle yedi şiddetindeydi belki ama karakteri en fazla iki ederdi."

Nova, onun tepkisini görmeyi beklemeden koşmaya başladı. Ayakları cam ve alçı yığınlarına takılıyor ve kayıyordu.

Bir zamanlar karantina odasına çıkan merdivenlere ulaşmak üzereyken, sarsıntıda yerinden çıkan büyük çelik kolonlardan biri aşağı doğru savrulup Nova'ya yandan çarptı. Darbenin etkisiyle uçarak bir duvara savruldu ve kafası zonklayarak yere yığıldı. Sulanmış gözlerini açtığında miğferin az ötede yattığını gördü. Bulanık görmesine ve çarpan kolon yüzünden kemikleri hâlâ sızlamasına rağmen kendini zorlayarak ileri uzandı. Parmakları miğferi almak için açıldı.

Miğfer bir anda ondan uzaklaştı ve havaya yükseldi. Nova bağırarak onu kapmak üzere atıldı ama çok geçti.

O anda Max birden acıyla bağırdı ve miğfer yere düşerek karantina odasının parçalanmış kalıntılarının ortasına yuvarlandı. Max yeniden görünür oldu ve miğferin az ötesinde dizlerinin üstüne çöktü. Tüm vücudu kesikler ve sıyrıklar içindeydi, pijamaları parçalanmıştı. Çıplak ayağına batan bir cam parçasını çıkartmasını izlerken Nova'nın içi sızladı.

Kanlı cam parçasını bir kenara fırlatan Max, yeniden elini havaya kaldırdı. Miğfer yolculuğunu tamamlayarak onu beklemekte olan kollara ulaştı.

Max bir kez daha gözden kayboldu. Bu defa miğfer de onunla birlikte kaybolmuştu.

Nova onun az önce durduğu yere kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Çelik kolonu ona savuranın Max olduğunu hayretle fark etmişti. Şimdi de miğferi almıştı.

Kurtulmaya çalışmıyordu. Onunla *savaşmaya* çalışıyordu.

Fakat yıkıntılarla dolu bir yerde görünmezlik pek işe yaramıyordu ve Nova en yakın acil çıkışa doğru ilerleyen Max'i kısa sürede tespit etti. Max temkinli hareket etmeye çalışıyordu ama telaşla ilerlerken hareket ettirdiği yıkıntılar, yerinden oynayan cam parçaları ve ardında bıraktığı kan damlaları kolayca görülebiliyordu.

Dayandığı duvardan destek alarak ayağa kalkan Nova ona doğru koşmaya başladı. Yaklaştığını gören Max daha hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Nova artık hızlı hızlı soluk alışını duyabiliyor, arayı kapattıkça Max'in telaşının yükseldiğini hissedebiliyordu.

Parmaklarını açarak boşluğa doğru atıldı.

Elleri kumaşa değince de sıkıca kavradı.

Max bağırarak yeniden görünür hale geldi ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Miğfer bir kez daha fırlayıp gitmişti.

Max'i düştüğü yerde bırakan Nova ayağa kalktı ve ileri atıldı. Miğferin üstüne düşerek tüm bedeniyle onu sardı ve Max telekinezi yeteneğiyle onu bir kez daha elinden çekip almasın diye sıkı sıkıya kavradı.

"Hayır!" diye bağırdı Max. Ufak bir yuvarlak masa Nova'nın kafasına doğru uçtu. Nova dirseğiyle masayı durdurdu ama bu çarpışmanın etkisiyle sertçe yere düştü.

Nova bir an afallamış bir halde yerde kaldı. Nefesi kesilmişti. Ter içindeydi. Miğferi karnına sıkıca bastırmıştı. Yorgunluktan ve acıdan başı dönüyordu.

Ama çıkışa yakındı.

Çok yakındı.

Bu kadar yaklaşmışken başarısız olmayacaktı.

Son kalan gücünü de topladı ve önce bir dizinin, sonra ikisinin üzerinde doğruldu. Bacaklarının titremesiyle savaşarak ayağa kalktı.

Henüz bir adım atmıştı ki, bir kol boğazına dolandı ve onu geniş bir göğse yapıştırdı.

"Seni öldüreceğim," diye tısladı Trevor kulağının içine. "Bana yaptığın şey için seni *öldüreceğim*."

"Sıraya gir," diye öfkeyle konuştu Buz Yanığı. En yakın çıkış kapısında dikilmiş, Nova'nın kaçış yolunu kapatmıştı. Kaptan Krom'un mızrağı elindeydi, kalın ve parıldayan bir buz tabakasıyla kaplıydı.

İki eliyle birden kavradığı miğferi bırakmak istemeyen Nova, dizlerinin iflas etmesi ihtimaline karşı Trevor'ın gövdesine yaslanarak ondan destek aldı.

"Kusura bakmayın," dedi, sözcükleri gevelemeden çıkarmayı başaramayarak. "Ama kimse bugün beni öldürmeyecek."

Boynunu sıkan kolu kavradı ve gücünü boşalttı. Trevor'ın kolu gevşedi, sonra da küt diye yıkıntıların üstüne devrildi. Nova sendeleyerek öne doğru eğildi. Bir eliyle devrilmemek için dizinden destek alırken, diğeriyle hâlâ miğferi tutuyordu.

"Ne? Nasıl?" diye kekeledi Buz Yanığı. "Ama sen... Ben az önce..."

"Ha, evet, bunu diyorsun," dedi Nova, göğsüne saplı duran içi boşalmış oku yerinde sökerek. "Neredeyse unutmuştum. İşe yaramamış görünüyor."

Buz Yanığı'nın şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Bir çığlık koparak mızrağı iki eliyle birden kavradı ve rakibine saldıran bir şövalye gibi Nova'ya doğru hücum etti.

Nova hızla yan döndü. Mızrağın ucu onu kıl payı ıskaladı.

Dehşet dolu, şok etkisi yaratan bir çığlık lobideki tüm havanın çekilmesine neden oldu. Nova dönüp sesin geldiği yöne baktığında Max yeniden görünür haldeydi. Genissa, Nova'nın kalbine nişan almıştı ama Nova çekilince... Max... Max, Nova'nın tam arkasındaydı. Görünmez olup fark ettirmeden arkasından yaklaşmıştı. O sırada elini miğfere doğru uzatmış, onu almaya çalışıyordu.

Krom mızrak bedenine saplanmıştı.

Nova'nın dudaklarından bir çığlık yükseldi. Max geriye doğru sendelerken elinden hiçbir şey gelmiyordu. Max karnına saplanmış mızrağı tuttu. Gözleri kocaman açılmış, yüzü dehşet içinde çarpılmıştı.

Dizlerinin üstüne çöktü.

"Hayır," diye bağırdı Buz Yanığı paniğe kapılmış bir sesle. "Hayır, hayır, hayır!"

Mızrağı elinden bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi. Bacakları titriyordu. Yere düştü. Sonra debelenerek, yerde sürünerek Max'ten uzaklaşmaya başladı. "Hayır! Onu benden alamazsın!"

Nova o an Buz Yanığı'nın derdinin Max olmadığını anladı.

Haydut'un gücünü çaldığını hissettiği için telaşlanmıştı.

Buz Yanığı'nı boş veren Nova yere, Max'in yanına çöktü. Miğfer yan tarafa düşüverdi. Demir madalyonun sıcaklığını göğsünde hissediyordu. "İyisin merak etme. Hiçbir şey..."

Sözünün gerisini getiremedi. Mızrağın girdiği yerin etrafı maviye çalıyor ve buz kristalleriyle kaplanıyordu.

Buz.

Bir eliyle mızrağı kavrayan Max, "Çıkar... Şunu..." dedi nefes nefese. Gözleri kocaman açılmıştı ve yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

"Hayır, sakın elleme," dedi Nova. "Kanın akmasını engelliyor. Çıkartırsak..."

"Çıkar," dedi Max bir kez daha ısrar ederek. Mızrağın üzeri buzla kaplanıyordu.

Nova yutkundu. Max, Buz Yanığı'nın gücünün bir kısmını almıştı. Belki de...

"*Lütfen*," diye yalvardı Max.

"Peki," dedi Nova titreyen bir sesle. "Bu canını yakacak ama. Kusura bakma."

Max hiçbir şey demedi. Boş gözlerle bakıyordu. Fakat Nova mızrağı vücudundan çıkardığı anda kopardığı çığlığı Nova iliklerine kadar hissetti.

Mızrak çıkınca Max yana devrildi. Pijamaları kan içindeydi. Nova titreyen elleriyle kemerinin kesesindeki sargı beziyle merhemi çıkardı. Fakat Max'in pijamasını kaldırdığında yaranın etrafının hızla buz kristalleriyle kaplandığını gördü. Max kanamayı kendisi durduruyordu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti Nova. Max gözlerini kapamıştı, yüzü etraflarındaki kırık döşeme taşları kadar beyazdı. Bedeni içgüdüsel olarak hareket ediyor, Buz Yanığı'ndan aldığı gücü yaranın olduğu bölgeyi uyuşturmak ve kanamayı durdurmak için kullanıyor olabilirdi.

Bu onu kurtarmazdı belki ama yardım gelene dek dayanmasını sağlayabilirdi.

O an aklına bir fikir gelen Nova başını kaldırdı. Buz Yanığı kendinden geçmişti ve yarı baygın görünüyordu ama yanında Artçı Şok vardı, kollarını beline dolayarak onu Max'ten uzağa çekmeye çalışıyordu.

Nova hiç düşünmeden kanlı mızrağı kaptığı gibi onlara saldırdı. Artçı Şok, şaşırarak Buz Yanığı'nı olduğu yere bı-

raktı ve Nova'nın saldırısını karşılamaya hazırlandı.

Fakat Ajan N etkisini göstermişti ve artık güçlerine sahip değildi. Bunlar olmadan da ne yapacağını bilemiyordu.

Nova ileri doğru atılarak mızrağı onun kafasına vurmaya hazırlandı. Kendini korumak için ellerini zavallıca yukarı kaldıran Artçı Şok büzülüp kaldı.

Nova kulağına birkaç santim kala mızrağı durdurdu.

Silahını indirerek işaret parmağını Mack Baxter'ın alnına dokundurdu. Baxter, olduğu yere yığıldı.

Sonra hemen Buz Yanığı'na döndü. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek Max'ten kaçmaya çalışıyordu. Nova mızrağın ucunu onun burnuna doğrulttu. Buz Yanığı durdu.

"Geri dön," diye hırladı Nova. "Gücünü ona vereceksin. Hepsini."

Buz Yanığı başını kaldırıp ona baktı. "Çok beklersin."

Nova sinirlendi. Max ölüyordu. *Ölüyordu.* Onun bir Muhalif, bir Everhart, on sene önce As'ın güçlerini emen *dâhinin ta kendisi* olması hiç umurunda değildi. O Max'ti ve Nova onun ölmesine izin vermeyecekti. "Onu kurtarmanın tek yolu bu olabilir."

"O benim," diye hırladı Buz Yanığı.

"Öyle olsun," dedi Nova. "Ben sana asil bir seçenek sunmuştum."

Eğilip, çenesinin hemen altından Buz Yanığı'nın boğazını kavradı. Şaşkınlıkla inleyen kız kısa bir süre debelenerek kaçmaya çalıştı.

Ama sonra olduğu yere çöktü. Uykuya dalmıştı bile.

Nova onu Max'in yanına sürükleyip bıraktı. Max'in Genissa'nın gücünü ne kadar hızlı alabileceğini bilmiyordu ama yarasının çevresindeki buz tabakası şimdiden kalınlaşmaya başlamıştı.

Nova onun baygın olduğunu sanıyordu ama Max gözlerini açıp Nova'ya baktı. Max'in onu tanıyıp tanımadığını bilemese de merak içinde olduğunu görebiliyordu.

Neden ona yardım ediyordu? Miğferi almıştı. Neden hâlâ oradaydı?

"Ondan uzaklaş!"

Nova hızla sesin geldiği yöne döndü. Nabzı bir anda hızlandı.

Nöbetçi ana giriş kapısında dikiliyordu. Cam kapılardan vuran ay ışığı parlak zırhından yansıyordu.

Nova ayağa kalktı. Yüreği çok daralmıştı, bedeni yere yığılmak üzereydi. Ama zihni hâlâ zehir gibiydi. Max o mızrağı yediği anda beyni yeniden uyanmıştı ve şu an seçeneklerini değerlendirmeye başlamıştı bile.

Mızrak yalnızca bir iki adım ötesindeydi.

Miğfer yerde, hemen arkasındaydı.

Kılıfındaki tabancada bir ok daha vardı ve iki tane duman bombası kalmıştı. Gerçi gazın bu zırhın içine sızabileceğinden emin değildi.

Bir yıkılmış karantina odası, üç baygın eski dâhi ve ayaklarının dibinde ölmekte olan Max vardı.

"Sana ondan uzaklaş dedim," diye hırladı Nöbetçi, sağ kolu ışıldamaya başlayarak.

Nova bir adım geri çekildi. Topuğu miğfere sürtüyordu.

Nöbetçi'yi ve tüm o yapmacık üstünlük tavırlarını, kendini beğenmişliğini ve bir sapık gibi devamlı onu izlemesini ne kadar aşağılasa da, bu kural tanımazla ilgili bir şeyden çok emindi:

İyi şeyler yapıyordu.

Kahramanca şeyler.

Mesela ölmek üzere olan on yaşındaki çocukları kurtarmak gibi.

Bir adım daha geri çekildi.

Nöbetçi kolunu kaldırdı. Sersemletici ışını ona doğru fırlattı. Nova eğilerek güç bela kendini savundu ve yerdeki mığferi kaptı.

Sonra da kaçtı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Adrian onun peşinden gitmek istiyordu.

İçinde avaz avaz bağıran, öfkeli bir ses ona peşinden git diyordu. Maskesini çıkarmak, gözlerinin içine baktırmak ve bunu neden yaptığını söyletmek istiyordu. Max'in yaşadığı yeri, camdan şehrini, her şeyini mahvetmesinin ve ona saldırmasının, bir çocuğa saldırmasının sebebini sormak istiyordu! Ne amaçla, hangi amaç uğruna?

Ama onun peşinden gitmedi.

Bunun sebebi, sorularının cevabını kısmen bilmesiydi.

Max, Anarşinin Asi'nın yenilmesine yardım etmişti ve şimdi de Kâbus ondan intikam akmak istemişti.

Adrian onun peşinden gitmemişti çünkü...

Çünkü...

"Max," dedi ve kardeşinin ismi hıçkırıklarına karıştı. Dizlerinin üzerine çökerek Max'in üzerine eğildi. Aldıkları eğitimi hatırlamaya çalıştı. Bir şifacı yetişene dek arkadaşlarını hayatta tutabilmek için bu tür yaralanmalarda ne yapılması gerektiğini onlara öğretmişlerdi.

Ama daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Max'in pijamasının üstü yukarı sıyrılmıştı ve kaburgalarının altında derin bir oyuk vardı. Yarada kanla beraber buz da görülüyordu. Beyaz buz tabakaları cildin üzerine yayılarak yaranın üzerinde koruyucu bir bariyer oluşturmuştu.

Genissa Clark'tan çalındığına şüphe yoktu.

Fakat buza rağmen Max'in kanı yapış yapış ve koyuydu. Yara çok derindi ve böbrek, mide, bağırsak gibi bir organlar delinmiş olabilirdi.

Ne kadar vakti vardı?

Adrian titreyen kollarını Max'in bedeninin altına sokarak onu mümkün olduğunca nazik bir şekilde kaldırdı.

Kâbus gitmişti. Olanca öfkesine rağmen, onun gidişini hayal meyal hatırlıyordu. Yalnızca Max vardı onun için. Teni kâğıt havlu gibi bembeyaz kesilmişti, göğsü her nefes alışında azıcık inip kalkıyordu.

Çocuğa sıkıca sarılarak binanın dışına koştu. Caddede yaklaşan sirenlerini duyuyordu. Kâbus'un saldırı haberini alan Konsey üyeleri ve diğer Muhalifler de olay yerine akın ediyorlardı.

Ama çok geç kalmışlardı.

Adrian'ın tek umudu *kendisinin* geç kalmamış olmasıydı.

Yaklaşan sirenlere sırtını dönerek koştu.

Hayır, uçtu!

Tüm şifacılar galadaydı. *Herkes* o kahrolası galadaydı ve hastane on kilometre uzaktaydı. Adrian ellerindeki kandan, Max'in sıska göğsünden hırıltılarla çıkan zayıf soluklarından, çizdiği onca dikişin Max'in her saniye kayıp giden hayatını kurtarmaya yetmeyeceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Buz ona zaman kazandırmıştı ama yine de ölüyordu. Max *ölüyordu*.

Adrian hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. Tüm dünyası zifiri karanlık, dar bir tünele dönüşmüştü. Yalnızca önüne çıkan engelleri görüyordu: Yolunun üstündeki binalar ve caddelerdeki trafik. Gözü sadece tepenin başındaki hastanedeydi. Çok uzaktı, sonra yakınlaşmaya başladı, çatılardan yangın merdivenlerine, oradan su depolarına atlayarak ilerliyordu. Bu sırada Max'in bedenini o kadar sıkı tutuyordu ki, kalbinin zayıf atışını zırhının üstünden bile hissedebiliyordu. Hayır, muhtemelen bu onun hayal gücünün bir eseriydi. Ya da çaresizlikten delice çarpan kendi kalbinin sesini duyuyordu.

Yalnızca rüzgâr ve botlarının betona güm diye inişi vardı. Bir sıçrama daha, başka bir çatı, başka bir bina, aşağıda parlayan başka bir sokak lambası ve hastane... Giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu ama asla yeterince yakın olmuyordu. *Sakın ölme, dayan, neredeyse geldik, seni yetiştireceğim, sakın ölme.*

İşte *varmıştı*, karargâhtan çıktığından beri geçen dakikalar, belki de saniyeler bir ömür gibi gelmişti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, onu algılayamadığı için henüz açılmayan otomatik kapıya çarptı. Etrafa saçılan cam parçalarından Max'i mümkün olduğunda korumaya çalışarak kapıdan geçti.

Çığlıklar ve bağırışlar... Acil servisin bekleme odasına dalan korkunç şöhretli dâhiyi görenler kendilerini korumak için kaçışmaya başladı.

Önlüklü bir adam oturduğu masanın arkasından ayağa fırladı.

"Doktor yok mu, çabuk!" diye bağırdı Adrian.

Görevli bön bön bakıyordu.

"ÇOK ACİL!"

Adam yutkunarak çağrı düğmesine bastı.

Adrian çömelerek Max'in ne durumda olduğuna bakmak için kollarını ileri uzattı. Çocuğun buzla kaplı giysilerini ve yüzünün yan tarafındaki kurumuş kanı görmezden gelmeye çalıştı. Onu en çok korkutan, Max'in kireç gibi olmuş benzi ve göğsünün inip kalkmasını güçlükle görebilmesi, hatta göremez oluşuydu.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye bağırdığı sırada, hemşire önlüklü bir kadınla bir adam ittikleri sedyeyle kapıdan girdi. Bir başka kadın da ellerine muayene eldivenleri geçirerek arkalarından geldi. Kan ve buz karşısında hiçbir duygu belirtisi göstermeksizin doğruca Max'e odaklandı.

"Onu sedyeye alalım," dedi. "Yavaşça."

Adrian, Max'i kollarından almak isteyen hemşireleri dikkate almadı ve onu mümkün olduğunca özenle sedyeye yatırdı. Sanki kalbini orada bırakıyormuş gibi hissetmişti.

Kadın hemşire, zırhın üzerindeki kan lekelerini umursamayarak avucunu Adrian'ın zırhının üstüne koydu. Bakışları kırmızı *N* harfine kaydı. Adrian zırhı ilk tasarladığında bu bir *M* harfiydi ancak Akdiken onu nehre attıktan sonra değiştirmişti. Nöbetçi'nin bir Muhalif olduğunu iddia etmenin artık bir anlamı kalmamıştı. "Özür dilerim ama içeri giremezsiniz."

Diğer hemşire dehşetle bağırdı. Bir çarpma sesi duyuldu. Doktor sedyenin üstüne yığılmıştı, eldivenli elini göğsüne bastırdı, güçlükle nefes alabiliyordu.

Adrian bir küfür savurdu ve kendisini durdurmaya çalışan hemşireyi kenara itti. "Dahi şifacı olmaz!" diye bağırdı. Doktoru kaptığı gibi sedyeden uzaklaştırdı ve kimse kendisine müdahale etmeyi bile düşünemeden önce onu bekleme salonunun uzak köşesine çekti. "Dahi şifacı olmaz. Ona bir doktor lazım, *sivil* bir doktor!"

Erkek hemşire donup kalmış bir halde, Max'in baygın bedeninin başında dikiliyordu. Hemşireler, danışma görevlileri, bekleyen hastalar ve yakınları, herkes kocaman açılmış gözlerle Adrian'a bakıyor, aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

"Dahi şifacı olmaz da ne demek?" diyebildi en sonunda hemşire. "Dahi şifacı istemiyorum derken neyi kast ediyorsunuz?"

"Dediğimi yapın siz!" Panik kafasının içinde öyle bir noktaya varmıştı ki güçlükle görüyor, güçlükle düşünüyor, güçlükle nefes alabiliyordu. "Hiç sivil doktorunuz yok mu?"

"Acil serviste yok!" diye bağırdı danışmadaki görevli, sanki böyle bir talep hayal edilemezmiş gibi.

"Öyleyse bir yerlerden bulun!" diye karşılık verdi Adrian. "Acele edin!"

Zayıf düşen doktoru birileri alıp götürdü. Yakıcı, öfkeli gözyaşları Adrian'ın görüşünü bulanıklaştırıyordu. *Çabuk, çabuk, neden bu kadar uzun sürüyor?..*

Sonra bir anda kafasındaki düşünceler duruldu. Aklına birdenbire bir fikir geldi.

Dahi bir şifacı *kullanabilirlerdi*... Eğer o şifacı doktorun bağışıklığı olsaydı. Eğer Adrian'ın yanında Zindelik Tılsımı olsaydı.

Ama onu Simon'a vermişti, evde ya da Simon'daydı. Adrian'ın düşünceleri çaresizlik içinde birbirini kovalarken, madalyonu bulup fark yaratacak kadar kısa bir süre içinde buraya nasıl getirebileceğinin cevabını veremiyordu.

Beyaz önlüklü başka bir doktor koşarak kapıdan içeri daldı. Yalnızca şifacı hekimlerin uzmanlık alanı olan acil servise çağırıldığı için şaşkın ve nefes nefeseydi.

Doktor sedyenin başına gitti ve talimatlar yağdırmaya başladı. Bir saniye sonra Max hastanenin steril sarı renkli koridorlarında götürülüyordu. Adrian artık onun nefes alıp almadığını göremiyordu.

"Onu kurtarın," diye arkalarından yalvararak bağırdı. "Lütfen. Elinizden geleni yapın. Yeter ki onu kurtarın."

Belki Adrian'ın ses tonundan, belki de Max'in kanının görüntüsündendi ama bir sebeple doktorun telaşlı ifadesi yerini daha nazik bir bakışa bıraktı. Sonra arkasını döndü ve kapılar sallanarak kapandı.

Adrian danışma görevlisine baktı. Salondaki herkesin kendisinden kaçtığını, duvar boyunca dizildiklerini ilk kez fark ediyordu.

"Bakın," dedi, "bu çocuk bir Muhalif'tir ve Kaptan Krom'la Korku Bekçisi'nin evlatlık oğullarıdır. Onun hayatını kurtarmak *zorundalar*."

Görevli derin bir nefes aldı. "Bizler uzman profesyonelleriz. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapılacaktır."

Omuzları düşen Adrian geri çekildi. Tüm gücü bir anda çekilmişti ve kendini en yakındaki banka bıraktı. Bank, zırhın ağırlığı altında gıcırdadı.

Adrian gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Bekleme salonundaki herkes ona bakıyor; korksalar mı, Muhaliflere haber mi verseler diye bir karara varmaya çalışıyorlardı.

Ne karar verecekleri ya da onu tutuklamaya kimin geleceği Adrian'ın pek de umurunda değildi. Kaskını iki yandan kavrayarak dizlerinin üzerine eğildi. Zırh, etrafındaki bir duvar gibiydi, onu dış dünyadan ayırıyordu. Bu sığınağı kendi elleriyle inşa etmişti ve şu an düşünceleriyle, korkularıyla ve yaşanan her şeyin karman çorman, iç içe geçmiş anılarıyla baş başaydı.

Titriyordu, zihninde yeniden kızgınlık alevlenmişti. Çünkü o anda en kolay tahammül edebileceği his buydu. Daha hızlı olamadığı için kendine kızgındı. Bir çocuğa, *ufacık bir çocuğa* saldırabildiği için Kâbus'a kızgındı. Hazırlıklı olmadıkları için, doktorun bir yaralıyla ilgilenmeye gelmekte bu kadar gecikmesinden dolayı hastanedekilere kızgındı. Madalyonu yanında bulundurmadığı için en çok da kendisine kızgındı.

Aklına Nova ve toplumun dâhilere çok fazla bel bağladığıyla ilgili fikirleri geldi. İnsanlar her ihtiyaç duyduklarında bir Muhalif'in yardıma koşmasını, tüm sorunlarını onların çözmesini bekliyordu.

Belki de Nova haklıydı. Belki de süper kahramanlara çok fazla bel bağlıyorlardı. Bu bağlılığın bedeli Max'in hayatı mı olacaktı?

Gördüğü manzara bir anda tüm ağırlığıyla gözlerinin önüne geldi. Kâbus, Max'in bedeninin üzerine eğilmişti, elleri onun kanına bulanmıştı.

Adrian yumruklarını sıktı.

Neden Max'in gücü Kâbus'a etki etmemişti? Bu hiç akla yatkın değildi.

Bunun cevabını öğrenecekti. Kâbus'un sırlarını açığa çıkaracaktı. Max hakkında, miğfer hakkında, annesinin öldürülmesi hakkında bildiği tüm sırları öğrenecekti.

Sonra da onu bulup yok edecekti.

Dışarıdan gelen sesleri duyunca ayağa fırladı. Sirenler çınlıyordu, Muhalif devriyelerin tanıdık sesleriydi bunlar.

Merdivenlere açılan yakındaki kapıya baktı.

Simon ile Hugh nasılsa Max için buraya gelecekti. Simon ihtiyacı olan herhangi bir şifacıya madalyonu verebilir ve

Max'in özelliklerini açıklayarak bu madalyona neden ihtiyaç duyacağını anlatabilirdi.

Max'in artık orada Adrian'a ihtiyacı kalmamıştı ve Adrian henüz bir yüzleşmeye hazır değildi.

Kapının kırık camlarının arasından önce yanıp sönen ışıkları, sonra da ona doğru gelen Kaptan Krom'la Korku Bekçisi'ni gördü. Konsey'in diğer üyeleri görünürlerde yoktu. Bir anda aklına yeraltı mezarlarında baygın yatan Anarşi'nin Ası geldi.

Adrian yumruklarını sıkarak en yakın kapıdan fırladı ve merdivenlerden çatıya yöneldi.

Bu sırra daha fazla katlanamayacaktı. Yaptığı tüm seçimlerin, çiğnediği tüm kuralların sonuçları olacaktı.

Ama şimdilik Nöbetçi'nin yapması gereken bir iş daha vardı.

Kâbus hayattaydı ve durdurulması gerekiyordu.

Adrian, o yok edilene dek Nöbetçi'den vazgeçmeyecekti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Wallowridge'deki evin önünde Fobi onları bekliyordu. Yol boyunca içlerine dolan tüm o neşe ve mutluluk sadece üç sözcükle yok oldu gitti.

Muhalifler, As'ı yakaladı.

Nova'nın kalbi sıkıştı. Buna inanmadı, inanamadı. Fobi onlara her şeyi anlattı ve tüm kutlamalar sona erdi.

Leroy radyoyu açtı. Duyduklarına inanmak istemeyerek hep birlikte haberleri dinlediler.

Muhabirler kendilerinden geçmişti. Yakalanma hikâyesini en ince ayrıntısına kadar anlatırken makineli tüfek gibi konuşuyorlardı. Anarşinin Asi'nın hâlâ yaşıyor olması hepsini çok şaşırtmıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, bir devriye ekibi gelip teslim almış olsa da onu yakalayan Muhalifler değildi.

As, Nöbetçi tarafından yakalanmıştı.

Adını düşünmek bile Nova'nın nefretle dolmasına neden oluyordu.

Sonunda, artık haberlerin gerçekliğini daha fazla inkâr edemeyecek noktaya geldiklerinde, süklüm püklüm eve girdiler.

Honey, Nova'nın yanından öfkeyle geçip, inleyen basamaklardan yukarı çıktı, yatak odasının kapısını sertçe çarptı ve birkaç saniye sonra Nova onun hüngür hüngür ağlamaya başladığını duydu. Hayatında ilk kez Honey'yi olayları dramatize etmekle suçlayamıyordu.

"Bu gece iyi iş çıkardın küçük Kâbus," dedi Leroy, elini Nova'nın omzuna koyarak.

Nova cevap vermedi ve az sonra Leroy da yukarı çıkıp odasına gitti. Kapı, menteşelerini gıcırdatarak kapandı.

Fobi bir dakika daha durdu. Varlığı odanın dört bir yanını kasvete boğuyordu. Tek kelime etmedi. İlk defa Nova onun yapabileceği herhangi bir yorumdan korkmuyordu.

En büyük korkuları gerçek olmuştu zaten.

Muhalifler, As'ı yakalamıştı. Her şeye rağmen Nova başarısız olmuştu.

Nihayet Fobi de yol aldı. Bir yarasa sürüsüne dönüşüp kapıdan çıktı gitti. Arkasından kapanan kapı, köhne evi sarstı.

Nova kapının birkaç adım içerisinde dikiliyor ve öylece bakıyordu.

Cart renkli, desenli duvar kağıdına.

Güveler tarafından yenmiş mobilyalara.

Güya evi olan bu hiçliğe.

Miğfer elinden sarkıyordu, göz yuvalarından geçirdiği parmaklarıyla bir bowling topunu tutar gibiydi, artık ona hafif ve göze batmayan bir şey gibi gelmiyordu. Gölgeler yavaş yavaş yerlerini sabahın puslu ışıklarına bırakırken Nova miğferi elinden bıraktı.

Miğfer halının üstünde tok bir ses çıkarıp sehpanın altına yuvarlandı.

Nova titreyerek nefes verdi.

Başarısız olmuştu.

As yakalanmıştı. As gitmişti.

Sessiz evde bir çınlama sesi yankılandı ve Nova'yı şaşırtarak düşüncelerinden uyandırdı. Haberleşme cihazının mesaj sinyaliydi bu. Mutfaktaki cihazı elleri titreyerek aldı ve Adrian ile ekibin geri kalanından gelen sayısız mesaja, hatta Konsey'in gönderdiği, medyadaki haberlerin doğruluğunu teyit eden açıklamaya göz gezdirdi.

Anarşinin Ası yaşıyor ve gözaltına alındı.

Yakalanmasını sağlayan kişi Nöbetçi.

Nöbetçi'nin kimliği hâlâ bilinmiyor.

Son gelen mesajlar da Kâbus'la, –*onun* yaşadıklarıyla– Anarşinin Ası'nın miğferinin çalınmasıyla ve karargâhta meydana gelen yıkımla ilgiliydi.

Mesajlarda Buz Yanığı ve ekibinden bahsedilmiyordu.

Max hakkında bir şey de yoktu.

Nova, Kâbus'la ilgili mesajları daha dikkatli okuyarak açığa çıkıp çıkmadığını anlamaya çalıştı. Bu gece kimliğini saklama konusunu fazla kafaya takmamıştı çünkü gecenin sonunda As miğferine kavuşacak ve onun da Muhalif olarak gizli görevi sona erecekti.

Şimdi ise bundan sonra ne olacağını kestiremiyordu. Kim olduğu anlaşılana dek daha ne kadar vakti vardı?

Hâlâ üst kattaki kavanozda hapis olan Danna'nın kelebeğini düşündü. Kaçacak olursa, Nova'nın sırrı kesin ortaya çıkardı. Ayrıca etrafında üst üste biriken daha binlerce ufak tefek yalan vardı. Binlerce işaret Nova'yı, Kâbus'u gösteriyordu.

Kim olduğu anlaşılana, Adrian kim olduğunu anlayana dek daha ne kadar vakti vardı?

Haberleşme cihazını masanın üstüne bıraktı ve ellerini bir sandalyenin arkasına dayadı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, ona kadar saydı, nefesini bıraktı.

Sonra üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Honey bir şey demeyince, o da Kâbus'un kan, ter ve cam parçalarıyla dolu kıyafetlerini üzerinden çıkarırken hiçbir şey konuşmadı.

Maskesini tuvalet masasının üstüne, Danna'nın kelebeğinin hemen yanına bıraktı.

İkisine de bakamıyordu.

As'ı çıkartmalıydı. Başka yolu yoktu. Bu düşünce karşısında hüngür hüngür ağlamak istiyordu ama bu isteğini derinlere gömdü. Eğer yapılması gereken buysa, o zaman bunu yapacaktı. Bu gece için yaptığı onca şeyin ve planların boşa gitmesinden şikâyet etmeyecekti. Her şeyin nasıl heba olduğunu düşünmeyecekti. Kendi haline yanmayacaktı.

Kafasını kaldıracaktı. Savaşmaya devam edecekti.

Alt kata inip Honey'yi yalnız bıraktı. Hepsi yalnız kalmak istiyordu. Nova mutfak masasına oturdu ve kırık kalbiyle vazodaki ölmüş çiçeklere baktı.

Her şey bir hiç uğruna olamazdı. Muhaliflerin kazanmasına izin vermeyecekti. Konsey'in yalanlarının, tutmadıkları sözlerin yanlarına kalmasına izin vermeyecekti.

Nöbetçi'ye yenilmeyecekti.

Aniden kapı vurulunca yerinden sıçradı. Ayağa kalktı ve neredeyse kalbini durduracak bir korkuyla kapıya baktı. Bir süper kahraman ordusu tarafından kapının kırılmasını bekliyordu. Kaptan Krom'un yumruğunun kapıyı param parça edişini ya da Tsunami'nin dalgalarının bütün evi suyla dol-

duruşunu gözünde canlandırdı.

Fakat gelen tek saldırı, kapının ikinci kez, bu defa daha kararlı vurulması oldu.

Sonra da Adrian'ın sesi duyuldu. "Nova, benim. Uyumadığını biliyorum. Aç kapıyı, gireyim."

Nova'nın bir anda ağzı kupkuru oldu.

Adrian.

Tatlı, yakışıklı, zeki Adrian Everhart.

Biliyordu. Mutlaka biliyordu. Adrian'ın yüzüne nasıl bakardı? Ondan gerçeği söylemesini istediğinde, onu bir kez daha yalan söyleme cesareti göstermeye davet ettiğinde gözlerindeki bakışa nasıl katlanabilirdi?

"Nova! Evde misin?"

Nova'nın gözleri miğfere kaydı.

Salona gidip halının üstündeki miğferi aldı ve birkaç saniye boyunca nereye saklayacağını bilemeyerek sersem gibi dönüp durdu. Sonunda vestiyerde karar kılarak, miğferi Leroy'un pardösüsü ile Honey'nin peruklarının arasına tıktı.

Derin bir nefes alıp kapıya gitti ve elini tokmağa attı. Yukarıda Honey'nin hıçkırıkları dinmişti ve tüm ev gayet ıssız görünüyordu.

Kapıyı açtı.

Adrian perişan haldeydi. Papyonu düşmüştü, gömleği kırışık ve toz toprak içindeydi. Bitkin ve yıkılmış gözlerle Nova'ya bakıyordu.

Ama suçlayıcı bir ifadesi yoktu.

Nova umutlanmaya cesaret edemedi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, neredeyse ezik bir tonla.

Nova zımpara kâğıdı gibi olmuş diliyle dudaklarını yaladı ve kapıdan çekildi.

Adrian onun yanından geçip doğruca mutfağa ilerledi. O, vestiyerin yanından geçerken Nova nefesini tuttu. Vestiyerin hiçbir zaman tam kapanmayan kapağı tık ediverdi. Kapak hafifçe, birkaç santim aralandı.

Adrian fark etmemişti. Cansız hareketlerle bir sandalye çekip kendini bir çuval gibi üstüne bırakıverdi.

"Kusuruma bakma," dedi, Nova ona dönünce. Nova korkuyla kapının eşiğinde dikiliyordu. Honey'nin bir ses çıkarmasından korkuyordu. Arılarından bazılarının merdivenden aşağı uçup dolapların arasında uçuşmalarından korkuyordu. Adrian'ın bu durgun halinin rol olmasından, bunu ona kendini güvende hissettirmek için yapıyor olmasından korkuyordu... "Sürekli kapına dayanmamın uygun olmadığını biliyorum ama... Birisiyle konuşmam gerekiyordu ve senin ayakta olacağından emindim, bu yüzden de..." Adrian'ın sesi çatallandı ve Nova, gözlük çerçevesinin ardına saklanmış mor halkaları fark etti ona bakınca.

Gece her ikisi için de uzun geçmişti.

"Kusuruma bakma," dedi bir kez daha Adrian. "Amcan nasıl?"

Nova'nın kalbi sıkıştı.

Ezildi. Hapsoldu. Bitti.

Ama sonra galadan ayrılırken Adrian'a uydurduğu bahaneyi hatırladı. Amcasının iyi olmadığını ve onu kontrol etmesi gerektiğini söylemişti.

"İyi," diye kekeledi. "Daha iyi."

Adrian uzun süre bir şey söylemedi. Bakışları mutfağın diğer tarafında dikilen Nova'ya odaklanmıştı ve Nova bu bakışın ne anlama geldiğini çözemiyordu. Gerçeği anlayabilmek için mi onu inceliyordu? Kâbus'un izlerini mi arıyordu onda?

"Duydun mu?" diye sordu Adrian. "Olanları... Anarşinin Ası. Kâbus."

Nova ürperdi. "Ben de mesajlarımı kontrol ediyordum. Doğru demek?"

Adrian başıyla onayladı. Ellerini birleştirerek dizlerinin üstüne eğildi ve döşemesi çatlamış zemine gözlerini dikti. "Evet, hepsi doğru. As'ı yakaladık ama Kâbus kaçtı ve... Miğferi de beraberinde götürdü." Ağzından kuru bir kahkaha yükseldi. "Seni dinlemeliydim Nova. Hepimiz seni dinlemeliydik. Miğferin güvende olmadığını bize anlatmaya çalıştın ama babalarım... Hepimiz kendimizden o kadar emindik ki. Şimdiyse miğfer onların elinde."

Nova dönüp omzunun üstünden elbise dolabına bakmamak için kendi bacağını sıktı.

"Ama Anarşinin Ası elimizde," dedi Adrian. "Bu da bir şey." Başını kaldırıp boş boş duvara baktı. "Konsey üyeleri onu almaya geldiğinde Ruby ile Oscar oradaydılar. Ajan N'yi dünyaya duyurduklarında onu halkın önünde etkisiz hale getirmeyi planladıklarını söylemişler. Ajan N'nin ne kadar gerekli olduğu ve neler yapabildiği konusunda mükemmel bir örnek teşkil edecek."

"Ne zaman?" diye fısıldadı Nova. "Ne zaman yapacaklar bunu?"

"Bilmiyorum. Çok bekleyeceklerini sanmam."

Adrian'ın çenesi titremeye başlayınca Nova şaşırdı. "Peki şeyi duydun mu... Max'in başına geleni?"

Adrian daha fazla konuşamadı ve Nova kanının çekildiğini hissetti. Max bir kez daha gözlerinin önünde canlandı. Karnını delen mızrak, yere boşalan kanı...

Ölmüştü! Ölmüştü! Ölmüştü!

Ve bu onun suçuydu, en azından bir kısmı onun suçuydu.

"Hayır," diyebildi sadece. Adrian'ın söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Gerçeği öğrenmek istemiyordu.

Adrian kollarını iki yana açtı ve Nova onların çekimine direnemedi. Yanına gittiğinde Adrian kollarını beline dolayıp yüzünü karnına gömdü. Yaşlar Nova'nın gözlerini yakıyordu ve her ne kadar bedeni bu temasın yakınlığına başkaldırmak istese de, Adrian'ın başını ve omuzlarını kollarının arasına alma, ona daha sıkı sarılma güdüsüne engel olamıyordu.

"Hastanede," dedi Adrian, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Onu öldürmeye çalışmış. Kâbus onu öldürmeye çalışmış."

Hastane.

Çalışmış.

"Durumu..."

"Bilmiyorum! Bilmiyorum! Ama yaşamak zorunda. İyi olmak zorunda. Ona bir şey olursa..." Sözleri yarıda kesildi. Nova ona sarıldı, Adrian'ın gözlerinden akan yaşlar giysisini ıslatıyordu ve omuzları onu saran ellerinin arasında titriyordu.

"İyileşecek," dedi Nova, kendini buna inanmaya zorlayarak. "Düzelecek."

"Onu yok edeceğim. Kâbus'u bulacak ve onu yok edeceğim." Nova'nın sırtındaki parmaklarını sıkarak yumruğuyla giysisinin kavradı. "Nova... Bana yardım eder misin?"

Nova yüzünü buruşturarak başını salona doğru çevirdi.

Mutfağın kapısından vestiyerin köşesi görünüyordu, kapı pervazının rengi atmış ahşap kaplaması, neredeyse altındaki döşemeyi gösterecek kadar incelmiş eski halı...

"Elbette ederim," dedi Nova, Anarşinin Asi'nın gölgeler arasında parlayan miğferinin boş gözlerine bakarken.